SAMUEL BJØRK

Călătoresc singură

virtual-project.eu

SAMUEL BJØRK

CĂLĂTORESC SINGURĂ

Original: *Det Henger en Engel Alene I Skogen*
[*I'm Traveling Alone*] (2013)

Traducere din limba engleză:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2017

Pe 28 august 2006, la maternitatea spitalului Ringerike, în Hønefoss, s-a născut o fetiță. Mama acesteia, o educatoare de grădiniță în vârstă de douăzeci și cinci de ani, pe nume Katarina Olsen, suferea de hemofilie și a murit în timpul nașterii. Ulterior, moașa și câteva infirmiere care fuseseră prezente la naștere au spus că fetița era deosebit de frumoasă. Au spus că era liniștită și foarte atentă, și că privirea ei îi invita pe cei care lucrau în maternitate să stabilească o relație cu totul deosebită cu ea. La internare, Katarina Olsen declarase că tatăl era necunoscut. După naștere, conducerea spitalului Ringerike, în colaborare cu serviciul pentru protecția copilului din municipiul Ringerike, reușise să o localizeze pe bunica fetiței, care locuia în Bergen. Femeia, care nu știa că fiica ei fusese însărcinată, venise la spital, dar aflase că fetița nou-născută dispăruse din maternitate. În următoarele săptămâni, s-au făcut căutări amănunțite, sub îndrumarea poliției locale, dar fără niciun rezultat. Două luni mai târziu, un infirmier suedez pe nume Joachim Wicklund a fost găsit mort în camera lui, în centrul orașului Hønefoss. Se spânzurase. Pe podea, sub Wicklund, a fost descoperit un bilet dactilografiat pe care scria: „Îmi pare rău”.

Fetița nu a fost găsită niciodată.

„Lisa s-a dus la școală. *La lala, lala.*
Cu haina ei cea nouă. Ce fericită era!”
Cântec popular norvegian

PARTEA ÎNTÂI

1.

Walter Henriksen stătea la masa din bucătărie și încerca în zadar să mănânce măcar o parte din micul dejun pe care i-l pregătise soția lui. Ouă cu bacon. Hering, salam și pâine proaspăt scoasă din cuptor. Un ceai de ierburi din grădina ei, grădină pe care ea voise să o aibă încă de când cumpăraseră casă, departe de centrul orașului Oslo, lângă provincia Østmarka. Tocmai ca să se poată dedica unor astfel de activități sănătoase. Să se plimbe prin pădure. Să aibă o grădină mică. Să culeagă fructe de pădure și ciuperci și, mai ales, să-i ofere mai multă libertate cățelușei. Era o femelă de cocker Spaniei, iar Walter Henriksen nu o suporta, dar își iubea soția, motiv pentru care fusese de acord cu toate acestea.

Mușcă din pâine și hering și se împotrivi impulsului de a-l scuipa imediat. Luă o gură mare de suc de portocale și încercă, pe cât posibil, să zâmbească, chiar dacă se simțea de parcă cineva l-ar fi lovit cu un ciocan în cap. Cina de afaceri din seara trecută nu se sfârșise cum se așteptase el; nici de data aceasta nu reușise să nu bea.

Pe fundal se auzea murmurul știrilor, în timp ce Walter încerca să deslușească expresia de pe chipul soției lui. Starea ei sufletească.

Se întreba dacă ea rămăsese cumva trează după ce el se prăbușise dimineața devreme în pat. Nu mai știa exact când, dar ajunsese acasă târziu, mult prea târziu. Își amintea că își dăduse jos hainele, ca avusese vag impresia că ea dormea și că se gândise: „Doamne ajută”, după care picase inconștient pe salteaua mult prea tare pe care ea insistase să o cumpere, întrucât în ultima vreme avusese multe probleme cu spatele.

Walter tuși puțin, se șterse la gură cu un șervețel și își trecu mâna peste burtă, mormăind, de parcă i-ar fi plăcut foarte mult micul dejun și voia să arate că nu mai putea mânca nimic.

— Mă gândeam să o scot pe Lady la plimbare, murmură el, schițând ceva ce, spera el, să aducă măcar a zâmbet.

— Ah, ce bine! răspunse soția lui, puțin surprinsă.

Nu prea vorbeau despre asta, dar știa foarte bine că, de fapt, lui Walter nu îi plăcea cățelușa aceea, în vârstă de trei ani.

— De data asta, ai putea să o duci puțin mai departe, nu doar să dai o tură

în jurul casei.

Walter ascultă atent, să vadă dacă putea observa cumva tonul acela pasiv-agresiv pe care obișnuia să îl folosească soția lui când nu era mulțumită de el, și căută să zărească zâmbetul acela care numai zâmbet nu era, ci ceva cu totul diferit; dar nu observă nimic. Părea bucuroasă. Nu își dăduse seama de nimic. Din fericire, scăpase basma curată. Își promise în sinea lui să se lase cu adevărat de asta. Începând de acum, avea să trăiască sănătos. Gata, va pune punct cinelor de serviciu.

— Da, mă gândeam să o duc pe valea Maridalen, poate pe drumul care duce la lac.

— Genial, îi răspunse soția lui zâmbind.

Mângâie cățelușa pe cap, o sărută pe frunte și apoi o scărpină după ureche.

— Tu și tati o să ieșiți la plimbare, nu-i așa? O să-ți placă, o să fii încântată. Bineînțeles că o să-i placă micuței mele Lady, așa zic eu. Nu-i așa că-ți va plăcea, micuța mea?

•

Plimbarea pe vale decurgea mereu la fel, ori de câte ori, arareori, ce-i drept, o scotea pe cățelușă la plimbare. Lui Walter Henriksen nu îi plăcuseră niciodată câinii și nu știa nimic despre ei. Dacă ar fi fost după el, lumea s-ar fi putut lipsi de câini. Îl irita tot mai tare când cățelușa cea proastă trăgea de lesă și voia să înainteze mai repede. Sau când voia să aștepte. Sau când o lua în altă direcție decât cea aleasă de Walter.

În cele din urmă, ajunse la cărarea care ducea spre lac. Acolo, cel puțin, îi putea da drumul din lesă. Se puse în genunchi și se forță să o mângâie pe cap și să o trateze cât de cât amabil în timp ce îi desfăcea lesa.

— Haide, acum poți fugi puțin.

Cățelușa, cu limba scoasă, îl privi cu ochii ei proști. Walter își aprinse o țigară și, preț de o clipă, simți un fel de afecțiune pentru cățelușă. Nu era vina ei. Nu era o cățelușă rea. În plus, nu îl mai durea capul chiar atât de tare, iar aerul proaspăt îl mai alina. De-acum înainte, avea să-i placă de cățea. Uite ce cățelușă bună! Ba chiar îi plăcea și să se plimbe puțin prin pădure. Mai că se împrieteniseră. Și ce ascultătoare era! Fără îndoială că era o cățelușă bună. Chiar dacă nu alerga, mergea liniștită lângă el, pe cărare.

Tocmai atunci, cockerul Spaniei o zbughi de pe cărare și intră în pădure.

La naiba.

— Lady!

O vreme, Walter Henriksen o strigă de pe cărare, dar în zadar. Aruncă țigara, înjură încet și o apucă în direcția în care dispăruse cățelușa. După aproximativ o sută de metri, se opri brusc. Cățeaua era culcată la pământ,

liniștită, în mijlocul unui mic luminiș. Atunci o văzu pe fetița spânzurată de copac, care se legăna deasupra solului. Cu ghiozdanul de școală în spate. Și cu un bilet la gât: „Călătoresc singură”.

Walter Henriksen căzu pe genunchi și făcu ceea ce își dorise să facă încă de când se dăduse jos din pat.

Vomită și izbucni în plâns.

2.

Zgomotul pescărușilor o trezi pe Mia Krüger. Ar fi trebuit să se fi obișnuit deja, întrucât, la urma urmei, trecuseră patru luni de când își cumpărase casa aceea în mijlocul mării, dar se părea că orașul nu voia să-i dea drumul. În apartamentul din Torshov, de pe strada Vogtsgate, mereu se auzeau zgomote – autobuze, tramvaie, sirene de la mașini de poliție, ambulanțe – și niciodată nu o treziseră din somn. Ci mai degrabă o tranchilizau. Dar nu era în stare să facă abstracție de zgomotul pe care îl făceau pescărușii. Poate și pentru că era singurul sunet care se auzea?

Întinse mâna, pipăind pe măsuță după ceas, dar nu reuși să vadă ora. I se părea că vedea acele ca prin ceață. Ar fi putut fi zece și un sfert sau unu și jumătate, sau orice altă oră și treizeci și cinci de minute. Pastilele pe care le înghițise în noaptea precedentă încă își făceau efectul. Creau dependență, încetineau gândirea, anesteziau simțurile. „Nu se iau cu alcool.” Cui îi păsa? Oricum mai avea doar douăsprezece zile de trăit. Crucile de pe calendarul din bucătărie o demonstrau: mai erau douăsprezece pătrate netăiate.

„Douăsprezece zile. 18 aprilie.”

Se ridică în șezut pe pat, își luă pe ea un pulover și coborî cu pași greoi în sufragerie. Un coleg îi scrisese o rețetă pentru pastile. Un amic forțos, care avea să o ajute să uite, să proceseze totul, să meargă înainte. Era psiholog în cadrul poliției… Sau oare psihiatru?

Poate că era obligatoriu să aibă o astfel de meserie ca să poată prescrie pastile. Indiferent ce era, îi dădea ce voia. Chiar și aici, chiar dacă îi era mai greu să ridice medicamentele. Să se îmbrace. Să pornească motorul din spatele bărcii. Să tremure de frig în cele cincisprezece minute cât dura să ajungă la doc. Să pornească mașina. Să conducă pe șosea patruzeci de minute până la Fillan, principalul oraș din zonă. Nu era foarte mare, dar, la urma urmei, acolo era farmacia, în centrul comercial Hjorten. Apoi dădea o raită prin magazinul de stat cu băuturi alcoolice, din același loc. Rețetele erau deja pregătite, și medicamentele fuseseră trimise din Oslo. Apodorm,

Vival, Citalopram. Unele erau prescrise de psihiatru, dar mai erau şi altele, prescrise de medic. Toţi erau hotărâţi, amabili: „Nu luaţi prea multe, trebuie să fiţi cu băgare de seama”. Bineînţeles, Mia Krüger nu avea nici cea mai mică intenţie să se poarte cu băgare de seamă. Nu venise aici ca să se simtă mai bine. Venise ca să dispară.

„Au mai rămas douăsprezece zile. 18 aprilie”.

Mia Krüger scoase o sticlă de apă minerală din frigider, se îmbrăcă şi coborî spre mare. Se aşeză pe stânci, îşi încheie jacheta şi înghiţi primele pastile pe ziua aceea. Îşi vârî mâna în buzunarul pantalonilor. Diverse culori. Nu ştia ce pastile înghiţea, întrucât încă era ameţită; dar nu conta. Le înghiţi cu nişte apă din sticla pe care o luase din frigider şi îşi întinse picioarele spre valuri. Îşi privi cizmele de cauciuc. Nu avea sens, era ca şi cum picioarele nu erau ale ei, ci ale altcuiva şi aflate undeva la distanţă. Îşi ridică privirea spre mare. Nici asta nu avea sens, dar se forţă să îşi ridice privirea spre orizont şi să se uite spre insuliţa al cărei nume nu îl cunoştea.

Alesese locul la întâmplare. Hitra. O insulă în Trøndelag. Ar fi putut fi oricare alt loc, cu condiţia să fie singură. Lăsase totul pe seama agentului imobiliar. „Vinde-mi apartamentul şi fă-mi rost de o altă casă”. Agentul o privise neîncrezător, ca şi cum ar fi fost nebună sau pur şi simplu imbecilă, dar, întrucât voia să câştige bani, lui îi era totuna; de fapt, n-avea decât. Îi zâmbise, dându-şi la iveală dinţii albi şi strălucitori, şi îi spuse amabil că avea să se ocupe de asta. „Voia să îl vândă imediat? Căuta ceva anume?” o întrebase acesta, încercând să pară amabil, dar Mia văzuse ce se ascundea în spatele privirii lui. I se făcea rău numai gândindu-se la asta. Ochi prefăcuţi şi antipatici. Din cine ştie ce motiv, mereu văzuse în sufletul persoanelor din jurul ei. Şi acum fiinţa aceasta impecabilă, la costum şi cravată. Nu îi plăcuse ce văzuse.

„Trebuie să foloseşti talentul care ţi-a fost dăruit. Nu îţi dai seama? Trebuie să îl foloseşti la ceva, trebuie să îl foloseşti la asta!”

Ba pe naiba, nu avea să îl folosească la nimic. Nu. Niciodată. O mângâia gândul acesta. În general, fusese foarte liniştită de când ajunsese aici. Hitra. Agentul imobiliar făcuse treabă bună. Aproape că îi era recunoscătoare.

Mia Krüger se ridică de pe stânci şi o apucă pe cărarea ce ducea spre casă. Venise vremea pentru prima băutură de pe ziua aceea. Nu ştia ce oră era, dar era momentul. Făcuse cumpărături scumpe, lucruri comandate. Poate că era o contradicţie faptul că îşi cumpărase lucruri scumpe pentru timpul scurt care îi mai rămăsese? Pe de altă parte, de ce nu? De ce era nevoie de vreun motiv pentru orice? De ce nu? Nu se mai gândise de mult la astfel de lucruri. Deschise o sticlă de armagnac Domaine de Pantagnan 1965 Labeyrie şi umplu pe trei sferturi o ceaşcă de ceai, fără să o mai cureţe. Să bea un

armagnac de opt sute de coroane dintr-o ceașcă, fără să o curețe. „Chiar crezi că îmi pasă? Ia uite cât de tare mă preocupă!” Zâmbi ușor în sinea ei, scoase niște pastile din buzunarul pantalonilor și coborî din nou la stânci.

Fu pe punctul de a se gândi din nou cu recunoștință la agentul imobiliar cu dinții mult prea albi. Dacă și-ar fi cumpărat o casă în care să trăiască, ar fi putut fi foarte bine asta. Aerul, priveliștea spre mare, liniștea de sub norii albi. Înainte, nu auzise niciodată vorbindu-se de Trøndelag, dar îi plăcuse insula de cum o văzuse. Avea cerbi, într-un număr enorm; ceea ce o fascina. I se părea că cerbii făceau parte din alte teritorii, din Alaska, din filme. Un animal frumos pe care oamenii îl ucideau. Mia Krüger învățase să tragă cu arma la academie, dar nu îi plăcuseră niciodată armele. Nu erau de joacă, ci erau folosite doar când era absolut necesar, și chiar și atunci ar fi fost mai bine să nu se facă uz de ele. În Hitra, sezonul vânătorii de cerbi începea în septembrie și se încheia în noiembrie. Într-o zi, pe când se întorcea de la farmacie, dăduse de un grup de adolescenți care legau un cerb de portbagajul de pe mașina lor. În februarie, în afara sezonului. Primul lucru care îi trecu prin minte fu să se oprească, să își noteze numele lor, să îi denunțe și să se asigure că aveau să fie pedepsiți așa cum meritau; dar se abținu și îi lăsă în pace.

Odată ce devii polițist, rămâi polițist pentru totdeauna?

„Nu. În niciun caz”.

„Mai sunt douăsprezece zile. 18 aprilie”.

Înghiți ultima gură de armagnac, își lăsă capul pe spate sprijinindu-se de stâncă și închise ochii.

3.

Holger Munch transpira în terminalul de sosiri din Værnes, în timp ce aștepta la coadă la biroul de închiriat mașini. Avionul, așa cum se întâmpla întotdeauna, aterizase cu mare întârziere, din pricina ceții din Gardemoen. Holger își aminti din nou de omul de știință Jan Fredrik Wiborg, care cică se sinucisese în Copenhaga, după ce criticase planurile de extindere a aeroportului principal din pricina condițiilor meteorologice de acolo. Nici măcar acum, după optsprezece ani, nu putea să nu se gândească la asta. Oare de ce trupul lui trecuse prin fereastra mult prea mică a unui hotel, fără vreun motiv aparent, chiar înainte ca acest subiect să fie dezbătut în parlament? De ce nici poliția norvegiană, nici cea daneză nu se sinchisiseră să investigheze cazul în mod corespunzător?

Holger Munch nu se mai gândi la asta când tipa blondă de la tejgheaua Europcar își drese glasul ca să îl anunțe că era rândul lui.

— Munch, spuse el sec. Ar trebui să am o mașină rezervată.

— Deci dumneavoastră veți avea un muzeu nou în Oslo, glumi fata în uniformă verde.

Munch nu se prinse de glumă din prima.

— Sau nu sunteți dumneavoastră pictorul? întrebă fata zâmbind, continuând să tasteze la calculator.

— Poftim? Nu, nu sunt pictorul, spuse Munch sec. Nici măcar nu suntem rude.

„Dacă am fi fost, cu o asemenea moștenire, nu aș mai fi fost acum aici”, se gândi Munch în timp ce fata îi întindea o hârtie pe care să o semneze.

Lui Holger Munch nu îi plăcea deloc să zboare cu avionul, de aceea era atât de prost dispus. Nu pentru că s-ar fi temut că avionul avea să se prăbușească, întrucât Holger Munch era un împătimit al matematicilor și știa că probabilitatea unui accident era mai mică decât probabilitatea de a fi lovit de fulger de două ori în aceeași zi. De fapt, lui Holger Munch nu îi plăcea să zboare pentru că aproape că nu mai încăpea în scaun.

— Gata, îi spuse fata în uniformă verde, zâmbind amabil și înmânându-i cheile. Un Volvo V70 foarte mare, cu toate cheltuielile plătite, fără limită de timp sau kilometraj. Îl puteți lăsa unde doriți și când doriți. Vă doresc o călătorie plăcută.

Mare? Oare glumise din nou sau o spusese că să nu își facă el griji? „Poftim, o mașină mare ca să încapi, ținând cont că ești atât de gras, că nici măcar nu îți mai poți vedea picioarele”.

Holger Munch se privi cu coada ochiului în ferestrele mari care despărțeau terminalul de sosiri de parcare. Poate că era timpul să înceapă să facă ceva sport. Să mănânce puțin mai sănătos. Să mai dea jos niște kilograme. În ultima vreme, începuse să se gândească mai des la asta, din diverse motive. Nu mai urmărea delincvenți pe stradă, întrucât avea deja subalterni care să se ocupe de asta; deci nu era vorba despre așa ceva. Nu, ci Holger Munch devenise puțin mai arogant în ultimele săptămâni. „Ia te uită, Holger, un pulover nou?” „Ia te uită, Holger, o haină nouă?” „Ia te uită, Holger, ți-ai tuns barba?”

Deschise Volvo-ul, așeză telefonul în suport și îl porni. Își puse centura de siguranță, porni motorul și se îndreptă spre centrul Trondheimului, în timp ce primea mai multe mesaje. Oftă. O oră cu telefonul oprit, iar acum o lua de la capăt. Nu puteai scăpa niciodată pe de-a întregul de lume. De fapt, nu era prost dispus doar din pricina zborului. Se întâmplaseră multe în ultima vreme. Și la serviciu, și acasă. Holger își trecu degetele peste ecranul

smartphoneului pe care îl obligaseră să îl cumpere. Acum, totul trebuia să fie de o tehnologie de ultimă oră; poliția trebuia să fie la curent și în Hønefoss, unde își petrecuse ultimele optsprezece luni. În districtul de poliție Ringerike. Acolo își începuse cariera, iar acum se întorsese acolo. Pentru cele întâmplate în Tryvann.

Șapte apeluri de la comisariatul central din Grønland. Două de la fosta lui soție. Unul de la fiica lui. Două de la el de acasă. Și, în plus, o grămadă de mesaje.

Holger Munch lăsă lumea să se învârtească și fără el preț de o clipă și porni radioul. Găsi canalul de muzică clasică al NRK, deschise geamul și își aprinse o țigară. Fumatul era singurul lui viciu; în afară de mâncat, bineînțeles, dar erau două lucruri complet diferite. Holger Munch nu se gândea deloc să se lase de fumat, indiferent câte legi aveau să mai inventeze politicienii și câte semne cu „Fumatul interzis” aveau să se pună peste tot, cum ar fi, de exemplu, pe bordul mașinii pe care tocmai o închiriase.

Dacă nu fuma, nu putea gândi, iar lui Holger Munch îi plăcea foarte mult să gândească. Să își folosească mintea. Nu-i păsa de corpul lui, atâta timp cât creierul îi funcționa. La radio cânta *Messíah* de Händel. Nu era muzica lui preferată, dar nu conta. Îi plăcea mai mult Bach. Îi plăcea aspectul matematic al muzicii acestuia, mai mult decât al celorlalți compozitori, care făceau apel mai degrabă la sentimente. Ariile care incită la război a lui Wagner, lumea emoțională impresionistă a lui Ravel. Munch asculta muzică clasică pentru a se detașa de astfel de sentimente omenești. Dacă ființa umană ar fi fost o ecuație matematică, totul ar fi fost mult mai ușor. Atinse ușor verigheta pe care o purta pe deget și se gândi la Marianne, fosta lui soție. Trecuseră deja zece ani și tot nu reușise să își dea jos inelul. Oare de ce îl sunase? Ce voia să-i spună?

Sigur era din pricina nunții. Sunase ca să vorbească despre nuntă. Aveau o fiică împreună. Miriam urma să se căsătorească. Aveau de rezolvat chestiuni practice. Nu de vorbit despre alte cele. Holger Munch aruncă mucul de țigară pe geam și își aprinse alta.

„Nu beau cafea și nu mă ating de alcool. La naiba, îmi pot permite măcar să fumez puțin”.

Holger Munch se îmbătase o singură dată, pe la paisprezece ani. Băuse în cabana din Larvik un lichior de cireșe pe care îl făcuse tatăl lui. După aceea nu se mai atinsese de alcool. Nu avea de ce. Nu îi plăcea. Să își deterioreze neuronii? Nici prin cap nu-i trecea așa ceva. Dar fumatul îi plăcea. Și hamburgerii.

Intră în benzinăria Shell de lângă hotelul Stavy și ceru un hamburger cu bacon, pe care îl mâncă pe o bancă având vedere spre fiordul Trondheim.

Dacă cineva le-ar fi cerut colegilor lui de serviciu să îl descrie în trei cuvinte, unul dintre ele ar fi fost „amuzant”. Probabil că „inteligent” ar fi un altul sau poate „de treabă”. Dar „amuzant” sigur. Un tip amuzant gras și de treabă, care nu bea niciodată alcool și era un împătimit al matematicii, al muzicii clasice, al integramelor și al șahului. Poate puțin plictisitor, dar un anchetator foarte bun. Și un șef corect. Așa că îi era totuna că nu ieșea niciodată la bere cu colegii lui sau că nu mai ieșise cu nicio femeie de când fosta lui soție îl părăsise pentru un profesor din Hurum, care avea două luni de concediu pe an și nu trebuia să se scoale în miez de noapte fără să îi poată spune unde se ducea. Toată lumea știa că Holger Munch avea cel mai ridicat procentaj de cazuri rezolvate. Holger Munch se înțelegea bine cu toți. Chiar și așa, îl trimiseseră din nou la Hønefoss.

„Nu e o pedeapsă, ci un transfer. Din punctul meu de vedere, ar trebui să te bucuri că încă mai ai de lucru”.

În ziua aceea, în fața ușii biroului lui Mikkelson, din cadrul comisariatului din Grønland, se gândise să demisioneze; dar se abținuse. Ce avea să facă atunci? Să lucreze pe post de agent de pază?

Holger Munch se urcă din nou în mașină și o luă pe E6 spre Trondheim. Își aprinse încă o țigară și o luă pe centura care mărginea orașul, spre sud. Mașina închiriată era dotată cu un GPS, dar nu îl porni. Știa drumul.

„Mia Krüger”.

Se gândea la fosta lui colegă de serviciu, când telefonul sună din nou.

— Munch la telefon.

— Unde naiba ești?

Mikkelson era nervos, pe punctul de-a face un infarct, ca întotdeauna. Era un mister pentru mulți cum de reușise să supraviețuiască șapte ani în postul de comisar-șef.

— Sunt în mașină. Și tu unde naiba ești? îl întrebă Munch sec.

— Unde în mașină? Ai ajuns deja?

— Nu, n-am ajuns; tocmai ce-am aterizat. Ar fi trebuit să știi asta. Ce vrei?

— Voiam doar să verific dacă te ții de ce-am vorbit.

— Am dosarul aici și intenționez să îl predau, dacă la asta te referi, îi răspunse Munch oftând. Chiar trebuia să mă trimiți aici pentru atâta lucru? Nu puteai trimite un mesaj? Nu puteam lăsa poliția locală să se ocupe de asta?

— Știi foarte bine de ce trebuie să mergi tu, îi răspunse Mikkelson. Iar de data asta vreau să faci ce ți s-a spus.

— În primul rând, spuse Munch oftând chiar când aruncă mucul de țigară pe geam, nu îți datorez nimic. În al doilea rând, nu îți datorez nimic. Iar în al treilea rând, tu ești răspunzător pentru faptul că nu îmi mai folosesc creierul

pentru ce-ar trebui să o fac. Așa că poți să-ți ții pliscul. Știi cu ce mă ocup acum? Vrei să știi, Mikkelson? Vrei să știi cu ce mă ocup?

Urmă un moment de tăcere la celălalt capăt al liniei. Munch zâmbi fără să scoată vreun sunet. Lui Mikkelson nu îi plăcea deloc să ceară favoruri. Era sigur că Mikkelson era nervos și îi plăcea că fostul lui șef trebuia să se abțină, că nu putea spune tot ce voia să-i spună.

— Fă-o și gata.

— Da, domnule, spuse ironic Munch, ducându-și mâna la frunte, făcându-se că salută.

— Nu fi ironic, Munch. Sună-mă când ai vești.

— Așa voi face. Ah, da… ar mai fi ceva.

— Ce? mârâi Mikkelson.

— Dacă se bagă ea, mă întorc. S-a terminat cu Hønefoss. Și îmi vreau fostul birou înapoi. Cel de pe strada Mariboesgate. Vreau să lucrez în afara comisariatului. Și îmi vreau înapoi fosta echipă. De acord?

Urmă o clipă de tăcere, după care primi răspuns.

— E exclus total. Nici vorbă. Munch, îmi ceri…

Munch zâmbi și închise înainte ca Mikkelson să îi poată explica, își aprinse încă o țigară, dădu din nou tare radioul și se îndreptă spre Orkanger.

4.

Mia Krüger adormise pe canapea, lipită de șemineu, acoperită cu pătura. O visase pe Sigrid și se trezise cu impresia că sora ei geamănă era în continuare acolo. Cu ea. Vie. Că erau împreună, ca întotdeauna. Sigrid și Mia. Mia și Sigrid. Cele două fetițe de nedespărțit din Åsgårdstrand, născute la o diferență de două minute. Una blondă, cealaltă brunetă; atât de diferite, și totuși foarte asemănătoare.

Mia voia doar să se întoarcă la visul ei, să fie din nou cu Sigrid, dar se forță să se ridice și să se ducă în bucătărie. Să ia micul dejun. Să o lase mai moale cu alcoolul. Dacă avea să o țină tot așa, avea să moară înainte de vreme și nu-și putea permite așa ceva.

„18 aprilie. Au mai rămas zece zile”.

Avea să reușească, avea să mai reziste zece zile. Mia se sili să mănânce două felii de pâine uscată și se gândi să bea un pahar cu lapte, dar, în cele din urmă, optă pentru apă. Două pahare cu apă și două pastile. Și le scoase din buzunarul pantalonilor. Nu-i păsă care. Nimeri una albă și una de un albastru-deschis.

Sigrid Krüger,
soră, prietenă și fiică.

Născută la 11 noiembrie 1979. Decedată la 18 aprilie 2002.
Preaiubită. Nu te vom uita niciodată.

Mia Krüger se așeză din nou pe canapea și simți primele efecte ale pastilelor. O amorțeau, creând ca un văl între ea și lumea din jur. Chiar că avea nevoie de asta. Se făceau deja aproape trei săptămâni de când nu se mai privise într-o oglindă, așa că trebuia să se uite acum. Un duș. Baia era la etaj. Încercase să o evite cu orice preț, pentru că nu voia să se privească în oglinda mare pe care fostul proprietar o atârnase lângă ușă. Se gândise să facă rost de o șurubelniță. Ca să scape de prostia aia nenorocită. Se simțea îndeajuns de rău și fără să aibă nevoie de o confirmare în acest sens, dar nu avusese putere să o facă. Nu avusese putere să facă nimic. Doar să înghită pastile. Și să bea. Valium lichid prin vene, mici zâmbete în sânge, o protecție minunată împotriva tuturor cuielor mici care circulau de atâta timp prin interiorul ei. Își făcu curaj și urcă scările. Deschise ușa de la baie și se îngrozi când văzu imaginea surprinzătoare din oglindă. Nu era ea. Era altă persoană. Mia Krüger fusese mereu slabă, dar acum părea bolnavă. Fusese mereu o tipă sănătoasă. Fusese mereu puternică. Acum aproape că devenise piele și os. Își dădu jos puloverul și blugii și rămase doar în lenjerie în fața oglinzii. Chiloții atârnau pe ea. Toată grăsimea din jurul burții și de pe șolduri dispăruse. Pipăi cu grijă deasupra coastelor, care îi ieșeau în relief. Le putea simți cu degetele, le putea număra pe toate, una câte una. Se forță să se apropie de oglindă și se opri chiar în fața ei. Își văzu privirea reflectată de suprafața deteriorată a acelei oglinzi vechi. Înainte, se lăudase mereu cu ochii ei albaștri. „Mia, nimeni nu are ochi atât de norvegieni că ai tăi”, i se spusese o dată și încă își amintea ce mândră se simțise. „Ochi norvegieni”; îi sunase bine la vremea respectivă, când voia să fie ca toți ceilalți, nu diferită. Sigrid era cea mai frumoasă dintre ele două. Oare de aceea o bucurase atât de mult comentariul acela? Ochi albaștri plini de viață. Acum nu mai rămăsese mare lucru din ei. Păreau morți. Fără strălucire sau viață, roșii unde ar fi trebuit să fie albi. Se aplecă să își ridice pantalonii și mai găsi două pastile în buzunar. Le înghiți și se apropie cu gura de robinet. După aceea se duse din nou în fața oglinzii și încercă să își îndrepte spatele.

„Mica mea indiancă”, așa îi spunea bunica ei. Cu excepția ochilor albaștri, chiar că ar fi putut fi. O indiancă. Kiowa, sioux sau apașă. Mereu o fascinaseră indienii în copilărie. Nu se îndoise niciodată de preferințele ei. Cowboy-i erau cei răi. Indienii erau cei buni. „Cum te simți astăzi, Mia, Rază

de lună?” Mia puse mâna pe reflexia feţei ei din oglindă şi se gândi cu mult drag la bunica sa. Îşi privi părul lung. Părul ei moale, negru ca pana corbului, care i se revărsa pe umerii fini. De mult nu mai avusese părul atât de lung. Începuse să îl poarte scurt pe când era studentă la academia de poliţie. Nu mergea la coafor, pentru că şi-l tundea singură în casă. Apuca foarfecă şi şi-l tăia pur şi simplu. Ca să demonstreze că frumuseţea nu conta pentru ea. Îi era indiferent dacă era frumoasă sau nu. Nici nu se machia. „Ai o frumuseţe naturală, mica mea indiancă”, îi spusese bunica ei într-o noapte, după ce îi împletise părul lângă şemineu, în casa din Åsgårdstrand. „Vezi ce pleoape frumoase ai, şi ce gene lungi? Ştii că natura te-a machiat deja? Nu ai de ce să-i acorzi mai multă importanţă de-atât. Nu ne facem frumoase pentru băieţi. Vor veni ei la momentul potrivit”. Cu bunica ei, băieţii erau indieni. Iar la şcoală, norvegieni. În realitate, era perfect. Brusc, Mia se simţi puţin ameţită de la pastile. Tabletele acelea micuţe nu îi aduceau doar pace şi o stare de bine. Asta se întâmpla uneori, dar nu se sinchisea niciodată să se uite ce pastile amesteca. Se sprijini uşor cu o mână de perete, până trecu ce fu mai rău, după care îşi ridică din nou privirea şi se sili să mai rămână puţin în faţa oglinzii. Să se mai privească. Pentru ultima oară.

„Au mai rămas zece zile. 18 aprilie”.

Nu se gândise prea mult la cum avea să fie acel ultim moment. Dacă avea să o doară. Dacă avea să-i fie greu să îşi dea drumul. Nu credea toate acele poveşti cum că, într-un minut, când eşti pe punctul de-a muri, ţi se derulează toată viaţa prin faţa ochilor. Oare era adevărat? Nu prea conta. Mia Krüger îşi purta povestea inscripţionată pe corp. Îşi putea vedea viaţa în oglindă. O indiancă având ochi norvegieni. Păr lung şi negru pe care înainte îl purta pur şi simplu scurt, dar care acum i se revărsa ondulat peste umerii albi slabi. Îşi dădu părul după urechea stângă şi se uită la cicatricea de lângă ochi. O tăietură de trei centimetri, un semn care nu voia să dispară. Arestaseră un suspect de crimă. Găsiseră în râul Akerselva o tânără letonă. Mia dăduse dovadă de slăbiciune, nu fusese atentă. Nu văzuse cuţitul. Din fericire, reuşise să se tragă la o parte îndeajuns cât să nu rămână cu un singur ochi. Purtase un petic pe ochi timp de câteva luni. Mulţumită doctorilor din Ullevål, încă vedea cu ambii ochi. Ridică mâna stângă în faţa oglinzii şi văzu degetul din care lipsea o bucăţică: Un alt suspect, o fermă la periferia oraşului Moss, „câine rău”. Rottweilerul îi sărise la gât, aşa că avusese timp doar să ridice un braţ. Încă îi simţea colţii strânşi în jurul degetelor, cum panica pusese stăpânire peste ea în clipele scurte care trecuseră până să scoată pistolul din teacă şi să îl împuşte pe câine drept în faţă. Îşi coborî privirea spre fluturele mic pe care şi-l tatuase lângă marginea chiloţilor, pe şold. Avea nouăsprezece ani pe atunci şi ducea o viaţă nebună în Praga.

Cunoscuse un spaniol, o dragoste de-o vară. Băuseră prea multă Becherovka și se treziseră amândoi cu câte un tatuaj. Al ei era un fluture mic pe șold, în culori mov pal, galben și verde. Mia aproape că zâmbi. Fusese de mai multe ori pe punctul de a-și îndepărta tatuajul, rușinată de nebunia aceea juvenilă, dar până la urmă nu o făcuse, iar acum deja îi era indiferent. Pipăi ușor brățara subțire de argint pe care o purta pe încheietura dreaptă. Ea și Sigrid primiseră fiecare câte una la Confirmare. Era o brățară copilărească, cu o inimă, o ancoră și o literă. „M" la a ei. „S" la a lui Sigrid. În noaptea aceea, după terminarea petrecerii, când invitații plecaseră deja, se aflau în camera pe care o împărțeau în casa din Åsgårdstrand. Deodată, Sigrid îi propuse să își schimbe între ele brățările.

„Dacă îmi dai brățara ta, ți-o dau și eu pe a mea".

De atunci, Mia nu își mai dăduse jos brățara de argint.

Pastilele începeau să o izoleze și mai tare; abia dacă mai reușea să se vadă în oglindă. Corpul îi părea ca o fantomă îndepărtată. O cicatrice lângă ochiul stâng. Degetul mic căruia îi lipseau ultimele două falange. Un fluture ceh chiar lângă betelia chiloților. Picioare și brațe slabe. O indiancă având ochi albaștri trești, aproape morți. Brusc, nu mai putu să îndure și își mută privirea de la oglindă, intră împleticindu-se la duș și rămase atât de mult timp sub apa fierbinte, încât, în cele din urmă, aceasta se răci.

Nu se uită în oglindă când ieși din baie. Coborî în sufragerie și se uscă în fața șemineului pe care nimeni nu îl pornise. Intră în bucătărie și își pregăti încă o băutură. Mai găsi niște pastile într-un sertar. Le mestecă în timp ce se îmbrăcă. Acum era și mai somnoroasă. Era curată pe dinafară și, în scurt timp, avea să fie și pe dinăuntru.

Mia își puse o șapcă pe cap și o haină pe ea și ieși din casă. Coborî din nou spre mare. Se așeză pe stânci și privi către orizont. *Sentimentalism pe coastă.* De unde o mai scosese și pe asta? De la un festival, da, un festival de film antinorvegian organizat de persoane faimoase care erau de părere că filmele norvegiene trebuiau să fie diferite. Miei Krüger îi plăceau filmele, dar, din punctul ei de vedere, filmele norvegiene nu se îmbunătățiseră doar pentru că evitaseră sentimentalismul. Suferea de fiecare dată când un biet actor încerca să interpreteze un agent de poliție în vreun film. De obicei, ieșea din sală compătimindu-l pe actor, care trebuia să urmeze îndrumările și instrucțiunile regizorului și să facă una sau alta; devenea prea sufocant. Gata, era nevoie de mai mult sentimentalism. Mia Krüger zâmbi un pic în sinea ei și luă o înghițitură din sticla pe care o scosese. De fapt, dacă nu ar fi venit aici ca să moară, nu ar fi fost un loc rău în care să trăiască.

„18 aprilie".

Ideea îi venise brusc, ca un fel de revelație, și de atunci nu se mai îndoise

de ea. Pe Sigrid o găsiseră moartă în 18 aprilie 2002. Într-un subsol din Toyen, în Oslo, pe o saltea murdară, cu seringa încă atârnându-i de braț. Nici măcar nu își dăduse jos elasticul. Supradoza intrase ca o săgeată. În zece zile trecuseră de fapt zece ani. Mica Sigrid, frumoasă și minunată, decedată în urma unei supradoze de heroină într-un subsol murdar. La doar o săptămână după ce Mia o scosese de la clinica de dezintoxicare din Valdres.

Sigrid arătase atât de bine atunci, după patru săptămâni petrecute în clinică… Avea obrajii rozalii și zâmbea din nou. În mașină, la întoarcere spre Oslo, aproape că era ca înainte, când ele două zâmbeau și se jucau împreună, așa cum obișnuiau să o facă în grădina casei din Åsgårdstrand.

— Tu ești Albă ca Zăpada, iar eu sunt Frumoasa din Pădurea Adormită.

— Dar eu vreau să fiu Frumoasa din Pădurea Adormită. De ce trebuie să fiu eu întotdeauna Albă ca Zăpada?

— Pentru că ai părul negru, Mia.

— Ah, de-aia?

— Da, de-aia. Nu te-ai prins până acum?

— Nu.

— Ce prostuță ești!

— Nu sunt prostuță.

— Așa e, nu ești.

— De ce trebuie să ne jucăm de-a Albă ca Zăpada și Frumoasa din Pădurea Adormită? Amândouă trebuie să dormim o sută de ani în timp ce așteptăm nu știu ce prinț care să ne salveze. Nu e deloc amuzant și, în plus, suntem singure aici.

— O să vezi că va veni într-o zi, Mia. O să vină.

În cazul lui Sigrid, prințul fusese un idiot pe nume Horten, care cică era cântăreț, ba chiar avea și o trupă, deși nu cântau niciodată. Stăteau doar prin parc ca să fumeze marijuana sau să ia *speed,* ori ca să se înțepe. El. Tipul acela slab, încrezut, ratatul naibii. Mia Krüger nici măcar nu îi putea pronunța numele; i se făcu rău doar gândindu-se la el, așa că trebui să se ridice ca să respire adânc. Străbătu cărarea care traversa stâncile, trecu de cabană și se așeză pe debarcader. Zărea activitate pe țărm, în depărtare. Persoane care își vedeau de treburile lor omenești. Oare cât era ceasul? Își duse o mână la frunte și se uită la cer. Ar fi putut fi ora douăsprezece sau unu, dacă era să se ia după soare. Mai luă o gură din sticlă și observă că pastilele începeau să își facă efectul, să o priveze de simțuri, să o facă indiferentă. Își lăsă picioarele să îi atârne peste marginea debarcaderului și își întoarse fața spre soare.

„Markus Skog”.

Sigrid avea optsprezece ani, iar idiotul douăzeci și doi. El se dusese să

locuiască la Oslo şi începuse să îşi petreacă timpul prin parcul Plata. Câteva luni mai târziu, Sigrid îl urmase.

Patru săptămâni de dezintoxicare. Nu era pentru prima dată când Mia îşi scotea sora dintr-o clinică, dar, de data aceasta, totul părea diferit. O motivaţie cu totul diferită. Nu doar un zâmbet de drogată după o astfel de şedere, şi minciuni peste minciuni, abia aşteptând să iasă de acolo ca să îşi injecteze o doză; ci, de data aceasta, văzuse ceva diferit în privirea ei. Părea mai sigură, aproape ca înainte.

De-a lungul anilor, Mia se gândise atât de mult la sora ei, încât aproape că îşi pierduse minţile. De ce tocmai Sigrid? De ce se lăsase prinsă? Din pricina mamei şi a tatălui lor? Sau doar pentru un nenorocit de idiot slăbănog? Doar din dragoste?

Poate că mama lor era cam severă, dar doar atât nu era suficient. Poate că tatăl lor era prea bun, dar ce conta asta? Eva şi Kyrre Krüger le adoptaseră pe gemene după naştere. Aşa se înţeleseseră înainte cu mama lor. Aceasta era tânără, singură, nu putea, nu voia, nu era în stare să le ţină. Pentru cei doi, care nu aveau copii, a fost ca un dar picat din cer; fetiţele erau exact ce îşi doriseră; un adevărat noroc.

Ea, mama lor, Eva, era învăţătoare la clasele primare în Åsgården. El, tatăl lor, Kyrre, vindea vopsele; era proprietarul magazinului Vopsele Ole Krüger, din centrul Hortenului. Mia căutase cu stăruinţă în mediul familial o explicaţie pentru faptul că Sigrid devenise o drogată, dar nu reuşise să o găsească.

„Markus Skog”. Era vina lui.

Trecuse doar o săptămână de când se întorsese acasă după şederea în Valdres. Se simţiseră atât de bine împreună în apartamentul de pe strada Vogts… Sigrid şi Mia. Mia şi Sigrid. Albă ca Zăpada şi Frumoasa din Pădurea Adormită. Ca două picături de apă, din nou. Ba Mia chiar îşi luase şi câteva zile de concediu, deşi nu o mai făcuse de Dumnezeu ştie cât timp. Apoi, într-o noapte, găsi bileţelul pe uşa frigiderului:

Am ieşit să vorbesc puţin cu M.
Mă întorc imediat.
S.

Mia Krüger se ridică de pe marginea debarcaderului şi porni spre casă. Deja i se împleticeau picioarele. Era timpul să mai ia nişte pastile. Şi să mai bea un pahar.

5.

Holger Munch era obosit de cât șofase. Ieși de pe șosea ca să se odihnească puțin. Găsi o zonă de repaus și coborî din mașină ca să își dezmorțească picioarele. Nu mai avea mult; mai erau doar câțiva kilometri până la tunelul din Hitra, dar nu avea de ce să se grăbească. Din cine știe ce motiv, bărbatul care avea să îl ducă pe insulă cu barca lui putea să plece doar după ora două. Holger Munch nu avusese putere să întrebe de ce. Ofițerul de poliție cu care vorbise nu i se păruse prea isteț. Nu avea prejudecăți când venea vorba de polițiștii districtuali, dar Holger era obișnuit cu un alt ritm de pe vremea când lucrase în Oslo. Aceste fiind zise, era clar că districtul Ringerike nu se număra printre cele mai active din țară. Munch înjură pe sub mustață și se gândi cu ură la Mikkelson, dar se răzgândi numaidecât. Nu era vina lui Mikkelson. O investigație internă ar fi avut consecințe asupra celor ai casei; o știa foarte bine, dar chiar și așa…

Munch se așeză pe o bancă și își aprinse o altă țigară. În anul acela, primăvara sosise devreme în Trøndelag. Unii arbori aveau deja frunze verzi, iar zăpada aproape că dispăruse complet. Nu că ar fi știut el multe despre când se făcea de obicei primăvară în Trøndelag, dar ascultase o discuție pe tema aceasta la postul de radio local. Făcuse o pauză de la muzică, pentru ca să asculte știrile. Voise să știe dacă reușiseră să păstreze secretul sau dacă vreun imbecil din cadrul comisariatului din Grønland îi dezvăluise povestea vreunui ziarist aflat în căutare de noutăți, dar, din fericire, nu auzise nimic. Nimic despre fetița pe care o găsiseră spânzurată de un copac în valea Maridalen.

Telefonul îi sunase de mai multe ori pe drum, dar Holger nu răspunsese. Nu voia nici să sune, nici să trimită mesaje din mașină. Văzuse suficiente cazuri cu persoane care ieșiseră de pe șosea sau dăduseră cu mașina peste cineva din cauza unui moment de neatenție. În plus, nu se grăbea. Și îi prindea bine puțină libertate. De fapt, nu îi plăcea să recunoască nici măcar față de sine însuși, dar uneori viața lui era prea intensă. Munca. Și micile chestiuni de familie. Nu îl deranja să își viziteze mama la casa de bătrâni. Nu îl deranja să o ajute pe fiica lui cu pregătirile de nuntă. Oricum, momentele petrecute cu Marion, nepoata lui, care tocmai împlinise șase ani, nu îl deranjau deloc. Și totuși, ceva nu mergea cum trebuie.

El și Marianne. Nu își imaginase niciodată că nu aveau să rămână împreună pentru totdeauna. Chiar și acum, după zece ani, încă avea senzația că s-a rupt ceva în interiorul lui, ceva care nu mai putea fi reparat.

Își alungă gândurile și se uită la telefon. Alte două apeluri pierdute de la Mikkelson. Știa ce voia, așa că nu avea de ce să îl sune înapoi. Încă un mesaj de la Miriam, fiica lui; scurt și formal, ca întotdeauna. Câteva apeluri de la Marianne, fosta lui soție. La naiba, uitase să sune la casa de bătrâni. La urma urmei, era miercuri. De fapt, ar fi trebuit să fi sunat înainte să se urce în mașină. Căută numărul, se ridică și își dezmorți puțin picioarele.

— Casa Høvikveien, Karen la telefon.

— Bună, Karen. Sunt Holger Munch.

— Bună, Holger. Ce mai faci? răspunse vocea suavă de la celălalt capăt al firului.

Munch aproape că își simți obrajii încălzindu-i-se. Se așteptase să răspundă vreuna din infirmierele mai în vârstă, așa cum se întâmpla de obicei.

„Măi să fie, Holger, un pulover nou?” „Măi să fie, Holger, o haină nouă?” „Măi să fie, Holger, ți-ai tuns barba?”

— E totul bine, răspunse Munch. Din nefericire, trebuie să îți cer un mic favor.

— Cere orice vrei, Holger, răspunse femeia râzând.

Se înțelegeau bine de câțiva ani, deja. Karen, una dintre angajatele casei de bătrâni în care mama lui refuzase la început să trăiască, dar unde părea să se simtă bine acum.

— E din nou miercuri, spuse Munch oftând.

— Nu vei reuși?

— Mă tem că nu, răspunse Munch. Nu sunt în oraș.

— Înțeleg, spuse Karen și mai râse puțin. Să văd dacă o poate duce cineva și, dacă nu, chem un taxi.

— Plătesc eu, normal, răspunse grăbit Munch.

— Nu-i problemă.

— Mulțumesc, Karen.

— N-ai pentru ce, Holger. Miercurea care vine presupun că vei reuși.

— Cred că da.

— Foarte bine. Ne vedem atunci?

— Se prea poate, spuse Munch pe un ton fără vlagă. Mulțumesc și salut-o din partea mea.

— Așa voi face.

Munch închise apelul și se așeză din nou pe bancă.

„De ce nu o inviți în oraș? Ce-ar putea ieși rău din asta? La o cafea? La cinema?”

Își alungă rapid ideea din cap când primi un alt mesaj pe telefonul mobil. Se opusese tuturor lucrurilor de felul ăsta, cum ar fi noile telefoane, în care

totul se concentra într-un singur dispozitiv. Nu aveau să îi mai dea deloc pace? Deși, chiar acum, nu îi pica rău. Zâmbi când accesă mesajul și descoperi o nouă problemă trimisă de Yuri, un rus pe care îl cunoscuse pe internet cu câțiva ani în urmă. Pe forumul math2.org, toți ciudații din lume strânși la un loc. Yuri era profesor în Minsk și avea șaizeci și ceva de ani. Nu îl considera un amic, întrucât, la urma urmei, nu se văzuseră niciodată, dar măcar făcuseră schimb de adrese de e-mail și ținuseră sporadic legătura. Dezbătuseră din când în când subiecte despre șah și, uneori, mai făceau și niște exerciții pentru creier, ca acum.

Apa curge într-un rezervor. Cu fiecare minut ce trece, cantitatea se dublează. Într-o oră s-a umplut rezervorul. Cât durează până se umple jumătate din rezervor?
Y.

Munch își mai aprinse o țigară și se gândi puțin înainte să răspundă. Era amuzant. Îi plăcea de Yuri. La un moment dat luase în calcul posibilitatea de a se duce să îl vadă. De ce nu? Nu fusese niciodată în Rusia. De ce să nu aranjeze o întâlnire cu cei pe care îi cunoscuse pe internet? Deja avea mai mulți cunoscuți în rețea: mrmischigan40 din Statele Unite, margrete_08 din Suedia, Birrrdman din Africa de Sud. Fanatici ai șahului și ai matematicii, dar, în primul rând, erau persoane, la fel ca el, așa că, de ce nu? Nu putea fi prea rău să se plimbe și să cunoască oameni noi. La urma urmei, nu era chiar așa bătrân. Și când călătorise ultima dată? Își văzu reflexia în telefon și îl așeză pe bancă, în fața lui.

Cincizeci și patru de ani. I se păru că vârsta nu i se potrivește. Se simțea mult mai în vârstă. Îmbătrânise cu zece ani de când Marianne îi povestise despre profesorul de la Hurum. Încercase să își păstreze calmul. De fapt, în sinea lui, bănuia cum stăteau lucrurile. Programul de lucru lung și aroganța de care dădea dovadă de puținele ori în care era acasă. În cele din urmă avea să aibă consecințe, dar chiar atunci și chiar așa? Ea era foarte liniștită, ca și cum și-ar fi pregătit deja de ceva vreme discursul. Se cunoscuseră la un curs. Apoi păstraseră legătura. Începuseră să aibă sentimente unul pentru celălalt. Se întâlniseră de câteva ori în secret, dar ea nu voia să ducă o viață dublă. Până la urmă, Munch nu reușise să își păstreze calmul. El, care nu ridicase niciodată mâna împotriva nimănui. Ridicase tonul și dăduse de perete cu farfuria pe care se aflase cina lui. Țipase la ea și o urmărise prin toată casa. Încă îi era rușine de cum se comportase. Miriam coborâse din camera ei, plângând. Pe atunci avea cincisprezece ani; acum avea douăzeci și cinci și era pe punctul de-a se căsători. Avea cincisprezece ani și îi luase partea mamei ei. Nu era de mirare. Cât timp petrecuse el în casă, cu oricare dintre

ele, în toţi acei ani?

Îi era cam greu să-i răspundă la mesaj lui Miriam; era scurt şi rece, un fel de simbol al relaţiei lor. O grijă în plus, de parcă nu îi era îndeajuns dosarul pe care îl avea în maşină.

Ai putea să mai pui câteva mii?
Am hotărât să-i invităm şi pe nepoţi.
M.

Nunta. „Bineînţeles”, răspunse el, şi adăugă un emoticon zâmbitor, dar apoi îl şterse. Trimise mesajul gândindu-se la Marion, nepoata lui. După naştere, Miriam îi spusese efectiv că nu era sigură că el merita să aibă vreo legătură cu micuţa. Din fericire, se răzgândise. Acum acestea erau momentele care îi plăceau cel mai mult. Orele petrecute cu Marion cea minunată şi sinceră, o lumină în fiecare zi, zile care, dacă era să fie sincer, fuseseră destul de întunecoase de când se întorsese la Hønefoss.

După divorţ, o lăsase pe Marianne să păstreze casa. Aşa i se păruse corect. În felul acesta, Miriam nu era obligată să se mute departe de prietenii ei şi de handbal. El îşi cumpărase un apartament în Bislett, nici prea departe, nici prea aproape de serviciu. Nu vânduse apartamentul după mutare însă acum locuia într-o cameră închiriată pe strada Ringveien, nu foarte departe de comisariatul din Hønefoss. Încă nu îşi scosese lucrurile din cutii. Nu îşi luase multe, întrucât se bazase pe faptul că avea să se întoarcă rapid în capitală, după ce aveau să uite toată treaba; dar acum, după aproape doi ani, şedea în acelaşi loc şi încă nu îşi despachetase lucrurile. Nu se simţea acasă în niciuna din cele două locuinţe.

„Nu-ţi mai plânge de milă. Sunt oameni care o duc mult mai rău ca tine”.

Munch stinse mucul şi se gândi la dosarul pe care îl avea în maşină. O fetiţă de şase ani fusese găsită întâmplător, de un excursionist, atârnând de un copac în valea Maridalen. Nu mai văzuse de mult astfel de lucruri. Nu era deloc de mirare că cei din Grønland erau neliniştiţi.

Apucă din nou telefonul şi îi trimise un mesaj lui Yuri cu răspunsul:

59 minute
H. M.

Lui Munch nu îi plăcea să o recunoască, dar dosarul de pe scaunul din faţă îi dădea fiori de-a dreptul. Porni maşina, se întoarse pe şoseaua naţională şi îşi continuă drumul spre est, în direcţia Hitra.

6.

Bărbatul cu tatuaj în formă de vultur pe gât se îmbrăcase cu un pulover pe gât, ca să și-l ascundă. Cândva, îi plăcuse gara centrală din Oslo. Aglomerația de acolo era perfectă pentru cei cu o profesie ca a lui, dar acum erau atâtea camere de filmat prin toate părțile, încât era aproape imposibil să treci neobservat. De ceva vreme, începuse să stabilească alte locuri în care să își desfășoare tranzacțiile – săli de cinema, restaurante de chebap, locuri în care nu era așa ușor să fie descoperit – mai importante, ceea ce se întâmpla destul de rar. Nu mai opera la scară atât de mare, dar chiar și așa, era mai bine să fie precaut.

Bărbatul cu tatuaj în formă de vultur își trase mai bine pălăria pe ochi și intră în gară. Nu alesese el locul, dar suma de bani de care discutau era îndeajuns de ridicată, încât să execute ordinele. Nu știa cum dăduse clientul de el. Într-o zi primise pur și simplu un MMS cu o imagine, o misiune și o sumă. Iar el făcuse ca de obicei: acceptase fără să pună întrebări. Fără îndoială, era o misiune ciudată; nu fusese niciodată implicat în ceva asemănător. În definitiv, în toți acești ani, învățase să nu pună întrebări, ci să se limiteze la a acționa și a încasa. Așa reușise să supraviețuiască și acesta era motivul pentru care încă se bucura de credibilitate în rândul infractorilor. Misiunile erau din ce în ce mai puține, și sumele scădeau tot mai mult, dar din când în când îi mai ieșea o afacere bună și avea posibilitatea să câștige niște bani frumoși. Ca acum. Era o cerere absurdă – da, foarte ciudată – dar bine plătită și acum trebuia să încaseze.

Era îmbrăcat cu un sacou și pantaloni eleganți, pantofi strălucitori, avea o servietă, un pulover pe gât și își pusese chiar și ochelari fără dioptrii. Bărbatul cu tatuajul în formă de vultur părea opusul a ceea ce era de fapt, dar tocmai asta și voia. În profesia lui, era imposibil să prevadă momentul în care poliția avea să revizuiască filmările camerelor de supraveghere, așa că mai bine își lua niște măsuri de precauție. Părea un contabil sau un om de afaceri obișnuit. Poate că era mai greu de crezut, dar bărbatul cu tatuaj în formă de vultur pe gât era destul de vanitos. Nu îi plăcea să pară un snob, cineva care făcea parte din elită. Prefera înfățișarea lui neglijentă și dură, cu tatuajele și haina lui de piele. Pantalonii ăia nenorociți îl strângeau când se mișca și îl făceau să se simtă ca un idiot. Haina pe talie și pantofii ăia maro stupizi, din piele. În fond, suma care îl aștepta într-unul dintre dulăpioare o merita. Fără îndoială. Nu mai avea un sfanț de ceva timp și avea nevoie de bani. Avea să petreacă de minune, clar. Zâmbi ușor în spatele ochelarilor incomozi și traversă gara cu calm și precauție.

Primul mesaj îl primise cu aproximativ un an în urmă, iar ulterior primise și altele. Un MMS cu o imagine și o sumă. La început, se gândi că poate era o glumă, întrucât cererea era una cu totul deosebită și ciudată. Cu toate acestea, o dusese la bun sfârșit. Și îl plătiseră. Și următoarea dată. Și următoarea. Ținând cont de asta, nu mai conta că erau chestiuni ciudate.

Se opri la chioșcul Narvesen și cumpără un ziar și un pachet de țigări. Era o zi normală și se întorcea acasă de la muncă. Contabilul acesta nu avea nimic ciudat. Își puse ziarul sub braț și se îndreptă spre dulăpioare. Se opri la intrare și trimise un mesaj text:

Am ajuns.

Aşteptă răspunsul. Îl primi aproape instantaneu, ca de obicei. Numărul dulăpiorului și codul ca să îl deschidă. Privi cu atenție în jur de câteva ori, după care se îndreptă spre dulăpioare și îl căută pe cel indicat. Măcar ăsta era un avantaj la gara centrală din Oslo. Nu mai era nevoie să care după el o grămadă de chei pe care să le dea din mână în mână pe străduțe dosnice sau pe ascuns. Acum avea nevoie doar de un cod. Bărbatul cu tatuaj în formă de vultur introduse numerele și auzi un clic, semn că dulăpiorul se deschisese. Același plic maro ca întotdeauna. Scoase plicul din dulăpior și, de data asta, încercă să nu se uite în jur; cu toate camerele alea de luat vederi montate peste tot, trebuia să acționeze fără să trezească nici cea mai mică bănuială. Deschise servieta și puse rapid plicul în ea. Zâmbi când observă că, de data aceasta, plicul era mult mai gros. Ultima misiune. În sfârșit, venise vremea să pună punct. Se îndepărtă de dulăpioare, urcă scările, traversă gara, intră în Burger King și se încuie în baie. Deschise servieta și scoase plicul; nu mai avea răbdare. Zâmbi larg când văzu ce era în el. Nu conținea doar suma convenită în bancnote de două sute, așa cum cerea întotdeauna, ci, în plus, mai avea și o pungă mică cu un praf alb. Bărbatul cu tatuaj în formă de vultur deschise punguța transparentă și testă cu grijă conținutul. Zâmbi și mai larg. Nu avea nici cea mai vagă idee cine anume îi solicita serviciile, dar era clar că persoana respectivă dispunea și de contacte, și de informații. Oricine îl cunoștea știa că îi plăcea mult praful alb.

Își scoase telefonul și trimise un răspuns, așa cum făcea întotdeauna;

În regulă. Mulțumesc.

În mod normal, nu trimitea cuvântul „mulțumesc”, pentru că era vorba de afaceri, nu de chestiuni personale; dar de data aceasta nu putu să nu mulțumească pentru conținutul plicului, mai ales că avea și un supliment. După câteva secunde, primi răspuns:

Să te bucuri de el.

Bărbatul cu tatuaj în formă de vultur pe gât zâmbi și puse plicul și punguța înapoi în servietă. Apoi o porni din nou spre sala de sosire.

7.

Mia Krüger stătea pe stâncă, cu o pălărie albă udă leoarcă peste părul lung, negru ca abanosul, și o pătură înfășurată în jurul corpului. Era miezul zilei.

La farmacie auzise pe cineva spunând că anul acesta primăvara sosise devreme în Trøndelag, dar Miei Krüger îi era aproape întotdeauna frig și nu observase așa-zisa căldură.

Mai rămăseseră șase zile. Șase pătrățele în calendarul din bucătărie și o cuprinse un sentiment de așteptare.

„Moartea nu e un lucru chiar atât de rău”.

Îl simțise tot mai mult în ultimele zile. Calmul. Liniștea pe care i-o aducea faptul că știa că în curând avea să poată uita totul. Găsi vreo două pastile în buzunarul hanoracului și le înghiți cu ajutorul conținutului unei sticle pe care o luase cu ea. Mia zâmbi în sinea ei și se uită spre mare. O barcă de pescuit trecu aproape de orizont. Soarele de aprilie colora cerul, iar apa scânteia la baza stâncilor. Se gândise mult în ultimele câteva zile. La cei apropiați ei, sau, mai bine spus, la cei care îi fuseseră cândva apropiați. Acum mai rămăsese doar ea, iar în scurt timp nu avea să nu mai fie nici ea. Pe această planetă. „În această realitate”, cum ar fi spus bunica ei. Mia zâmbi și mai sorbi o dată din sticlă.

Sigrid fusese mereu preferata tuturor. Sigrid, cu părul ei lung și blond. O studentă foarte bună. Cânta la flaut, juca handbal și era foarte sociabilă. Pe Mia nu o deranjase niciodată că Sigrid era în centrul atenției. Sigrid nu folosea niciodată acest lucru în scopuri rele: nu spunea niciodată ceva rău cuiva și nu vorbea niciodată de rău pe cineva. Sigrid era pur și simplu Sigrid cea fantastică. Cu toate acestea, Mia se simțea foarte bine când bunica ei o îmbrățișa și îi spunea că era deosebită.

„Știi că ești cu totul deosebită? Și ceilalți copii sunt, dar, știi ce, Mia? Tu poți vedea lucruri pe care ceilalți nu le pricep întru totul”.

Chiar dacă în realitate nu era bunica ei adevărată, mereu avusese sentimentul că le unea ceva aparte. Un fel de legătură, un fel de relație. Poate faptul că semănau fizic. Sau poate faptul că se purta cu Mia de parcă ar fi fost

prietena ei, ca o altă persoană vinovată de faptul că era diferită. Bunica ei îi povestise mereu Miei o mulțime de detalii despre viața ei și nu îi ascunsese nimic. Îi spusese că fusese cu mulți bărbați și că nu trebuia să se teamă așa tare de ei, întrucât în realitate erau doar ca niște iepuri inofensivi. Îi mai spusese și că putea prezice viitorul și că existau mai multe realități în afară de aceasta, așa că nu trebuia să se teamă așa de tare de moarte.

— Creștinismul, îi spusese bunica ei, a inventat ideea că moartea ar fi ceva negativ, ca să ne temem de Dumnezeul lui. Moartea înseamnă iad sau cer, sau cel puțin sfârșitul tuturor lucrurilor, se spune, dar știi ce, Mia? Bunica ta nu e așa sigură că moartea înseamnă sfârșitul tuturor lucrurilor. Eu, cel puțin, nu mă tem de ea.

În Åsgårdstrand, gurile rele spuneau că bunica ei era o vrăjitoare, dar asta nu o îngrijora prea tare. Pe Mia nu o surprindea faptul că lumea spunea astfel de lucruri, despre bunica ei cu părul său cărunt sălbatic, care îi cădea peste ochii-i strălucitori de un negru albăstrui. Bunica ei nu era ca toți ceilalți. Vorbea tare în supermarket, despre lucruri foarte ciudate, și deseori stătea toată noaptea în grădină și se uita la lună, zâmbitoare. Știa lucruri pe care adulții cu siguranță le-ar fi catalogat drept vrăjitorii și se înțelesese cu Mia de parcă aceasta ar fi fost ucenica ei.

Mia se simțea norocoasă. Crescuse într-un mediu protejat. Cu o mamă bună și un tată fantastic cu și bunica ei, care locuia la doar câteva case mai încolo. O bunică ce văzuse în ea ceva, văzuse cine era, îi spusese că era deosebită.

„Calcă ușor. Ține minte, Mia, ușor”.

Fuseseră ultimele cuvinte ale bunicii ei, pe patul de moarte, după care aceasta îi făcuse cu ochiul prietenei sale atât de deosebite. Mia ridică sticla spre cer.

„Moartea nu e ceva rău. Au mai rămas șase zile”.

Pastilele pe care le scosese din hanorac îi provocau somnolență. Mia Krüger mai luă două pastile și se lăsă pe spate, pe stânci.

„Mia, ești cu totul deosebită. Știi?”

Oare de aceea să se fi decis să dea la academia de poliție? Ca să facă ceva complet diferit? În ultimele zile se gândise și la asta. De ce luase această decizie? Nu mai reușea să unească toate piesele puzzle-ului. Timpul se schimbase, iar mintea ei nu mai funcționa cum trebuia. Sigrid nu mai era Sigrid cea mică și blondă, ci Sigrid cea drogată, chinuită de coșmaruri. Mama și tatăl ei erau morți, se îndepărtaseră de lume, și unul de celălalt, și de ea. Mia se mutase la oraș, încercase să studieze diverse materii la universitate, dar fără prea mult entuziasm; nici măcar nu avusese forța necesară ca să se prezinte la examen. Poate că academia de poliție o alesese de fapt pe ea? Ca

să cureţe lumea de oameni ca Markus Skog?

Mia se ridică şi începu să coboare, împleticindu-se, spre debarcader. Goli sticla şi şi-o vârî în buzunarul hanoracului. Mai găsi vreo două pastile şi le înghiţi fără lichid. Pescăruşii o părăsiseră pentru bărcile de pescuit şi singurul sunet care se mai auzea era clipocitul blând al valurilor care se loveau de stâncile netede.

Îl împuşcase.

Pe Markus Skog.

De două ori. Direct în piept.

Fusese o întâmplare. Se duseseră acolo din alt motiv. Dispăruse o fetiţă şi chemaseră Unitatea de Operaţiuni Speciale doar ca să adulmece şi să arunce o privire, după cum le explicase Holger.

— Mia, pentru moment nu prea avem ce face. Dăm o tură şi adulmecăm niţel.

Holger Munch. Mia Krüger se gândi cu drag la fostul ei coleg şi se aşeză pe marginea debarcaderului, cu picioarele atârnând. Fusese un moment foarte ciudat. Luase viaţa altei fiinţe umane, dar nu îşi simţea conştiinţa încărcată. Se simţea mai vinovată pentru tot ce se întâmplase după aceea. Pentru tot ce se scrisese în ziare şi pentru nebunia din Grønland. Holger Munch era cel care conducea unitatea. El, care o alesese încă de când era studentă la academia de poliţie, fu transferat, iar Unitatea de Operaţiuni Speciale fu desfiinţată. Pentru asta, Miei îi părea foarte rău, şi o durea că Holger îndurase consecinţele unui act săvârşit de ea. Dar nu îi părea rău pentru că îl ucisese pe tip, oricât de ciudat ar fi putut părea acest lucru. Urmăriseră o pistă care îi dusese în Tryvann; la un fel de drogat sau un *hippy,* întrucât oamenilor le era deseori greu să facă diferenţa între cele două noţiuni când sunau ca să facă un denunţ. În orice caz, cineva parcase o rulotă prin apropiere şi erau unii care beau şi făceau scandal. Holger se gândi că puteau să o caute pe fătuca aceea care dispăruse. Ce-i drept, găsiseră o fată cu privirea pierdută; nu cea care dispăruse, ci alta, care îşi injectase o doză stând în rulota aceea insalubră. Împreună cu ea, apărut parcă de nicăieri, era Markus Skog. Aşa cum trăsese concluzia şi investigaţia internă a poliţiei, Mia „acţionase iresponsabil şi cu o violenţă disproporţionată”.

Mia clătină din cap, amintindu-şi de lipsa ei de etică. Holger Munch o susţinuse, afirmând că Skog o atacase, întrucât, ce-i drept, avusese un cuţit şi un topor, dar bineînţeles că Mia ştia ce se petrecuse. Primise instruirea necesară ca să se apere cu uşurinţă de un atac cu un cuţit sau cu un topor venit din partea unui drogat slăbănog. Ar fi putut să îl împuşte în picior. Sau în braţ. Dar nu o făcuse; în schimb, îl ucisese. Pur şi simplu, o izbucnire de ură, în timpul căreia restul lumii dispăruse. Două gloanţe direct în piept.

Dacă nu ar fi fost Holger Munch, ar fi ajuns la închisoare.

Mia scoase sticla goală din hanorac, linse ultimele picături şi o ridică din nou spre cer. Deja nu îi mai păsa. Se terminase totul.

„În sfârşit. Au mai rămas şase zile”.

Îşi îndoi picioarele, se lăsă pe spate, îşi puse obrazul pe scândurile aspre ale debarcaderului şi închise ochii.

8.

Tobias Iversen îi acoperi urechile fratelui mai mic ca să nu audă discuţia care avea loc cu un etaj mai jos. De obicei începea pe la ora aceea din zi, când mama lor se întorcea de la serviciu şi îşi dădea seama că tatăl lor vitreg nu făcuse nimic din ce-ar fi trebuit să facă. Să le pregătească mâncarea băieţilor. Să strângă puţin prin casă. Să îşi găsească de lucru. Tobias nu voia ca fratele lui să audă toate acestea, aşa că inventase un joc.

— Îţi acopăr urechile, iar tu îmi spui ce vezi în capul tău, bine?

— Un camion roşu cu flăcări pictate pe el, spuse fratele lui zâmbind.

Tobias consimţi dând din cap, zâmbindu-i la rândul lui.

— Un cavaler care luptă împotriva unui dragon, mai zise fratele lui râzând.

Tobias dădu din nou din cap.

Cearta de la parter crescu în intensitate. Voci agitate care urcau şi treceau prin pereţi, pătrunzându-i pe sub piele. Tobias nu suporta ceea ce avea să se petreacă în scurt timp: lucrurile trântite de pereţi, vocile care se transformau în strigăte sau poate în lucruri şi mai rele, aşa că hotărî să îl scoată din casă pe fratele lui. Îi puse mâna la gură copilului şi îi şopti la ureche:

— Vrei să ieşim să vânăm bizoni?

Fratele lui mai mic zâmbi şi dădu din cap că da, entuziasmat. Să vâneze bizoni. Să alerge prin pădure ca indienii. Chiar că voia să o facă. Nu prea mai erau copii prin zonă, aşa că Tobias şi fratele lui erau obişnuiţi să se joace împreună, chiar dacă Tobias avea treisprezece ani, iar fratele lui mai mic doar şapte. Cum nu se putea sta prea mult prin casă, petreceau destul de mult timp afară.

Tobias îşi ajută frăţiorul să îşi îmbrace jacheta şi să se încalţe, fredonă puţin şi ieşi apăsat pe scările din spatele casei. Fratele lui îl privi cu ochii mari, aşa cum o făcea de obicei. Era obişnuit ca fratele lui mai mare să glumească, scoţând tot felul de sunete ascuţite şi ciudate. I se părea

amuzant. Era fericit cu fratele lui; îi plăcea să ia parte la toate acele aventuri fascinante și ciudate pe care le inventa acesta.

Tobias intră în magazia de lemne, luă o sfoară subțire și un cuțit, și îl încurajă pe fratele lui să fugă înspre pădurea care se afla în fața lor. Aveau un loc secret, așa că nu era periculos: fratele lui putea să alerge în voie. Exista un luminiș între brazi, unde improvizaseră o cabană mică, o căsuță în afara casei.

Când ajunse la cabană, îl găsise pe fratele lui stând deja pe salteaua veche, cu o revistă de benzi desenate în mână. Era absorbit de desene și de toate acele litere și cuvinte noi fascinante pe care începea în sfârșit să le priceapă, după multă muncă, atât la școală, cât și acasă, cu fratele lui mai mare.

Tobias scoase cuțitul și alese un cimișir potrivit. Tăie planta de la rădăcină și o decoji la mijloc. Avea să fie mânerul. Se prindea mai bine așa, fără coajă, după ce lemnul se usca puțin. Îndoi bățul pe genunchi și fixă sfoara de cele două capete. Gata arcul cel nou. Așeză arcul la pământ și se duse să caute material potrivit pentru săgeți. Nu trebuia să fie musai cimișir. De fapt, ar fi funcționat cu orice creangă, mai puțin cea de brad. Ramurile de brad nu erau destul de tari. Se întoarse cu mai multe crengi drepte și subțiri și se puse să le decojească. În scurtă vreme, avea patru săgeți noi lângă buturuga pe care stătea.

— Tobias, ce scrie aici? întrebă fratele lui mai mic, ieșind din cabană cu revista în mână.

— Kriptonită, răspunse Tobias.

— Superman nu o suportă, comentă copilul.

— Așa e, spuse Tobias și-i șterse fratelui său un muc din nară cu mâneca puloverului. Ce zici de asta?

Tobias se ridică și puse o săgeată în coardă. Tensionă arcul și trase săgeata printre ramurile copacilor.

— Fantastic! strigă fratele lui. Îmi faci și mie unul?

— Ăsta e pentru tine, spuse Tobias și îi făcu cu ochiul.

Fratele lui se îmbujoră și îl privi recunoscător. Încordă din nou arcul cât putu de bine și reuși să facă săgeata să zboare câțiva metri.

Se uită la Tobias, care încuviință din cap, confirmându-i că trăsese bine și plecă să caute săgeata.

— O să tragem în fetele creștine? spuse fratele lui mai mic când se întoarse.

— Ce vrei să spui? întrebă Tobias puțin surprins.

— Fetele creștine care au mers să locuiască în casa din pădure. O să tragem în ele?

— Nu putem trage în oameni, spuse Tobias și îl prinse ferm pe fratele lui

mai mic de braţ. Şi ce ştii tu despre fetele creştine?

— Aşa ziceau la şcoală, spuse cel mic. Că nişte fete creştine locuiesc în pădurea noastră şi că mănâncă oameni.

Tobias se amuză puţin în sinea lui.

— Este adevărat că în pădure mai stau acum şi alţii, spuse el zâmbind, dar nu sunt periculoşi şi sigur nu mănâncă oameni.

— Şi de ce nu merg la şcoala noastră? întrebă fratele lui cu ochii cât cepele. Dacă locuiesc aici…

— Nu ştiu sigur, răspunse Tobias. Cred că au şcoala lor.

Cel mic deveni serios.

— Probabil că e foarte bună şi de aceea nu vor să vină la a noastră.

— Probabil. Tobias îi făcu cu ochiul. Bine, vrei să mergem să vânăm bizoni sau nu? Îşi trecu mâna prin părul fratelui lui mai mic. Urcăm la lac?

— Probabil, încuviinţă cel mic, care voia să îi semene fratelui lui mai mare, probabil că vreau să merg.

— Atunci, spre lac. Poţi să te duci să cauţi săgeata pe care am tras-o mai înainte? Crezi că o vei găsi?

Copilul dădu din cap că da.

— Probabil că da, spuse el zâmbind atotcunoscător şi o luă la fugă printre copaci.

9.

Holger Munch se simţea foarte rău. Stătea în bărcuţa cu motor care plecase din Hitra spre o insulă şi mai mică, aflată aproape de coastă. Nu avea rău de mare, întrucât lui Holger Munch îi plăcea foarte mult să navigheze; dar tocmai ce vorbise cu Mikkelson la telefon. De data aceasta, Mikkelson fusese foarte amabil, nu irascibil cum era de obicei. Îi păruse aproape smerit: îi urase noroc lui Munch, îi spusese că se aştepta să facă tot posibilul. Afirmase că acum era important ca anchetatorii din corpul de poliţie să fie uniţi şi o mulţime de alte clişee sentimentale. Nu semăna deloc cu Mikkelson pe care îl ştia el şi asta nu îi plăcea deloc. Era clar că se întâmplase ceva. Iar Mikkelson nu voia să-i împărtăşească şi lui Munch ce anume.

Munch îşi strânse mai tare haina pe el şi încercă să îşi aprindă o ţigară, în timp ce barca înainta lent tot mai în larg. Tânărul cu părul încâlcit care o pilota nu era poliţist, ci un fel de voluntar. Motivul pentru care nu îl putuse duce pe Munch la insulă înainte de ora două după-amiaza era în continuare

un mister, dar Munch nu avusese chef să pună întrebări. Se limitase să-l salute scurt pe debarcader și să îl întrebe dacă știa unde se afla insula. Tânărul cu părul încâlcit dăduse din cap că da și îi arătase direcția cu degetul. Se găsea la doar cincisprezece minute depărtare. Era vechea casă a lui Rigmor, care locuise acolo împreună cu fiul lui, dar acesta din urmă plecase în Australia – se părea că pentru o femeie, iar Rigmor nu mai avu altă opțiune, decât să se ducă să locuiască pe insula principală. Vânduse casa cuiva din estul țării, o fată; nimeni nu știa prea multe despre ea. O văzuseră îndreptându-se spre Fillan de câteva ori. Era o fată frumoasă, de vreo treizeci de ani, cu părul negru și lung și purta mereu ochelari de soare. Într-acolo se îndrepta? Se întâmplase ceva?

Tânărul îi strigase practic ultimele întrebări, ca să se facă auzit peste zgomotul motorului bărcii, dar Holger Munch, care nu scosese nici măcar un cuvânt de când ajunsese la debarcader, nu îi răspunse. Îl lăsă pe flăcău să vorbească, încercând pentru a treia oară să își protejeze de curent țigara, cu mâna, ca să o poată aprinde, dar nu reuși.

În timp ce se apropiau de insulă, senzația ușoară de amețeală pe care o simțise după ce vorbise cu Mikkelson începu să dispară. În scurt timp avea să o vadă din nou pe Mia. Îi fusese dor de ea. Trecuse aproape un an de când nu o mai văzuse. În spitalul de recuperare. Sau la nebuni, cum îi spuneau acum. Fusese o cu totul altă persoană; abia de reușise să stabilească un contact cu ea. După aceea, mai încercase să o găsească de câteva ori, și pe telefon, și pe e-mail, dar nu îi răspunsese. Acum, că vedea insula mică și frumoasă din fața lui, înțelegea de ce. Nu voia să vorbească cu nimeni. Voia să fie singură.

Ambarcațiunea cu motor ajunse la un mic debarcader și Munch coborî pe uscat. Nu mai era așa de sprinten ca în urmă cu zece ani, dar nu era nici într-o condiție atât de proastă precum insinuau oamenii.

— Te aștept sau preferi să mă suni când vrei să vin să te iau? întrebă tânărul cu părul încâlcit, fiind sigur că putea rămâne și asista la o scenă emoționantă. Probabil că nu se întâmplau prea multe lucruri emoționante în partea aceasta de lume.

— Te sun eu, spuse Munch laconic și își duse mâna la frunte, în semn de la revedere.

Se răsuci și se uită la casă. Rămase puțin așa, auzind cum barca se îndepărta în larg, în spatele lui. Era un loc frumos. Mia avea gusturi bune, cu siguranță. Alesese locul perfect în care să se ascundă. O insulă doar pentru ea, aproape în punctul extrem al arhipelagului. De la debarcader pleca o cărare îngustă, ce urca spre o căsuță albă idilică. Munch nu era expert, dar casa părea să fi fost construită prin anii ’50. Probabil fusese o cabană,

transformată ulterior într-o casă. Mia Krüger. Abia aştepta să o vadă.

Îşi aminti de prima dată când o întâlnise. La scurt timp după ce se crease Unitatea de Operaţiuni Speciale. Magnar Yttre, un vechi coleg de-al lui, care acum era rector al academiei de poliţie, îi dăduse un număr de telefon. Nu mai vorbiseră de ani de zile, dar vechiul lui coleg Yttre nu pierduse timpul cu politeţuri.

— Cred că am găsit o candidată pentru tine, îi spusese acesta pe un ton aproape mândru, ca un copil care le arătă părinţilor lui un desen.

— Bună, Magnar. A trecut ceva timp! Ce ai pentru mine?

— Am găsit o candidată pentru tine. Ar trebui să te duci să o vezi.

Yttre vorbise aşa de repede, că Munch nu reţinuse toate detaliile, dar, în mare, toată povestea ar fi putut fi rezumată cam aşa: în timpul celui de-al doilea an la academie, studenţii trebuiau să susţină un test desfăşurat de anchetatorii institutului de psihologie al UCLA[1], din Statele Unite. Testul, care avea o denumire clinică pe care Munch nu şi-o amintea, consta în a le arăta studenţilor o fotografie a victimei unei crime, împreună cu diverse imagini de la locul faptei. Sarcina studenţilor era să vorbească liber despre imagini, pentru a verifica pe ce se concentrau, ce gândeau. Testul le era prezentat într-un stil foarte informal, aproape ca un joc, pentru ca studenţii să nu se simtă forţaţi în vreun fel, şi nici să nu îşi dea seama că luau parte la ceva important.

— Nu am ţinut socoteala tuturor celor care au dat acest test, dar nu am mai văzut niciodată un rezultat ca acesta. Fata asta este un caz cu totul ieşit din comun, îi explicase Yttre, în continuare pe un ton mândru şi entuziasmat.

Holger Munch stabilise să se vadă cu ea într-o cafenea, o întâlnire neoficială, în apropierea comisariatului. Mia Krüger. Douăzeci şi ceva de ani, îmbrăcată cu un pulover alb şi pantaloni negri strâmţi, cu părul închis la culoare tuns puţin asimetric şi cu ochi de un albastru-deschis cum nu mai văzuse vreodată. Rămăsese fascinat de ea din prima clipă. De felul în care se mişca şi vorbea. De modul în care ochii ei răspundeau la întrebările pe care i le punea.

Părea să ştie că venise ca să o testeze, dar chiar şi aşa, nu făcuse decât să-i răspundă la întrebări într-un mod politicos, cu o licărire uşoară în ochi. „Mă crezi cumva prostuţă?”

Câteva săptămâni mai târziu se dusese să o ia de la academie, cu permisiunea lui Yttre cel mândru, care se Ocupase de toată hârţogăraia. Nu avea rost să mai piardă timp în şcoală. Fata era mai mult decât pregătită.

---

[1] University of California, Los Angeles.

Munch zâmbi în sinea lui și urcă spre casă. Ușa era întredeschisă, dar nici urmă de ea pe nicăieri.

— Bună. Mia?

Bătu la ușă și înaintă cu grijă câțiva pași de la intrare. Brusc, își dădu seama că, în pofida faptului că lucrase cu ea mulți ani, ba chiar se considerase într-un fel un prieten apropiat ei, nu fusese niciodată în casa ei. Dintr-odată, se simțea ca un intrus și rămase o clipă la intrare, după care mai făcu, șovăitor, câțiva pași. Mai bătu la o ușă, care era tot întredeschisă, și intră în salon. Nu văzu aproape niciun obiect decorativ. O masă, o canapea veche, câteva scaune de lemn și un șemineu într-un colț. De fapt, arăta cam ciudat; nu era un cămin, ci părea mai degrabă un loc de trecere. Nu văzu pe nicăieri fotografii sau obiecte personale.

Oare se înșelase? Nu era acolo? Poate că stătuse doar o vreme în casa aceea, după care se ascunsese în alt loc?

— Bună! Mia?

Munch își continuă drumul spre bucătărie și oftă ușurat. Pe tejghea, sub una dintre ferestre, văzu o cafetieră, o monstruozitate din aceea mare, modernă, pe care o vedeai în mod normal prin cafenele, nu într-o casă. Zâmbi ușor. Acum știa că era acolo. Mia Krüger nu avea multe vicii, dar nu se putea lipsi nicicum de o cafea bună. Holger nici nu mai știa de câte ori Mia se apropiase de ceașca lui de cafea, strâmbând din nas. „Cum poți să bei apa aia murdară? Nu ți se face rău?”

Munch se apropie de blatul din bucătărie și atinse mașinăria. Era rece. Nu mai fusese folosită de ceva vreme. Asta nu însemna neapărat ceva. Putea în continuare să mai fie pe acolo. Dar ceva nu se potrivea. Nu își dădea seama exact ce, dar sigur era ceva. Nu reuși să reziste ispitei și începu să se uite prin dulapuri și sertare.

— Bună! Mia? Ești aici?

10.

Mia Krüger se trezi brusc și se ridică în capul oaselor pe pat. „E cineva în casă”.

Nu știa cum ajunsese la etaj, nu își amintea când se culcase, nici când se dezbrăcase, dar nu conta. „E cineva în casă”. Auzise zgomote în bucătărie. Sticle căzând dintr-un dulap și spărgându-se de podea. Se ridică din pat dintr-o mișcare, își trase niște blugi și o cămașă pe ea, vârî mâna în sertarul cu lenjerie și scoase pistolul, un Glock17

mic. Miei Krüger nu îi plăceau pistoalele, dar nu era proastă. Traversă dormitorul pe vârfuri, deschise fereastra balconului și ieși pe acoperiș. Simți vântul rece pe umerii-i goi și își dădu brusc seama că era trează. Fusese foarte departe. Se visase cu Sigrid. Într-un câmp de grâu auriu. Străbătuseră lanul de grâu în fugă. Părul lui Sigrid se ondula, parcă filmat în fața ei cu încetinitorul.

„Haide, Mia, haide”.

Mia alungă și ultimele rămășițe ale visului, își puse pistolul în pantaloni, sări de pe acoperiș și ateriză ușor pe iarbă. Cine naiba putea să fie? Aici? În casa ei? Era cât se poate de departe de civilizație. Se aplecă ușor pe după colț și aruncă o privire rapidă pe fereastra cabanei. Nu văzu pe nimeni. Înaintă cu grijă spre ușa din spate, care avea de asemenea o fereastră. De cealaltă parte nu era nimeni. Deschise încet ușa și rămase câteva secunde în picioare pe prag, după care intră în casă pe vârfuri, desculță. Se opri lângă intrarea în cabană, ca să își tragă suflarea, înainte să continue să înainteze, ținând în continuare pistolul ridicat în fața ei.

— Așa îți saluți tu un vechi amic?

Holger Munch stătea pe canapea, cu picioarele pe masă și zâmbind.

— Idiotul naibii, spuse Mia și oftă. Te-aș fi putut ucide.

— Nu, nu cred, răspunse Munch râzând și ridicându-se de pe canapea. Sunt o țintă mult prea mică.

Se pocni peste burtă, râzând puțin. Mia puse pistolul pe pervaz și îl îmbrățișă pe fostul ei coleg. Abia atunci își dădu seama că îi era frig – cu picioarele goale, aproape dezbrăcată – și că pastilele pe care le luase noaptea trecută încă își făceau efectul. Instinctul ei preluase controlul. Îi dăduse o energie pe care în realitate nu o avea. Se lăsă pe canapea și se acoperi cu o pătură.

— Te simți bine?

Mia dădu din cap că da.

— Nu voiam să te sperii. Te-am speriat?

— Puțin, recunoscu Mia.

— Iartă-mă, își ceru scuze Munch. Am făcut niște ceai. Vrei? Voiam să fac cafea, dar nu știu cum funcționează nava aia spațială a ta.

Mia zâmbi. Nu își văzuse de multă vreme colegul, dar acesta îi vorbea pe același ton ca întotdeauna.

— Mi-ar plăcea foarte mult o ceașcă de ceai, spuse ea zâmbind.

— Două secunde. Munch zâmbi și dispăru în bucătărie.

Mia aruncă o privire la dosarul gros de pe masă. Nu avea telefon, nici internet, nici acces la presă, dar deduse cu ușurință că se întâmplase ceva în lumea de afară. Ceva important. Atât de important, că Holger Munch se suise

într-un avion, condusese o maşină şi, la sfârşit, se urcase într-o barcă în încercarea de a o găsi.

— Trecem direct la subiect sau vrei să facem conversaţie înainte?

Munch zâmbi şi aşeză ceaşca de ceai pe masă, în faţa ei.

— M-am lăsat de asta, Holger.

Mia clătină din cap şi luă o gură de ceai.

— Da, sigur, sigur, spuse Munch oftând şi se aşeză pe unul dintre scaunele de lemn. De aceea te ascunzi aici, am înţeles. Nici măcar telefon nu ai? E mai greu să dea de tine cineva.

— Asta era şi ideea! spuse Mia sec.

— Pricep, pricep, răspunse Munch oftând. Preferi să plec?

— Nu, poţi să rămâi puţin.

Dintr-odată, Mia se simţea obosită. Slăbită. Ea, care fusese atât de sigură şi de liniştită. Îşi vârî o mână în buzunar, dar nu mai găsi pastile. De fapt, nu voia să mai ia pastile, acum că Holger Munch era acolo, dar i-ar fi prins bine. La fel de bine i-ar fi prins şi o gură de băutură.

— Ce zici, atunci? întrebă Munch înclinând uşor din cap.

— Ce să zic despre ce anume?

— O să arunci o privire sau nu?

Făcu un semn din cap spre dosarul care se afla pe masă, între ei.

— Cred că voi zice pas, răspunse Mia şi îşi strânse mai tare pătura în jurul ei.

— Bine, spuse Munch şi scoase telefonul. Formă numărul tânărului cu păr încâlcit. Sunt Munch. Poţi să vii să mă iei? Am terminat aici.

Mia Krüger clătină din cap. Holger nu se schimbase deloc. Ştia perfect cum să obţină ce voia.

— Eşti un idiot.

Munch acoperi telefonul mobil cu mâna.

— Ce-ai spus?

— Da, bine. O să arunc o privire rapidă, dar numai atât. De acord?

— Ignoră ce ţi-am spus. Te sun mai târziu.

Munch închise telefonul şi se apropie de masă.

— De ce ai nevoie? întrebă, punând mâna pe dosar.

— Vreau nişte şosete şi un pulover gros. Le găseşti sus, în camera mea. Şi vreau ceva de băut. E o sticlă de coniac în dulapul din bucătărie, sub blat.

— Te-ai apucat de băut? întrebă Munch în timp ce se ridica. Nu e stilul tău, nu-i aşa?

— Şi dacă ai putea să taci din gură, şi mai bine, spuse Mia şi deschise dosarul care se afla pe masă, în faţa ei.

În plic se aflau în jur de douăzeci şi cinci de fotografii şi un raport de

expertiză privind locul crimei. Mia Krüger răsfiră imaginile pe masă.

— Ce zici? Care este prima ta impresie? spuse Munch din bucătărie.

— Înţeleg de ce ai venit, răspunse Mia cu voce joasă.

Munch se întoarse în salon, aşeză paharul cu băutură lângă ea, pe jos, după care ieşi din nou.

— Nu te grăbi. Îţi aduc ce mi-ai cerut, după care mă voi aşeza pe stânci să privesc marea.

Mia nu auzi nimic. Se închisese deja în sinea ei. Luă o gură mare din pahar, respiră adânc şi începu să studieze imaginile.

11.

Munch stătea pe stânci, privind soarele care cobora spre orizont. Crezuse că Hønefoss era un loc liniştit; aproape că nu se auzea niciun zgomot când se culca în camera lui, peste noapte, dar nici măcar nu se compara cu asta. Locul acesta chiar că era liniştit. Şi frumos. Munch nu mai văzuse de mult timp ceva asemănător. Înţelegea perfect de ce Mia alesese acest loc. Ca să aibă pace. Şi ca să aibă parte de aer curat. Inspiră adânc. Era cu adevărat un loc deosebit. Se uită la ceasul afişat pe telefon. Două ore. Dura, dar avea tot timpul la dispoziţie. El nu trebuia să meargă nicăieri. De fapt, nici nu avea unde să meargă. Poate că ar fi trebuit să rămână acolo? Să îi urmeze exemplul? Să arunce telefonul mobil şi să închidă lumea? Să se elibereze de tot. Nu, mai era şi micuţa Marion; nu o putea abandona. În rest, nu conta. Dar nu, deja avea mustrări de conştiinţă. Şi-o imagină pe mama lui în scaunul cu rotile, ajungând la întâlnire. Spera că totul ieşise bine. El ar fi trebuit să o însoţească. Miercuri la parohie. Nu ştia de ce ţinea cu orice preţ să meargă, întrucât nu fusese niciodată prea credincioasă; dar nu era treaba lui. Era îndeajuns de în vârstă ca să spună ce voia să facă, chiar dacă lui Munch nu îi convenea ce avea ea în program.

— Holger? se auzi vocea Miei din casă, întrerupându-i lui Munch şirul gândurilor.

— Ai terminat deja?

— Cred că da.

Munch se ridică rapid şi se întinse, ca să-şi mai dezmorţească încheieturile înţepenite. Se duse degrabă spre casă.

— Ce crezi?

— Cred că trebuie să mâncăm ceva, spuse Mia. Am făcut supă.

Munch intră în cabană şi se aşeză din nou pe scaunul de lemn. Fotografiile

nu mai erau pe masă, ci puse la loc în dosar.

Mia intră în cabană și, fără să spună ceva, așeză pe masă, în fața lui, o farfurie adâncă, plină de supă. Era evident că se gândea la ceva. Holger recunoștea acea privire: Mia era într-un loc profund din interiorul ei și, de fapt, nu voia să fie deranjată. Mâncă supa fără să spună ceva și o lăsă și pe ea să-și termine cina, după care își drese discret glasul, ca și cum ar fi vrut s-o trezească.

— Pauline Olsen. Este un nume vechi pentru o fată de șase ani, spuse Mia.

— Line, preciză Munch.

— Ce?

— Au botezat-o așa după bunica ei, dar o strigau doar Line.

Mia Krüger îl privi cu o expresie pe care nu reuși să o descifreze în întregime. Era în continuare pierdută în lăuntrul ei.

— Line Olsen, continuă Munch. Avea șase ani și urma să înceapă clasa întâi la toamnă. Un excursionist a găsit-o în Maridalen, atârnând de un copac. Nu prezenta semne de abuz sexual. Ucisă cu o supradoză de methohexital. Un bilet la gât, de la linia aeriană Norwegian: „Călătoresc singură”. Un ghiozdan în spate. Ghiozdanul era plin de cărți. Nu erau ale ei; cum ți-am spus mai înainte, încă nu începuse școala. Penar, linie, toate cărțile învelite în hârtie. Totul făcut manual, dar fără amprente. Din cine știe ce motiv, pe toate cărțile scria „Rikke J.W.” în loc de numele ei. Hainele erau curate, călcate de curând, și, din ce spune mama ei, nu erau ale ei, ci toate erau noi.

— E o păpușă, explică Mia.

— Poftim? întrebă Munch.

Mia își umplu încet paharul, privind în gol cu ochii sticloși. Se dusese în bucătărie după sticla de coniac și aproape că o golise deja.

— Sunt haine pentru o păpușă, continuă Mia. Toate hainele. De unde provin?

Munch ridică din umeri, parcă cerându-și scuze.

— Îmi pare rău, dar nu știu mai mult decât scrie în raport. Nu mă ocup eu de caz.

— Te-a trimis Mikkelson?

Munch încuviință din cap.

— Vor mai fi și altele, spuse Mia încet.

— Ce vrei să spui?

— Vor mai fi și altele. E doar prima.

— Ești sigură?

Mia îl privi ciudat.

— Iartă-mă, se scuză Munch.

— Are un număr pe unghia de la degetul mic, spuse Mia laconic și scoase una dintre fotografii din dosar. Un prim-plan cu mâna stângă a fetiței. O așeză în fața lui Munch și arătă cu degetul. Îl vezi? Are scris un număr pe unghia degetului mic de la mâna stângă. Pare a fi o linie, dar nu e așa. E un număr, un unu. Vor mai fi și altele.

Munch se scărpină în barbă. Lui i se părea a fi o linie mică, fără importanță, și același lucru se menționa și în raport, dar nu spuse nimic.

— Câte? întrebă el și așteptă răspunsul.

— Poate câte degete sunt.

— Zece?

— Cine știe! Poate.

— Atunci, ești sigură că vor mai fi și altele?

Mia îl privi din nou de parcă ar fi fost prost și mai luă o gură din pahar.

— E o chestie clinică. Ucigașul nu s-a grăbit. Deși, nu sunt deloc sigură că e vorba despre un bărbat. Să vedem, ar putea fi, dar oricum nu e… în fine…

— Ce?

— Nu știu. Normal. Dacă e bărbat, nu e normal.

— Te referi la orientarea lui sexuală?

— Nu se potrivește întru totul, dar totuși se potrivește. Nu știu dacă mă înțelegi. Sau se potrivește perfect, dar îi lipsește ceva. Ceva nu se potrivește, dar chiar și așa se potrivește totul. Într-un fel.

Mia îl părăsise din nou. Deja nu mai era în cameră cu el, ci în mintea ei. Munch o lăsă să continue fără să o întrerupă.

— Ce este methohexitalul?

Munch deschise dosarul și răsfoi puțin raportul de expertiză de la locul crimei până să găsească răspunsul. Era clar că ea nu îl citise. Se uitase doar la imagini, așa cum făcea întotdeauna.

— Se comercializează sub numele de Brevital Sodiu. E un anestezic. Îl folosesc anesteziștii.

— Anestezic, spuse Mia și dispăru din nou în sinea ei.

Munch avea un chef nebun să fumeze o țigară, dar rămase așezat. Nu voia să fumeze în casă, dar nu voia nici să o lase singură. Nu acum.

— Nu voia să îi facă rău, spuse ea brusc.

— Ce vrei să spui?

— Ucigașul nu voia să îi facă rău. A făcut-o frumoasă, a spălat-o. Un anestezic. Nu voia ca ea să sufere. Îi plăcea de ea.

— Îi plăcea de ea?

Mia Krüger dădu din cap, fără să spună ceva.

— De ce a legat-o cu coarda de sărit?

— Pentru că urma să înceapă clasa întâi.

— De ce ghiozdanul cu cărți?

Îl privi ca și cum l-ar fi crezut un prost.

— Același răspuns.

— De ce pe cărți scrie „Rikke J.W.” în loc de „Pauline”?

— Nu știu, spuse Mia și oftă. Asta nu se potrivește. Restul da, dar tocmai asta nu se potrivește. Nu ești de acord?

Munch nu răspunse.

— Eticheta brodată pe spatele rochiței. „M 10:14”. Asta chiar că se potrivește, continuă Mia.

— Marcu 10:14, din Biblie? „Lăsați copiii să vină la Mine”?

Munch reținuse acest detaliu din raport, care, de fapt, era destul de riguros, dar le scăpase semnificația liniei de pe unghie.

Mia încuviință din cap.

— Dar nu e așa important. „M 10:14”. E doar un joc. Există ceva mai important.

— Mai important ca numele de pe cărți?

— Nu știu, spuse Mia.

— Mikkelson vrea să te întorci.

— Pentru cazul acesta?

— Nu, să te întorci.

— Uită de asta. Nu mă voi întoarce.

— Ești sigură?

— Nu mă voi întoarce! strigă ea brusc. Nu m-ai auzit? Nu mă voi întoarce acolo.

Munch nu o mai văzuse niciodată așa. Tremura și era pe punctul de-a izbucni în plâns. Se ridică și se apropie de canapea. Se așeză lângă ea și o cuprinse cu brațul pe după umeri. Îi cuprinse capul și își trecu mâna prin părul ei.

— De acord, Mia. S-o lăsăm baltă. Mii de mulțumiri.

Mia nu îi răspunse. Holger îi simți trupul slab tremurând sub brațul lui. Părea complet schimbată. De fapt, nu o mai văzuse nicicând așa. O ajută să se ridice și să urce scările. O conduse în camera ei, până la pat, și o acoperi cu pătura.

— Vrei să rămân în noaptea asta? Așezat aici? Să dorm pe canapeaua de jos? Să îți pregătesc micul dejun? Aș putea încerca să pornesc nava spațială și să te trezesc cu o ceașcă de cafea.

Mia Krüger nu îi răspunse. Fata frumoasă cu care se înțelegea așa de bine zăcea inertă sub pătură. Holger Munch se așeză pe un scaun lângă pat, iar câteva minute mai târziu îi auzi respirația greoaie căpătând un ritm mai lent. Dormea.

„Mia. Ea era oare?”

O mai văzuse și altă dată obosită și deprimată, dar niciodată așa. Lucrurile stăteau cu totul altfel acum. O privi cu drag, o înveli mai bine ca să nu îi fie frig și coborî scările. Găsi cărarea care ducea la debarcader și scoase telefonul din buzunarul hainei.

— Mikkelson.

— Sunt Munch.

— Spune-mi.

— Nu vrea.

Urmă un moment de tăcere la celălalt capăt al firului.

— La naiba, se auzi în cele din urmă. Ți-a spus ceva util? Ceva ce ne-a scăpat?

— Vor mai fi și altele.

— Ce vrei să spui?

— Ce ți-am zis: vor mai fi și altele. Are un număr scris pe unghia de la degetul mic. Nu ne-am dat seama.

— Fir-ar să fie, spuse Mikkelson și tăcu din nou.

— Îmi ascunzi ceva? întrebă Munch în cele din urmă.

— Mai bine te întorci, spuse Mikkelson.

— Rămân aici până mâine. Are nevoie de mine.

— Nu mă refer la asta, ci să te întorci cu adevărat.

— Să mă întorc ca să pun în mișcare unitatea?

— Da, poți să vii aici și gata. Mâine voi da câteva telefoane.

— Bine, ne vedem mâine-seară, răspunse Munch.

— Grozav, spuse Mikkelson și apoi tăcu din nou.

— Nu. Mia nu va veni, spuse Munch, răspunzând întrebării care plutea în aer.

— Ești sigur?

— Absolut, răspunse Munch. Strada Mariboesgate, aceleași birouri?

— Deja am organizat totul, spuse Mikkelson. Unitatea funcționează deja neoficial. Când vii, îți vei alege echipa.

— În regulă, răspunse Munch și închise rapid.

Era bucuros, dar nu voia ca Mikkelson să o știe. Avea să se întoarcă la casa lui adevărată. La Oslo. Unitatea funcționa din nou. Își primise înapoi postul, dar, în pofida acestui lucru, nu era pe deplin fericit. Nu o mai văzuse niciodată pe Mia Krüger în starea aceasta, atât de deprimată. Și nu reușea să o convingă să se întoarcă cu el. În plus, imaginea fetiței spânzurate de copac încă îi dădea fiori anchetatorului care, în mod normal, era foarte liniștit.

Munch privi spre cer. Se întunecase deja. Stelele scăldau tăcerea cu lumina lor rece. Aruncă țigara în apă și se întoarse încet spre casă.

12.

Tobias Iversen găsi o altă creangă și rămase așezat, ca să mai facă o săgeată, în timp ce îl aștepta pe fratele lui să se întoarcă. Îi plăcea să se folosească de cuțit. Îi plăcea cum tăia lama, îi plăcea să îl treacă cu grijă printre scoarță și lemn, ca să nu lase urme pe săgeată. Tobias Iversen era priceput; la orele de educație plastică și lucru manual mereu primea laude. La restul materiilor era doar mediocru, mai ales la matematică, dar la activități manuale se pricepea. Și la limba norvegiană. Lui Tobias Iversen îi plăcea foarte mult să citească. Până acum, citise cu precădere literatură fantastică și științifico-fantastică, dar anul acesta avea o profesoară nouă de norvegiană, Emilie, care îi plăcea mult. Avea pistrui și râdea tare; nu părea deloc a fi profesoară, ci o fată mai mare, simpatică ale cărei ore erau cum nu se putea mai distractive. Exact opusul fostului profesor, care doar… ei bine, adevărul este că nu ar fi știut să spună ce făcuse fostul lor profesor. Emilie îi dăduse o listă întreagă cu cărți de citit. Aproape terminase deja *Împăratul muștelor,* unul dintre romanele de pe listă, așa că avea chef să se întoarcă acasă și să continue să citească în pat. De fapt, avea chef să citească în continuare, nu să se întoarcă acasă.

În realitate, Tobias Iversen avea doar treisprezece ani, dar în sinea lui era mult mai în vârstă. Trecuse prin lucruri pe care un copil n-ar fi trebuit să le trăiască. De mai multe ori se gândise să fugă, să își adune cele câteva lucrușoare pe care le avea într-un ghiozdan și să exploreze lumea, departe de casa lui întunecoasă; dar nu putea face așa ceva. Unde să se ducă? Strânsese niște bani, de la zilele de naștere, de Crăciun și alte evenimente asemănătoare, dar nu îi ajungeau ca să se ducă undeva și, în plus, nu își putea abandona fratele mai mic. Cine s-ar fi ocupat de el în lipsa lui Tobias? Încercă să se gândească la alte lucruri și lăsă ca lama cuțitului să alunece încet pe sub scoarța crengii de cimișir. Zâmbi în sinea lui, mulțumit că reușise să decojească o fâșie întreagă fără să o rupă.

Fratele lui mai mic întârzia. Tobias se uită spre pădure fără să îi acorde prea multă importanță. Micuțul era un copil curios; cu siguranță găsise vreo ciupercă ciudată sau un mușuroi de furnici.

„Putem să tragem în fetele creștine”.

Tobias zâmbi puțin în sinea lui. Tipic pentru copii: erau inocenți și nu știau nimic, spuneau primul lucru care le trecea prin cap. Lucrurile stăteau altfel în clasa lui Tobias și în curtea școlii, unde trebuia să ai grijă ce spui sau insinuezi, pentru că altfel bandele urmau să clarifice situația. Tobias văzuse de câteva ori ce se întâmpla. La fel ca în *Împăratul muștelor.* Dacă păreai

slab, deveneai numaidecât victimă. Acum era la modă sportul și, din fericire, Tobias era atletic, alerga rapid, se descurca bine la săritura în lungime și la cea în înălțime și știa destul de bine să joace fotbal. Problema era felul în care se îmbrăca. Câțiva dintre tipii noi care veniseră de la oraș aduseseră cu ei alte obiceiuri și mai mulți bani. Acum trebuia să ai Adidas, Nike, Puma sau Reebok, iar lui Tobias deja îi atrăseseră atenția asupra pantofilor lui ponosiți și îi spuseseră că pantalonii de sport, treningul și tricourile pe care le purta nu aveau stil și nici nu erau de marcă. Din fericire, exista un lucru mai important ca orice altceva, și anume să le placă fetelor. Dacă fetele te plăceau, nu mai conta restul: sportul, orele, muzica pe care o ascultai și toate celelalte, iar fetele îl plăceau pe Tobias Iversen. Nu doar pentru că arăta bine, ci și pentru că era un băiat de treabă. Atunci nu mai conta că pantofii lui de sport aveau o singură linie și șireturile uzate.

Fetele creștine. Se dusese numaidecât zvonul că se mutase cineva în casa mare de lângă lacul Litjønna, în care nu mai locuise nimeni de multă vreme. Și că reparaseră casă, care acum arăta cu totul altfel. Tuturor li se părea suspect. Oamenii își spuneau Prietenii lui Smith, deși, din câte se părea, nu era așa. Persoanele respective fuseseră membre ale sectei Prietenii lui Smith, dar, în cele din urmă, socotiseră că Prietenii lui Smith nu erau îndeajuns de buni și își formaseră propria religie, sau ce-o fi fost ea. Toată lumea avea o părere cu privire la asta, dar nimeni nu știa ce se întâmpla cu adevărat în locul acela; doar că niciunul dintre copiii care locuiau acolo nu mergea la școală și că viețile lor aveau mult de-a face cu Dumnezeu, chestiuni creștine și altele de felul ăsta. În realitate, nu prea conta. Lui Tobias îi picase foarte bine. Își dăduse seama că imediat ce auzea un comentariu despre hainele sau părinții lui fără bani, trebuia doar să dirijeze discuția spre subiectul fetelor creștine și dintr-odată toată lumea uita ce vorbise despre mărci. Ba chiar mințise o dată, după ora de educație fizică, asigurându-i că le văzuse pe acestea, doar pentru ca tipii noi de la oraș să tacă din gură; și funcționase. Inventase o poveste cum că erau îmbrăcate ciudat, că ochii lor păreau aproape morți și că îl urmăriseră când îl văzuseră. Desigur, nu le făcuse niciun bine fetelor din pădure, pe care nu le cunoștea defel. Dar ce să facă?

Tobias lăsă cuțitul și se uită la ceas. Nu își mai văzuse frățiorul de ceva vreme și începea să se îngrijoreze puțin. Nu pentru că ar fi trebuit să se întoarcă acasă, întrucât nu trebuiau să fie acasă la o oră anume; nimeni nu își dădea seama când plecau sau veneau. Tobias spera doar să fie ceva comestibil în frigider, ca să-i poată da ceva să mănânce frățiorului lui. Învățase să facă singur toate celelalte lucruri. Știa să schimbe așternutul de pat, să pună haine la spălat, să îi pregătească ghiozdanul fratelui lui; aproape

tot, mai puţin partea cu mâncarea. Nu voia să îşi cheltuiască banii pe mâncare, nu i se părea corect, şi aproape întotdeauna găsea ceva în dulapurile din bucătărie. Putea fi vorba de un plic de supă sau nişte pâine şi gem. În mod normal, le era suficient.

Înfipse creanga lângă butuc şi se ridică. Dacă voiau să vâneze bizoni în apropiere de Rundvann, trebuiau să se pornească deja. Trebuia să îşi culce frăţiorul înainte de ora nouă, cel puţin în zilele lucrătoare. Era valabil atât pentru fratele lui, cât şi pentru el; împărţeau camera din pod şi, când dormea fratele lui, el se bucura de cele câteva ore pe care le avea pentru sine citind.

— Torben?

Tobias se porni spre pădure, în aceeaşi direcţie în care dispăruseră săgeata şi fratele lui. Vântul începuse să bată mai tare şi mişca frunzele din jurul lui. Nu îi era frică, întrucât petrecuse mult timp singur prin zona aceea, cu vânt puternic şi vreme urâtă. Îi plăcea foarte mult când natura punea stăpânire pe mediu, clătinând totul. Dar fratele lui se speria destul de uşor.

— Torben? Unde eşti?

Dintr-odată se simţi din nou vinovat pentru că spusese lucrurile acelea despre fetele creştine. Minţise, inventase nişte poveşti în vestiarele băieţilor. Se hotărî ca într-o zi să facă o expediţie. Ca băieţii din *Împăratul muştelor*, cei care nu erau înconjuraţi de adulţi. Să iasă pe ascuns, să îşi ia provizii şi o lanternă şi să urce până la Litjønna. Cunoştea drumul. Voia să vadă dacă era adevărat ce spunea lumea, că au renovat casă, că au pus garduri noi şi alte cele. Ar fi putut fi incitant şi interesant. Acum îşi amintea ce le spunea fostul lor profesor de norvegiană. Mereu le promitea că aveau să vadă lucruri incitante şi interesante şi că de aceea trebuiau să stea cuminţi şi să asculte cu atenţie ce le zicea el. Dar pe urmă nu era aşa; cu siguranţă nu fusese nici incitant, nici foarte interesant, ţinând cont că nu îşi amintea ce făcuseră la oră. Apoi îşi aminti ce îi spusese bunicul lui într-o zi, pe când se plimbau cu Volvo-ul lui roşu. „Nu toată lumea ar trebui să aibă copii; unele persoane n-ar trebui să devină părinţi”. Îi rămăsese întipărit în minte. Poate că era valabil şi pentru profesori? Unii n-ar fi trebuit să fie profesori şi de aceea intrau în clasă trişti?

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de un zgomot care se auzi din tufele din faţa lui. Brusc, apăru fratele lui, ieşit parcă de nicăieri, cu o expresie ciudată pe faţă şi o pată umedă în partea din faţă a pantalonilor.

— Torben, ce-ai păţit?

Fratele lui îl privi cu ochi goi.

— E un înger spânzurat în pădure.

— Ce vrei să spui?
— E un înger spânzurat în pădure.
Tobias îl cuprinse cu brațul și simți că acesta tremura.
— Torben, inventezi?
— Nu. E spânzurat acolo, în spate.
— Îmi poți arăta unde?
Micuțul își ridică privirea spre el.
— Nu are aripi, dar sunt destul de sigur că e un înger.
— Arată-mi-l, îi ceru Tobias pe un ton serios și își împinse ușor fratele, care se urni în fața lui, printre brazi.

13.

Mia Krüger stătea pe stânci și privea pentru ultima dată apusul de soare de pe Hitra.
Era 17 aprilie. Mai rămăsese o singură zi. În ziua următoare avea să se întâlnească cu Sigrid.
Era obosită. Nu pentru că ar fi avut nevoie să doarmă, ci era obosită de toate lucrurile. De viață. De omenire. De tot ce se întâmplase. Fusese oarecum împăcată până când Holger îi arătase fotografiile din dosar, dar, după plecarea lui, o cuprinse treptat sentimentul acela simplu.
„Răul”.
Sorbi din sticla pe care o scosese și își trase mai bine căciula pe urechi. Intrase un front de aer rece. Până la urmă, primăvara nu avea să sosească prea curând. Doar îi păcălise, pentru ca toată lumea să creadă că sosea. Mia se bucura că avea la îndemână o sticlă, pentru ca să se încălzească. Nu era chiar cum își imaginase că avea să fie ultima ei zi. De fapt, ar fi vrut să profite la maximum. Ultimele douăzeci și patru de ore din viața ei. Păsările, copacii, marea, lumina soarelui. Să își ia o zi liberă de la auto-medicație, doar ca să simtă lucrurile, să se simtă pe sine, pentru ultima dată. Lucrurile nu se petrecuseră așa.
După plecarea lui Holger, nevoia de a-și amorți simțurile devenise și mai acută. Băuse și mai mult. Luase și mai multe pastile. Se trezise fără să își dea seama că dormise. Dormise fără să își dea seama că înainte fusese trează. Își promisese singură să nu se mai gândească la conținutul dosarului. Ceea ce, normal, era absurd: reușise oare vreodată să se protejeze de astfel de lucruri? Munca. Poate că pentru ceilalți era doar o muncă, dar nu și pentru Mia Krüger. Prea punea toate lucrurile la suflet. Îi mergeau direct la inimă,

ca și cum ar fi fost realitatea ei, ca și cum ea ar fi fost victima. Răpită, violată, lovită cu bare de fier, arsă cu mucuri de țigară sau ucisă cu o supradoză de anestezic la doar șase ani și spânzurată apoi de un copac cu o coardă de sărit.

„De ce nu pusese numele ei pe manuale, dacă planificase cu atâta minuțiozitate toate celelalte lucruri? La naiba!”

Încercase să uite fotografiile cu fetița din copac, dar nu reușise să și le scoată din minte. Totul părea foarte orchestrat… Foarte teatral… Aproape ca un joc. Un hobby. Un fel de mesaj. Un mesaj pentru cine? Pentru cine avea să o găsească? Pentru poliție? Se gândise la amintiri care aveau de-a face cu numele de Rikke, dar nu găsise nimic. Tocmai la astfel de lucruri se pricepea Mia, dar se părea că nu mai funcționa. Chiar și așa, era ceva cu toată treaba asta, ceva ce nu reușea să identifice întru totul, și asta o enerva. Mia văzu soarele apunând peste mare și încercă să se concentreze. Un mesaj? Pentru poliție? Să fi avut legătură cu ceva din trecut? Ceva care nu fusese rezolvat? Ea nu avusese multe cazuri nerezolvate de-a lungul carierei. Din fericire.

Cu toate astea, existau câteva chestiuni rămase într-o zonă întunecoasă. O găsiseră moartă pe o bătrână bogată în apartamentul acesteia de pe strada Bogstadveien, dar nu găsiseră dovezi cum că ar fi fost o crimă, chiar dacă Mia bănuia că unul dintre moștenitori era vinovat de moartea femeii. Dar numele Rikke nu fusese asociat cu cazul respectiv. Mai ajutaseră și poliția locală din Ringerike într-un caz de dispariție cu câțiva ani în urmă. Un bebeluș dispăruse din maternitatea spitalului, un suedez se autoînvinovățise și se sinucisese, dar nu o găsiseră niciodată pe fetiță. Închiseseră cazul, chiar dacă Mia insistase să îl țină deschis. Nici acolo nu apăruse niciun Rikke, din câte își amintea ea. Pauline. Șase ani. Oare nu trecuseră șase ani de când dispăruse bebelușul acela? Mia goli sticla, privind spre orizont, încercând să se cerceteze pe sine. Să privească în trecut. Cu șase ani în urmă. Era ceva acolo. Îi stătea pe vârful limbii. Dar nu voia să iasă.

„La naiba!”

Mia se căută prin buzunar, după alte pastile, dar nu găsi niciuna. Uitase să le ia.

Erau toate pe masa din cabană. Toate care îi mai rămăseseră. Erau suficiente. Pregătite să le ia. De fapt, plănuise să aștepte până în dimineața următoare, până se lumina din nou. Se gândise că mai bine călătorea pe lumină. „Dacă voi călători pe întuneric, poate că voi sfârși în întuneric”. Dar acum nu mai dădea doi bani pe asta. Trebuia doar să aștepte să treacă miezul nopții. Când 17 avea să devină 18 aprilie.

„Vino, Mia, vino”.

Nu așa își imaginase sfârșitul. Se ridică și aruncă furioasă sticla goală în

mare. Îi păru rău; n-ar fi trebuit să arunce acolo gunoaie, lucru care îi fusese inoculat încă din copilărie. Grădina frumoasă. Mama și tatăl ei. Bunica. Ar fi trebuit, în schimb, să lase un mesaj în sticlă. Să se folosească de ultimele ei ore ca să facă ceva frumos. Să ajute pe cineva aflat în nevoie. Să rezolve ceva. Voia să urce din nou spre casă, dar nu reușea să își facă picioarele să o asculte. Rămase în picioare pe stânci, îmbrățișându-se singură ca să reziste frigului.

„Rikke J.W. Rikke J.W. Rikke J.W. Rikke J.W. Pauline. Nu, nu era Pauline. Rikke. Rikke[2]. La naiba!”

Mia Krüger se trezi brusc. Capul, picioarele, brațele, sângele, respirația, simțurile.

Rikke J.W.

Bineînțeles. Bineînțeles. Bineînțeles. Pentru numele lui Dumnezeu, cum de nu își dăduse seama mai devreme? Doar era evident. La fel de limpede ca apa. Mia o luă la fugă spre casă. Se împiedică din pricina întunericului, dar se ridică și intră în fugă în cabană, lăsând ușa deschisă în urma ei. Intră în bucătărie. Se puse pe genunchi în fața dulăpiorului de sub chiuvetă și începu să caute în coșul de gunoi. Acolo îl aruncase, nu? Telefonul pe care i-l lăsase.

„În caz că te răzgândești”.

Găsi telefonul mobil în gunoi și continuă să caute în coș după bilețelul care îl însoțise: un post-it galben cu codul pin și numărul lui Holger. Ieși nerăbdătoare din cabană și porni telefonul. Apăsă tastele micuțe cu degetele-i tremurânde, introducând codul. Bineînțeles. Nu era de mirare că i se păruse că lipsea ceva. Trebuia să se potrivească totul. Și totul se potrivea. Rikke J.W. Bineînțeles. Fusese o proastă.

Mia formă numărul lui Holger și așteptă răbdătoare ca acesta să răspundă. Îi intră căsuța vocală, așa că formă din nou. Încă o dată. Și apoi încă o dată, până când, într-un final, auzi vocea obosită al lui Holger la celălalt capăt al firului.

— Mia? spuse Holger căscând.

— Mi-am amintit, spuse Mia nerăbdătoare.

— Ce ți-ai amintit? Cât e ora?

— Lasă naibii ceasul, mi-am amintit.

— Ce ți-ai amintit?

— Ce-i cu Rikke J.W.

— Serios? Ia spune.

— Cred că J.W. Înseamnă Joachim Wicklund. Suedezul din cazul de acum câțiva ani din Hønefoss. Îți amintești de el?

---

[2] Joc de cuvinte intraductibil: *er ikke,* abreviat *rikke,* înseamnă „nu este” (n.tr.).

— Bineînțeles că da, bombăni Munch.

— Iar Rikke, continuă Mia, cred că înseamnă „nu a fost”: „Nu a fost Joachim Wicklund”. E aceeași persoană, Holger. Aceea din cazul din Hønefoss.

Munch rămase tăcut vreme îndelungată. Mia aproape că auzea rotițele din capul lui învârtindu-se. Era aproape prea exagerat ca să fie adevărat, dar, cu toate acestea, așa trebuia să fie.

— Ce crezi? întrebă Mia.

— Mi se pare de-a dreptul bolnav, spuse Munch în cele din urmă. Și cel mai rău e că vei avea dreptate. Vii?

— Da, răspunse Mia. Dar doar pentru cazul acesta. Apoi mă las. Trebuie să mă ocup de alte lucruri.

— Bineînțeles, bineînțeles. E alegerea ta, spuse Munch.

— Ne-am întors pe strada Mariboesgate?

— Da.

— Mâine iau avionul.

— Perfect. Ne vedem atunci.

— Da.

— Să conduci cu grijă, bine?

— Mereu am grijă, Holger.

— Niciodată nu ai grijă, Mia.

— Du-te naibii, Holger.

— Și eu țin la tine, Mia. Mă bucur că te întorci. Ne vedem mâine.

Mia închise și rămase o clipă în picioare, zâmbind. Intră încet în cabana și aruncă o privire la pastilele pe care le răsfirase pe masa din sufragerie.

„Vino, Mia, vino”.

Îi ceru iertare surorii ei gemene. Sigrid trebuia să mai aștepte puțin. Mia Krüger avea ceva de făcut mai întâi.

PARTEA A DOUA

14.

Gabriel Mørk era puţin agitat. Stătea pe trotuarul străzii Mariboesgate şi aştepta să vină cineva după el. Crezuse că trebuia să se ducă în Grønland, deoarece comisariatul se afla acolo, dar se părea că nu era aşa. Îi trimiseseră un mesaj scurt: „Vino pe strada Mariboesgate. Te luăm la unsprezece”. Fără expeditor. Nimic. De fapt, era cam ciudat. Ultima săptămână în general fusese destul de ciudată. Într-o oarecare măsură, era amuzant, dar Gabriel Mørk încă nu îşi imagina cu exactitate ce anume acceptase.

Un loc de muncă. Era prima dată când avea unul. Trebuia să relaţioneze cu un şef. Cu alţi colegi. Toate astea. Realitatea. Să se trezească dimineaţa. Să facă parte dintr-o echipă. La cei douăzeci şi patru de ani ai lui, nu erau genul lui de activităţi.

Lui Gabriel Mørk îi plăcea să stea treaz noaptea, când toţi ceilalţi dormeau. Îi era mai uşor să gândească atunci. Cu întunericul nopţii de partea cealaltă a ferestrei şi camera casei lui luminată doar de monitor. Ce-i drept, nu era chiar casa lui. Lui Gabriel Mørk nu îi plăcea că trebuia să locuiască în casa în care crescuse. E-adevărat, avea intrarea lui separată şi o baie doar pentru el, dar mama lui încă locuia în aceeaşi casă. Nu era prea grozav şi încerca să nu vorbească despre asta în timpul puţinelor ocazii în care îşi dădea întâlnire cu cineva sau se vedea cu prieteni vechi de la institut. Fără supărare. Cunoştea mulţi hackeri în aceeaşi situaţie, care locuiau tot cu părinţii. Dar chiar şi aşa.

Acum, dintr-odată, totul avea să se schimbe. Se întâmplase prea rapid. Sau oare asta aşteptase toată viaţa? Trecuseră doar şapte luni de când o cunoscuse în reţea şi deja era însărcinată. Acum aveau să locuiască împreună într-un apartament micuţ, aşa că iată-l, pe stradă, cu un loc de muncă în cadrul poliţiei. Gabriel Mørk nu se gândise niciodată că avea să aibă prea mult succes în viaţă, cu excepţia calculatoarelor. În domeniul acesta, doar câţiva erau mai buni ca el. Dar în ceea ce privea viaţa în general, nu. Fusese un singuratic în timpul şcolii. Se simţea stânjenit când fetele îl întrebau dacă voia să iasă în oraş. În liceu, rămăsese în casă, în timp ce toţi colegii lui se îmbătau în Tryvann. În anul următor se înscrisese la nişte cursuri de informatică, dar nu se dusese la nicio oră. Ce să caute el acolo? Şi-

așa știa deja totul.

Se uită agitat pe stradă, dar se părea că încă nu venise nimeni după el. Să fi fost oare o glumă? Un loc de muncă în cadrul poliției? La început crezuse că vreunul dintre prietenii lui informaticieni își bătea joc de el. Știa câțiva care credeau că astfel de lucruri erau amuzante. Să își bată joc de viața oamenilor. Să se bage în istoricul lor medical. În dosarele cabinetelor de avocatură. Să trimită mesaje femeilor, spunându-le că sunt însărcinate. Să falsifice informații privind paternitatea. Să creeze cât mai multă agitație. Gabriel Mørk nu era un astfel de hacker, dar cunoștea destui care erau. Poate că cineva încerca să-i facă o farsă, deși nu prea credea asta. Lucrurile pe care i le spusese tipul care îl sunase îi păruseră foarte verosimile. Găsiseră numele lui în GCHQ, din Marea Britanie. MI-6. Serviciul secret. Gabriel Mørk făcuse la fel ca mai mulți cunoscuți de-ai lui: se înscrisese la provocarea publicată în rețea anul trecut. „O poți hacka?” Pentru oamenii obișnuiți, era un cod aparent indescifrabil. O sută șaizeci de combinații de numere și litere și un cronometru cu numărătoare inversă, pentru a crește suspansul. Nu fusese primul care descifrase codul, dar fusese pe-aproape. Primul fusese un rus, un spărgător de coduri care descifrase codul la doar câteva ore după ce fusese încărcat pe web. Gabriel Mørk știa că, în realitate, rusul nu descifrase codul, ci doar îl hackase. Intrase pe pagina web canyoucrackit.co.uk și găsise adresa html cu răspunsul. Era amuzant, dar, în realitate, nu rezolva provocarea.

Gabriel Mørk își dăduse seama că era un cod mașină, X86, care folosea algoritmul RC4. Nu fusese chiar floare la ureche, pentru că acei care gândiseră codul introduseseră o serie de obstacole, cum ar fi să ascundă un director cu date în fișierul PNG, adică în propria imagine a codului, așa că nu era suficient să descifrezi doar numerele. În orice caz, muncise câteva nopți la asta. O provocare distractivă. Mesajul codificat nu fusese chiar atât de distractiv, dar fusese bun. Era vorba de o campanie de imagine a GCHQ – unul dintre serviciile secrete britanice – o ofertă de muncă. „Dacă ai reușit să descifrezi codul, ești îndeajuns de bun ca să lucrezi cu noi”.

Își trimisese numele, împreună cu o descriere a modului în care găsise soluția, doar așa. Îi răspunseră politicos că da, descifrase codul în mod corespunzător, dar că puteau angaja doar cetățeni britanici.

Gabriel Mørk nu se mai gândise la asta. Până vinerea trecută, când primise apelul acela. Acum era joi și deja era aici, cu laptopul sub braț, gata să întâlnească pe cineva și să facă ceva. Să lucreze pentru poliție.

— Gabriel Mørk?

Gabriel tresări puțin și se răsuci.

— Da.

— Bună, sunt Kim.

Bărbatul care îi rostise numele îi strânse mâna.

Gabriel nu știa de unde apăruse. Poate din cauză că părea un om obișnuit. Din cine știe ce motiv, se așteptase să audă sirene, sau la o uniformă, sau măcar o atitudine puțin mai repezită sau orice mai deosebit, dar bărbatul din fața lui ar fi putut fi un oarecare. Era aproape invizibil. Pantaloni obișnuiți, pantofi obișnuiți, un pulover obișnuit, în culori care nu ieșeau deloc în evidență. Gabriel se gândi că mai mult ca sigur că hainele fuseseră gândite pentru asta. Un agent civil. Fusese instruit în arta de a fi invizibil. De a nu atrage atenția. Ca să poată apărea dintr-odată, de nicăieri.

— Urmează-mă, pe aici, spuse bărbatul pe nume Kim și traversă strada în fața lui Gabriel, spre un bloc de apartamente cu fațadă galbenă.

Agentul trecu cartela printr-un aparat de lângă ușa de la intrare și tastă un cod. Ușa se deschise. Gabriel îl urmă până la ascensor, unde acesta repetă acțiunea: era nevoie de o cartelă și ca să urci în lift. Gabriel îl privi pe bărbat cu coada ochiului, în timp ce acesta tasta codul de la ascensor. Nu știa ce să spună, sau dacă ar fi trebuit să spună ceva. Nu mai fusese niciodată într-o clădire a poliției. Nici nu mai urcase vreodată într-un ascensor care necesita un cod ca să intri în el. Polițistul pe nume Kim părea foarte liniștit, ca și cum ar fi fost un lucru obișnuit. Să ia un necunoscut de pe stradă. Să introducă un cod la lift. Erau cam de aceeași statură, dar polițistul era mai bine făcut; sub înfățișarea lui obișnuită, părea să se ascundă un trup destul de atletic. Avea părul negru și scurt și un început de barbă. Gabriel nu știa dacă și-o lăsase intenționat sau dacă pur și simplu nu avusese timp să se bărbierească. Nu îndrăzni să se holbeze prea tare, dar văzu cu coada ochiului că polițistul cască pe ascuns, așa că probabil era din al doilea motiv. Zile lungi. Poate chestiuni stringente.

Ascensorul se opri la etajul patru și polițistul ieși primul. Gabriel îl urmă de-a lungul unui coridor lung înspre o altă ușă, care avea la rândul ei un cititor de cartele și o încuietoare cu tastatură. Nu erau semne pe nicăieri. Nu scria nici „Poliția”, nici vreo denumire de firmă pe undeva. Locul era complet anonim. Bărbatul deschise o ultimă ușă și atunci ajunseră la destinație. Nu era o încăpere foarte mare, dar era curată și luminoasă. Unele birouri erau chiar în mijlocul camerei, apoi mai erau câteva birouri individuale pe ici-colo, majoritatea despărțite de pereți de sticlă, unii cu jaluzelele trase. Nimeni nu îi observă pe cei doi nou-sosiți, fiecare era ocupat cu treburile lui.

Gabriel îl urmă pe polițist, străbătură spațiul central spre un birou micuț, unul dintre cele cu pereți de sticlă. Avea să fie expus privirilor tuturor, dar măcar avea spațiul lui propriu.

— Acesta este biroul tău, spuse Kim, făcându-i semn lui Gabriel să intre în

încăpere.

Camera era mobilată într-un mod spartan. Un birou, o lampă, un scaun. Totul părea nou.

— Ne-ai trimis o listă cu lucrurile de care aveai nevoie?

Gabriel încuviință din cap.

— Un birou și o lampă de la IKEA?

Polițistul Kim dădu dovadă, pentru prima dată, de oarecare sentimente. Îi făcu cu ochiul lui Gabriel și îl bătu cu palma peste umăr.

— Eh… nu, mai erau câteva lucruri, spuse Gabriel.

— Te tachinam doar. Tehnicianul e pe drum; vor instala totul în cursul zilei, ca să te apuci de treabă. Mă gândeam să îți arăt biroul, să te prezint tuturor, dar avem o ședință în cinci minute, așa că nu avem timp. Fumezi?

— Dacă fumez?

— Da, știi tu, țigări.

— Ah… păi, nu.

— Mai bine așa. Nu există prea multe reguli aici, dar e una destul de importantă. Când Holger Munch iese la fumat, vrea să fie singur. Atunci gândește Holger Munch. Și când gândește Holger Munch, nu vrea să fie deranjat de nimeni. Ai înțeles?

Polițistul îl împinse ușor pe Gabriel înspre ușă și îi arătă cu degetul terasa. Gabriel văzu acolo un bărbat, probabil Holger Munch, șeful. Cel care îl sunase și după doar zece minute îi propusese, pe un ton foarte firesc, să înceapă să lucreze cu ei. Cu poliția. Șeful nu trebuie deranjat când fumează. Bine. Gabriel nu se gândise să deranjeze pe nimeni, nici să facă ceva ce nu îi cereau.

Dintr-odată, văzu o fată lângă Holger pe terasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el.

Crezu că i se păruse, dar Kim se întoarse oricum.

— Ce?

— E Mia Krüger?

— O cunoști?

— Cum? Nu, nu o cunosc, dar… în fine, am auzit despre ea.

— Da, cine nu a auzit de ea? spuse Kim zâmbind ușor. Mia e bună, fără îndoială. E cu totul deosebită.

— E adevărat că se îmbracă doar în alb sau în negru?

Gabriel întrebase fără să se gândească, împins de curiozitate, dar îi păru numaidecât rău. Nu era deloc un comentariu profesional. Ci unul de fan. Uitase că acum avea un loc de muncă. Kim avea să creadă că era vreun fan de-al ei sau ceva de genul ăsta, ceea ce, într-o oarecare măsură, era adevărat; dar asta nu era imaginea pe care Gabriel Mørk voia să i-o lase unui coleg în

prima lui zi de muncă.

Kim îl măsură o vreme din priviri, apoi îi răspunse:

— Ei bine, nu îmi amintesc să o fi văzut îmbrăcată altfel. De ce întrebi?

Gabriel se îmbujoră puţin şi îşi plecă ochii în pământ preţ de o clipă.

— Eh… nimic, am citit şi eu pe internet.

— N-ar trebui să crezi tot ce scrie acolo, spuse Kim zâmbind.

Apoi scoase un plic din buzunarul pantalonilor.

— Poftim cartela ta; parola e data ta de naştere. Sala de şedinţe se află la capătul coridorului. Începem în cinci sau zece minute, să nu vii înainte, dar nici nu întârzia.

Kim îi făcu din nou cu ochiul, îl mai bătu odată cu palma pe umăr şi îl lăsă singur în biroul acela mic.

Gabriel nu ştia ce să facă. Să rămână în picioare sau să se aşeze, sau poate să iasă în fugă şi să uite de toată treaba asta. Să îşi găsească un alt loc de muncă, sau altceva de făcut. Se simţea ca un peşte pe uscat. Şi cum să nu ajungă nici înainte, nici să nu întârzie la o şedinţă care începea în cinci sau zece minute?

Deschise plicul şi fu surprins când văzu o fotografie a lui pe cartelă.

Gabriel Mørk
Departamentul de Omucideri

Dintr-odată, se simţi mândru. Uşi secrete. Coduri secrete. Unităţi speciale. Făcea parte din toate astea? Şi oare nu era chiar Mia Krüger afară, pe terasă? Se hotărî să se îndrepte spre sala de şedinţe după câteva minute. În orice caz, mai bine ajungea mai repede, decât la fix, ţinând cont că nu ştia ce însemna asta în acest loc misterios.

15.

Tom Lauritz Larsen, crescător de porci din Tangen, fusese mereu împotriva internetului. Dar când tânărul lui înlocuitor, Jonas, se mutase în casa de oaspeţi, îi ceruse fermierului de vreo şaizeci de ani să îl instaleze. Altfel, nu voia să mai lucreze la fermă. Tom Lauritz Larsen se înfuriase, bineînţeles; mereu era mai mult sau mai puţin supărat, întrucât, ca să fie sincer, nu prea avea de ce să se bucure în viaţa lui, şi acum mai contractase şi boala asta la plămâni. Să îşi ia concediu? Ce prostie! Nimeni din familia lui nu îşi luase vreodată concediu. Ce voia să zică imbecilul ăla de doctor? Poate

credea că nu mai poate să se descurce cu ferma? Trei generații de crescători de porci din Tangen și, până acum, nimeni nu își luase concediu. Să primească ajutor de la stat, haide, era o idee absurdă. Dar atunci începu să leșine, fără preaviz. Ba chiar destul de des, peste tot. Ultima dată leșinase în cocină, cu poarta deschisă. Când își revenise în simțiri, era înconjurat de vecini. Porcii mișunau liberi prin jurul fermei, iar Tom Lauritz Larsen se simți atât de rușinat, încât în ziua următoare ascultase de sfatul medicului. Se dusese să își facă niște analize la spitalul din Hamar. Își luase concediu. Și îi trimiseseră un înlocuitor prin intermediul agenției naționale pentru ocuparea forței de muncă.

Înlocuitorul lui, un tip de nouăsprezece ani din Strânge, era un muncitor grozav. Îi plăcuse băiatul de la bun început. Nu era un fermier din aceia micuți și prăpădiți, care nu erau în stare să muncească pe brânci. Din contră, avea tot ce-i trebuia. Apoi mai era treaba asta cu internetul, o chestie în care Tom Lauritz Larsen nu credea. Îl instalase oricum, pentru tipul din casa de oaspeți. Avea o cunoscută în Vestlandet și ieșea scump dacă vorbea la telefon, dar pe internet era gratis. Ba chiar puteai să vezi persoana cu care vorbeai și pe mama care i-a dat viață. Oricum, compania telefonică trimisese pe un tip din Hamar și se făceau deja câteva luni de când aveau internet la fermă.

Tom Lauritz Larsen își mai puse o ceașcă de cafea și intră pe pagina asociației de agricultori și fermieri. Noaptea trecută aruncase un ochi la un articol foarte interesant, dar voia să îl mai citească o dată. Articolul vorbea despre niște statistici care fuseseră publicate de firma Norsvin. Din 2007, unul din patru crescători de porci fusese nevoit să închidă ferma, întrucât afacerile nu mai erau rentabile. Cei rămași aveau în medie 53,2 porci, în timp ce în anul precedent cifra medie fusese de 51,1 porci. Nu trebuia să fii un geniu ca să îți dai seama ce se întâmpla. Cei mari creșteau constant, iar cei mici dispăreau.

Tom Lauritz Larsen se ridică și se duse să își umple din nou ceașca, dar rămase lângă fereastra de la bucătărie, cu ea în mână. Jonas ieșea în fugă din cocină, de parcă l-ar fi urmărit însuși Scaraoțchi. Ce mai avea acum? Larsen se îndreptă spre ușă și avu timp exact cât să iasă pe scări, înainte ca tânărul să ajungă la el. Era leoarcă de sudoare, alb ca varul la față și în ochi i se citea groaza, de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă Larsen.

— E-e-e… Krist-i-kristi…

Tânărul nici măcar nu putea vorbi. Dădu din mâini și din brațe ca un nebun. În cele din urmă, îl trase pe Larsen prin curte, chiar dacă acesta era încălțat cu papucii de casă și ținea în continuare ceașca de cafea în mână. O

scăpă doar când ajunseră lângă peretele unuia dintre coteţele din cocină. Ceea ce văzu Tom Lauritz Larsen, crescătorul de porci, avu un efect atât de mare asupra lui, încât şi câteva luni mai târziu încă îi era greu să le povestească oamenilor despre asta. Nu mai ţinu bine ceaşca de cafea şi nici măcar nu îşi dădu seama că lichidul fierbinte îi ardea coapsa.

Pe jos, în cocină, era una dintre scroafele lui, Kristine, moartă. Nu toată scroafa. Doar corpul ei. Cineva îi tăiase capul. Cu un fierăstrău electric. Tăindu-i gâtul. Scroafa îşi pierduse capul. Rămăsese doar corpul.

— Sună la poliţie, reuşi Tom Lauritz Larsen să-i spună băiatului.

Era ultimul lucru pe care şi-l amintea, după care leşinase din nou.

De data aceasta, nu fusese din pricina plămânilor.

16.

Sarah Kiese se afla în sala de aşteptare a cabinetului de avocatură din Toyen. Era tare supărată. Îi spusese foarte clar avocatului că nu voia să aibă nimic de-a face cu moştenirea lăsată de soţul ei. În orice caz, ce fel de moştenire să fi fost? Alţi copii cu alte femei? Mai multe scrisori de la firme de recuperare care cereau bani şi voiau să îi ia lucrurile? Sarah Kiese nu era perfectă, chiar deloc, dar în comparaţie cu soţul ei decedat de curând era de-a dreptul un înger. Fusese proastă că avusese o fată cu imbecilul ăla. Pusese botul atunci şi continuase să pună botul şi după aceea. Nu numai că avusese un copil cu el, ci şi rămăsese cu el, ba chiar se şi căsătoriseră. Pentru Dumnezeu, ce idioată! O fascinase. Îşi amintea de prima dată când îl văzuse în pub în Grønland; nici măcar nu îi plăcuse de el, dar fusese slabă. O invitase la o bere şi apoi la alte băuturi. Fir-ar să fie, fusese o cretină, dar asta era, se terminase. În plus, îşi iubea nespus de mult fiica, şi ea nu semăna deloc cu prostul ăla. De fapt, când fusese el pe acasă? Când venea să îi ceară bani. Un împrumut pentru cine ştie ce proiect. Se presupunea că lucra în construcţii, dar avea vreodată de lucru? Sau o firmă proprie? Nu, nici vorbă de aşa ceva; nu avea nici planuri, nici ambiţii, doar câte ceva sporadic de lucru pe ici, pe colo, ca să mai câştige câţiva gologani din când în când. Şi mereu se întorcea acasă mirosind a alta. Mirosind a alte femei. Se vâra sub cuvertura ei curată, proaspăt spălată, fără să facă duş. Lui Sarah Kiese i se făcea rău numai gândindu-se la asta, dar acum, din fericire, se terminase. Căzuse de la etajul zece al unei clădiri dintr-acelea noi care se construiau la Operă. Îi dăduseră ceva nesemnificativ de făcut, mai mult ca sigur plătit la negru, cum se întâmpla de obicei; ceva temporar, de noapte. Sarah Kiese se simţea bine

gândindu-se la căderea de la etajul zece al unei clădiri aflate în construcţie şi nu reuşise să nu se bucure când aflase. Cincizeci de metri de cădere liberă spre moarte; era fantastic, cu siguranţă că avusese timp să simtă o spaimă crâncenă în timpul căzăturii. Oare câte secunde dura o astfel de cădere? Opt sau zece? Minunat.

Se uită iritată la ceasul din sala de aşteptare şi apoi spre uşa biroului avocatului. „Nu, nu, nu, îi spusese ea când o sunase, nu vreau să am nimic de-a face cu idiotul ăla”. Cu toate astea, avocatul acela lugubru insistase. Erau toţi nişte hoţi nenorociţi. Nu avea să se mai cupleze vreodată cu vreun bărbat în afară de prinţul moştenitor. Ba nici măcar aşa; nu-i păsa. Nu mai voia să aibă a face cu bărbaţi. Doar ea şi fiica ei în apartamentul nou micuţ din piaţa Carl Berner. Era perfect. Doar mirosul ei sub aşternuturi, nu alte cincizeci de parfumuri ieftine amestecate cu mirosul urât. De ce venise acolo? Oare nu refuzase? Doar aşa învăţase la cursul pe care îl făcuse împreună cu serviciile sociale? Să spună nu, să traseze nişte limite în jurul ei; „tu eşti cea mai bună amică a ta însăţi”, „nu ai nevoie de nimeni altcineva”. Nu, nu, nu, nu.

— Sarah? Bună. Mulţumesc că ai venit.

Avocatul lugubru, care avea părul pieptănat într-o parte, ca să îi acopere chelia, scoase capul pe uşă şi îi făcu semn să intre în birou. Semăna cu un şoarece. Ochi mici şi neliniştiţi şi umeri înguşti. Nu, nu cu un şoarece, ci cu un şobolan. Un şobolan scârbos şi laş de canal.

— Ţi-am spus deja că nu… insistă Sarah.

— Ştiu, răspunse şobolanul de canal cu o voce mieroasă. De aceea vă mulţumesc mult că aţi venit. Şi acum să vă spun de ce. Îşi drese glasul, apoi adăugă: E vorba de ceva ce mi-a scăpat la momentul predării moştenirii. Un mic detaliu, din vina mea.

— Alte notificări de plată? Alte acţionări în judecată?

— Ha, ha. Nu, nu este vorba despre aşa ceva, ha, ha, bâigui şobolanul de canal şi îşi uni vârfurile degetelor de la mâini. Ci despre asta. Deschise un sertar al biroului şi îi puse în faţă un stick de memorie USB.

— Ce e asta?

— E pentru dumneavoastră, spuse şobolanul de canal. Mi l-a dat cu ceva timp în urmă şi m-a rugat să vi-l transmit.

— Şi de ce nu mi l-a dat chiar el?

Şobolanul de canal zâmbi uşor.

— Poate din pricină că ultima dată când a trecut pe la dumneavoastră aţi aruncat cu fierul de călcat încins după el?

Sarah zâmbi în sinea ei. Se ascunsese în apartament. Îl surprinsese. Apăruse deodată în sufragerie. Voia să fie cu ea, să o trateze cu amabilitate,

exact cum făcea întotdeauna înainte să îi ceară vreo favoare. Fierul de călcat îl nimeri drept în față, cu multă forță. Îl luase prin surprindere, așa că se prăbușise la pământ. De atunci, nu mai primise nicio veste de la imbecilul ăla.

— M-am gândit de ceva vreme să vi-l dau, dar am fost ocupat, spuse șobolanul, aproape cerându-și iertare.

— Te referi la faptul că ți-a promis să îți dea bani în schimb, dar banii nu și-au mai făcut apariția? întrebă Sarah.

Avocatul zâmbi.

— Bine, am terminat.

Sarah Kiese luă stickul de memorie USB, îl puse în geantă și o porni spre ușă. Șobolanul se ridică pe jumătate din scaunul prăfuit și își drese glasul.

— Bine, bine. În rest, ce mai faci, Sarah? E totul bine cu…?

— Să te ia naiba, spuse Sarah Kiese și ieși din biroul avocatului fără să închidă ușa după ea.

Pe drumul de întoarcere spre apartamentul nou din piața Carl Berner, fusese de mai multe ori pe punctul de-a arunca stickul. La gunoi, să termine odată cu tot ce-avea legătură cu el. Dar nu o făcu. Nici ea nu știa de ce. Nu pentru că ar fi fost curioasă; Sarah Kiese nu dădea doi bani pe ce s-ar fi putut găsi pe el. Poate mai degrabă pentru că era o femeie de treabă. Celălalt, chiar dacă era un șobolan, era totuși avocat. Chiar dacă era idiot, trebuia să îndeplinească o ultimă dorință. Să îi dea lui Sarah, și numai ei, un stick de memorie.

Intră în apartament și porni calculatorul. Mai bine să scape cât mai repede de asta. Laptopul negru prinse lent viață. Conectă stickul de memorie și copie conținutul pe desktop. Avea un singur fișier, cu denumirea Sarah. Mov. Un video. La naiba. Trebuia să-i mai vadă o dată mutra urâtă? Chiar și din mormânt, tot reușea să o chinuiască? Dădu dublu click pe fișier, ca să pornească filmulețul.

Se înregistrase singur. Cu o cameră micuță. Poate cu telefonul; Sarah nu știa precis. Fața lui urâtă apăru în mijlocul ecranului, dar cu o privire pe care nu o mai văzuse până atunci. Părea de-a dreptul uluit.

— Sarah, nu am mult timp la dispoziție, dar trebuie să o fac: trebuie să îi povestesc cuiva, întrucât s-ar părea că se întâmplă ceva. Filmă de jur-împrejur încăperea în care se afla. Mi-au dat de lucru și am construit asta. Sunt departe, în mijlocul…

Era întrerupt de niște zgomote care aduceau a râcâituri, ca și cum ar fi acoperit microfonul cu mâna, așa că, pentru o vreme, nu putu auzi ce zicea. Fostul ei soț continuă să filmeze în jurul lui cu mâinile tremurânde. Nu se auzea bine ce spunea. Construise ceva. Ce anume?

— Mă tem că, ei bine, ce am construit mai exact… Ia privește aici. Mă aflu destul de mult sub pământ. Mă gândeam că ar putea fi un refugiu, dar nu e așa; uite aici, o ușiță…

Vocea nu i se mai auzi din nou, dar filmă în continuare. Un fel de refugiu sub pământ.

— Pur și simplu am o senzație de rău, că se întâmplă ceva ciudat aici, înțelegi? Uită-te aici, de exemplu. Uite aici. Poți trimite lucruri cu ascensorul acesta. Ca un fel de lift pentru mâncare de demult sau…

Brusc, fostul ei soț tresări și privi în jurul lui. Scena îi aminti de un film pe care îl văzuse cu ani în urmă, *Proiectul Blairwitch,* despre niște adolescenți care se plimbau printr-o pădure și se filmau pe ei înșiși, căcați pe ei de frică.

— Nu știu de ce, dar am senzația că voi păți ceva. Totuși, e doar o senzație. Ai idee ce departe sunt de tot? Ai putea să îți notezi ce spun, Sarah? Unde sunt, cum de mi-au dat slujba asta și, ei bine, atunci ai putea merge la poliție dacă pățesc ceva. Cel care mi-a dat de lucru se numește…

Din nou zgomot de fond. Sarah Kiese nu auzi niciun nenorocit de cuvânt din ce spunea fostul ei soț, ci îi vedea doar privirea speriată și gura care îi tremura și se mișca fără oprire. Asta dură un minut. După care se termină filmulețul.

„Pe cine ai păcălit ca să îți dea de lucru? Sau ai primit de lucru ca să păcălești pe cineva? În orice caz, n-am văzut niciun ban de pe urma lui. Să-și vadă fiecare de viața lui”.

Nu îi plăcuse deloc filmulețul, dar nu avea forța necesară ca să se implice. Poate că era vorba de un joc, de un fel de glumă proastă. Nu mai credea de foarte mult timp în ce-ar fi putut face idiotul ăla.

Sarah mută filmulețul în coșul de gunoi al calculatorului, scoase stickul de memorie și îl aruncă la gunoi, ieși pe scări și aruncă sacul de gunoi la tomberon. Gata. Casa era din nou curată. Doar ea. Fără urmă de el.

Fiica ei avea să vină curând de la școală. Viața era minunată. În apartamentul acela micuț ea conducea. Ieși pe balcon și își aprinse o țigară. Își așeză picioarele pe masă și zâmbi în sinea ei. Închise ochii și se bucură de soarele de primăvară, care, în sfârșit, ieșise și el preț de o clipă.

Viața ei îi aparținea. Doar ei. În sfârșit.

17.

Gabriel Mørk era pe punctul de-a se îndrepta spre ceea ce ei numeau sala de ședințe, când cineva bătu la ușă.

— Da? întrebă Gabriel.

— Bună, Gabriel.

Holger Munch intră în încăpere și închise ușa după el. Gabriel salută cu un gest din cap și îi strânse mâna mare și caldă.

— Bun, spuse Holger și se scărpină puțin în cap. Încă nu ți-au dat tot ce îți trebuie?

— Nu, răspunse Gabriel. Dar bărbatul acela, acel…

— Kim?

— Da, el, Kim. Mi-a spus că echipamentul e pe drum.

— Bine, bine, spuse Holger Munch și se scărpină ușor în barbă, înainte am avut un alt tip care se ocupa de asta, dar a cedat ispitei. Ce păcat! Dar asta e viața.

Gabriel se gândi să întrebe la ce ispită se referea, dar o lăsă baltă. Era ceva în privirea lui Munch. Văzuse aceeași privire și la alți, la Kim. Parcă o privire insistentă, de parcă ar fi fost cu mintea la alte lucruri.

— Îmi cer iertare pentru formula de interviu mai puțin obișnuită, în mod normal, mă întâlnesc personal cu cei pe care îi angajez, dar de data aceasta, din nefericire, n-a mai fost timp.

— Nu face nimic, răspunse Gabriel.

— Aveai recomandări foarte bune, spuse Munch și îl bătu ușor cu palma peste umăr. Oricum, îmi pare rău pentru tot stresul. E puțin, nu știu… Ți-a spus Kim ceva?

Gabriel dădu din cap că nu.

— Bun, te vei deprinde cu rutina în timp. Ai citit ziarele de azi?

— Da, pe internet, încuviință Gabriel.

— Ți-a atras atenția vreun articol anume?

— Cel despre cele două fetițe pe care le caută toată lumea?

Munch dădu din cap că da.

— Eu și cu Mia vă vom informa în scurt timp pe toți, dar voiam să știi despre ce e vorba. Nu ai mai lucrat cu poliția?

Gabriel dădu din cap că nu.

— Nu îți face griji; te-am ales pentru ceea ce știi să faci, continuă Munch. Cum ți-am spus, dacă am fi avut timp, te-am fi trimis la un curs, un fel de versiune restrânsă a academiei de poliție; dar nu avem timp. Așa că va trebui să înveți din mers. Dacă ai nelămuriri, trebuie doar să întrebi, bine?

— Nicio problemă, spuse Gabriel.

— Bine, murmură Munch, cu mintea din nou în altă parte. Chiar, ce ai crezut?

— În legătură cu ce anume? întrebă Gabriel.

— Când ai citit știrile de azi, continuă Munch.

— Ah, răspunse Gabriel. Simți cum i se încălzesc puțin obrajii; ar fi trebuit să își dea seama la ce se referea noului lui șef. Nu știu, cred că am gândit la fel ca toată lumea. Prea violent.

Urmărise cazul celor două fetițe dispărute. Era încrezător că aveau să le găsească în viață.

Gabriel se gândi la titlurile din ziar.

„Pauline și Johanne au fost găsite moarte.

„Spânzurate ca două păpuși în copaci.

„Familiile în stare de șoc.

„A fost văzut un Citroën alb.

„Dacă ai văzut aceste haine…”

— La asta te refereai?

— Poftim?

Munch devenise din nou puțin absent preț de o clipă.

— Ar fi trebuit să mai spun ceva?

— Nu, e bine, răspunse Munch, punându-i o mână pe umăr. Făcu câțiva pași spre ușă. De fapt, mai spune-mi ceva.

Munch îi făcu semn lui Gabriel să ia loc, iar el rămase sprijinit de peretele de sticlă, lângă ușă.

— Păi, nu știu, spuse Gabriel. Azi-dimineață, când m-am trezit, eram… ei bine, un tip normal; nu știam că era vorba despre un caz la care, ei bine, aveam să lucrez.

Cuvintele îi lăsară un gust ciudat în gură. Să lucreze. La un caz. Un caz de crimă. Ziarele acordaseră multă atenție acestui subiect, la fel și rețelele de televiziune, toată lumea vorbea despre cele două fetițe care dispăruseră de câteva săptămâni și pe care le căuta toată lumea. Era clar că poliția deținea mai multe informații decât era dispusă să dezvăluie, dar căutau pe cineva care mai văzuse hainele respective. Hainele cu care fuseseră îmbrăcate fetițele. Haine de păpuși. Era un termen care se putea citi printre rânduri, o denumire care încă nu fusese folosită, pentru că se aflau în Norvegia, nu în Statele Unite sau în alte țări unde se întâmplau astfel de lucruri. Un criminal în serie. Erau cuvinte pe care nu le vedeai pe nicăieri, dar, cu toate acestea, asta gândea toată lumea.

— Cred că e vorba de același ucigaș, spuse Gabriel.

— Da, continuă.

— Cred că nu mi se pare prea norvegian.

— Da, și mai ce?

— M-am gândit că slavă Domnului că nu erau fiicele vreunui cunoscut de-al meu, continuă Gabriel.

Munch îi făcu semn să continue să vorbească.

— Mi se pare ciudat că ambele urmau să înceapă clasa întâi. Primul lucru la care m-am gândit a fost că poate era implicat vreun profesor. După care m-am gândit că poate vor mai dispărea și alte fetițe. Apoi m-am mai gândit că, dacă aș fi avut o fetiță de șase ani, aș avea mult mai multă grijă de ea în perioada asta.

— Ce ai spus? întrebă Munch, trezindu-se puțin din letargie.

— Că, dacă aș avea o fiică de șase ani, aș fi foarte atent la ea.

— Nu, înainte de asta.

— Că poate vor mai dispărea și alte fetițe?

— Înainte de asta.

— Că m-am gândit că ar putea fi implicat vreun profesor.

— Hm, spuse Munch, scărpinându-se ușor în barbă. Se îndreptă spre ușă. Păi, chiar, te pricepi la descifrat coduri?

Gabriel zâmbi ușor.

— Credeam că pentru asta m-ați angajat.

— Da, bineînțeles, spuse Munch zâmbind. Își vârî mâna în buzunarul de la pantaloni și scoase un bilețel pe care notase ceva. Nu este prioritar, e o chestiune personală, dar mă gândeam că m-ai putea ajuta.

Munch îi dădu bilețelul lui Gabriel.

— Am niște prieteni mai ciudați cărora le place să mă provoace. Unul dintre ei mi-a trimis asta, dar nu sunt în stare să îl descifrez.

Gabriel se uită la bilețelul pe care tocmai i-l dăduse Munch.

bwlybjlynwnztirkjao=5

— Știi ce e? întrebă Munch, curios.

— Momentan, nu, murmură Gabriel.

— Mi-a dat termen câteva zile ca să îl rezolv, spuse Munch oftând, dar cred că mă voi da bătut. Vezi dacă reușești ceva, bine? Mă enervează tare când mă prind prietenii așa.

Munch zâmbi ușor și îl mai bătu o dată ușor pe umăr.

— Dar nu este o prioritate, e o chestiune privată, în regulă?

— Nu-ți face griji, încuviință Gabriel.

Munch se îndreptă din nou spre ușă și de data aceasta reuși să iasă pe coridor înainte să își vâre din nou capul înăuntru.

— Toate informațiile în mai puțin de o oră, bine?

— Perfect, spuse Gabriel și rămase privind la codul de pe bilețelul pe care tocmai îl primise de la Munch.

18.

Benjamin Bache nu îşi putu înfrâna indignarea în timp ce răsfoia cotidianul *VG* fără să îşi găsească numele. Ziarul îi alesese pe cei mai renumiţi bărbaţi ai anului. Anul trecut îl aleseseră pe locul al treilea, după Morten Harket şi Ari Behn, dar anul acesta nici măcar nu apărea pe listă. „La naiba”. Actorul lovi cu putere peretele garderobei, dar îi păru numaidecât rău. Se rănise şi, în plus, făcuse gălăgie. La scurt timp după aceea, cineva bătu la uşă şi Susanne, asistenta regizorului, îşi vârî capul în cabină.

— E totul bine, Benjamin? Am auzit zgomote pe aici?

Benjamin Bache îşi vârî mâna care încă îl durea în buzunar şi adoptă cea mai simpatică expresie a lui. Doar era actor, la urma urmei.

— E totul grozav, poate că a fost pe unde e Trond-Espen.

— Bine, spuse Susanne zâmbind. Repetăm în cincisprezece minute, al treilea act, de la început.

— A fi sau a nu fi punctual, aceasta-i întrebarea, spuse Benjamin făcându-i cu ochiul.

Asistenta regizorului chicoti uşor şi dispăru din nou. Da, clar, încă era în formă, dar la naiba cu asta. Fusese pe listă anul trecut; ce s-a întâmplat anul acesta? Fusese foarte mulţumit de îmbrăcăminte. Ba chiar angajase un agent de relaţii publice şi un stilist care să îl ajute cu astfel de lucruri. Să fie frumos. Să fie fotografiat în ocaziile importante. Din unghiurile corecte. Benjamin oftă şi se aşeză în faţa oglinzii de machiaj. Nu se schimbase chiar atât de mult într-un an. Câteva riduri lângă ochi. Poate şi păr puţin mai rar. Se apropie de oglindă şi îşi privi mai atent scalpul. Nu arăta prea bine, parcă se retrăsese cu câţiva milimetri în sus de când se uitase ultima dată. Îşi pieptănă părul într-o parte; aşa era mai bine. Făcu nişte vocalize ca să îşi încălzească gâtlejul şi îşi ţuguie buzele în faţa oglinzii, ca şi când s-ar fi pregătit să sărute pe cineva.

Începuse să lucreze la Teatrul Naţional cu vreo opt ani în urmă. „S-a născut o stea”, scriseseră în *Dagbladet* după ce îl interpretase pe Estragon în *Aşteptându-l pe Godot,* de Samuel Beckett. Din ziua aceea îi oferiseră rolurile principale, cel puţin în primii ani. Îl interpretase pe Romeo. Îl interpretase pe Peer Gynt. Acum aveau să pună în scenă o premieră a lui *Hamlet,* de Shakespeare, şi se aşteptase să primească şi de data aceasta rolul principal. Hamlet. „A fi sau a nu fi”. Dar primise în schimb rolul lui Horaţiu. Rolul lui Hamlet îl primise Trond-Espen, bineînţeles. De fapt, nu înţelegea de ce! Ţinând cont că el era un actor mult mai bun!

„Doamne, dă-mi putere…”

Îi pica foarte rău. Să joace în umbra lui Trond-Espen. La naiba cu Horațiu. Nimeni nu îl recunoștea; practic, doar Hamlet vorbea. Să stea acolo, cu capul plecat, și să îl trateze pe Trond-Espen ca pe un rege. Nu, nu îi plăcea.

Benjamin Bache se ridică și se uită în oglindă. Arăta fantastic, începu să îi mai revină din buna dispoziție. Toate exercițiile fizice pe care le făcuse în ultima vreme dăduseră rezultate. Și yoga. Ajutase și tratamentul pentru piele; nu îi rămăseseră deloc urme.

Se așeză din nou pe scaun și continuă cu exercițiile ca să își încălzească vocea. Vocea regizorului pârâi în interfon.

— E totul gata pentru repetiția actului al treilea. *Hamlet. Hamlet,* actul al treilea, de la început. Îi dăm drumul în cinci minute.

Benjamin Bache își termină vocalizele, ieși din garderobă și se îndreptă spre scena principală.

19.

Gabriel Mørk se afla în spatele încăperii, așteptând să înceapă ședința informativă. Îi salutase pe toți, strângându-le mâna, înclinând din cap sau spunând „Bună, bună”, dar deja nu își mai amintea numele celor mai mulți dintre ei. Doar al lui Kim, cel care coborâse să îl caute, și cel al unei femei blonde pe care o chema Anette. Mai erau trei bărbați tineri, dar nu le reținuse numele, și încă un bărbat mai în vârstă. Parcă îl chema Ludvig…

Holger Munch intră în încăpere, urmat îndeaproape de Mia Krüger. Ea se așeză pe un scaun în fața tuturor, în timp ce Holger pornea proiectorul și își conecta laptopul.

— Bună ziua, astăzi este prima ședință la care suntem prezenți toți. Echipa este acum completă, și era nevoie de asta. Bun, sunt câteva fețe noi, bine ați venit. Cei care ați mai lucrat aici, să încercați să îi ajutați să se acomodeze cât mai bine, ca să profităm cât mai mult unii de alții. Astăzi se împlinesc zece zile de când a fost găsită Pauline Olsen și opt de când a fost găsită Johanne Lange. Am încercat să ținem la distanță mass-media, dar acum am hotărât să le folosim în avantajul nostru. Probabil că v-ați dat deja seama că azi am publicat imaginile cu rochiile purtate de fetițe.

Holger făcu o pauză scurtă și îi privi pe cei prezenți. Lui Gabriel Mørk i se păru că vede un zâmbet ușor în spatele aparenței serioase pe care o afișa acesta.

— De fapt, ar fi trebuit să sărbătorim că ne-am întors pe strada Mariboesgate, spuse Munch, cum bine știți, avem lucruri mai importante de

făcut, așa că o lăsăm pe mai târziu.

Gabriel se uită prin încăpere. Chiar dacă era un mediu serios, vedea în jurul lui câteva zâmbete și chipuri satisfăcute. Fără îndoială că erau fericiți să se revadă.

— Unii dintre voi ați fost aici de la bun început, dar alții sunteți noi, așa că vreau să vă informez pe toți. Vreau să vă mai spun că toate informațiile vor fi pe server, într-un PDF pe care îl vom încărca în cursul zilei de azi. Vă cer tuturor să plasați informațiile acolo; adică, dacă aflați ceva, orice, intrați pe server, unde vom avea toți acces la tot. Așa, totul va funcționa mai rapid și va presupune mai puțină muncă atunci când va trebui să redactăm rapoartele.

Munch apăsă o tastă a laptopului și apăru prima imagine PowerPoint pe ecran. Nu erau aceleași fotografii care apăruseră pe prima pagină în presă, cele două rochii de păpușă. Erau imagini cu fetițele ucise, îmbrăcate în aceleași haine, fiecare atârnând de un copac. Gabriel Mørk nu mai văzuse niciodată așa ceva și își dădu seama de amploarea chestiunii cu care aveau de-a face. Nu era un film. Nu era o emisiune de televiziune. Era realitatea. Cele două fetițe nu mai erau acolo. Cineva le luase viața. Cu adevărat. Nu mai respirau. Nu aveau să mai vorbească vreodată. Nu aveau să mai zâmbească vreodată. Nu aveau să înceapă clasa întâi la școală. Gabriel Mørk încercă să își păstreze calmul, se strădui să se uite la fotografii, chiar dacă i se întoarse stomacul pe dos. Deja se simțea altfel decât ceilalți. Avea să pară un neserios dacă leșina în timpul primei ședințe informative.

— Pauline Olsen și Johanne Lange, spuse Munch. Șase ani. Ar fi început clasa întâi anul acesta. Dispariția Paulinei a fost anunțată cu patru săptămâni în urmă. Cea a lui Johanne, cu trei.

Alte imagini, o hartă.

— Pauline a dispărut din grădinița de la biserica din Skoyen și a fost găsită în Maridalen. Johanne a dispărut de la grădinița din Lille Ekeberg și a fost găsită în pădurea din Krokskogen, la mică distanță de șoseaua Hadeland. A fost puțin cam greu de determinat data exactă a deceselor, dar totul pare să indice faptul că fetițele au fost ținute în viață o bucată de timp, apoi îmbrăcate așa și lăsate în locurile respective ca să le găsim.

Munch apăsă din nou o tastă și apărură alte imagini. Gabriel nu reuși să le vadă pe toate, întrucât din când în când își plecă privirea în pământ.

„Pentru numele lui Dumnezeu! Ce post am acceptat? Fetițele astea sunt moarte. Moarte cu adevărat. Victimele unui fel de joc grotesc”.

Își dorea să se întoarcă în pat; avea impresia că viața lui luase o întorsătură de o sută optzeci de grade în doar câteva minute. Își dorea să nu fi văzut vreodată acele fotografii. Să nu știe că existau și astfel de oameni. Oameni capabili de astfel de lucruri. Simți brusc o apăsare foarte mare. O

tristețe mai profundă ca niciodată. Știa că se întâmplau astfel de lucruri, dar, în același timp, nu le conștientiza. Era prea ireal sau, mai bine spus, prea real, al naibii de real, asta era problema. Gabriel respiră adânc și trebui să își impună cu greu să stea locului în scaun.

— Nu există indicii de abuz sexual, continuă Munch. Fetițele fuseseră spălate de curând, unghiile tăiate și curate, părul pieptănat. Ambele aveau la gât un bilet al companiei aeriene Norwegian. „Călătoresc singură". Ambele aveau un ghiozdan de școală în spate. Ambele au murit în urma unei supradoze de anestezice. Fără îndoială că este vorba de același autor și că atât răpirile, cât și crimele au fost planificate cu minuțiozitate. Pauline a fost găsită de un bărbat pe nume Walter Henriksen. Avea cazier, dar nu pentru așa ceva: a fost reținut de două ori pentru conducere în stare de ebrietate, cu câțiva ani în urmă. Nu există motive să credem că ar fi implicat. Johanne a fost găsită de doi frați, Tobias și Torben Iversen, de treisprezece și, respectiv, șapte ani. Băieții au un tată vitreg, Mikael Frank, un alt cunoscut de-al nostru. A făcut șase luni de închisoare pentru ceva fleacuri, dar nici în cazul lui nu există fapte care să ne facă să suspectăm că vreunul dintre ei ar fi implicat. Informațiile strânse din zonele în care au fost găsite nu ne-au dezvăluit mare lucru până acum, dar, așa cum știți, a fost văzută o mașină care ar putea fi interesantă, un Citroen alb, nu se știe din ce an.

Munch mai apăsă o tastă de la laptop și acum apărură într-adevăr fotografiile care se publicaseră și în ziare. Munch luă o gură din sticla cu apă minerală Farris care se afla pe birou și continuă:

— Rochiile sunt replici de rochițe pentru păpuși, făcute pe măsură pentru fiecare dintre fetițe. Dacă le-a confecționat chiar ucigașul, probabil că nu vom ajunge nicăieri, dar poate că le-a făcut pe comandă la cineva care nu știa la ce aveau să fie utilizate. Am publicat fotografiile în ziarele de astăzi, sperând că poate cineva le recunoaște. Momentan, nu am primit nicio veste, așa-i, Anette?

Munch se întoarse spre fata blondă.

— Nimic, spuse Anette. Dar e încă devreme.

— Bineînțeles, încuviință Munch. Pentru cei care nu o cunoașteți, Anette este omul nostru de legătură cu Grønland, toată comunicarea se face prin ea, nu ne permitem scurgeri de informații. De aceea ne-am ascuns aici, nu-i așa, Kim?

— Nu ca să poți fuma tu pe balcon?

Încăperea răsună de râsete.

— Mulțumesc, Kim. Ai grijă la ușă când ieși. Serios acum, vreau să subliniez acest lucru. Nu vom vorbi cu nimeni. Nici cu ziariști, nici cu colegii din Grønland. Nu vom vorbi nici cu cunoscuți, nici cu prieteni, soți, iubiți,

perechi sau, în cazul lui Kim, câinele.

Oamenii râseră din nou puțin. Gabriel Mørk se uită în jurul lui; nu înțelegea deloc cum de putea cineva să râdă într-o astfel de situație, dar atunci își dădu seama că era singurul lucru pe care îl puteau face. Să se distanțeze. Trebuiau să se distanțeze emoțional. Dacă nu o făceau, nu puteau gândi limpede și nu puteau să își facă bine meseria.

„Nu simți prea mult. Nu te implica emoțional”.

Respiră adânc și încercă și el să râdă puțin, dar nu reuși.

— Noi știm, continuă Munch. Și păstrăm secret ceea ce știm. Ne vor acorda tot ajutorul de care avem nevoie; trebuie doar ca Anette să dea un telefon. Orice ar fi, vorbiți cu Anette; ne-au alocat resurse nelimitate pentru cazul acesta.

— Ce vrei să spui prin „nelimitate”? întrebă Kim.

— Mă refer că nu există niciun fel de limite, spuse Munch. Ore suplimentare, mașini, tehnologie, personal. Cazul acesta nu numai că este de maximă prioritate pentru noi și Grønland, dar este și o chestiune de importanță națională. Ordinele sunt primite de la cele mai înalte instanțe, și nu mă refer la Mikkelson.

— Ministrul de justiție? întrebă unul dintre bărbați, al cărui nume Gabriel nu și-l amintea prea bine.

Avea capul ras și o înfățișare puțin mai dubioasă. Ar fi putut juca rolul ticălosului într-un film.

— Printre alții, încuviință Munch.

— Prim-ministrul? continuă același bărbat.

— Da, cabinetul prim-ministrului este informat, bineînțeles, explică Munch.

— Nu sunt alegeri anul acesta, nu? glumi bărbatul cu capul ras.

— Mereu e perioadă electorală, Curry, spuse Kim râzând.

Curry, așa îl chema. Gabriel crezuse că spusese „Kari”.

— Nu dau doi bani pe ce credeți voi despre prim-ministru, continuă Munch, pe un ton mai tăios. Cele două fetițe ar fi putut fi fiicele noastre, și nu suntem singurii care gândim așa, ci toată țara crede asta. Uitați-vă pe internet, la știri, suntem o țară în doliu, în stare de șoc. Nu lucrăm la cazul acesta doar ca să încercăm să le facem dreptate familiilor fetițelor. Țara e într-o stare de urgență, toți sunt morți de frică, așa că mă doare undeva de părerea ta despre politică, Curry. Ne sprijină un guvern unit și ne oferă, așa cum am spus, resurse nelimitate. Nu e treaba noastră să investigăm chestiuni de motivații politice, ci să găsim autorul crimei. Asta este treaba noastră. De acord?

Urmă un moment de consternare în încăpere. Bărbatul pe nume Curry nu

mai spuse nimic, plecă uşor capul şi îşi mişcă degetele în poală. Gabriel nu îl mai văzuse pe Munch aşa. La telefon şi înainte, în birou, îi păruse un bărbat cu adevărat amabil şi liniştit, ca un urs mare de pluş. Acum părea mai degrabă un urs adevărat. Privirea şi vocea i se întunecaseră. Încetul cu încetul, începu să îşi dea seama de ce Munch era şeful, şi nu unul dintre ceilalţi.

— Ştiţi deja foarte bine că s-a întors Mia, continuă Munch, revenind la tonul lui obişnuit.

— Bună, din nou, spuse Mia Krüger.

Rămase nemişcată pe durata şedinţei, dar acum se ridică şi se apropie de ecran. În încăpere se auziră aplauze şi fluierături.

— Vă mulţumesc tuturor, mă bucur că m-am întors.

Gabriel o privi cu coada ochiului pe Mia, aproape fără să îndrăznească să se uite prea mult la ea, de teamă să nu se lase hipnotizat. Şedinţa era aproape prea mult pentru el. Mai întâi Pauline şi Johanne, moarte, în copaci, şi acum însăşi Mia Krüger, la doar câţiva metri distanţă de el. Gabriel Mørk nu era singurul care fusese îndrăgostit de ea pe vremuri. Existau pagini de Facebook dedicate Miei Krüger. Poate că acum nu mai era, nu era nici el sigur, dar pe atunci fusese. Ba chiar se gândise să urmărească vreuna dintre pagini, dar ca hacker, pentru că Gabriel Mørk ştia că toate navigările în reţea puteau fi identificate până în cel mai mic detaliu, aşa că era foarte precaut cu ce făcea când era conectat. Se zvonea că Mia Krüger îl împuşcase pe iubitul surorii ei, un drogat, şi că nu fusese un accident. Ziarele urmăriseră cazul timp de câteva săptămâni, până când apăruseră alte ştiri, de mai mare actualitate, iar subiectul Miei ajunse de domeniul trecutului. În singurul raport care se publicase se constata că nu acţionase greşit, dar chiar şi aşa, se părea că stătea de foarte mult timp pe tuşă.

Fata aceea slabă, cu părul negru ca pana corbului, era îmbrăcată cu un pulover alb şi negru, pe gât, şi pantaloni mulaţi cu fermoar pe coapse. Era mică, avea o privire obosită şi părea mult mai slabă ca în ziare. Mia, *Rază de Lună.* Aşa îi spuneau pe internet. După o revistă de benzi desenate pe care Gabriel nu o ştia – se părea că era mult prea tânăr – care se numea *Săgeată de argint.* Unul dintre personajele din revista de benzi desenate era o indiancă foarte frumoasă, Rază de Lună, de care cică fuseseră îndrăgostiţi în secret toţi puştii din anii ’80. Şi totuşi, nu reuşea să îşi ia privirea de la ea. Mia Krüger. Poate pentru că nu existau prea mulţi inspectori de la Omucideri cunoscuţi în Norvegia. O norvegiană tânără, frumoasă, cu ochi albaştri şi mult talent, care părea indiancă, implicată într-un mare scandal. Era perfect pentru presă. Îi părea puţin rău de ea. Părea sincer extenuată. Picioarele slabe îi dispăreau în nişte cizme de motociclist cu catarame care

zăngăneau puţin când se mişca. La o mână purta o brăţară de argint, iar la cealaltă, o bucată de piele. Se vorbise despre ambele pe forumurile de pe internet. Brăţara de argint fusese un cadou de la sora ei, care murise în urma unei supradoze. Zvonurile despre brăţara de piele spuneau că o luase de la un leton bănuit că ar fi ucis o tânără pe care o adusese în Norvegia ca să o prostitueze. Fusese la începutul carierei ei şi letonul reuşise să o facă pe Mia să-i fie milă de el. Permisese să fie interogat fără cătuşe. O atacase cu un cuter pe care şi-l ascunsese într-o cizmă. Cu faţa plină de sânge, Mia reuşise să îl imobilizeze şi folosise chiar acel cutter ca să îi taie brăţara de piele. Oamenii spuneau că o purta ca să îi amintească să nu mai dea niciodată dovadă de slăbiciune. Fusese cât pe ce să-şi piardă un ochi atunci. Gabriel putea să vadă cicatricea. Poveşti şi zvonuri. Nu ştia dacă exista vreun sâmbure de adevăr în ele, dar chiar şi aşa, erau fascinante. Şi acum era aici, în faţa lui. Aveau să lucreze împreună.

Mia Krüger se ţinea de un braţ şi vorbea încet şi cu grijă. Gabriel aproape că trebui să se forţeze ca să audă ce spunea.

— Bun, deja sunteţi cu toţii la curent cu aproape totul. Vom trece acum peste câteva lucruri pe care nu le ştiţi şi pe care le considerăm importante.

Mia apăsă o tastă de la laptopul lui Holger şi pe ecran apăru o altă fotografie.

— Cele două fetiţe aveau câte un ghiozdan de şcoală în spate când au fost găsite. În ghiozdane erau manuale şcolare, iar pe prima pagină a cărţilor era scris un nume. Pe cărţile lui Johanne Lange scria „Johanne”. Dar, pe cărţile Paulinei scria „Rikke J.W”.

O altă fotografie îşi făcu apariţia pe ecran.

— De ce?

Mia Krüger zâmbi uşor.

— Mulţumesc, Curry. La fel de răbdător ca întotdeauna, din câte constat. Mă bucur să te văd.

— Las-o pe Mia să termine de vorbit, spuse Munch iritat.

— Cum spuneam, pe cărţile lui Johanne scria „Johanne”. Iar pe cărţile Paulinei scria „Rikke J.W.”. Cum deja ştiţi, nimic nu e întâmplător în astfel de lucruri. Totul pare planificat până în cel mai mic detaliu. Criminalul ştia ce face, ştia cum le cheamă pe fete, ceea ce ne face să credem că le-a urmărit o bună perioadă de timp înainte să le răpească. Vom reveni la asta, dar…

Mia Krüger se opri o clipă, tuşi puţin şi se strânse mai tare în braţe. Munch se ridică şi îi oferi sticla lui de Farris. Mia clătină din cap şi continuă încet:

— Ştiţi deja foarte bine că există o legătură clară între cele două crime, dar avem motive să credem că toate acestea au legătură cu un alt caz, pe

care nu l-am putut soluționa cu câțiva ani în urmă.

Apăsă din nou tasta.

— În 2006, a dispărut un bebeluș din spitalul din Hønefoss. Câteva săptămâni mai târziu, un infirmier suedez pe nume Joachim Wicklund a fost găsit spânzurat în camera lui. Pe jos, sub el, era un bilet scris la mașină în care se învinovățea singur pentru răpire. Bebelușul nu a fost găsit niciodată. Cazul a fost clasat.

Mia Krüger făcu din nou o pauză. De data aceasta luă o gură din sticla de apă. Nu era în formă. Era evident pentru toată lumea. Fata care de obicei își ținea capul sus, acum tremura puțin și părea să aibă probleme în a se concentra cum trebuie.

— Eu și Holger, continuă ea după ce își trase suflarea, credem că numele de pe cartea Paulinei, „Rikke J.W.”, este un mesaj al criminalului. Încă nu știm exact ce ar vrea să însemne, dar credem că „J.W”. Înseamnă „Joachim Wicklund”, iar „Rikke” înseamnă chiar „nu a fost”.

Se auziră murmure în încăpere. Era clar că toată lumea o respecta pe Mia Krüger și raționamentele ei.

Munch luă din nou cuvântul.

— Înseamnă că trebuie să redeschidem cazul din Hønefoss, trebuie să trecem din nou în revistă toate informațiile pe care le deținem, să scoatem toate interogatoriile, toate rapoartele, toate numele care au legătură cu cazul acesta. Aș vrea să te ocupi tu de asta, Ludvig, ținând cont că ai făcut parte din echipă atunci, și să te ajute Curry, fiindcă el nu a făcut parte din echipă. Cred că ar trebui să analizăm totul cu o pereche de ochi vechi și o pereche de ochi noi.

Atât bărbatul mai în vârstă, pe care îl chema Ludvig, cât și cel ras în cap, Curry, care avusese atât de mult chef să vorbească despre politică, încuviințară din cap.

— Deci, asta e prima pistă, Hønefoss 2006, Ludvig și Curry. A doua, hainele. Anette se va ocupa de coordonarea informațiilor pe care le trimit oamenii la Grønland și ni le va comunica Miei și mie. Posibili suspecți cu antecedente…

Holger se uită la cei strânși acolo.

— Kyrre?

Un bărbat înalt și slab, cu părul scurt și negru și cu ochelari mari pe ochi, ridică privirea din notițe.

— Da. Trond și cu mine ne ocupăm de asta, dar lista nu e foarte lungă. Până acum avem delincvenți sexuali, cazuri de abuz sexual. Sincer să fiu, nu știu exact ce căutăm. Am mai văzut așa ceva înainte? Vorbesc serios. Eu sigur nu. Am comparat informațiile cu prietenii noștri de pe continent, mai

ales cu cei din Belgia, unde au tot ce are legătură cu Marc Dutroux, dar și acela a fost un caz cu abuzuri sexuale, nu ca acesta. Adevărul e că nu există nimic asemănător pe nicăieri. Sincer să fiu, oamenilor de acolo nu le vine să creadă, dar vom căuta în continuare.

— Bine, spuse Munch. Bun, am uitat ceva. Ne-au dat o unealtă nouă pentru baze de date care se va instala în cursul zilei. Tot ce vom introduce, nume, observații, orice ar fi, va fi comparat imediat cu toate fișierele disponibile, ale noastre și ale terțelor părți. Dacă aveți probleme cu funcționarea acesteia, puteți vorbi cu Gabriel Mørk, noul nostru *freaky.* Îl știți deja pe Gabriel?

Gabriel tresări când își auzi numele. Își ridică privirea și văzu că toți se întorseseră spre el.

— Ce mai faci, Gabriel? spuse cineva.

— Bună, răspunse el, puțin agitat. Avea impresia că se întorsese la școală. Că ar fi trebuit să se ridice și să spună ceva, dar, din fericire, nu trebui să facă nimic. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce bază de date vorbea. Munch se uită la el și îi făcu cu ochiul.

— N-am avut timp să-ți spun despre asta mai devreme. Vorbim mai târziu, bine?

— Bine, spuse Gabriel, care se bucură că Mia Krüger luă din nou cuvântul.

— Nu știu câți dintre voi știați despre asta.

Apăsă o tastă de la laptop.

— În timpul autopsiei Paulinei, am descoperit un număr pe unghia de la degetul mic stâng. Numărul unu. Cum vedeți…

O altă fotografie își făcu apariția pe ecran.

— La fel e și în cazul lui Johanne, doar că numărul doi, două linii pe inelarul stâng.

— La naiba! strigă pe neașteptate bărbatul pe nume Ludvig, cel cu ochelarii rotunzi, care era puțin mai în vârstă.

— Așa e, nu? încuviință Mia, privindu-l.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Curry.

— Că vor mai fi și altele, spuse femeia pe nume Anette.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Avem motive să credem că Pauline și Johanne sunt doar primele două. Că s-ar putea să fie și altele. Din nefericire.

Munch luă din nou cuvântul.

— Așa că vom acorda o atenție deosebită cazurilor de dispariție. Fetițele de șase ani, chiar dacă au dispărut doar de jumătate de oră, sunt prioritatea noastră maximă. De acord?

Cei din încăpere încuviințară din cap.

— Cred că am nevoie de o ţigară acum, aşa că facem o pauză şi ne vedem din nou aici în zece minute.

Munch scoase un pachet de ţigări din buzunar şi ieşi pe balcon să fumeze, cu Mia în urma lui. Gabriel nu ştia ce să facă. Fusese şi-aşa prea şocant să vadă fotografiile cu cele două fetiţe. Şi mai urmau şi altele? Respiră adânc, din abdomen, ca să îşi încetinească bătăile inimii şi ieşi pe coridor să îşi ia o cafea.

20.

Lukas se afla în parohie, stând pe scaunul lui obişnuit, un pic mai înalt decât celelalte şi lipit de perete, de unde se vedeau şi amvonul, şi enoriaşii. Simon, pastorul, se aşezase în faţa altarului, dar încă nu începuse să vorbească. Părea să se gândească la ceva important. Lukas şi ceilalţi membri ai congregaţiei rămaseră tăcuţi; în încăperea mare şi albă nu se auzea niciun zgomot. Toţi aşteptau cu nerăbdare să asculte ce avea să spună pastorul Simon. Se ştia că pastorul, cu părul său cărunt, nu se grăbea să înceapă, întrucât trebuia să intre în legătură cu Dumnezeu, să deschidă liniile de comunicare între Dumnezeu, el şi enoriaşi, să cureţe încăperea de orice s-ar fi putut intercala în dialogul cu cerul. Punerea în scenă era frumoasă, angelică, chiar întrucâtva meditativă, se gândi Lukas liniştit, pe scaunul lui, cu mâinile împreunate a rugăciune.

Lui Lukas îi plăcea să îl asculte pe pastorul Simon. Îl auzise prima dată din întâmplare, cu mai bine de doisprezece ani în urmă, într-o tabără din regiunea Sørlandet. Familia lui adoptivă îl trimisese în vacanţă cu vecinii. Nu aveau bani sau chef să îl ia cu ei în concediul lor. Lukas nu îşi mai amintea unde trebuiau să meargă; poate în Syden, sau în alt loc, dar oricum nu conta. La început, Lukas, care pe atunci avea cincisprezece ani, se simţise foarte nelalocul lui în tabără; oamenii i se păruseră foarte ciudaţi. Nu era prima dată când se simţea astfel; toată viaţa se simţise nelalocul lui. De când serviciul pentru protecţia minorilor îl scosese din familia lui iniţială, trecuse de la o familie la alta şi nu îşi găsise locul nicăieri. Nici la şcoală. Problema nu erau materiile, ci ceilalţi elevi. Şi profesorii. Sau poate oamenii în general. Lukas îl privi cu admiraţie pe pastorul Simon, care îşi ţinea în continuare ochii închişi şi palmele întoarse spre cer. Lukas simţi căldura. Căldura incandescentă şi lumina limpede care îi umplea corpul şi îi ofereau siguranţă. Îşi amintea când o simţise prima dată, în tabăra aceea din Sørlandet, cu doisprezece ani în urmă. Nu de la bun început, pentru că se

simţise ca un peşte pe uscat, ca şi cum toată lumea din jurul lui avea un secret pe care nu i-l împărtăşea şi lui. Nesiguranţa şi neliniştea puseseră stăpânire pe el cu toată forţa, şi aduseră cu ele, aşa cum se întâmpla mereu în astfel de situaţii, toate vocile din mintea lui care îi cereau să facă tot felul de lucruri, lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spună cu voce tare. Dar după aceea, ca şi cum însuşi Dumnezeu i-ar fi luminat drumul, găsise deodată o cărare care ducea spre un cort mai micuţ spre marginea taberei. Un coridor de lumină care arăta spre pânza mică şi albă, dar şi un susur, una din vocile acelea nu foarte puternice, care nu striga. Cele care ţipau nu îi plăceau, dar vocea aceasta era diferită, ca o şoaptă joasă, blândă, într-o limbă străină. *Sequere via ad Caelum.* Vocea acea blajină din mintea lui şi lumina irezistibilă care îi cerea să se apropie. *Sequere via ad Caelum,* „Urmează drumul ce duce spre cer”. La scurtă vreme după aceea se afla în cort, posedat de voci, de căldură şi de lumină. Şi acolo, pe podea, în centrul tuturor lucrurilor, se aflau ochii sclipitori şi vocea puternică a pastorului Simon. Din ziua aceea, Lukas deveni credincios.

Lukas ridică privirea spre enoriaşi, care stăteau în continuare tăcuţi, aşteptând ca pastorul să înceapă să vorbească. Recunoştea toate chipurile. Majoritatea făceau parte din parohie de mulţi ani, dar Lukas era cel mai vechi. În vara aceea nu se mai întorsese acasă. Nu îi păsase nimănui. Acum, doisprezece ani mai târziu, urcase în ierarhie: la numai douăzeci şi şapte de ani, era mâna dreaptă a pastorului Simon. Un fel de adjunct care îl ajuta pe pastorul Simon în orice lucru, atât în chestiunile private, cât şi în cele care aveau legătură cu parohia. Pentru Lukas, munca alături de pastorul Simon era însăşi raţiunea sa de a fi. Era dispus să facă orice dacă îi cerea. Viaţa lui nu avea valoare în comparaţie cu cea a pastorului Simon, şi dacă într-o zi i s-ar fi ivit ocazia, şi-ar fi dat viaţa pentru pastor şi ar fi fost chiar încântat să o facă. Pentru că moartea nu era de fapt moarte, nu pentru cei care îl urmau pe pastorul Simon. Moartea era doar un alt pas spre cer. Lukas îşi stăpâni un zâmbet uşor când simţi căldura şi lumina minunată inundându-l din nou pe dinăuntru.

Trecuse deja multă vreme de când nu mai auzea vocile în mintea lui. Bine, mai apăreau din când în când, dar nu puternice şi insistente ca în adolescenţă, când vocile, în special ţipetele, îi ceruseră să facă lucruri pe care nu trebuia să le facă. Încercase să se opună, dar nu avusese de ales, o ştia prea bine, pentru că urletele nu încetau. Pur şi simplu, trebuia să o facă. Să scape de asta. Să spere la mai bine. La un moment dat, Lukas se gândi că urletele şi şoaptele veneau de la diavol şi de la Dumnezeu. Pastorul Simon îi spusese că cei doi nu puteau exista unul fără celălalt. Că universul şi cei doi poli opuşi ai eternităţii erau inseparabili. Că nu trebuia să se teamă de asta,

întrucât drumul luminii avea să îi călăuzească orice s-ar fi întâmplat. Dacă uneori mai cazi în ispitele diavolului, asta nu înseamnă că eşti un păcătos pentru veşnicie, ci doar demonstra existenţa lui Dumnezeu, ba chiar uneori vocile diavolului proveneau în realitate de la Dumnezeu, ca o încercare. Chiar şi aşa, lui Lukas îi părea o alinare faptul că vocile, în special urletele, nu mai răsunau atât de des în mintea lui.

Deo sic per diabolum. „Drumul spre Dumnezeu trece pe la diavol”.

Lukas ştia foarte bine că nu era poziţia oficială adoptată de congregaţie. Novicii nu o înţelegeau. Trebuia să te numeri printre cei iluminaţi ca să înţelegi asta. În orice caz, novicii erau folosiţi ca nişte instrumente, la fel şi enoriaşii, care stăteau acum în faţa lui, cufundaţi într-o tăcere plină de respect. Iluminaţii erau cei importanţi. Cei care înţeleseseră ce voia să spună de fapt pastorul Simon despre drumul spre lumină. Şi Lukas se număra printre ei.

Noaptea novicilor. Lukas aştepta cu nerăbdare sfârşitul de săptămână. Aveau să meargă din nou în pădure. Împreună cu ceilalţi iluminaţi. De fapt, Lukas nu înţelegea de ce pastorul Simon insista să organizeze acele întâlniri pentru novici; la urma urmei, aveau lucruri mai importante de făcut, dar nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să pună la îndoială ordinele pastorului, care era în legătură cu Dumnezeu şi ştia exact ce să facă şi de ce. Lux Domus. În weekendul acesta. Lukas închise gura, ca să nu ofteze uşor când simţi din nou căldura şi lumina trecând prin el.

În cele din urmă, pastorul Simon începu să vorbească şi atunci Dumnezeu intră în încăpere. Membrii congregaţiei erau ţintuiţi pe scaunele lor şi se lăsară umpluţi de fericire. Lukas mai auzise predica; era gândită pentru novici; era frumoasă şi simplă. De fapt, abia aştepta să vină sfârşitul de săptămână. Lux Domus. Încă un pas spre cer. Închise ochii şi se lăsă inundat de cuvintele pastorului, apoi, la scurt timp după aceea, se termină totul. Pastorul se afla deja la ieşire. Oamenii îi strângeau mâna recunoscători şi îşi plecau capetele în timp ce treceau pe lângă el să iasă din încăpere, după care rămaseră din nou singuri, doar ei doi în încăperea mare şi albă.

Lukas îl urmă pe pastor în birou şi îl ajută să îşi dea jos sutana. Se întoarse, ca să nu îl vadă pe pastor în lenjerie, şi îl ajută să îşi îmbrace costumul, cel de fiecare zi. Aduse o ceaşcă plină cu cafea proaspăt făcută. Nu spuse nimic până când pastorul nu se aşeză pe scaunul lui, în spatele biroului mare şi îi făcu semn că Dumnezeu ieşise din încăpere şi că acum puteau vorbi din nou.

— A venit un bărbat nou, spuse Lukas încet, după ce îşi drese glasul şi scoase plicul pe care îl ţinuse în buzunarul interior al vestei pe toată durata ceremoniei.

— Ah, da?

Pastorul îl privi și luă plicul. Înăuntru avea o foaie de hârtie albă obișnuită. Lukas nu știa ce scria pe hârtie, ci doar că era vorba de un nume. Nu avea nici cea mai vagă idee ce nume; asta era doar pentru ochii pastorului. Sarcina lui consta în a lua plicul și a i-l da pastorului. Să nu îl deschidă, ci să se limiteze la a fi un mesager, ca un înger.

Pastorul nu spuse nimic, ca întotdeauna. Citi numele, împături foaia și puse plicul în seiful de sub masa mică de lângă fereastră.

— Mulțumesc, Lukas. Mai e ceva?

Pastorul îl privi. Lukas zâmbi când îi văzu privirea luminoasă și plină de bunătate.

— Nu, nimic. Ah, ba da, fratele dumneavoastră e aici.

— Nils? Aici? Acum?

Lukas dădu din cap că da.

— A venit chiar înainte de slujbă. L-am rugat să aștepte în curtea din spate.

— Foarte bine, Lukas. Îi poți spune să intre.

Lukas își lăsă capul în jos și ieși să îl caute pe vizitator.

— De ce a durat atât? Ți-am spus că era important.

Fratele lui Simon, Nils, deținea de asemenea un rol însemnat în rândul congregației. Lukas îl cunoscuse prima dată în ziua aceea, în cortul din tabăra din Sørlandet, dar, chiar dacă Nils avea aceeași vechime ca Lukas, nu ajunsese la fel de departe ca el. Știa că se iscase zarvă și voci indignate când Lukas primise funcția de adjunct. Mulți credeau că Nils ar fi trebuit să primească această funcție, dar, în cele din urmă, se întâmplase ca de obicei: nimeni nu pusese la îndoială deciziile pastorului. La urma urmei, el primise cheia către cer.

— Știi deja că este important pentru pastor să îi ajute pe novici. E pregătit să te primească.

— Lux Domus, murmură fratele pastorului, care avea părul tuns foarte scurt.

— Lux Domus, răspunse Lukas zâmbind și îl duse la pastor.

Când cei doi intrară, pastorul se ridică. Vizitatorul își înclină capul și se apropie de fratele lui mai mare. Îi sărută mâna și obrajii.

— Ia loc, ia loc, fratele meu, spuse pastorul și se așeză pe scaunul aflat de cealaltă parte a biroului.

Nils se uită cu coada ochiului la Lukas.

— Vreți să ies? întrebă Lukas numaidecât.

— Nu, nu, rămâi.

Pastorul făcu un gest nonșalant cu mâna, semn ca Lukas să se așeze. Era

unul dintre iluminați, nu avea de ce să iasă din încăpere.

Lukas își dădu seama că hotărârea părea să îl enerveze pe fratele pastorului, dar acesta nu spuse nimic.

— Cum vă merge acolo sus? întrebă pastorul după ce se așezară toți trei.

— E totul bine, răspunse fratele lui.

— Și gardul?

— Am făcut mai mult de jumătate din el.

— Va avea înălțimea pe care am hotărât-o?

— Da, răspunse fratele.

— Și de ce nu ești acolo?

— Ce vrei să spui?

— De ce ești aici, când este de lucru acolo?

Nils se uită din nou la Lukas. Părea că avea ceva de spus, dar nu îndrăznea să o facă atâta timp cât Lukas era în încăpere.

— Am pierdut un membru al turmei, șopti el în cele din urmă, cu capul plecat. Părea rușinat.

— Ce vrei să spui?

— Un accident cu una dintre cele mai tinere.

— Ce fel de accident?

— Un simplu accident. O scăpare. S-a rezolvat.

— Cine era?

— Rakel.

— Rakel cea bună? Rakel a mea?

Fratele dădu din cap că da, cu toate că și-l ținea foarte aplecat.

— A dispărut într-o noapte. Dar deja s-a întors.

— Așa că acum e totul în ordine?

— Da, e totul în ordine.

— Atunci, te voi întreba din nou, fratele meu: de ce ești aici, când ai de lucru acolo?

Nils își ridică privirea spre pastor, spre fratele lui mai mare. Nils avea cincizeci și ceva de ani, dar, chiar și așa, părea un copil mic certat de tatăl lui.

— Mi-ai cerut să te țin informat.

— Dacă totul merge bine, nu avem ce comenta, nu?

Nils încuviință din cap, supus.

— Ar fi fost mai simplu dacă am fi avut un telefon, spuse el cu grijă, după o mică pauză.

Pastorul se lăsă pe spate în scaun și își împreună degetele.

— Ai păreri și în ceea ce privește alte chestiuni? Multe păreri? Nu ești mulțumit cu ce ți-a dat Dumnezeu?

— Nu, nu… nu e vorba de asta. Eu doar…

Nils se înroşi în timp ce îşi căuta cuvintele potrivite.

Pastorul clătină puţin din cap şi în încăpere se lăsă o tăcere stânjenitoare. Nu era stânjenitoare pentru Lukas, care era mereu de partea pastorului, dar era astfel pentru Nils, şi pe bună dreptate. Cum îndrăznea să pună la îndoială ordinele pastorului? Fratele se ridică, ţinându-şi în continuare privirea în podea.

— Veniţi sâmbătă?

— Da, vom veni sâmbătă.

— Bine, atunci ne vedem acolo, spuse Nils şi ieşi din încăpere.

— Lux Domus, spuse Lukas când rămaseră singuri. Asta le plăcea cel mai mult, să fie ei doi singuri.

Pastorul zâmbi şi îl privi.

— Crezi că am făcut ce trebuia?

— Bineînţeles, încuviinţă Lukas.

— Uneori mă îndoiesc, spuse pastorul şi îşi împreună din nou degetele.

— Trebuie să vă spun ceva, începu Lukas.

— Da?

— Ştiţi deja că sarcina mea este să am grijă de dumneavoastră.

— Şi o faci din plin, Lukas. Din plin, spuse pastorul zâmbind. Lukas se îmbujoră puţin. Îl cunoştea foarte bine pe pastor. Îi cunoştea tonul vocii. Ştia când îl flata.

— Nu ştiu dacă o ştiţi sau nu, dar s-ar putea să fie o problemă în cadrul congregaţiei.

— Printre cei de astăzi?

— Da, printre novici.

— Şi care ar fi problema?

— Ei bine, dumneavoastră veţi decide dacă este sau nu o problemă, eu doar vă spun ce am observat, ca să am grijă de dumneavoastră.

— Da, aşa este, Lukas, şi apreciez mult. Despre ce este vorba? Lukas îşi drese glasul şi apoi continuă:

— Una dintre enoriaşele obişnuite are o legătură de familie cam nefericită.

Pastorul clătină din cap.

— Ceea ce spui tu e oarecum enigmatic, Lukas. Vorbeşte clar. Spune-mi despre ce e vorba.

— Despre doamna în vârstă care e în scaunul cu rotile şi poartă ochelari; de obicei stă pe ultimul rând.

— Hildur?

Lukas dădu din cap că da.

— Ce-i cu ea?

— E mama lui Holger Munch.
— A cui?
— A lui Holger Munch, polițistul.
— Măi să fie! Nu știam că e polițist.
Lukas fu puțin surprins, dar nu spuse nimic. Știa sigur că pastorul era la curent cu cine era Holger Munch.
— Hildur e mama lui, repetă el.
— Și de ce ar fi asta o problemă pentru noi?
— Voiam doar să știți.
— Te gândești la ce era în plic de data asta?
Lukas încuviință cu grijă din cap.
— Mulțumesc, Lukas. Dar nu cred că este cazul să ne facem griji din pricina lui Hildur Munch. În momentul de față, avem lucruri mai importante la care să ne gândim, nu-i așa?
— Da, bineînțeles, spuse Lukas și se ridică.
— Lux Domus, prietenul meu, spuse pastorul zâmbindu-i cu amabilitate.
— Lux Domus.
Lukas zâmbi la rândul lui, își plecă adânc capul și ieși din biroul pastorului fără să mai spună ceva.

21.

Mia Krüger stătea la biroul ei, atingând pastilele pe care le ținea în buzunarul de la pantaloni. De fapt, își promisese că nu avea să își ia niciuna la ea, că urma să le lase pe toate în casa de pe Hitra până la terminarea cazului, până avea să aibă din nou nevoie de ele, dar nu îi reușise în întregime. Își pusese întâmplător câteva pastile în buzunar, își imagină cum ar fi fost dacă ar fi înghițit acum una. Simțea furnicături în tot corpul. Uitase cum funcționau lucrurile în lumea reală. O alungase departe de ea. La urma urmei, ideea fusese să nu mai fie nevoită să mai aibă vreodată vreun contact cu lumea, dar apoi apăruse Munch și stricase totul.
Mia Krüger nu mai băuse de patru zile, nu mai băuse deloc de când ajunsese în Oslo. De câteva ori fusese pe punctul de-a căuta în minibar, dar reușise să se stăpânească. Holger îi oferise găzduire într-unul dintre apartamentele poliției, dar ea insistase pentru o cameră de hotel, și nu o deranja să plătească din banii ei. Nu voia să se întoarcă. De fapt, nu avea să se întoarcă. Avea nevoie doar de o cameră de hotel impersonală. Un loc provizoriu. O sală de așteptare. Nu voia să fie prea aproape de rutină. Doar

cazul acesta. După care avea să se întoarcă. Pe Hitra. Cu Sigrid. Căutase o altă dată simbolică. 18 aprilie, a zecea aniversare, trecuse deja. Următoarea era ziua ei de naștere. 11 noiembrie. Ambele ar împlini treizeci și trei de ani. Ar fi împlinit treizeci și trei de ani. Luna noiembrie i se părea incredibil de îndepărtată. Prea îndepărtată. Trebuia să găsească altă dată. Poate că nu avea nevoie de o dată fixă. S-ar fi putut întâmpla în orice clipă. Cel mai important era să o facă. Și să nu fie nevoită să treacă prin asta. Oamenii ăștia. Vârî mâna în buzunar și își puse o pastilă pe limbă. Se răzgândi. O scuipă și o puse înapoi în buzunar.

— Am descoperit ceva despre haine.

Anette apăru dintr-odată în biroul ei.

— Poftim?

— Avem o pistă în legătură cu rochiile de păpușă.

— Deja?

— Da, spuse fata blondă zâmbind, în timp ce flutura o foaie. A sunat o anume Jenny, de la Confecțiile Jenny, din Sandvika. A spus că îi pare rău că nu a sunat mai devreme, dar abia acum a citit ziarele. Mergem amândouă?

— Da, bineînțeles. Unde e Munch?

— S-a dus să își ia nepoata de la grădiniță. Se pare că mama ei trebuia să probeze rochia de mireasă.

— Ca să vezi! Unii încă se mai căsătoresc.

— Nu-i așa? zâmbi Anette, aparent de acord cu ea. Sinceră să fiu, mă bucur că nu e vorba de mine. Nunți. Nu e o chestie puțin cam demodată?

— Nu întrebi pe cine trebuie, răspunse Mia râzând. Nu știu nimic despre asta.

Se ridică și își puse haina neagră de piele.

— Vrei să conduci tu sau conduc eu? întrebă Anette scuturându-i prin față cheile de la mașină.

— Mai bine conduci tu, spuse Mia făcându-i cu ochiul și o urmă pe colega ei spre parcare. Ce a zis doamna aceea? întrebă ea când ieșiră din centru spre Drammen.

Lucrase de mai multe ori cu Anette fără să aibă însă o relație apropiată cu ea. Mia nu știa prea bine de ce, întrucât Anette nu era deloc ciudată. Era foarte inteligentă și mereu plăcută. Își luase licența în drept, era o bună profesionistă și o colegă perfectă în cadrul Unității de Operațiuni Speciale. Mai degrabă Mia nu avea o relație apropiată cu niciunul dintre colegii ei de serviciu. În afară de Holger, bineînțeles, dar asta nu se punea. Nu, deja nu mai avea niciun prieten apropiat. Trecuseră ani de zile de când nu mai vorbise cu prietenii ei din Åsgårdstrand și, după moartea lui Sigrid, se închisese și mai mult în sine. Poate că nu ar fi fost atât de greu… Poate că s-

ar fi putut bucura de viață în afara serviciului… În fine, nu mai conta. Acum trebuia să rezolve cazul și apoi avea să se întoarcă pe Hitra. La Sigrid. Își trecu degetele peste litera „S” care îi atârna de brățară. Se simţi în siguranță.

— Am vorbit foarte puțin cu ea, mi-a făcut legătura unul dintre oamenii noștri din Grønland. Dar cred că am găsit persoana care trebuie.

— Știa despre numerele de la gât?

Anette dădu din cap că da și schimbă banda.

— M 10:14. „Lăsați copiii să vină la mine”. Crezi că ar putea exista motive religioase?

— E prea devreme să știm, spuse Mia și își puse ochelarii de soare.

Afară, soarele strălucea puternic; ar fi putut fi un soare primăvăratic slab pentru alții, dar nu și pentru ea. Era ca și cum corpul ei n-ar fi suportat niciun fel de stimuli. Încercase să se uite la televizor noaptea trecută, dar începuse să o doară capul. Ba chiar trebuise să îl roage pe Holger să dea mai încet radioul din biroul lui. Continuară să meargă în tăcere pe șoseaua Drammen. Mia era conștientă de faptul că Anette era curioasă, dar făcu pe proasta. La fel se întâmplase și cu ceilalți. Îi zâmbeau amabili, dar o priveau curioși. Bineînțeles, nu cei care o cunoșteau mai bine, precum Curry, Kim și Ludvig. Sau ba da, și ei. „Ce mai faci?” „Ce-ai mai făcut?” „Ți-ai revenit deja, Mia?” „Am auzit că ți-ai pierdut mințile”. „Că te-ai tuns”. „Că ai încercat să îți iei viața pe o insulă din arhipelag”. Văzu cu coada ochiului că Anette o privea. Mașina era plină de întrebări nepuse, la fel și clădirea de pe strada Mariboesgate, dar Mia nu era în stare să răspundă acum. Hotărî să se ocupe de asta mai încolo. Se înțelegea bine cu Anette. Poate că ar fi putut ieși la o bere împreună. Sau poate că nu. De ce una, de ce cealaltă.

„Vino, Mia, vino. Ce faci acolo singură?”

Când ieșiră spre Sandvika, începu ploaia, lovindu-se de parbrizul mașinii, dar Mia nu își dădu jos ochelarii de soare. Închise ochii și ascultă sunetele. Picăturile de apă care se izbeau de parbriz. Zgomotul motorului. Preț de o clipă, avu din nou unsprezece ani, era din nou pe bancheta din spate a mașinii tatălui ei, era sâmbătă și se întorcea de la Horten după ce fusese cu el la magazinul de vopsele, îi simțea mirosul, îi auzea vocea în timp ce fredona, iar mănușa de piele ținea de volan, în timp ce conducea cu o singură mână, acum că mama ei nu era în mașină.

„— Cântăm ceva, Mia?

— Da, cântecul cu mașina!

— «Și merg cu mașina, merg într-acolo, la fel ca tine, ca și tine, nu-i nicio diferență între noi doi.»

— Încă o dată!

— Încă o dată?

— Da!”

Mia zâmbi în sinea ei, în spatele ochelarilor de soare, și îi păru rău de fetița dinlăuntrul ei, cea căreia i se făcuseră pielea de găină și obrajii roșii. Pe atunci, toate lucrurile fuseseră foarte simple. Se duseseră cu toții. Mai rămăsese doar ea.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt brusc, când mașina se opri.

— Am ajuns, spuse Anette și coborî din mașină.

Mia lăsă ochelarii de soare pe bord și o urmă.

Ploaia se oprise; fusese doar o ploaie scurtă locală, iar soarele de primăvară își făcu din nou apariția din spatele norilor și le arătă drumul spre o scundă clădire comercială vopsită în galben la periferia centrului orașului Sandvika.

Pe vitrină scria „Confecții Jenny”. De partea cealaltă a ușii era agățat un cartonaș demodat pe care scria „Închis”. Mia bătu la ușă și, în scurt timp, în spatele draperiilor apăru un chip bătrân și blând, dar îngrijorat.

— Da? întrebă doamna fără să deschidă ușa.

— Mia Krüger, de la poliția din Oslo, Departamentul de Omucideri, spuse ea, și se apropie de geam, ca să o liniștească pe doamnă.

— Poliția? întrebă doamna și le privi agitată pe cele două.

— Da, răspunse Mia cu voce suavă. Putem intra?

Era evident că doamna în vârstă fusese afectată de titlurile din presă, și dură o vreme până să răsucească cheia în încuietoare. Degetele ei bătrâne tremurau în timp ce încerca să deschidă, dar în cele din urmă reuși să o facă. Mia intră liniștită în magazin și îi arătă din nou doamnei insigna. Aceasta închise ușa după ea și încuie din nou rapid. Rămase în mijlocul magazinului mic și colorat, fără să știe prea bine unde să stea.

— Dumneavoastră sunteți Jenny? întrebă Mia.

— Da. Îmi pare rău, nu știu ce-i cu mine. Doamne, ce zi, sunt de-a dreptul uluită. Jenny Midthun, spuse doamna și întinse mâna către Mia.

— Magazinul vă aparține? întrebă Anette, privind în jur.

În vitrine erau manechine cu haine confecționate în magazin. Pereții și rafturile erau pline de lucruri pe care Jenny, din câte se părea, le cususe. Fețe de masă, fuste… unul dintre pereți era plin de cuverturi. Tot magazinul mirosea a produse artizanale făcute de-a lungul unei vieți întregi.

— Din 1972, spuse doamna cea în vârstă. L-am pornit cu soțul meu, dar el nu mai e printre noi. A murit în ’89. A fost ideea lui să îi spunem Confecții Jenny; eu aș fi vrut să îi spunem Confecții Jenny și Arild, dar el a insistat, așa că, ei bine…

Doamna în vârstă rămase din nou fără cuvinte.

— Dumneavoastră ați făcut acele rochițe?

Mia scoase fotografiile pe care le purta în buzunarul interior și le lăsă pe tejghea. Jenny își puse ochelarii, care îi atârnau de un șnur în jurul gâtului, și se uită repede la fotografii, după care încuviință scurt din cap.

— Da, le-am făcut pe ambele. Ce înseamnă asta? M-am băgat într-o încurcătură? Am făcut ceva rău?

— Nici vorbă, Jenny, nu avem motive să credem că ați făcut ceva rău. Pentru cine le-ați lucrat? întrebă Mia.

Bătrâna se întoarse spre tejghea și scoase un dosar de pe un raft.

— Aici am toate datele, spuse ea, și bătu cu degetele pe dosar.

— Ce conține?

— Toate comenzile. Îmi notez totul. Măsuri, material, preț, data de predare, e totul scris aici.

— Vă deranjează dacă luăm dosarul? întrebă Mia.

— Nu, bineînțeles că nu, luați tot ce vă trebuie. Doamne, ce îngrozitor! Adevărul este că nici măcar nu știu ce… Am rămas complet uluită când am aflat… Unul dintre vecini mi-a adus ziarele să văd…

— Cine a comandat rochițele? întrebă Mia.

— Un bărbat.

— Știți cum îl cheamă?

— Nu, nu mi-a spus cum îl cheamă. A venit cu niște fotografii. De păpuși. Voia să îi confecționez aceleași rochii, dar de mărimea unei fetițe.

— V-a spus pentru ce le voia?

— Nu, iar eu nu am întrebat. Dacă aflu… Nu aveam nici cea mai vagă idee că…

Jenny Midthun își duse o mână la cap. Trebui să se așeze. Anette se duse în încăperea din spate și se întoarse cu un pahar de apă.

— Mulțumesc, spuse bătrâna încet.

— Când a fost făcută comanda?

— Cu aproximativ un an în urmă. În vara anului trecut. Prima.

— Au existat mai multe comenzi?

— Da, bineînțeles, răspunse Jenny. Au fost mai multe. A plătit de fiecare dată. Mereu în numerar, fără probleme. Plătea bine. Nu au existat niciodată discuții pe tema banilor.

— Câte rochițe ați făcut?

— Zece.

Bătrâna își plecă privirea. Anette se uită la Mia și ridică din sprâncene.

„Vor fi mai multe. Zece rochițe”.

— Când l-ați văzut ultima dată?

— Nu demult, de fapt, destul de recent. Cam cu o lună în urmă. Da, cred că da. Pe la mijlocul lui martie. Când a venit după ultimele două.

— Ni-l puteţi descrie? Aţi putea să o faceţi? întrebă Anette cu amabilitate.

— Era un bărbat obişnuit.

— Ce înseamnă obişnuit pentru dumneavoastră?

— Păi, era îmbrăcat bine. Avea haine frumoase. Costum şi pălărie. Nu era prea înalt, era cam de aceeaşi statură ca Arild, adică soţul meu, cam la 1,75 în sau cam aşa. Nu era nici slab, nici gras, ci destul de obişnuit.

— Avea accent?

— Poftim? Nu.

— Adică era din zonă? Vorbea ca noi? întrebă Anette.

— Ah, da, era norvegian. Din Oslo, da. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani. Un bărbat cu totul obişnuit. Foarte plăcut. Şi era îmbrăcat foarte elegant. Nu aveam de unde să ştiu că… Vreau să spun că… Dacă voi afla că…

— Sunteţi foarte amabilă, doamna Jenny, spuse Mia şi îi mângâie blând mâna bătrânei. Ne ajutaţi foarte mult. Aş mai vrea doar să încercaţi să vă amintiţi dacă aţi observat ceva aparte la el. Vreun detaliu care v-a atras atenţia?

— Nu, poate doar… Te referi la tatuaj?

Anette se uită din nou la Mia şi zâmbi uşor.

— Avea un tatuaj?

Bătrâna dădu din cap că da.

— Aici, spuse ea, şi îşi duse mâna la gât. De obicei purta un pulover pe gât şi de aceea nu i se vedea, dar o dată nu era îmbrăcat cu el, sau nu l-a acoperit de tot; i s-a lăsat puţin în jos, nu ştiu dacă mă înţelegi.

Bătrâna îşi atinse gâtul bluzei ca să le arate până unde îi ajungea puloverul.

— Era un tatuaj mare? întrebă Anette.

— Da, era foarte mare. Se întindea de aici până aici, mai jos, şi îl acoperea în întregime.

— Aţi văzut despre ce era vorba?

— Da, bineînţeles, era un vultur.

— Avea tatuat un vultur pe gât?

Prudentă, Jenny dădu din cap că da.

— Sună-i şi spune-le imediat, spuse Mia.

Anette încuviinţă din cap şi îşi scoase telefonul. Apoi ieşi în stradă, ca să sune.

— Am făcut bine? Bătrâna cea blândă se uită la Mia cu o privire temătoare. Mă veţi băga la închisoare?

Mia o mângâie pe umăr.

— Nu, bineînţeles că nu. Dar va trebui să vă cer să veniţi la oraş într-o zi, ca să daţi o declaraţie oficială despre ce ne-aţi povestit. Nu trebuie să fie

astăzi, dar în scurt timp. Aveți ceva împotrivă?

Bătrâna dădu din cap că nu și o însoți pe Mia la ușă. Mia scoase o carte de vizită din buzunarul de la spate al blugilor și i-o înmână bătrânei.

— Dacă vă mai amintiți ceva, să mă sunați. De acord?

— Așa voi face. Nu m-am băgat în vreo încurcătură, nu-i așa?

— Nu, nici vorbă, răspunse Mia zâmbind. Vă mulțumim pentru ajutorul pe care ni l-ați dat.

Ieși în stradă și auzi ușa încuindu-se în urma ei. Biata de ea. Chiar îi mersese la suflet. Mia văzu chipul bătrânei în spatele draperiei. Spera să nu fie nevoită să își petreacă restul zilei singură, că avea pe cine să sune.

Mia se întoarse din nou, chiar când Anette închise telefonul.

— Ai reușit să vorbești cu Holger?

— Nu, nu am reușit. Dar am vorbit cu Kim. O să-i spună el.

— Perfect, răspunse Mia zâmbind.

Cele două agente de poliție se urcară în mașină și se întoarseră rapid în oraș.

22.

Holger Munch stătea în Pizzeria Peppes, de pe strada Stortingsgata, primind instrucțiuni referitoare la modul în care trebuie pieptănată o păpușă. El și Marion tocmai ce mâncaseră; adică el mâncase. Marion doar băuse un suc și se jucase. Evident, nici astăzi nu rezistase; nu era în stare să spună „nu” când îl privea dulce și îl implora cu vocea ei rugătoare. Nu fusese niciodată în stare să reziste, spre disperarea fiicei lui. O potopise pe Marion cu cadouri de când se născuse, ursuleți de pluș, păpuși, camera ei părea un magazin de jucării. Într-un final, Miriam îl oprise și îl informase că era de ajuns cu cadourile. Încercau să își educe fiica să fie o persoană independentă și rațională, nu să devină o fetiță snoabă și răsfățată.

— Oh, bunicule, uite, Monster High!

— Monster ce?

— Monster High. Merg la școala aia. El e Jackson Jekyll. Un băiat. Uite ce cămașă galbenă frumoasă are! E din cauză că e un monstru, îl putem cumpăra?

— Cred că nu ar trebui să cumpărăm nimic astăzi, Marion. Știi ce ți-a spus mama ta. Trebuie să aștepți până vine ziua ta.

— Dar până atunci mai sunt câteva trilioane de zile! În plus, regulile mamei nu se pun când sunt cu tine.

— Nu? Cine spune asta?

— O spun eu. Tocmai ce-am zis-o.

— Serios?

— Și eu pot să hotărăsc, pentru că deja am șase ani și voi începe clasa întâi la școala din Lilleborg, și atunci nimeni nu va putea hotărî pentru mine, pentru că voi hotărî eu.

Oare de cine îi aducea aminte? Dulce și simpatică, dar incredibil de încăpățânată și cu totul deosebită.

— Oh, aia e DracuLaura! Uită-te, bunicule, DracuLaura! Și Frankie Stein! Frankie Stein, bunicule! Nu îl putem cumpăra pe niciunul? Te rog, bunicule.

Bineînțeles, Marion reuși din nou să capete ce voia. Două păpuși. Jackson Jekyll și Frankie Stein. Doi adolescenți de la o școală de monștri pe care Holger Munch nu o cunoștea deloc, dar nu prea conta. Văzu zâmbetul din ochii ei și îi simți corpul moale și cald când îl prinsese de după gât. Cui îi păsa la ce școală mergeau păpușile alea sau că mama ei s-ar fi putut enerva puțin?

— Jackson Jekyll vrea să fie iubitul lui Frankie Stein, dar ea nu vrea, pentru că e o fetiță independentistă, care poartă oase în nas și știe ce vrea.

— Cred că vrei să spui „independentă”.

Marion își ridică ușor capul spre el și îl privi cu ochii ei de un albastru intens.

— Da, așa.

Holger zâmbi în sinea sa. I se părea că o aude pe fiica lui. Fără îndoială, micuța Marion era o copie fidelă a lui Miriam. Holger Munch își amintea prima zi în care o însoțise pe Miriam la școală. Cât de mândru se simțea. Micuța lui crescuse și ieșea să exploreze lumea pentru prima oară. Era foarte frumoasă, cu cosițele și hainele ei noi, și cu ghiozdanul în spate. Era foarte nerăbdătoare, dar era și puțin agitată din pricina tuturor acelor lucruri noi. El și Marianne rămaseră în curtea școlii, să o vadă intrând în clădire. Nu li se permisese să o însoțească până în interior, așa era regula; era mai bine să îi lase pe copii singuri în prima zi. Miriam îl strânsese tare de mână; nu voia să îi dea drumul. Încă era fetița tatei. Cum de se transformase brusc într-o adolescentă de cincisprezece ani, machiată și care asculta muzica tare cu ușile închise, și renunțase la a mai fi fata tatei? Ca să nu mai vorbim de următorul salt, când deja avea douăzeci și cinci de ani. Cum se întâmplase asta? Fetița care se prinsese de mâna lui pentru că îi era frică de ceilalți copii încerca acum rochia de mireasă și avea să se mărite cu un medic proaspăt licențiat din Fredrikstad, Johannes, un tip pe care Holger Munch abia dacă îl cunoștea. Își schimbă perspectiva și o schimbă pe fiica lui cu nepoata. Fetița care încă credea că el era cel mai bun din lume și căreia îi plăcea să stea pe

genunchii lui și să îl îmbrățișeze.

— Acum tu ești Jackson Jekyll, spuse Marion.

— Ce-ai spus, draga mea?

— Acum tu ești Jackson Jekyll și eu sunt Frankie Stein.

— Nu mai vrei niște pizza?

— Frankie Stein nu mai mănâncă nimic, pentru că e la dietă. Haide, bunicule, ia păpușa.

Holger luă reticent păpușa și încercă să nu se lase distras de mesajele pe care le primea fără oprire pe telefon. Se hotărâse să facă ori una, ori alta; nu voia să facă de două ori aceeași greșeală. Dacă era cu Marion, trebuia să îi acorde atenție lui Marion, și punct. Restul lumii trebuia să aștepte.

— Povestește-mi ceva, bunicule, spuse Marion nerăbdătoare, în timp ce o făcea pe păpușă să umble pe masă, printre resturile de pizza.

— Ce vrei să îți povestesc?

— Asta trebuie să hotărăști tu. Nu știi să te joci, bunicule?

— Bună, bună, spuse Holger Munch modificându-și vocea, încercând să îl interpreteze pe Jackson Jekyll, sperând să nu îl audă cei de la masa alăturată.

— Bună, Jackson. Ce vrei? spuse Marion cu voce de păpușă.

— Vrei să vii la cinema?

— Da, de ce nu? Ce film e?

— Unul cu Pippi Langstrumpf, răspunse Holger Munch.

— Dar ăla e pentru copii, spuse Frankie Stein și oftă. Și, în plus, nu ai spus-o cu aceeași voce ca mai înainte, bunicule.

— Îmi pare rău, își ceru Holger iertare, mângâind-o pe nepoata lui pe păr.

— Nu-i bai, spuse fetița. Ești bătrân, bunicule. Nu prea știi ce fac adolescenții.

Luă amândouă păpușile și îi arătă cum ar fi trebuit să decurgă conversația, dacă ar fi interpretat mai bine.

— Bună, Frankie.

— Bună, Jackson.

— Vrei să vii la bal vinerea asta?

— Bine, dar nu e o întâlnire, suntem doar prieteni.

— Asta înseamnă că nu te pot săruta?

— Nu, fără săruturi, doar îmbrățișări.

— Mă îmbrățișezi acum?

— Bine.

Marion uni cele două păpuși. Holger profită de ocazie și aruncă discret o privire la telefon. Anette îl sunase și îi trimisese un mesaj. Kim îi trimisese două mesaje. Iar Kurt Eriksen, care era de multă vreme avocatul familiei, îl sunase de mai multe ori. Ce voia? Marion era foarte preocupată cu joaca, așa

că văzu în asta o ocazie ca să își citească mesajele.

Am aflat cine a făcut rochițele. Și cine le-a cumpărat.
Un bărbat cu un tatuaj în formă de vultur pe gât.
Am vorbit cu Kim. Sună-mă.

Deja? Holger Munch simți cum inima lui de polițist începe să bată mai repede. Până la urmă, se părea că mass-media aveau să le fie de folos. Găsiseră ceea ce căutau din prima încercare. Aruncă rapid un ochi peste mesajele lui Kim.

Cred că avem o pistă în legătură cu tatuajul.
S-ar părea că știe Curry cine e. Sună.

Și apoi:

Ești acolo?

— Bună, unde e Marion?

Holger își veni brusc în fire și o văzu pe fiica lui în picioare, în fața lui. Părea ușor iritată.

— Bună, Miriam. Marion? E…

Marion nu mai era la locul ei.

— Era chiar aici…

Nu apucă să termine fraza. Miriam plecase deja să o caute pe Marion, care își văzuse de joaca ei și le dusese pe păpuși spre interiorul localului.

— Nu am vorbit să nu îi mai cumperi atâtea lucruri? spuse Miriam când reveni la masă.

— Da, dar…

— Strânge-ți jucăriile, Marion. Plecăm acasă.

— Deja? Dar bunicul a spus că îmi ia o înghețată.

— Altă dată. Să mergem.

Miriam începu să îi strângă lucrurile lui Marion.

Holger se ridică repede să o ajute.

— Cum e cu rochia? E bună?

— Nu era chiar ce îmi închipuisem eu, spuse Miriam oftând. Dar au croitorese, așa că o putem modifica puțin. Sper să termine la timp.

— Da, nu mai e mult până pe 12 mai.

— Tu ai spus-o. Haide, Marion, trebuie să plecăm, că tati a parcat unde nu trebuie. Ia-ți la revedere de la bunicul.

— Pa, bunicule, spuse fetița zâmbind, îmbrățișându-l tare. Exersează puțin joaca pentru data viitoare, bine?

— Îți promit, răspunse Holger zâmbind.

— Vii singur? întrebă Miriam.

— Poftim?

— La nuntă. Vii singur sau cu cineva?

Să se ducă la nuntă cu cineva? Nici măcar nu se gândise la această posibilitate. Nu știa prea bine de ce, dar Karen îi apăru brusc în minte. Cea de la casa de bătrâni. Cea care se bucura ori de câte ori trecea el pe acolo. O nuntă ca primă întâlnire? Nu, ar fi fost o greșeală.

— Voi veni singur, răspunse Holger.

— Nu poți veni cu Mia? Nu s-a întors? Mi-ar plăcea să vină. Am încercat să o sun, dar s-ar părea că are telefonul închis.

Nu îi trecuse prin cap să meargă cu Mia. Știa că Miriam și Mia se înțelegeau foarte bine.

— Are un număr nou, spuse el. Dar, dacă vrei, o întreb. Ce-i drept, nu e o idee rea.

— Bine, atunci o pun pe listă, spuse Miriam zâmbind ușor, apoi reveni la seriozitatea ei obișnuită. Bun, încă ceva, e posibil ca eu și Johannes să mergem la Fredrikstad în weekendul care vine. Crezi că ai putea să stai tu cu Marion?

— Bineînțeles.

— Te-ai întors în apartament? Ai renunțat la camera pe care o închiriai în Hønefoss?

— Da, m-am întors. Mi-ar plăcea să stea tot weekendul la mine acasă.

— Bine, atunci te sun eu.

Miriam o duse pe Marion spre ieșire.

— Pa, bunicule.

— Pa, Marion.

Holger Munch continuă să îi facă din mână până când ușa se închise de tot în urma lor, după care se duse să plătească nota. Când ieși în stradă, hotărî să se ocupe imediat de apeluri. Își luase o pauză suficient de mare de la lume. Aveau o pistă în legătură cu rochițele. Kim îi răspunse la telefon de la primul țârâit.

— Da?

— Ce știm? întrebă Munch rapid.

— Anette și Mia au găsit-o pe cea care a confecționat rochițele. O croitoreasă din Sandvika.

— Și?

— Cumpărătorul are patruzeci și ceva de ani și un vultur tatuat pe gât.

Zece rochițe.

— Zece rochițe?

— Da.

„La naiba”.

— Știm cine ar putea fi?

— Curry crede că știe. Nu e absolut sigur, bineînțeles, dar câți oameni de patruzeci și ceva de ani au un vultur tatuat pe gât? În plus, se potrivește profilului. Roger Bakken. Nu avem nimic despre el în fișierele noastre, dar Curry a avut de-a face cu el o dată, pe când lucra la narcotice.

— Ce fel de individ e?

— Lucrează pe post de curier. Ia și duce pachete, știi tu.

— S-ar potrivi perfect.

— Eu aș zice că da.

— Avem vreo adresă?

— Ultima cunoscută e la un motel din Grønland. Bineînțeles, dacă e vorba de același Roger Bakken.

— Se îndreaptă careva spre el?

— Mia și Anette sunt deja acolo.

— Ajung în cinci minute, spuse Holger și închise.

23.

Mia ținu ușa deschisă pentru Anette și o urmă spre recepția întunecoasă. Mia Krüger văzuse câteva moteluri de-a lungul carierei și acesta era ca toate celelalte. Pereții musteau de o senzație neplăcută de deznădejde. Ultima oprire înainte de capătul de linie. Aici sfârșești când nimeni nu vrea să se ocupe de tine.

— Bună! spuse Anette tare spre tejghea, dar nu era nimeni acolo.

— De ce nu intrăm pur și simplu?

Mia se apropie de o ușă ce părea să ducă spre scări. Răsuci mânerul și văzu că era încuiată.

— Cred că se deschide de la recepție, spuse Anette și se uită spre tejghea. Așa funcționează acum astfel de locuri, nu? Trebuie să controleze cine vine și cine pleacă.

Mia Krüger se uită în jurul ei. Holul de la intrare era mobilat. O masă mică. Două scaune de lemn. Un palmier uscat într-un ghiveci.

— Bună! spuse Anette a doua oară. Suntem de la poliție. E cineva pe-aici?

În cele din urmă, se deschise o ușă din spatele tejghelei și un bătrân slab

îşi iţi capul.

— Ce vreţi?

— Suntem de la poliţie. Departamentul de Omucideri, spuse Mia şi îşi puse insigna pe tejghea.

Bătrânul slab o privi sceptic. Se uită la fotografia Miei, în timp ce îmbuca ultima gură din pâinea pe care o ţinea în mână.

— Şi? întrebă bărbatul, trecându-şi un deget peste dinţi, ca să şi-i cureţe. Cu ce vă pot ajuta?

— Căutăm un bărbat pe nume Roger Bakken, spuse Anette.

— Bakken, hm, spuse bărbatul şi deschise un caiet din faţa lui.

— Roger Bakken, repetă Mia nerăbdătoare. Patruzeci şi ceva de ani, cu un vultur mare tatuat pe gât.

— Ah, el, spuse bărbatul slab, trecându-şi limba peste dinţi. Atunci aţi întârziat.

— Ce vreţi să spuneţi?

Bărbatul slab le privi cu un zâmbet strâmb. Parcă se bucura să le pună beţe în roate. Nu părea un prieten de-al poliţiei.

— S-a mutat în alt cartier cu mai bine de o lună în urmă.

— În alt cartier?

— A dat colţul. Sinucidere, spuse bărbatul slab aşezându-se pe un scaun după tejghea.

— Îţi baţi joc de noi? întrebă Mia iritată. Chiar, îţi merge bine? N-ai pe nimeni cu lucruri pe care n-ar trebui să le aibă prin camere? Pentru că e un loc în care alcoolul e interzis, nu-i aşa?

Bărbatul slab se ridică din nou, cu o atitudine mai serviabilă şi un zâmbet mai larg.

— Vorbesc serios. S-a sinucis, direct de pe acoperiş pe asfalt. Presupunând că vorbim despre acelaşi bărbat.

— Roger Bakken. Patruzeci şi ceva. Tatuaj pe gât.

— E vorba de acelaşi Roger, da, spuse bărbatul încuviinţând din cap. O poveste tragică. Din nefericire, nu e prima dată când se întâmplă. Aşa e viaţa. Cel puţin pentru tipii ăştia.

— Unde s-a întâmplat? întrebă Anette.

— A sărit de pe balconul salonului, de la etajul nouă.

— Aveţi un balcon acolo? Ce structură mai e şi asta?

Bărbatul slab ridică din umeri.

— Ce vreţi să fac? Să zidesc ferestrele? Oamenii au dreptul să facă ce vor cu viaţa lor, chiar dacă nu se numără printre cei mai nobili din societate, nu crezi?

Mia nu luă în seamă sarcasmul.

— Putem vedea camera în care stătea?

— Îmi pare rău, deja e ocupată de altcineva. Se stă la coadă ca să intri aici, avem o listă de aşteptare de mai multe luni.

— Avea familie? A venit cineva după lucrurile lui?

— Păi, nu, spuse bărbatul slab. Am anunţat poliţia şi a venit cineva după el. Foarte puţini dintre locatari au familie. Şi când au, nu vor să ştie nimic de ea.

— Mai ai lucrurile lui aici?

— Cred că sunt într-o cutie la subsol.

— Mulţumesc, spuse Mia nerăbdătoare.

— N-ai pentru ce, răspunse bărbatul slab.

Mia bătu cu degetele în tejghea. Uitase cum era. Să fii poliţist în capitală. Să faci parte din lumea reală. Îi era dor de casa ei. De insulă. De priveliştile spre mare.

„Vino, Mia, vino”.

— Îţi mulţumim anticipat, spuse ea în cele din urmă.

— Poftim?

— Pentru că ne aduci lucrurile lui fără să fim nevoite să ne irosim toată ziua aici.

Bărbatul slab încuviinţă din cap, deranjat, şi se întoarse târşâindu-şi picioarele în încăperea din spate.

— Ce idiot! murmură Mia.

— Nu prea eşti în formă, nu-i aşa? spuse Anette.

— Ce vrei să spui?

— În mod normal, nu te laşi afectată de astfel de oameni.

— N-am dormit bine azi-noapte, se justifică Mia.

Chiar atunci se deschise uşa şi apăru Holger Munch.

— Ce ştim? întrebă el gâfâind în timp ce se apropia de tejghea.

— Veşti proaste.

— De ce?

— Roger Bakken s-a sinucis cu mai bine de o lună în urmă, explică Anette oftând.

— Înainte să dispară Pauline?

Mia încuviinţă din cap.

— La naiba! spuse Holger.

Îi sună telefonul. Se holbă o clipă la ecran, după care hotărî că trebuia să răspundă. Bărbatul slab ieşi din încăperea din spate cu o cutie în braţe.

— Asta-i tot ce avea.

Puse cutia pe tejghea, în faţa lor.

— E vreun telefon pe aici? Sau un laptop?

Bărbatul slab ridică din umeri.

— Nu m-am uitat.

Mia scoase o carte de vizită din buzunarul din spate și o puse pe tejghea spunând:

— O luăm cu noi. Sună-mă dacă afli ceva.

— Ce tupeu!

Anette și Mia se răsuciră în același timp, surprinse de afirmația bruscă a lui Holger, care vorbea la telefon. Acesta închise și se întoarse spre ele, consternat.

— Asta-i tot? întrebă el, dând din cap spre cutie.

— Da.

— O luăm.

— Cu cine vorbeai? întrebă Mia curioasă.

— Cu avocatul familiei.

— Probleme?

— Trebuie să plec, ne vedem la birou.

Holger Munch își puse telefonul în buzunarul hainei și ținu ușa pentru colegele lui.

24.

Lukas era pe bicicletă și simțea pe față aerul minunat de primăvară. Astăzi se simțea foarte bine; se trezise devreme, ca să se ocupe rapid de obligații. Rugăciunea de dimineață și treburile prin casă. Era sarcina lui să țină sediul parohiei curat și ordonat, o slujbă importantă, care conta mult. Deși nu era chiar adevărat când spunea că rugăciunea de dimineață era o obligație. Era o bucurie pentru el și de obicei începea să se roage imediat ce se trezea, când încă era întins în pat, chiar dacă știa că ar fi trebuit să se ocupe mai întâi de curățenia de dimineață și de micul dejun. Pur și simplu nu avea ce să facă. Era ceva firesc pentru el. Să stea de vorbă cu Dumnezeu. Imediat ce deschidea ochii. Își începea mereu rugăciunile mulțumindu-l lui Dumnezeu că avusese grijă de seamănul lui. De pastorul Simon. De toți cei din casa din pădure. Din când în când se gândea să îi includă în mulțumirile lui și pe membrii fostei lui familii, dar adevărul era că deja nu își mai amintea chipurile lor. Nici pe cele ale membrilor familiei lui biologice, care îl dăduseră spre adopție, nici pe cele ale membrilor familiei adoptive cărora nu le păsase de el. Nu era mânios pe niciuna dintre familii, de ce să fi fost?

„Iartă-i, Doamne, că nu știu ce fac”.

Pentru Lukas, era foarte simplu: dacă nu ar fi crescut așa cum o făcuse, nu ar fi ajuns niciodată într-o tabără de vară în Sørlandet și nu ar fi avut ocazia să încheie un pact de fericire absolută cu Dumnezeu și cu pastorul Simon. Lukas zâmbi larg și începu să pedaleze mai tare. De ce să aibă resentimente? Nu avea de ce. Viața lui era completă. Perfectă. Zâmbi puțin în sinea lui și se rugă încet, cu gura întredeschisă. O mulțumire.

„Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, pentru păsările din copaci și pentru șoseaua aceasta frumoasă. Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, pentru primăvară și pentru celelalte anotimpuri. Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, că am devenit o persoană importantă și că mi l-ai scos în cale pe pastorul Simon, ca să mă pot trezi și culca în fiecare zi cu bucurie”.

Ultima frază o spuse cu voce tare și simți din nou cum căldura și lumina îl inundau pe dinăuntru. Îl depăși o mașină pe șoseaua Maridal, trecând prea aproape de el; un biet ateu fără direcție în viața lui și cu prea puțin timp la dispoziție. Lukas aproape căzu de pe bicicletă, dar nu lăsă ca asta să îl supere. De ceva vreme nu își mai irosea puterile pe păgâni. Pe cei din categoriile de jos. Nu avea de ce să o facă. La început îi fusese milă de ei, pentru că nu erau la fel de sfinți ca el, dar acum nu mai simțea nici măcar asta. Toată lumea putea să aleagă. „Cheia fericirii se află în mâinile tale; trebuie doar să îți dai seama de asta”, obișnuia să spună pastorul Simon. Era unul dintre citatele preferate ale lui Lukas; nu se sătura niciodată să asculte predicile pastorului.

„Nimeni nu te poate răni dacă nu îl lași. Mereu trebuie să faci lucrurile pe care crezi că nu le poți face. Durerea este o plantă ce nu poate trăi dacă nu o uzi; tu alegi dacă să o lași să se ofilească sau nu”. Lukas zâmbi din nou în sinea lui. Pastorul avea multe fraze de genul acesta. Era în legătură directă cu Dumnezeu; Lukas o văzuse cu ochii lui, nu era o minciună. O văzuse de mai multe ori. Îl văzuse pe Dumnezeu în încăpere.

„Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, că m-ai purificat. Mulțumesc, Doamne, pentru florile sălbatice frumoase din șanț. Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, pentru șoapte. Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, pentru urlete. Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, pentru că mi-ai împlinit viața”.

Lukas se dădu jos de pe bicicletă, lăsă cricul și se așeză pe o piatră. De obicei se întâlneau în diverse locuri, iar acest mic popas era unul dintre ele. Nu se întâlniseră de multe ori; era cam a opta oară. A opta să fi fost? Doamna din mașină. Ultima dată se văzuseră cu doar câteva săptămâni în urmă. De obicei apărea brusc, cobora geamul, îi dădea plicul și pleca din nou aproape fără să vorbească. Ultima dată fusese puțin altfel, pentru că se dăduse jos din mașină, își aprinsese o țigară și vorbise o vreme cu el. Despre nimic important, doar despre vreme și astfel de lucruri. Nu știa exact câți ani ar fi

putut să aibă, poate vreo treizeci și cinci. Mereu se îmbrăca destul de elegant: niște ghete și o haină sau o jachetă bună. Se dădea cu un ruj foarte roșu și avea un zâmbet frumos. Avea părul lung și negru și un nas foarte drept, și mereu purta ochelari de soare, indiferent că era sau nu soare. Doamna nu se număra printre cei iluminați. Lukas o știa foarte bine. Era de ajuns să se uite cum era îmbrăcată. Ruj de buze, ghete și ochelari de soare, și chiar și țigările. Conform Bibliei, era o curvă, dar era așa cum spunea pastorul Simon: „Uneori, drumul spre lumină trece prin cel mai de nepătruns întuneric”.

Lukas simțea că el și doamna aceea aveau ceva în comun, fiecare în felul lui. Ambii erau mesageri. Uniți de Dumnezeu, pentru Dumnezeu. Se ridică și întinse brațele spre cer. Lovi cu piciorul o piatră din parcare, care se rostogoli spre niște arbuști. Fredonă puțin în sinea lui. În ultima vreme, începuse să fredoneze. Nu cu voce tare, ci încet, ca o litanie melodioasă. *Hummm.* Ridică privirea spre soare, care tocmai ieșise. Văzu o veveriță sărind din copac în copac. „Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, pentru veveriță și pentru toate celelalte animale pe care ni le-ai dăruit”.

Lukas avea să împlinească douăzeci și șapte de ani la toamnă, dar, în sinea lui, se simțea mult mai tânăr. Ca și cum timpul n-ar fi existat. Nu avea vârstă. Dumnezeu nu avea vârstă. Timpul nu avea nici început, nici sfârșit. Asta era pentru novici. Pentru cei care se foloseau de ceasuri și telefoane și trebuiau să își facă griji ca să înainteze. „Eternitatea a început deja”. Își amintea de prima dată când o spusese pastorul Simon, în a treia zi din tabăra din Sørlandet, după ce se convertise și îl descoperise pe Dumnezeu. „Eternitatea a început deja”.

Mai fredonă puțin și se uită din nou la copaci. Într-unul din ei văzu o gaiță care își umfla pieptul. Mai încolo auzi o ciocănitoare care bocănea continuu într-un copac. Sâmbătă văzuse o bufniță în casa din pădure. Lux Domus. Multora nu le plăceau bufnițele, le considerau un semn prevestitor de rău, dar Lukas știa că nu era așa. Sfârșitul de săptămână fusese la fel de plăcut pe cât se așteptase, ba poate chiar mai agreabil. Nils făcuse treabă bună în pădure. Locul acela devenise un paradis.

O mașină intră în zona de popas și se opri la câțiva metri mai încolo. Nu era aceeași mașină ca data trecută, dar era ea: o recunoscu prin geam. Părul lung și închis la culoare, prins în coadă, rujul de buze, dar, de data asta, fără ochelari de soare. Părea că nu avea de gând să coboare din mașină, ci îi făcu semn cu mâna să se apropie. Coborî geamul și scoase plicul. Se uită nervoasă în jur, ca și cum avea să se întâmple ceva. Ca și cum se grăbea și trebuia să scape cât mai repede de asta. Lukas întinse mâna după plic, iar ea se răsuci preț de o clipă spre el, după care își întoarse din nou capul.

Inima lui Lukas tresări uşor. Avea ochii de culori diferite. Unul era căprui, celălalt albastru. Lukas nu mai văzuse aşa ceva în viaţa lui. Rămase cu plicul în mână, fără să poată spune ceva şi, pentru prima oară după multă, multă vreme, simţi un fel de teamă punând stăpânire pe el, nişte picături de ceva întunecat amestecându-se cu sângele lui luminos. Doamna cu ochi de culori diferite ridică geamul de la maşină, ieşi liniştită pe şoseaua spre Maridal şi dispăru la fel de repede precum sosise.

25.

Mia Krüger intră în birou ţinând în braţe cutia mare de carton şi închise uşa după ea. Clădirea în care de obicei era multă agitaţie era acum cufundată în tăcere. Nu mai era nimeni. Anette rămăsese pe drum, pentru că trebuia să o ajute pe fiica ei cu ceva; se oferise să vină mai târziu. Mia îi spusese că nu era nevoie, că se putea uita ea peste lucruri. Anette se simţise vinovată, aşa cum se întâmpla cu toţi cei care trebuiau să aleagă între muncă şi familie, dar Mia o liniştise spunându-i că nu era nicio problemă. Avea să o sune dacă găsea ceva important.
Adevărul era că Mia prefera să lucreze singură. Aşa îi era mai uşor să gândească. Să aprofundeze lucrurile. Să vadă legăturile. Nu avea nimic personal cu Anette, nici cu vreun alt coleg. Toţi erau grozavi în ceea ce făceau, dar uneori era înconjurată de prea multă lume şi creierul nu îi mai funcţiona cum trebuia.

Mia duse cutia în sala de şedinţe şi o aşeză pe o masă. Se aşeză şi se uită la perete. Aşa cum făcea întotdeauna, Ludvig pusese fotografii şi bileţele cu săgeţi care uneau nume cu întrebări referitoare la cele două cazuri. Pauline şi Johanne. „Rochiţele? Cine?” Măcar aflaseră răspunsul la întrebarea respectivă, chiar dacă se aleseseră doar cu o cutie de carton cu lucrurile care îi aparţinuseră unui bărbat mort, cu un vultur tatuat pe gât. Deschise cutia şi începu să organizeze conţinutul acesteia pe masa mare. Nu erau prea multe lucruri în ea. Câteva fotografii. Una cu un câine. Un golden retriever. Un tip la pescuit, dar nu i se vedea faţa, ci doar mâinile, în care ţinea un somon mare. O maşină. „Cine naiba păstrează o fotografie cu maşina lui?” se gândi Mia şi căută în cutie. Sub o grămadă de chitanţe găsi ce căuta. Un laptop şi un iphone. Încercă să pornească iPhone-ul. Avea bateria descărcată. Vârî din nou mâna în cutie, să caute încărcătorul, dar nu găsi niciunul, nici pe cel de la calculator, încercă să îl pornească, dar şi acesta rămăsese fără baterie.

Mia intră în biroul ei să îşi caute încărcătorul şi atunci auzi un zgomot

într-unul din birourile aflate puţin mai încolo pe coridor. Deci, până la urmă, nu plecaseră toţi acasă. Noul informatician era încă acolo; cum îl chema? Gabriel. Gabriel, da, aşa îl chema. Pe Mia o durea capul; încă nu funcţiona cum ar fi trebuit. O afectase dieta de pe insulă, pe bază de pastile şi alcool. Îi era greaţă şi avea ameţeli, îşi pierduse pofta de mâncare şi nu era în stare să facă legătura între gânduri aşa cum trebuia. Parcurse coridorul spre biroul lui Gabriel şi se gândi că ar fi trebuit să înceapă să facă sport. Înainte fusese foarte în formă. Dar trecuse deja ceva vreme de atunci. Se întrebă dacă Chen mai era în oraş. Probabil că da. Dar era supărat pe ea. Sau ea se supărase pe el? Nu îşi amintea prea bine. Îşi notă în gând să îl sune pe Chen. Să facă mai mult sport. Să facă astfel încât sângele să îi curgă prin muşchi. Să facă astfel încât creierul să îi funcţioneze din nou.

— Bună, tot aici eşti?

Mia îşi vârî capul fără să bată la uşă. Tipul blond tresări.

— Fir-ar nu te-am auzit, spuse el cerându-şi scuze.

Miei i se păru că îl vede îmbujorându-se uşor.

— Îmi cer scuze, *mea culpa,* spuse ea zâmbind. Mă întrebam dacă m-ai putea ajuta cu ceva.

— Bineînţeles, spuse Gabriel. Dar trebuie mai întâi să instalez astea. Arătă spre nişte cabluri de pe podea.

— Nu te grăbi, spuse Mia.

— Credeam că sunt specialişti în poliţie, comentă Gabriel râzând, în timp ce se vârî sub masă, cu cablurile în mână. Cei care au montat astea sigur nu ştiau ce fac.

— Nu-mi spune mie, că n-am nici cea mai vagă idee despre astfel de lucruri. Voi fi în sala cu cazul Hønefoss.

— Bine, vin imediat.

La întoarcere, Mia trecu prin biroul ei şi luă încărcătoarele de la laptop şi de la iPhone. „Cine ţine fotografii cu maşina şi cu câinele lui?” Mia nu avea nicio fotografie în biroul ei. Când plecase pe insulă îşi dusese toate lucrurile într-un depozit. Plătise pe trei ani înainte. Acum nu voia să se gândească la toate lucrurile ei. La toate fotografiile, mama ei, tatăl ei şi Sigrid. Alungă acele gânduri şi se îndreptă spre sala de şedinţe. Puse laptopul şi telefonul lui Roger Bakken la încărcat şi ieşi pe balconul unde fuma Munch, ca să ia o gură de aer proaspăt. Peste oraş începea să se lase întunericul, iar temperatura scăzuse. Îşi încheie haina de piele. I-ar fi prins bine şapca. De ce era aşa? Ca o fetiţă plângăcioasă. Acum, brusc, îşi plângea de milă? Ea, care nu se plânsese niciodată de ceva? Nu ştia de ce, dar avea chef să fumeze. Nu fumase niciodată, dar aici i se părea un lucru foarte natural. Să fumeze ca să gândească, aşa făcea Holger. Chiar, oare el pe unde era? Se uită la ora afişată

de telefon: trecuseră două ore de când se dusese la avocatul lui. Spera că nu se întâmplase nimic grav, că și-așa aveau destule griji pe cap.

— Ăăă, Mia.

Gabriel își făcu apariția în sala de ședințe. Mia intră din nou în încăpere. Brusc, se simți vinovată. Tipul era nou acolo, în poliție. Oare îl ajutase careva să își găsească locul? Oare îi explicase cineva ce avea de făcut?

— Ce mai faci, Gabriel? spuse ea, așezându-se lângă masa mare.

Hackerul cel tânăr își întoarse încet privirea și își lăsă capul; i se păru că se îmbujorează din nou. „Clar, e o persoană deosebită”, gândi Mia și scoase o pastilă din buzunar.

— Păi, e totul în regulă, răspunse Gabriel.

— Te-ai instalat deja? Ai tot ce îți trebuie?

— Tocmai am instalat ultimele chestii. Mi se pare în regulă. Mâine am o întâlnire în Grønland. Un curs. Cu un tip pe nume Moller.

— Coadă-de-cal, spuse Mia. E bun.

— Mai bine așa, spuse Gabriel. Nu m-am băgat în bazele astea de date înainte, așa că va fi interesat să văd cum funcționează.

Mia zâmbi ușor.

— Ești hacker și nu te-ai băgat în bazele noastre de date? Nu prea cred. Nici măcar în cele ale Interpolului? Haide, în alea sigur te-ai băgat.

Gabriel se îmbujoră puțin din nou. Nu prea știa cum să reacționeze.

— Nu știu ce să-ți spun…

— Relaxează-te, te iau peste picior. Nu mă interesează. Ți se pare ție că aș fi îngrijorată?

Mia îi făcu cu ochiul și îi oferi o pastilă. Gabriel o luă și se așeză pe un scaun. Miei îi plăcea tipul. Era simpatic și inteligent. Politicos și rușinos. Îi făcea bine să fie în preajma unor astfel de oameni. De fapt, deja se simțea puțin mai bine. Creierul începea să îi funcționeze din nou.

— Pentru ce aveai nevoie de ajutor?

— Pentru aparatele astea, spuse Mia și arătă spre laptop și spre mobilul care se încărcau.

— Ale cui sunt?

— Ale lui Roger Bakken. Cel care a comandat rochițele pe care le purtau fetițele.

— Cel cu tatuajul? întrebă Gabriel.

— Da, te-au informat deja?

Gabriel zâmbi.

— Am toate apelurile, mesajele text și conversațiile voastre, toate ajung pe calculatorul meu.

Mia mai luă o pastilă.

— Serios? E ceva nou?

Gabriel o privi surprins.

— Pe mine mă întrebi? Tocmai ce-am ajuns aici, spuse el zâmbind.

— Şi eu am lipsit o perioadă, răspunse Mia şi îi făcu cu ochiul. Serios, acum, chiar ajunge la tine tot ce spunem şi scriem?

— Păi, da, îi confirmă Gabriel. Pe lângă asta, fiecare telefon are instalat un dispozitiv de localizare, aşa că pot să văd unde e fiecare persoană în orice moment. Securitate şi hipercomunicare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce practic!

— Bineînţeles.

— Deci, când Curry sună la linia erotică pentru homosexuali, în miez de noapte, l-am putea asculta în ziua următoare?

Gabriel o privi surprins. Nu ştia sigur dacă glumea sau nu.

— Teoretic, da, spuse el din nou uşor îmbujorat.

— Glumesc.

Mia se ridică şi îi trase uşor o palmă peste umăr. Gabriel se apropie de laptop şi de telefon, se aşeză pe podea şi le porni. Le privi în timp ce intrau în funcţie.

iPhone-ul fu primul care porni, cerând un cod PIN. Imediat după aceea se porni şi laptopul, care era de asemenea protejat cu o parolă.

— E simplu să intri în ele?

— Da.

— Poţi să o faci?

— Acum?

— Da, dacă nu te deranjează.

— Bine.

Gabriel se ridică şi se duse în biroul lui, de unde se întoarse cu un stick de memorie USB. Mia îl privi, în timp ce tânărul hacker începu să se ocupe de laptop.

— Am un program care se cheamă Ophcrack, spuse Gabriel, introducând stickul de memorie USB în laptop.

Apăsă butonul de pornire până se stinse laptopul. Apoi îl porni din nou.

— Trebuie doar să modific secvenţa de început, ca să citească mai întâi stickul de memorie USB şi apoi hardul. Înţelegi?

Mia dădu din cap că da. Nu era specialistă în calculatoare, dar înţelegea chestiunile de bază.

— Aşa, când porneşte acum, va citi mai întâi stickul USB şi va descărca Ophcrack.

Mia rămase pe scaun, privindu-l pe Gabriel la lucru.

— Aşa, o să vezi acum. Calculatorul are doi utilizatori, Roger şi Randi.

— Cine e Randi?

Gabriel ridică din umeri.

— Poate iubita lui?

— Amintește-mi să încercăm să aflăm cine e Randi.

— Bine, încuviință Gabriel. Pe care dintre parole vrei să o sparg?

— Începe cu a lui Roger.

— Bine, spuse Gabriel și făcu semn spre ecran. Aruncă o privire la asta. La coloanele astea; aici scrie „LM Pwd 1” și „LM Pwd 2”. Dacă parola are mai mult de șapte litere, cum este evident cazul aici, primele șapte caractere apar în coloana cu „LM Pwd 1”, iar celelalte în „LM Pwd 2”. Acum trebuie doar să aleg utilizatorul.

Gabriel selectă utilizatorul pe nume Roger și dădu click pe o pictogramă a programului unde scria „Crack”.

— Se ocupă singur de restul.

Mia așteptă încordată câteva secunde, în timp ce programul se pregătea să ruleze. La scurt timp după aceea, pe ecranul din fața lor apăru parola.

„Fordmustang67”.

Fotografia mașinii. Și dacă nu ar fi ajutat-o tânărul geniu din fața ei, cu siguranță că și-ar fi dat seama și singură. Nu în câteva secunde, bineînțeles, dar și-ar fi dat seama.

— Și oricine ar putea să facă asta? întrebă Mia curioasă.

— Ophcrack este un software gratuit, e încărcat în rețea, așa că, dacă știi ce cauți, oricine ar putea să o facă, da, încuviință Gabriel, în timp ce stinse și aprinse laptopul din nou.

Îi apăru ecranul de pornire și Gabriel era pe punctul de-a introduce parola, când sună telefonul Miei. Scria „Holger Munch” pe ecran. Mia ieși pe balcon ca să răspundă.

— Da, Mia la telefon.

— Bună, Mia. Sunt Holger.

— Unde ești?

— În mașină. Auzi, trebuie să vorbesc ceva cu tine.

— Continuă.

— Nu la telefon. Vrei să mergem la o bere?

— Tu o să bei bere?

— Nu, n-o să beau bere, dar trebuie să vorbesc cu tine. E ceva personal. Nu ține de serviciu. Tu poți să bei o bere, iar eu un Farris.

— Bine, spuse Mia. Unde vrei să ne vedem?

— Ești la lucru?

— Da.

— Ce zici de Justisen, în câteva minute?
— Nicio problemă, Holger. Ne vedem acolo.
— Perfect, spuse el, și închise.

Miei i se păru ciudat: pentru Holger nu fusese niciodată o problemă să-i spună ceva la telefon. Apoi își aminti ce-i povestise Gabriel. Telefoanele lor erau ascultate pentru binele lor; din cauza asta. Speră din nou că nu se întâmplase nimic grav.

— Din nefericire, trebuie să plec, îi spuse Mia lui Gabriel, după ce intră din nou în cameră.

— În regulă, spuse hackerul. Laptopul funcționează deja. Vrei să mă ocup și de iPhone?

— Ar fi minunat, răspunse Mia zâmbind. Rămâi astăzi până târziu?

— Da, mai rămân puțin, spuse Gabriel. În orice caz, prefer să lucrez noaptea și trebuie să mă pun la curent cu multe lucruri.

— Sună-mă dacă descoperi ceva spectaculos, bine? Dacă nu, ne uităm mâine.

— Perfect, răspunse Gabriel.

— Mulțumesc de ajutor, spuse Mia.

Coborî pe scări, își încheie haina și se îndreptă spre strada Mollergata.

26.

Holger Munch stătea în curtea din spate, sub un încălzitor cu gaz. Tocmai își aprinse o țigară și se uita îngrijorat la ecranul telefonului, în timp ce scria un mesaj. Când ajunse Mia, îl lăsă pe masă.

— Bună, Mia.

— Bună, Holger.

— Ți se pare în regulă dacă rămânem afară? Am dat deja comanda.

— Sigur, spuse Mia și își trase un scaun.

Era o noapte de sfârșit de aprilie și încă era prea frig la Oslo ca să bei bere afară, ce-i drept, dar încălzitorul cu gaz era de ajutor. Mia știa oricum că era imposibil să stai înăuntru cu Holger, pentru că trebuia să fumeze încontinuu, așa că mai bine se făcea comodă pe terasă de la bun început. Găsi o pătură și își acoperi picioarele.

— Ce-ai cerut?

— Doar o Farris, un sandvici și o bere pentru tine; nu știam dacă mai vrei și altceva.

— Nu, mulțumesc, o bere e de ajuns, spuse Mia.

Holger aruncă o privire la curtea rustică încântătoare.

— N-am mai trecut de mult pe aici.

— Nici eu, spuse Mia zâmbind.

Amândoi ştiau când fuseseră ultima dată acolo, dar niciunul nu voia să vorbească despre asta. Fu de ajuns o privire şi un gest din cap. Fuseseră acolo, chiar la masa aceea, cu câţiva ani în urmă, când Mia era investigată pentru malpraxis. Mia fusese foarte deprimată, iar Holger era singura persoană cu care putea vorbi. Un fotograf de la ziarul *Dagbladet* reuşise să îi găsească, începuse să le facă fotografii şi nu voise nicicum să îi lase în pace. Holger îl însoţise pe fotograf până la ieşire, într-un mod politicos, dar şi foarte ferm. Mia zâmbi când îşi aminti. De fapt, fusese foarte curtenitor. Avusese nevoie de el la momentul respectiv. Acum el îi ceruse ei să vină acolo.

— N-am vrut să par dramatic, dar nu cred că aveam forţa necesară ca să vorbesc despre asta la telefon. Nu e ceva foarte grav. Adică nu e la fel de important precum cazul, voiam doar să îţi cer sfatul, îi explică Holger.

Ieşi una dintre ospătăriţe, cu comanda lui. O Farris şi un sandvici cu creveţi pentru Holger, o bere pentru Mia.

— Bine aţi venit. Dacă mai vreţi ceva, să mă chemaţi, spuse fata zâmbind şi dispăru din nou.

— În plus, încă n-am sărbătorit că ne-am întors, spuse Holger zâmbind şi ridică paharul. Noroc!

— Noroc! răspunse Mia şi luă o gură de bere.

Nu îi plăcea să recunoască, dar avea un gust divin. Exact ce-i trebuia. Trebuia să aibă grijă de ea însăşi, bineînţeles, dar nu prea avea chef acum. Merita un moment de relaxare. Holger mâncă sandviciul cu creveţi fără să spună prea multe. Când termină, îndepărtă farfuria şi îşi mai aprinse o ţigară.

— Aţi reuşit să scoateţi ceva din lucrurile lui Bakken?

— Un laptop şi un iPhone, spuse Mia.

— Bun. Ceva interesant?

— Încă nu ştiu. Gabriel se ocupă de asta.

— Ce părere ai despre el?

Mia ridică din umeri şi mai luă o gură de bere.

— N-am vorbit prea mult cu el, dar pare un tip de treabă. Cam necopt, ce-i drept, dar asta nu e neapărat un lucru rău.

— Mie mi-a lăsat o impresie foarte bună, spuse Holger şi suflă fumul spre cer. De fapt, era logic să recruteze pe cineva aflat la polul opus. Un mod diferit de-a vedea lucrurile, un punct de vedere încă necontaminat de gânduri de poliţist. Ne-am cam blocat, nu crezi?

— Posibil, încuviinţă Mia. În orice caz, s-ar părea că ştie ce face.

Holger zâmbi.

— Ha, ha, da, stă bine la etajul superior, ca să spun aşa. MI6 din Londra mi-a dat numele lui; a descifrat codul acela. Ştii de care zic? Provocarea pe care au pus-o pe reţea anul trecut.

Mia ridică din umeri.

— Da, clar, te-ai deconectat de lume de prea multă vreme. Ştii cine e prim-ministru?

Mia ridică din umeri.

— Contează?

Holger Munch zâmbi uşor şi îi făcu un semn ospătăriţei.

— Vă mai aduc ceva? întrebă fata zâmbind.

— Vreau o tartă cu mere şi îngheţată. Încă o bere?

Mia dădu din cap că da.

— O tartă cu mere şi bere să fie, spuse fata şi dispăru din nou.

— În orice caz, e bun, profesional vorbind. Nu ştiu însă dacă va suporta meseria asta.

— O suportă cineva? întrebă Mia.

— Da, ce-i drept. Holger încuviinţă din cap. Bun, în orice caz, mă bucur tare că m-am întors la oraş şi că eşti şi tu aici. Am vorbit mai înainte cu Mikkelson. Cazul acesta înnebuneşte pe toată lumea. Securitatea naţiunii, reputaţia poliţiei, în fine, se exercită destul de multă presiune de sus ca să îl rezolvăm cât mai repede. Se pare că cei de la Departamentul de Informaţii sună zilnic.

— Mai bine, măcar aşa nu se vor plictisi, spuse Mia.

Goli halba de bere, se căută în buzunar şi scoase o pastilă. Ospătăriţa le aduse tarta cu mere şi încă o bere. Mia aşteptă ca Holger să mănânce puţin şi abia după aceea bău din ea. Nu voia să pară obsedată de alcool. La urma urmei, nu venise acolo să se îmbete, ci ca să îl asculte pe Holger.

— Bun, ce ziceai despre avocatul familiei?

— Da, asta, spuse Holger şi oftă. Nu prea ştiu de unde să încep. Cum ţi-am spus deja, nu e nimic grav, dar, în fine, s-ar părea că nu mai ţin pasul în ultima vreme. Miriam se mărită…

— Ia auzi, ce bine! Nu ştiam.

Mia se bucură sincer. Îi plăcea de Miriam. Existase o simpatie între ele încă de când se cunoscuseră. Ştia că nu se înţelegea bine cu tatăl ei, dar mereu crezuse că problema avea să se rezolve în timp.

— Da, bineînţeles, e fantastic, încuviinţă Holger.

— Presupun că e tot cu Johannes. A terminat deja medicina?

Holger dădu din cap afirmativ.

— Da, își face practica. Un an în Ullevål.

— Hristoase, ce noroc! Credeam că majoritatea sfârșesc în mijlocul pustietății.

— E un tip norocos, spuse Holger zâmbind strâmb. Ce-i drept, e bine. E un tip de treabă. Să sperăm că o să-i poarte noroc și lui Miriam.

— Ce vrei să spui?

Holger Munch întârzie puțin cu răspunsul.

— Păi, nu știu. A început engleza, dar n-a vrut să continue. Apoi literatura, dar se pare că nici asta nu a fost ceea ce căuta.

— N-a început jurnalismul?

Holger încuviință și mai luă o bucată din tartă.

— Aproape că a terminat facultatea, dar acum se pare că și-a întrerupt studiile pentru un an. Nu știu prea bine ce face acum.

— Cred că ar trebui să o lași în pace, spuse Mia și mai luă o gură de bere. Tu și Marianne v-ați despărțit când ea avea cincisprezece ani. La nouăsprezece ani era mamă. Ce vrei de la ea? Acordă-i puțin timp.

— Da, probabil că așa e. Sigur ai dreptate, răspunse Holger oftând și își mai aprinse o țigară.

— A pățit ceva sau…

— Poftim? Nu, de ce întrebi?

— Nu știu. Ce-i asta, jucăm jocul cu douăzeci de întrebări? spuse Mia zâmbind.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să ghicesc ce vrei să îmi povestești? Despre asta e vorba?

Holger zâmbi strâmb.

— Nu te-ai schimbat prea mult, așa-i? Mereu cu gura mare, fără pic de respect, nu? Nu ți-ai dat seama că sunt șeful tău? De fapt, ar trebui să taci din gură și să faci ce îți spun eu.

— Asta chiar că ar fi un spectacol pe cinste, răspunse Mia zâmbind.

— Ba nu, o să vezi, treaba e mai delicată, nu știu cum să o spun. De fapt, sunt al naibii de supărat.

— Haide, spune-o și gata, îl încuraja Mia.

— Bine, spuse Holger și mai trase un fum. O știi pe mama, nu?

— Da, ce-a pățit?

— Știi că am dus-o la o casă de bătrâni cu câțiva ani în urmă?

— Da, și? Nu se simte bine?

— Ba da, ba da, n-are nimic. Picioarele îi sunt puțin slăbite și uneori trebuie cărată într-un scaun cu rotile, dar nu despre asta e vorba.

— Nu îi place acolo?

— La început nu i-a plăcut, dar i-a trecut repede. A descoperit că sunt și

alţii în aceeaşi situaţie ca ea, şi-a făcut prietene acolo, cred, o asociaţie de croitorie în toată regula, aşa că nu, nu e asta. Chestia e că i s-a năzărit că e creştină.

— Ce vrei să spui? Creştină, *creştină*? A început dintr-odată să creadă în Dumnezeu?

Holger consimţi.

— Înţeleg. Credeam că v-a educat în spiritul ateismului.

— Da, de aceea mi se pare atât de ciudat; nu am auzit-o vorbind despre… ei bine, despre religie şi lucruri din astea, dar într-o zi, dintr-odată, s-a schimbat. A început să meargă la nişte întâlniri săptămânale într-o parohie, împreună cu câteva dintre amicele ei din asociaţia de croitorie.

— Poate că e din cauza vârstei, se aventură Mia. Ce ştim noi despre astfel de lucruri? Adică e o femeie puternică şi aşa mai departe, dar să nu uităm că nu mai are mulţi ani de trăit. N-o să păţească nimic dacă crede în ceva, nu?

— Bineînţeles, bineînţeles. Mi se părea ceva complet inofensiv. La urma urmei, are aproape optzeci de ani şi ar trebui să aibă dreptul să ia propriile decizii, dar…

Holger ezită puţin.

— Dar ce?

— S-ar părea că treaba e ceva mai serioasă decât am crezut la început. De-asta m-a sunat Kurt.

— Kurt e avocatul?

Holger făcu un gest aprobator.

— Şi care e problema?

Holger stinse ţigara şi îşi aprinse alta.

— S-a hotărât să îşi lase averea parohiei.

— La naiba!

— Nu-i aşa? Holger făcu un gest de neputinţă. Ce pot să fac?

— Sunt bani mulţi sau…?

— Da' de unde, nu-s chiar aşa mulţi, dar chiar şi-aşa. Apartamentul din Majorstua. Cabana din Larvik. Şi mai are ceva în bancă, n-a cheltuit nimic din ce i-a lăsat tata. Doar că… ei bine, nu e ca şi cum banii ar însemna aşa mult, dar mereu am crezut că vor fi ai noştri. Ştii tu, Marion, mă gândeam că era o siguranţă în plus pentru ea. Moştenirea de familie şi aşa mai departe.

Mia încuviinţă din cap.

Holger avea o relaţie frumoasă şi aproape exagerat de apropiată cu nepoata lui. Mia era sigură că, de i-ar fi cerut cineva să îşi taie un braţ pentru ea, ar fi făcut-o fără să stea pe gânduri. Şi fără anestezie. Poftim, un braţ, mai ai nevoie de ceva?

— Fir-ar să fie!

— Aşa e. Dar ce pot să fac?

— Nu, nu e uşor, la naiba!

— Ştiu că sunt doar bani şi, în plus, avem lucruri mai importante pe cap. Două fetiţe de şase ani sunt moarte şi mai sunt opt rochiţe. De fapt, e un nenorocit de coşmar, de nici nu-mi vine să mă gândesc la asta. Nu fac decât să o întorc pe toate părţile şi abia de mai dorm, aşteptând să sune telefonul şi să mi se spună că a mai dispărut o fetiţă. Mă înţelegi?

Mia confirmă. La fel păţea şi ea.

— De-asta n-am vrut să vorbim la telefon. De fapt, e doar o prostie, ţinând cont de situaţie. Nu voiam ca toţi ceilalţi să creadă că îmi irosesc timpul cu alte chestiuni care n-au nimic a face cu prinderea nenorocitului ăluia.

— Dacă e unul singur, spuse Mia.

— Crezi că ar putea fi mai mulţi?

— Nu ştiu, dar ar trebui să luăm în calcul şi posibilitatea asta, nu?

— Da, bineînţeles.

Holger rămase nemişcat o clipă, gândindu-se la ce spusese Mia.

— De ce nu vorbeşti pur şi simplu cu ea?

— Poftim?

— Cu mama ta. Spune-i ce mi-ai zis şi mie. Despre Marion şi aşa mai departe.

— Da, presupun că ai dreptate, zise Holger oftând. Doar că e al naibii de încăpăţânată… Uneori cred că vrea să se răzbune că n-a putut să aleagă ea să se ducă la casa de bătrâni.

— Aproape că a dat foc clădirii, Holger. A trebuit s-o faci.

— Da, ştiu, dar totuşi…

Miei îi părea puţin rău. Holger era înconjurat de femei puternice de toate vârstele, iar el era prea bun. Nici măcar nu îşi dădea seama, dar încă avea mustrări de conştiinţă din pricina divorţului. Mia încercase de mai multe ori să îi spună că nu era vina lui, că fusese decizia lui Marianne, dar nu îi intra în cap şi gata.

— Crezi că sunt mai mulţi?

— În spatele crimelor?

Holger încuviinţă din cap.

— Nu, sincer, nu.

— De acord cu tine. Dar ar trebui să nu excludem de tot această posibilitate.

— Am fost puţin… începu Mia să spună, dar se opri imediat.

— Puţin cum?

— Nimic, nu ştiu, puţin absentă. Nu-mi sunt clare lucrurile. Nu înţeleg tot contextul, ştiu că e ceva în spatele întregii chestiuni şi strigă după mine. În

realitate, e foarte limpede, dar nu pricep eu; nu ştiu dacă mă înţelegi.

— Vei înţelege, încercă Munch să o liniştească. Ai fost plecată o vreme. Doar atât.

— Probabil. Mia dădu încet din cap. Aşa sper. Mă simt puţin inutilă, sinceră să fiu. Îmi plâng singură de milă. Devin prostuţă. De obicei nu mi se întâmplă. Şi nu îmi place când e aşa. Dacă nu mă ridic la înălţimea situaţiei, trebuie să mă concediezi. Promite-mi.

— Am nevoie de tine, Mia, spuse Munch. E unul dintre motivele pentru care ţi-am cerut să vii.

— Să te ajut cu problemele tale familiale?

— Lua-te-ar naiba, Mia.

— Ba pe tine. Eu eram bine mersi unde eram.

Cei doi colegi zâmbiră şi se priviră cu drag. Nu mai aveau nevoie de cuvinte.

Holger îşi mai aprinse o ţigară, iar Mia mai luă o gură de bere şi se înfofoli mai tare cu pătura.

— Treaba aia din Hønefoss s-a întâmplat în 2006, nu-i aşa?

— Da, în septembrie, îi confirmă Holger. De ce?

— Dacă fetiţa ar mai fi fost în viaţă, ar fi început clasa întâi anul acesta. Te-ai gândit la asta?

— Da, mi-a trecut prin cap, răspunse Holger. Gabriel a spus ceva care m-a făcut să mă gândesc la asta.

— Ce-a spus?

— Ceva cu un profesor. Că poate a fost implicat un profesor sau ceva de genul ăsta.

— Nu e o idee rea; poate că totuşi are puţin stofa de poliţist.

— Nu crezi că mai e în viaţă? întrebă Holger.

— Ce vrei să spui?

— Ai spus că dacă ar mai fi fost în viaţă. Fetiţa care a dispărut. N-am găsit-o. E posibil să mai fie în viaţă.

— Nu, spuse Mia.

— De ce eşti atât de sigură?

— Nu mai e în viaţă.

— Da, nici eu nu cred că mai e, dar există totuşi această posibilitate, nu-i aşa?

— Nu mai e în viaţă, repetă Mia.

— Şi ce crezi despre teoria cu profesorul?

— Nu e rea deloc, să o avem în vedere.

Holger încuviinţă din cap şi aruncă o privire către telefonul lui.

— Trebuie să plec; mai am ceva treabă înainte să mă duc la culcare.

Mikkelson mă tot bate la cap.

— Credeam că Anette avea să se ocupe de asta.

— Face și ea ce poate.

Holger se ridică și scoase portofelul din haină.

— Plătesc eu, spuse Mia.

— Ești sigură?

— Bineînțeles. Oricum familia ta aproape că a rămas fără bani. Măcar atât să fac și eu.

— Ha, ha, râse Holger și îi făcu cu ochiul.

— Mâine ne pui la curent cu totul?

— Nu era în program; să vedem ce aflăm de pe calculator și iPhone.

— Te țin la curent, îl asigură Mia.

— Perfect. Pe curând.

După ce plecă Munch, Mia rămase pe scaun, cu paharul de bere gol pe masă, în fața ei. Avea chef să mai bea una, dar nu știa dacă ar fi trebuit să o facă. Cel mai bine ar fi fost să se întoarcă la hotel, să se ducă la culcare devreme, în niște așternuturi curate. Bătu cu degetele pe gura paharului, gândindu-se la toate detaliile cazului, încercând să își trezească creierul.

— Te mai servesc cu ceva?

Ospătărița se întorsese, tot zâmbitoare.

— Da, mai vreau o bere. Și pune-mi și un shot de Ratzeputz.

— Imediat, spuse fata și plecă.

— Mia?

O față cunoscută, dar nu știa cine era, își făcu apariția în curte, în spatele unei țigări incandescente. O fată de vârsta ei se apropia de masă.

— Nu mă mai ții minte? Susanne. Din Åsgårdstrand.

Fata se aplecă și o îmbrățișă lung pe Mia. Pentru numele lui Dumnezeu, cum de nu își dăduse seama? Susanne Hval. Locuise la câteva case distanță de ea, pe aceeași stradă. Era cu un an mai mică decât Sigrid și ea. Pe atunci, fuseseră prietene bune toate trei. Cu mult timp în urmă.

— Bună, Susanne. Îmi pare rău, mă gândeam la treburi de serviciu.

— Înțeleg. Sper că nu te deranjez. Mă pot așeza?

— Da, bineînțeles.

— Nu mi-aș fi imaginat niciodată, spuse Susanne râzând. De cât timp nu ne-am văzut?

— De prea mult.

Vechea ei prietenă o privi pe Mia cu un zâmbet larg pe buze.

— Nu te-am mai văzut de când… Ei bine, te-am văzut în ziar… Te deranjează că îți spun asta?

— Deloc, nu-ți face griji, răspunse Mia zâmbind.

— Ce s-a întâmplat până la urmă? Cu cazul și cu treaba aia?

— M-au trimis în concediu.

— Sigur nu te deranjează să vorbești despre asta?

— Nu-i nicio problemă, pentru numele lui Dumnezeu, răspunse Mia și îi făcu semn spre scaunul de pe care tocmai se ridicase Holger.

De-a lungul anilor, se gândise de mai multe ori la Susanne, mai ales după moartea lui Sigrid. Venise la înmormântare, dar după aceea nu o mai văzuse și nici nu luase legătura cu ea, întrucât trebuise să se ocupe de prea multe lucruri. Acum se bucură să o vadă pe vechea ei prietenă.

Ospătărița se întoarse cu berea și shotul de Ratzeputz.

— Te servesc cu ceva?

Susanne dădu din cap că nu.

— Am o bere la bar. Am venit cu câțiva colegi de serviciu.

Ultima parte o spusese cu mândrie în voce.

— Deci te-ai mutat la oraș? întrebă Mia.

— Da, de patru ani deja.

— Ce bine! Unde ce lucrezi?

— La Teatrul Național, spuse Susanne zâmbind.

— Măiculiță, felicitări!

Mia își amintea vag de o trupă de teatru de amatori în Horten. Susanne încercase să o convingă să se înscrie și ea, dar, din fericire, reușise să se țină la distanță. Nu era deloc genul ei să facă parte dintr-o trupă; o treceau fiorii doar gândindu-se la asta.

— Sunt doar regizor asistent, dar, ei bine, e foarte distractiv. În scurt timp vom pune în scenă *Hamlet.* Stein Minge e regizorul. Cred că va avea un succes răsunător. Ar trebui să vii. Am câteva bilete la premieră. Ce zici?

Mia zâmbi ușor. Acum și-o amintea foarte bine pe Susanne. Fata energică și dulce cu care se înțelegeau bine toți. Privirea aceea caldă din pricina căreia îți era întotdeauna greu să o refuzi.

— Poate că da, spuse ea. Am mult de lucru în ultima vreme, dar poate reușesc să mă desprind puțin.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mă bucur mult să te văd, spuse Susanne zâmbind. Auzi, îmi aduc berea aici, în regulă? Oricum, actorii ăia sunt atât de egocentrici, că nici măcar nu își vor da seama că am plecat.

— Haide, îi spuse Mia.

— Atunci, așteaptă-mă aici. Să nu pleci.

Susanne își stinse țigara dintr-o mișcare rapidă și se duse cu pași grăbiți spre interiorul localului, să își caute halba cu bere.

27.

Tobias Iversen îşi setase alarma pentru ora şase şi se trezi de la primul ţârâit. Se întoarse rapid spre noptieră şi opri deşteptătorul, nevrând ca sunetul acela strident să mai trezească şi pe altcineva din casă. Fratele lui mai mic, Torben, nu era acasă. Rămăsese peste noapte la un coleg de clasă. Tobias se ridică din pat dintr-un salt şi se îmbrăcă, încercând să nu facă prea mult zgomot. Îşi pregătise totul din timp; plănuia de câteva zile această ieşire. Ghiozdanul mic îl aştepta gata făcut la piciorul patului. Nu ştia cât timp avea să lipsească, dar pusese câteva lucruri în plus, pentru orice eventualitate. Avea cortul mic de două persoane, un sac de dormit, un arzător şi ceva de mâncare, cuţitul, nişte şosete de rezervă, celălalt pulover în caz că se făcea frig, busola şi o hartă veche pe care o găsise în magazie. Avea chef de o excursie şi se bucura mult că avea să iasă din casă.

În primele zile după ce el şi fratele lui o găsiseră pe fetiţa spânzurată de copac în pădure, nu suferise chiar atât de mult stând în casă. Mama şi tatăl lui vitreg primiseră foarte multe vizite, mai ales de la poliţişti, care puneau întrebări şi investigau, şi atât mama, cât şi tatăl lui vitreg fuseseră foarte amabili şi chiar făcuseră curat în casă. Acum, salonul arăta altfel şi casa mirosea aproape întotdeauna bine. Cei de la poliţie se purtaseră foarte frumos cu ei. Adevărul e că îl trataseră ca pe un erou, îi spuseseră cât de inteligent fusese şi că făcuse exact ce trebuia. Tobias aproape că se simţise puţin împovărat, pentru că nu era obişnuit cu atâtea complimente. Poliţiştii petrecuseră mai multe zile în casă. Nu rămăseseră peste noapte, dar veniseră mereu la prima oră şi plecaseră târziu. Înconjuraseră zona cu o bandă de plastic cu roşu şi alb pe care scria „Poliţia”, ca să îi ţină departe pe curioşi. Şi erau mulţi curioşi, atât din regiune, cât şi din alte părţi. Puţin mai în jos, pe şosea, parcaseră maşini de la multe canale de televiziune, cu elicoptere în aer şi o mulţime de jurnalişti şi fotografi, dintre care mai mulţi încercaseră să stea de vorbă cu Tobias. În zilele care urmaseră descoperirii, telefonul sunase întruna şi o auzise pe mama lui vorbind cu cineva despre bani, că ar fi putut primi bani mulţi dacă băieţii le-ar fi acordat un interviu, dar poliţia nu îi lăsase să o facă, le interzisese, şi, de fapt, Tobias se bucura de asta. Cei de la şcoală îşi schimbaseră atitudinea în timpul pauzelor. Celor mai mulţi dintre ei, mai ales fetelor, li se păruse amuzant. Tobias devenise un fel de celebritate, dar nu era deloc în regulă, pentru că unii băieţi, mai ales cei doi colegi noi care veneau de la oraş, erau invidioşi şi începuseră să vorbească urât despre el. Tobias o întrebase pe mama lui dacă ar fi putut să rămână acasă câteva zile, pentru că ziariştii mergeau şi pe la şcoala lui ca să

îi facă fotografii în timp ce juca fotbal și îl chemau să se apropie de gard. Bineînțeles, nu o făcuse, pentru că polițiștii îl avertizaseră să nu spună nimănui ce văzuse și voia să le dea ascultare. Agenții cotrobăiseră în toată pădurea, în costume de plastic albe. Tobias urmărise totul de pe un scaun din grădină. Nimeni altcineva nu avea permisiunea să o facă. Inclusiv televiziunea de stat NRK, TV2 și toate celelalte trebuiau să rămână pe șosea, în afara zonei împrejmuite, și nu puteau decât să își strige întrebările când se întâmpla ceva chiar în fața lor. Dar el o găsise pe fetiță și cunoștea fiecare colțișor al zonei, și, în plus, se împrietenise puțin cu polițiștii. Pe unul îl chema Kim, pe celălalt Curry și pe polițistă o chema Anette. Apoi mai era șeful lor, care avea barbă și se numea Holger. El, șeful, nu petrecuse prea mult timp acolo, ci fusese o singură dată, dar el vorbise cu Tobias și tot el hotărâse că nu aveau voie să povestească nimănui ce văzuseră. Cel mai mult Tobias vorbise cu polițistul pe nume Kim și destul de mult cu cel pe nume Curry. Lui Tobias îi plăcea de ei. În general, nu îl tratau ca pe un copil, ci aproape ca pe un adult. Ieșeau des din pădure și veneau spre casă ca să îl întrebe ba una, ba alta. Dacă se plimba multă lume prin pădure. Dacă el construise cabana aceea micuță. Câte ceva despre vecini. Dacă își amintea că văzuse ceva ciudat în ultima vreme. Lucruri din astea. În prima seară venise și o psihologă și îi spusese că putea discuta cu ea dacă avea nevoie, așa că vorbise puțin cu ea și fusese foarte bine, dar, sincer să fie, pe atunci încă nu îl afectase faptul că găsise fetița, și abia după câteva zile își dăduse seama ce se întâmplase de fapt. Atunci îi trecuse prin cap. Stătea pe scări și își dădu seama. Da, așa, dintr-odată. Ce se întâmplase de fapt. Că fetița din copac, pe care o chema Johanne, avea o mamă și un tată, și o soră, și mătuși și unchi, și bunici, și prietene și vecini și că acum nu mai era în viață și că aceștia nu aveau să o mai vadă vreodată. Și că cineva o făcuse intenționat, ba chiar lângă casa lui. Tobias simțise un fior rece când se gândise la asta; ar fi putut să atârne el spânzurat de copac. Sau fratele lui mai mic. Atunci simțise o durere ascuțită înăuntrul lui și trebuise să se urce în pat, și în noaptea aceea avusese și niște coșmaruri îngrozitoare. Se făcea că cineva îi punea o coardă de sărit în jurul gâtului. Îl spânzurase și trăgea în el cu săgeți din lemn de salcie, dar cu vârf adevărat. Îl auzea și pe Torben strigând după ajutor, dar nu reușea să se dezlege, era spânzurat și încerca să își elibereze gâtul și nu reușea să respire. Tobias se trezise transpirat tot, cu capul lipit de pernă.

Cei de la poliție fuseseră prin casa lor câteva zile la rând. Apoi, din câte se părea, își terminaseră treaba și plecaseră din nou. Acum, nu mai erau benzile de pe șosea care opriseră trecerea și unii ziariști bătuseră la ușă, dar mama lor nu îi lăsa să intre. Tobias bănuia că, în realitate, ea ar fi vrut să le dea drumul în casă, mai ales că unii dintre ei erau dispuși să plătească destul

de mulţi bani, dar şeful poliţiei, Holger, bărbatul acela gras cu barbă şi ochi blânzi, fusese foarte categoric în privinţa aceasta.

Tobias plănuia deja de ceva vreme excursia asta şi acum era momentul perfect. Avea liber de la şcoală şi, pentru prima dată, fratele lui mai mic nu era acasă. Se îmbrăcă în linişte, îşi puse ghiozdanul în spate şi ieşi pe furiş pe uşa din spate.

Mai ajunsese înainte până la lacul Litjønna, aşa că ştia drumul. Îşi luă cu el harta şi busola doar aşa, pentru orice eventualitate. În caz că avea să se plimbe pe-acolo. Chibriturile! Oare luase chibriturile? Îşi dădu jos ghiozdanul şi pipăi buzunarele laterale. Da, erau acolo. Chibriturile erau importante. Noaptea era foarte rece dacă nu aveai un foc la care să te încălzeşti. Nu că ar fi plănuit să rămână afară peste noapte, dar s-ar fi putut întâmpla oricând. Aşa cum se putea la fel de bine să nu se mai întoarcă. Poate că avea să rămână în pădure şi să nu se mai întoarcă niciodată în casa aceea tristă. Chiar că ar fi fost ceva. Şi să fie sănătoşi. Bineînţeles, nu vorbea serios. Frăţiorul lui se întorcea în ziua următoare. Lui Tobias îi plăcea foarte mult să stea cu fratele lui, dar era bine şi să aibă puţin timp pentru el însuşi.

Tobias îşi puse din nou ghiozdanul în spate şi închise încet uşa după el. Când ieşi din casă, simţi aerul proaspăt de primăvară. Străbătu cu paşi grăbiţi curtea şi intră în pădure. Tobias o apucă pe un alt drum decât cel obişnuit şi nu se îndreptă spre cabana pe care o construise, locul unde o găsise pe fetiţă. Nu voia să se gândească la asta acum; nu avea chef să i se facă din nou frică. Acum trebuia să fie puternic; avea liber şi, la urma urmei, pleca în excursie, aşa că nu era un moment bun ca să îşi facă griji. Tobias înaintă de-a lungul pârâiaşului până ajunse la un drumuşor cu urme de vite pe care merse mult spre interior. După o oră ieşi de pe potecă, îşi dădu jos ghiozdanul şi luă micul dejun. Era important să îşi hrănească trupul şi nu voise să facă zgomot prin bucătărie acasă. Pădurea era uscată şi plăcută; nu mai plouase de multă vreme. Se aşeză pe un butuc şi se bucură de privelişti, timp în care înfulecă două felii de pâine şi bău puţin suc din sticla pe care o luase la el. Lui Tobias îi plăcea foarte mult primăvara. Să vadă cum se retrăgea iarna era ca şi cum… Ei bine, îl umplea de speranţă. Aducea cu sine noi posibilităţi, un nou prilej să se întâmple şi ceva bun, ca lumea să se schimbe. Se gândise de multe ori că Anul Nou ar fi trebuit să pice primăvara, nu în toiul iernii. În ziua de după 31 decembrie nu se vedea nicio schimbare, dar primăvara totul era altfel. Frunzuliţe proaspăt apărute în copaci, de un verde delicios, flori şi alte plante în pădure, păsări care se întorceau şi ciripeau printre ramuri. Tobias îşi termină micul dejun şi o apucă din nou pe pantă, fredonând. Îşi promisese că avea să descopere mai multe lucruri despre fetele creştine. Nu avea să mai spună minciuni, ci avea să afle exact

ce se întâmpla de fapt acolo. Îi părea puțin rău că nu își luase cartea; i-ar fi prins bine în caz că avea să fie obligat să înnopteze departe de casă. Ar fi putut citi lângă foc, în mijlocul pădurii. Ajunsese deja la al doilea titlu de pe lista lui Emilie; terminase *Împăratul muștelor,* pe care îl citise dintr-o suflare, devorând fiecare cuvânt. Nu era sigur că înțelesese totul, dar nu conta. Fusese o carte bună. Îl făcuse fericit. Noua carte, *Zbor deasupra unui cuib de cuci,* nu era chiar așa de ușor de citit, limbajul era mai mult pentru adulți și Emilie îi spusese că, dacă nu reușea să o citească, o putea schimba cu alta, dar intenționa să încerce să o citească pe toată. Până acum i se părea fascinantă. Cartea era despre un indian, chief Bromden, care era internat într-un spital din care nu îi dădeau drumul. Șefa spitalului era o doamnă incredibil de severă, o adevărată vrăjitoare. Chief Bromden se dădea drept surdomut, adică se făcea că nu poate nici să vorbească, nici să audă, pentru că… ei bine, Tobias nu era prea sigur de ce o făcea, dar, chiar și așa, cartea tot te captiva. Ar fi trebuit să o ia la el. Fusese un prost că nu o făcuse.

Din vârful dealului se vedea bine terenul din fața lui. Putea vedea lacul Litjønna în depărtare. Avea cam o oră sau două de mers până acolo. Tobias se bucura de asta, dar simți și un gol în stomac. Toată lumea vorbise mult despre creștinii aceia, dar nimeni nu știa nimic despre ei. Și dacă erau periculoși? Păi, periculoși sau nu, poate că oricum nu voiau să primească vizite. Pe de altă parte, ar fi putut foarte bine să fie simpatici foc. Poate că aveau să îl întâmpine cu brațele deschise și să îl invite la pui și suc și avea să își facă o mulțime de prieteni noi. Poate că aveau să îi ofere posibilitatea să stea cu ei, și poate și lui Torben și așa avea să se rezolve totul dintr-odată.

Cel mai bine ar fi să nu se apropie de ei de la început. Nu se știa niciodată. Ar fi putut să-și pună cortul la o anumită distanță, într-un loc de unde să-i poată observa. Ar fi putut să se culce la pământ, cu binoclul, să se camufleze și să spioneze puțin. Să aștepte momentul potrivit.

Zâmbi în sinea lui. Era o idee bună. Avea să-și instaleze cortul astfel încât să-i vadă. Să-i spioneze puțin. Chiar ar fi trebuit să își ia cartea la el, dar acum era deja prea târziu ca să se întoarcă. Avea în schimb să facă pe indianul. Chief Tobias Bromden, cu o misiune secretă.

Se mai încălzise deja puțin; soarele se ivea dintre nori și aproape că îi lumina drumul; era un semn bun. Tobias își dădu jos haina, o puse în ghiozdan și intră și mai adânc în pădure.

Descoperi gardul doar când fu la numai câțiva centimetri distanță, gata să se lovească de el. Visase cu ochii deschiși. Camuflaj și un loc pentru cort, la asta se gândise. Mai fusese pe acolo, așa că știa un loc bun de unde putea spiona. Din câte vedea el, primăria vânduse ferma cea veche și pământurile adiacente. Înainte, fusese un loc de reabilitare a drogaților, o fermă veche

unde puteau veni ca să fugă de oraș și să se dedice agriculturii și plimbărilor prin pădure și altor astfel de lucruri; se zicea că ar fi fost un adăpost pentru ei. Dar după aceea, primăria nu a mai avut atâția bani și se hotărâse să îi cheltuiască pe alte lucruri. Tobias nu era prea sigur de ce, dar ideea era că centrul pentru dependenții de droguri fusese închis. Acum, îl cumpăraseră niște creștini. Tobias mai fusese de două ori acolo, o dată pe când erau acolo dependenții de droguri și încă o dată când nu era nimeni. Mersese cu Jon-Marius, care fusese cel mai bun prieten al lui, dar care, din păcate, se mutase în Suedia cu mama lui la jumătatea clasei a șasea. În orice caz, găsiseră un loc perfect pentru spionaj, un dâmb aflat nu foarte departe de fermă, de unde se vedea bine aproape tot ce se întâmpla acolo.

Cu toate acestea, nu își amintea de gard și acum fusese cât pe ce să se lovească de el. Era făcut dintr-o plasă de metal, de genul celor care de obicei aveau sârmă ghimpată în partea de sus. Tobias se dădu repede câțiva pași înapoi și se ascunse printre niște copaci, privind curios noul obstacol. Gardul nu avea sârmă ghimpată în partea de sus, dar era înalt. Mult mai înalt ca el, cam de două ori mai înalt. Gardul părea complet nou. Ca și cum tocmai ce fusese montat. Tobias aruncă o privire la partea mai înaltă a gardului și se gândi puțin. Poate că ar fi reușit să îl sară, dar nu fără să fie văzut. Acum vedea ferma mai în față, în depărtare. Și acolo se petrecuse ceva ciudat: clădirea principală nu mai arăta ca înainte, ci fusese renovată. Din câte se părea, adăugaseră structuri pe dinafară și deasupra, și nu mai aducea a fermă, ci semăna mai degrabă cu o bisericuță sau ceva asemănător. Avea un turn și ce era chestia aia? O seră alături? Se uită la pământ, dar nu reuși să vadă de la o asemenea distanță. Spațiul dintre gard și clădiri era destul de deschis. Nu ar fi avut multe locuri în care să se ascundă. Dâmbul la care se gândise el ca loc de spionaj se afla de cealaltă parte. Ca să ajungă până la el, trebuia să înconjoare gardul. Ar fi fost mult mai rapid să îl sară, dar după ce se mai gândi de câteva ori, se hotărî că nu merita să riște. Nu că ar fi crezut că cei de dincolo de gard ar fi fost oameni răi, chiar deloc, dar chiar și așa… Ce-ar fi spus dacă l-ar fi descoperit? La urma urmei, aproape de locul acela găsise o fetiță în rochiță, spânzurată de un arbore, cu un semn la gât, așa că era mai bine să fie prudent.

Ar fi putut oricând să se întoarcă și să se ducă acasă; era și asta o posibilitate. Deja văzuse puțin din ce se întâmpla pe-acolo. Construiseră case noi și ridicaseră un gard. Un fel de tabără creștină sau ceva de genul ăsta. Bineînțeles, avea deja destule lucruri de povestit. Preț de o clipă, Tobias se gândi să se întoarcă acasă, dar, în final, curiozitatea învinse teama. Ar fi fost interesant să aibă și altceva de povestit. Poate dacă ar fi reușit să-i vadă pe câțiva dintre cei care locuiau acolo… Tobias se retrase puțin în spate, în

pădure, îndeajuns cât arborii să îl ascundă, dar să poată vedea în continuare gardul. Se părea că drumul era mai scurt dacă înconjura gardul prin partea stângă. Acolo putea vedea capătul îndepărtat al gardului, în timp ce în partea dreaptă nu vedea capătul și nu știa cât avea de mers dacă o apuca în direcția aceea. Tobias își trase pe cap gluga de la hanorac și se gândi. Se simțea bine ascuns de hanorac. În plus, creștea suspansul operațiunii. Era un agent care îndeplinea o misiune secretă. Cu un cuțit și o lanternă în ghiozdan, și o enigmă de rezolvat. Se aplecă ușor în față, făcându-se cât mai mic posibil și înconjură gardul prin pădure. Tobias se mișcă pe furiș, înaintând pe porțiuni scurte. Pe vine, parcurse aproximativ o sută de metri, după care se aruncă la pământ, ca să observe. Nu era nimeni. Cineva făcuse o gaură de partea cealaltă a gardului. Acum se vedea un vehicul, un tractor parcat în depărtare. Repetă manevra. Se aplecă, o porni în fugă, găsi un loc potrivit și se aruncă în iarba neagră. De data aceasta putea vedea și mai bine.

Da, chiar erau sere, de sticlă. Erau două și destul de mari. Tobias știa că niciun copil din cei care locuiau acolo nu mergea la școală. Oare nu coborau nici la supermarket? Poate că mâncau ceea ce cultivau, ca să nu trebuiască să iasă de acolo? Își scoase cu grijă binoclul din ghiozdan. Acum vedea foarte bine serele. Și tractorul. Un Massey Ferguson verde, vechi.

Brusc, Tobias își simți inima cum începe să-i bată mai puternic, când văzu o persoană prin binoclu. Un bărbat. Ba nu, o femeie. Cu o fustă cenușie și ceva alb pe cap. Se îndrepta spre seră. Dispăru. Tobias observă din nou zona prin binoclu, încercând să mai găsească și alte persoane, dar nu văzu nicio mișcare. Dădu drumul binoclului și îl lăsă să îi atârne la gât. Apoi se ridică. De data aceasta riscă și parcurse o distanță mai lungă; voia să urce puțin mai mult pe deal. Acum sentimentul de teamă dispăruse complet, învins pe deplin de cel de curiozitate. Se aruncă din nou pe iarba neagră chiar în momentul în care poarta serei se deschise și ieși cineva. Aceeași femeie și… Răsuci puțin lentila binoclului, ca să focalizeze mai bine. Un bărbat. O femeie și un bărbat. Bărbatul era îmbrăcat tot cu haine cenușii, dar capul îi era descoperit. Oare doar femeile trebuiau să poarte ceva pe cap? Asta chiar că ar fi fost o poveste bună. „Toate femeile poartă ceva alb pe cap, dar bărbații nu poartă nimic”. Sau poate că nu. Oare ce însemna asta? Trebuia să se mai apropie puțin. Nu era îndeajuns.

Tobias tocmai ce se ridica din nou, pregătit să străbată următoarea porțiune, când, dintr-odată, o văzu pe fata aflată de cealaltă parte a gardului. Fu atât de surprins, încât uită cu desăvârșire să se trântească la pământ. Rămase în picioare chiar în fața ei, fără să se poată mișca. Era cam de-o vârstă cu el, sau poate un pic mai mică. Era îmbrăcată la fel ca femeia din seră: o fustă de lână cenușie, groasă, și ceva alb pe cap. Stătea în genunchi

într-o grădină de legume. Părea că scoate buruienile. Legumele semănate ar fi putut fi morcovi sau salată, sau altceva, era greu de știut. Tobias se ghemui, ca să se ascundă puțin. Fata se ridică și își întinse spatele. Își trecu mâinile peste genunchi. Părea obosită. Nu era foarte departe de el, poate doar la vreo zece metri. Tobias își ținu respirația în timp ce fata se așeză din nou în grădină și continuă să scoată buruieni. Își atinse gâtul și își șterse sudoarea de pe frunte. Tobias uită cu totul că era spion și că trebuia să aibă grijă. Fata părea obosită și însetată. Nu avea să se întâmple nimic dacă o întreba de voia cumva niște apă. Avea o sticlă mare în ghiozdan.

Tobias își drese puțin glasul. Fata își văzu de treabă fără să reacționeze. Tobias aruncă rapid o privire în jurul lui și găsi pe jos câteva conuri vechi de pin. Aruncă unul cu grijă, dar acesta nu ajunse nici măcar până la gard. Se ridică pe jumătate și aruncă celălalt con de brad cu ceva mai multă forță, iar de data aceasta își atinse ținta. Conul nimeri drept în gard, cu un zgomot ascuțit, mult prea puternic. Îi păru numaidecât rău și se aruncă în iarba neagră, unde rămase cât mai tăcut posibil.

Când își ridică din nou privirea, fata mai că ajunsese lângă gard. Auzise zgomotul și acum îl văzu. El îi văzu ochii. Fata îl privea țintă. Tobias își duse un deget la gură. „Șșșt”. Fata părea foarte surprinsă, dar, chiar și așa, luă seama la gestul lui și nu spuse nimic. Se uită în jurul ei. Mai întâi într-o parte. Apoi în cealaltă. După care încuviință încet din cap. Tobias se uită în jurul lui și se îndepărtă de gard. Deschise ghiozdanul, scoase sticla cu apă, veni și o puse sub gard, după care se târî repede înapoi spre ascunzătoarea lui. Fata cu fustă cenușie se uită din nou în jurul ei. Nu era nimeni prin apropiere. Se ridică iute, se apropie dintr-un salt de sticla de apă și o apucă rapid. O ascunse în fustă și se întoarse direct spre locul în care smulsese buruienile. Tobias o văzu desfăcând capacul și bând apă. Goli aproape toată sticla. Probabil că îi fusese îngrozitor de sete. Fata cu chestia aia albă pe cap se tot uita în jurul ei. Părea nervoasă, îngrijorată să nu vină cineva. Tobias prinse puțin curaj și se apropie din nou de gard. Fata se mișcă și ea puțin, încet și uitându-se mereu peste umăr. Acum îi vedea mult mai bine chipul. Avea ochii albaștri și mulți pistrui. Pălăria aceea ciudată și fusta cenușie aproape că o făceau să pară mai în vârstă, dar nu era așa. Dacă s-ar fi îmbrăcat normal, ar fi semănat perfect cu colegele lui de clasă. Fata ridică ușor sticla spre el, gest prin care îl întreba dacă voia să i-o înapoieze. Tobias dădu din cap că nu. Fata se puse în genunchi și scoase ceva din buzunarul fustei. Era un carnețel și un creion micuț. Scrise ceva pe o foaie, apoi o îndoi cu grijă. Se ridică brusc, se apropie în fugă de gard și trecu bilețelul prin grilaj. Se uită agitată în jur, se întoarse la fel de repede în punctul de unde plecase și își văzu de treabă în grădină. Tobias se târî până la gard și luă bilețelul. Se

întoarse în patru labe la ascunzătoarea lui și îl desfăcu. Scria: „Mulţumesc”. Își ridică privirea spre fată și zâmbi. Încercă să își dea seama cum să spună „Cu plăcere” fără să deschidă gura, dar nu era chiar așa de ușor. Fata se uită peste umăr și mai scrise ceva. După aceea se apropie rapid de gard, dar de data asta nu mai îndoi foaia, ci lăsă carnețelul și creionul pe jos, lângă gard. Tobias se târî din nou într-acolo, luă carnețelul și creionul și se întoarse grabnic, în același fel, la ascunzătoarea lui. „Mă numesc Rakel, scria în carnețel. Nu am voie să vorbesc. Cum te cheamă?” Tobias se uită la fată. Nu avea voie să vorbească? Ce fel de regulă mai era și asta? Și de ce era atât de însetată? Și de ce era singură afară? Tobias se gândi puțin, apoi scrise un răspuns: „Pe mine mă cheamă Tobias. Locuiești aici? De ce nu poți vorbi?” Se întoarse de-a buşilea la gard cu carnețelul, după care reveni la locul lui. Locuieşti aici? Poate că era o întrebare prostească, era destul de evident că așa era, dar, în sfârșit, nu-i venise în minte altceva. Fata zâmbi puțin când se uită la carnețel și îi scrise repede un răspuns. Continuă să fie la fel de prudentă ca înainte. Se uită de câteva ori peste umăr, înainte să rişte și să treacă prin gard caietul. „Locuiesc aici. Lux Domus. Nu îți pot spune de ce (nu pot să vorbesc)”. Când el citi bilețelul, fata încercă să-i mai comunice ceva prin gesturi. Ca și cum ar fi vrut să-i mai explice ceva, dar nu se hotăra dacă să o facă sau nu. Tobias îi zâmbi și îi scrise un răspuns: „Locuiesc în apropiere, în pădure. Suntem vecini”. Desenă un *smiley* mic. Apoi adăugă: „Ce înseamnă Lux Domus?” îi înapoie fetei carnețelul, iar aceasta schiță din nou un zâmbet. După ce se uită iarăși în jur, ca să fie sigură că nu o vede nimeni, scrise un alt răspuns și se apropie iute de gard cu carnețelul, apoi se întoarse la fel de iute în locul în care plivea buruieni. „Lux Domus = Casa Luminii. Eşti foarte amabil că mă ajuți. Mulţumesc”. Pe Tobias îl șocă puțin ultimul lucru pe care îl scrisese fata. Nu o ajutase cu aproape nimic! Doar îi dăduse niște apă. Se gândi puțin la ce să scrie. Cuvintele i se păreau foarte importante, acum că nu le putea rosti cu voce tare. Trebuia să se gândească foarte bine. Mestecă puțin creionul, apoi se hotărî ce să scrie. Întrebă: „Ai nevoie să te ajut și cu altceva?” După care trecu din nou caietul prin gard.

Dintr-odată, lângă casă se întâmplă ceva. Fata se uită agitată peste umăr și scrise repede un răspuns. De data aceasta rupse foaia din carnețel și o îndoi, așa cum făcuse cu primul bilețel. Acum era lume pe drum, cineva ieşise din casă; de fapt, din casă ieşiseră mai multe persoane. Se părea că tocmai ce terminaseră de făcut ceva în biserică. Fata se ridică repede și aruncă bilețelul prin gard, spre el. Acum Tobias auzi și voci. O strigau.

— Rakel!

Fata se ridică încet și își trecu mâinile peste fusta cenuşie. Tobias nu îi mai putea vedea ochii, întrucât avea capul plecat. Fata luă săpăliga de jos și

se îndreptă încet spre cei care o strigaseră. Tobias rămase nemişcat şi nu îndrăzni să se mişte până nu dispăru grupul de persoane aflat de cealaltă parte a gardului. Fata se apropie de ei şi intrară cu toţii într-una dintre sere. Peste fermă se lăsă din nou liniştea. Tobias ieşi cu grijă din ascunzătoarea lui şi luă ultimul bilet. Îl puse în buzunar şi îl scoase din nou doar după ce se ascunse mai bine, puţin mai departe de gard. Desfăcu bileţelul cu mâinile tremurând. Simţi un junghi de durere în sinea lui când văzu ce scria pe bileţel.

„Da. Ajută-mă, te rog”.

Se întoarse încet, în patru labe, la gard. De partea cealaltă nu se vedea încă nicio mişcare. Tobias nu prea ştia ce să facă. Pornise într-o misiune secretă care, în realitate, fusese doar un joc în mintea lui.

Acesta nu era un joc.

Era real.

Fata cu fustă cenuşie exista cu adevărat. Cea care era foarte însetată şi nu putea vorbi. Şi acum îi ceruse să o ajute.

Tobias îşi puse ghiozdanul în spate şi o porni spre dealul cu vedere spre fermă.

28.

Mia Krüger se trezi cu senzaţia că mai era cineva în camera ei de hotel. Nu reuşi să deschidă de tot ochii, aşa că rămase ca într-o ceaţă, pe jumătate adormită, pe jumătate trează. Se chinui să deschidă ochii îndeajuns ca să vadă că era singură. Era doar ea în cameră. De fapt, era chiar deprimant. Aşa era viaţa ei acum. O cameră de hotel şi un caz. La urma urmei, toate astea erau temporare.

„Vino, Mia, vino”.

În orice caz, în scurt timp avea să dispară şi ea. De ce să se lase copleşită? De ce să se gândească la astfel de lucruri? De ce una? De ce cealaltă?

Din cine ştie ce motiv, pe Mia o durea capul. După ce în ultimele şase luni ingerase diverse substanţe narcotice, crezuse că devenise imună la dureri infantile de genul acesta. Noaptea trecută rămăsese cu Susanne mai mult decât prevăzuse. Ei bine, „prevăzuse” nu era chiar cuvântul potrivit, întrucât se întâlniseră din întâmplare. În orice caz, băuse mai mult. Închise ochii şi încercă să îşi amintească visul. Îl visase pe Roger Bakken. Era gol, pe acoperişul motelului din oraş. Tatuajul în formă de vultur se extinsese dincolo de gât şi îi acoperise aproape tot corpul. Încerca să îi spună ceva;

striga, dar nu îl putea auzi din pricina zgomotului puternic de trafic şi a faptului că cineva insista să îi vorbească direct în ureche. Încercase să se întoarcă, să vadă cine îi vorbea, cine îi şoptea acele fraze ciudate pe care nu le înţelegea, dar nu era nimeni acolo. Roger Bakken gesticula cu braţele, voia cu orice preţ ca ea să îl înţeleagă, dar ea nu reuşea să audă nimic. „Vino aici, îi striga el. Coboară”. Şi atunci Roger Bakken se arunca. Plutea încet prin aer spre ea. Tatuajul se extinsese şi mai mult, îi acoperise acum tot corpul şi se rotea în jurul lui în aer. Braţele i se transformaseră în aripi şi picioarele în labe cu gheare. Din cap îi ieşea un cioc. Chiar înainte să se lovească de pământ, Roger Bakken frâna din aripi şi scăpa. Mia nu îşi amintea ce îi spusese. O imagine a cimitirului. Piatra de mormânt a lui Sigrid. Cineva îi şoptea din nou ceva la ureche, o voce invizibilă. Undeva în depărtare băteau clopotele. Pe o insulă. Clopotele băteau pe Hitra. Un sunet metalic al eternităţii care se auzea de la telefonul ei mobil, din buzunarul pantalonilor de lângă patul de hotel. Întinse somnoroasă braţul, căutând sursa zgomotului, apăsă pe ecran şi începu să vorbească înainte să se fi trezit de tot.

— Alo?

— Scuze, te-am trezit?

Era Gabriel Mørk. Tipul cel nou. Frumuşelul care se îmbujora. Hackerul.

— Nu, spuse Mia şi se ridică în şezut în pat. Cât e ora?

— Nouă.

— Pentru Dumnezeu, ce devreme mergi la serviciu.

Mia era acum trează de-a binelea. Visul dispăruse. Dintr-odată, era în camera de hotel.

— Nu m-am dus acasă.

— La naiba, te-ai mutat la birou, sau ce?

Gabriel râse puţin.

— Eh, nu. În fine, poate, puţin. Am multe de învăţat. Simt că am o anumită răspundere.

— Da, ştiu cum e, spuse Mia.

Se dădu jos din pat şi ridică jaluzelele. O altă zi primăvăratică în centrul oraşului Oslo. Copii care se învârteau în jurul fântânii din Spikersuppa. Pensionari pe bulevardul Karl-Johan. Regele în palat. Politicienii în parlament. Toţi văzându-şi de treburile lor zilnice, iar ea trebuia să garanteze că ei puteau face asta în continuare. Înţelegea foarte bine despre ce vorbea tânărul hacker angajat de curând.

— Ar trebui să mai şi dormi puţin din când în când.

— Nu-i problemă, continuă Gabriel. Sunt obişnuit să lucrez noaptea. Mă gândeam că s-ar putea să te intereseze ce am găsit.

— Bineînțeles, spuse Mia și coborî din nou jaluzelele.

Nu era deloc pregătită să înfrunte ziua. De fapt, voia doar să își reia visul. Oare ce îi strigase Roger Bakken?

— Bun, de fapt nu sunt polițist, se scuză Gabriel. Așa că nu prea știu ce e important și ce nu.

— Nu-i nimic, glumi Mia. Spune-mi ce-ai aflat și cu asta basta.

— Bine, continuă Gabriel. Îți amintești că laptopul avea doi utilizatori?

— Roger și Randi.

— Da, Roger și Randi. E ceva ciudat în asta.

— Ce?

— Bun, să-începem cu Roger. Acolo nu prea sunt surprize. Nu a prea folosit laptopul, nu e un *PC dude.*

— Cum i-ai spus?

— Știi tu, nu a folosit calculatorul mai mult decât o fac bărbații în general.

— Cum ar fi?

— E-mail. Mașini și motociclete. Chestiile tipice, de fapt.

— Cui i-a scris? Ceva interesant?

— Sincer, nu. Mai că nu avea mesaje private, adică de la cunoscuți și dintr-astea. A comandat câteva reviste despre motociclete. Facturi în format PDF. Publicitate. O viață puțin cam plictisitoare, cel puțin dacă e să ne luăm după conținutul adresei lui de e-mail.

— Nu toată lumea trăiește în rețea, Gabriel, spuse Mia.

— Nu, clar, dar chiar și așa. E ciudat că nu există nimic. În orice caz, nu asta e cel mai interesant.

— Poți să aștepți o clipă?

— Bine.

Mia puse apelul în așteptare și se duse spre telefonul hotelului care se afla pe noptieră. Formă numărul de la recepție și ceru să i se aducă micul dejun. În ziua precedentă încercase să meargă la bufet și nu se simțea în stare să repete experiența. Prea multă lume.

— Gata.

— Bine, spuse Gabriel. Voi continua să verific utilizatorul Roger, dar voiam să îți spun mai întâi ce am găsit în celălalt.

— În Randi?

— Da.

— Cine e?

— Asta mi se pare atât de ciudat.

— Ce anume?

Gabriel rămase tăcut preț de o clipă.

— Cred că ar trebui să o vezi cu ochii tăi, dar sunt destul de sigur că sunt

una și aceeași persoană.
— Ce vrei să spui?
— Roger și Randi. Sunt aceeași persoană.
— Roger Bakken era două persoane diferite?
— Da, sau nu. Sau da. Îi plăcea să fie femeie.
— Îți bați joc de mine?
— Nu, e adevărat.
— Și cum de știi asta?
— În utilizatorul Roger e bărbat. Are fotografii cu motociclete și mașini. Iese la pescuit și la băut. În utilizatorul Randi e cu totul diferit. E femeie. Paginile preferate marcate în navigator sunt de la bloguri despre menstruație și decorații de interior. Are fotografii cu el îmbrăcat ca femeie. S-ar părea că a dus două vieți diferite.
— Ești sigur de asta?
Îl auzi pe Gabriel oftând la celălalt capăt al liniei.
— Știu că nu sunt polițist, dă sunt în stare să recunosc un bărbat îmbrăcat cu haine de femeie.
— Iartă-mă, își ceru Mia scuze. Doar că părea foarte ciudat.
— Perfect de acord, încuviință Gabriel. Dar el e. Sunt absolut sigur. Vei vedea tu singură când vii.
— Vin imediat, promise Mia. Iar telefonul?
— La fel de ciudat.
— Ce vrei să spui?
— Aproape toate mesajele au fost șterse și nu are niciun număr salvat. N-am nici cea mai vagă idee cu ce se ocupa tipul ăsta, dar a făcut tot posibilul ca să rămână ascuns și să își șteargă urmele, asta-i clar.
— În afară de fotografiile în care e îmbrăcat cu haine de femeie.
— Da, dar astea erau pe calculator.
— Ai spus că aproape toate mesajele au fost eliminate. Înseamnă că au mai rămas câteva?
— Puține, ciudate, dar există.
— Povestește-mi.
— Acum?
— Da, acum.
Mia zâmbi ușor.
— În regulă.
Gabriel își drese glasul și le citi.
— Sunt trei mesaje. Toate din 20 martie.
— Ziua în care a murit.
— Da?

— Da, citește-mi-le.

O bătaie în ușă. Mia se îmbrăcă cu un halat de-al hotelului și luă tava cu micul dejun, în timp ce Gabriel căuta mesajele.

— Bun, primul e scurt.

— De la cine e?

— De la un expeditor anonim.

— Cum se poate așa ceva? Se poate ascunde numărul când trimiți mesaje?

— Da, nu e greu, răspunse Gabriel.

— Poate mă crezi demodată, dar cum se face asta? întrebă Mia și luă o gură de cafea.

Era amară. O scuipă. Înjură încet. Chiar așa de greu era să înveți să faci cafea? Nici farfuria cu ouă jumări și bacon nu o ispitea prea tare.

— Îl trimiți de pe internet. De exemplu, prin txtemnow.com. Sau astfel de site-uri. Sunt multe pe care nu trebuie să te înregistrezi. Tastezi pur și simplu numărul și mesajul și se trimite, sigur cu niște publicitate; așa se finanțează astfel de pagini.

— Și ce scria în mesaj?

— Sunt trei.

— Dă-i drumul.

— „Nu trebuie să zbori prea aproape de soare”.

— Ce-ai spus?

Mia nu reuși să mănânce nimic. Lăsă din nou tava pe pervaz.

— „Nu trebuie să zbori prea aproape de soare”. E primul mesaj.

— Și ce-a răspuns?

— Nu a răspuns nimic. Nu poți răspunde la un mesaj fără numărul expeditorului.

Mia se așeză pe pat și își sprijini capul de perete. Durerea de cap cedă puțin. Să zboare prea aproape de soare. Tatuajul în formă de vultur. Aripi. Icar cu aripi. Aripile lui s-au topit pentru că a zburat prea aproape de soare. Orgoliu excesiv. Mândria. Roger Bakken făcuse ceva ce n-ar fi trebuit să facă.

— Mai ești acolo?

— Da. Scuze, Gabriel, a trebuit să mă gândesc puțin.

— Ți-l citesc pe al doilea?

— Haide.

— *Who’s there*?

— Așa scrie în mesaj? „Cine-i acolo?” în engleză?

— Da. Vrei să ți-l citesc și pe ultimul?

— Da.

— *Bye, bye, birdie.*

Mia închise ochii, dar nu reuşi să se gândească la ceva. „Cine-i acolo?” „La revedere, păsărică”. Nu îi venea nimic în minte. Se ridică din pat şi intră în baie. Îşi zări imaginea în oglindă şi nu îi plăcu ce văzu. Părea istovită. De parcă mai avea doar un strop de vlagă în ea. Ca un fel de stafie. Se aplecă peste cadă şi dădu drumul la apă, să o umple.

— Mia? Eşti acolo?

— Da, scuze, Gabriel. Încercam doar să văd dacă reuşesc să pricep ceva din ultimele două mesaje.

— Şi?

— Nu, momentan nimic. Vin mai încolo la birou, în regulă?

— Perfect, mă găseşti aici.

— Super, Gabriel, până acum ai făcut treabă bună.

Închise şi se duse din nou în cameră. Aşeză telefonul pe pervaz şi încercă să ia o gură din micul dejun. Nu reuşi să înghită. Tot aia. Avea să servească o cafea şi o chiflă în Kaffebrenneriet.

„Cine-i acolo?” „La revedere, păsărică”.

Mia se dezbrăcă şi intră în cadă. Apa caldă îi cuprinse tot corpul şi o linişti puţin. Se bucurase să o vadă din nou pe Susanne. Adevărul este că se bucurase mult. Hotărâseră să se mai vadă… sau nu? Mia nu îşi amintea prea bine; la urma urmei, se îmbătase puţin.

Îşi puse capul pe marginea căzii de baie şi închise ochii.

„Cine-i acolo?”

„La revedere, păsărică”.

Nu era mult, dar măcar era ceva.

29

Cecilie Mykle dormise atât de adânc, că era aproape dureros să se trezească. Din inerţie, întinse mâna după ceasul deşteptător, dar, din cine ştie ce motiv, acesta nu suna. Cecilie încercă să deschidă ochii, dar nu reuşi. Îşi simţea trupul greu, relaxat şi cald, ca şi cum s-ar fi culcat pe un nor uşor şi s-ar fi acoperit cu un alt nor minunat. Se înfăşură mai bine în cuvertură şi se răsuci, ca să se întoarcă pe burtă. Îşi afundă capul în pernă. Încercă să asculte de corpul ei. „Continuă să dormi, continuă să dormi. Uită de ce îţi spun mintea şi conştiinţa ta. Acum ai nevoie să dormi; dormi, dormi, Cecilie, dormi”. Tocmai de aceea îi prescrisese medicul atâtea pastile. Cecilie se împotrivise; nu luase în viaţa ei pastile ca să doarmă. Nu îi plăceau pastilele. Îi plăcea să fie conştientă. Nu îi plăcea ideea ca o substanţă să pună

stăpânire pe corpul ei. Pe Cecilie Mykle o obseda foarte tare să-şi păstreze controlul. Mai scoase o dată mâna pe sub cuvertură, o altă mişcare inconştientă ca să oprească ceasul deşteptător. Ora şase şi un sfert, ca întotdeauna. Totuşi, nu suna. O parte mică din creierul ei vru să ştie de ce, dar fu numaidecât copleşită de restul creierului, care se afla sub efectul somniferelor şi refuza cu îndârjire. Se înfăşură din nou în cuvertură, cu capul sprijinit comod pe perna moale.

— Nu e o propunere, ci un ordin, îi spusese medicul ei. Vei lua pastilele pentru că trebuie să te odihneşti. Trebuie să te odihneşti. De câte ori trebuie să îţi spun, ca să îţi intre în cap?

Cel mai bun medic din lume. Ştia de ce avea nevoie şi insista cu o oarecare severitate. „Trebuie să ai grijă de tine”. Cecilie Mykle nu se prea pricepea la asta. Să aibă grijă de ea însăşi. „Trebuie să ai grijă de tine”, asta îi spunea toată lumea în repetate rânduri, dar lui Cecilie Mykle nu i se părea uşor s-o facă. Crescuse alături de o mamă care nu avea niciodată grijă de ea însăşi şi mereu se ocupa mai întâi de nevoile celorlalţi. Era o rutină de care nu era chiar aşa simplu să scapi.

Probleme, probleme. De aceea nu reuşea să doarmă. Nu ştia de cât timp nu mai dormise o noapte întreagă. Nopţile îi erau dominate de nelinişte. Un pic de odihnă, apoi se învârtea prin casă, se uita la emisiuni de televiziune în toiul nopţii, în timp ce bea o cană cu ceai, şi apoi poate reuşea să se mai odihnească vreo câteva minute, după care suna deşteptătorul, dându-i de ştire că se făcuse din nou ora şase şi un sfert. Mereu avusese multe griji pe cap, iar Cecilie era o persoană care se îngrijora mai mult ca altele.

— Te îngrijorezi fără motiv, îi spunea deseori soţul ei, de exemplu, când cumpăraseră duplexul din Skullerud.

— Nu e prea scump?

— O rezolvăm noi, îi spusese soţul ei şi avusese dreptate: se descurcau bine, mai ales de când începuse să lucreze pe Marea Nordului.

Şase săptămâni la muncă, şase săptămâni acasă. Îi era dor de soţul ei cât timp era plecat, bineînţeles, dar banii le picau cum nu se putea mai bine. Şi când se întorcea, stătea mereu în casă. Cecilie Mykle îşi iubea soţul. Era perfect; n-ar fi putut găsi un soţ sau un iubit mai bun. Nu era ca mulţi prieteni de-ai lui care lucrau tot pe Marea Nordului şi se întorceau cu portofelul plin şi o ţineau numai în petreceri. Şase săptămâni de muncă, şase săptămâni de beţie. Nu, chiar deloc. Când soţul ei era acasă, stătea în casă.

Cecilie Mykle îşi întinse braţele spre tavan şi, în cele din urmă, reuşi să deschidă ochii. Stătu puţin să se dezmeticească. Era somnoroasă, dar chiar şi aşa se simţea foarte bine; ar fi putut dormi toată noaptea; avea pielea fierbinte, trupul moale şi relaxat. Nici nu mai visase ca în ultima vreme. Vise

violente, aproape coşmaruri, dar în noaptea aceasta, nimic. Doar odihnă completă.

Acum se trezi şi îşi veni brusc în fire, în camera întunecoasă, şi se simţi din nou îngrijorată. Oare cât să fi fost ora? întinse braţul ca să aprindă veioza de pe noptieră. Aceasta nu se aprinse. De ce era atât de întuneric? Şi de ce era aşa de frig? Oare se luase curentul? Cecilie Mykle apăsă pe butonul care ilumina ecranul deşteptătorului şi rămase împietrită când văzu cât era ora. Zece fără un sfert? Pentru Dumnezeu, ar fi trebuit să se trezească deja de mult timp. Ar fi trebuit să o ducă de mult pe Karoline la grădiniţă. Cecilie îşi coborî picioarele peste marginea patului şi rămase aşezată, cu capul între mâini. Părea o bucată de plumb. Abia de fu în stare să îşi ţină ochii deschişi. Se ridică, simţindu-şi picioarele slăbite, şi se apropie de întrerupătorul de lângă uşă. Încercă să aprindă lumina, dar nu funcţioną. Era frig şi casa era cuprinsă de o tăcere ciudată. Cecilie se împletici spre fereastră şi trase draperiile. Lumina de primăvară intră în cameră, îndeajuns cât să vadă ceva.

Cecilie ieşi încet pe coridor. Trebuia să o trezească pe Karoline. Înaintă pe holul întunecos simţindu-şi picioarele grele, de parcă nu mai voiau să o susţină. Uitase să îşi pună şosete, iar podeaua era rece. Cecilie îşi trecu o mână peste perete, ca să se orienteze înspre camera Karolinei.

— Karoline!

Vocea îi părea slabă, de parcă nici ea nu voia să se trezească.

— Karoline, te-ai trezit?

Nu primi niciun răspuns din camera fetiţei. Zece fără un sfert? Karoline nu dormise niciodată atât de mult. În mod normal, se ridica din pat la ora şapte sau cel puţin era trează la ora aceea. Deseori venea în patul lor, cu jucăria ei de pluş. De fapt, era cel mai frumos moment din zi. Un moment de linişte în pat, dimineaţa, împreună cu Karoline şi jucăria de pluş.

— Karoline?

Cecilie înaintă bâjbâind, obişnuindu-se treptat cu întunericul. Dintr-odată, simţi ceva umed şi lipicios sub picioare. Ce mai era acum? Se opri şi ridică un picior. Îşi trecu cu grijă mâna peste talpa piciorului. Podeaua era mânjită cu ceva scârbos. Şi tocmai ce o spălase! Cecilie continuă să înainteze pe podeaua lipicioasă spre camera Karolinei. Întinse mâna spre întrerupător, dar nici aici nu era curent.

— Karoline?

Străbătu repede camera şi trase draperiile. Camera se umplu de lumină şi atunci Cecilie Mykle începu să se îngrijoreze cu adevărat.

— Karoline?

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Karoline nu era în patul ei. Podeaua era acoperită de sânge. Cu siguranţă nu era trează. Călcase în sânge. Aşa că

totuşi visa. Încă dormea. Nu ar fi trebuit să ia somniferul, dar medicul insistase. Cecilie Mykle rămase în picioare, în mijlocul camerei fetiţei, încercând să se trezească. Nu îi plăcea visul. Karoline nu era în patul ei. Era ora zece fără un sfert dimineaţa. Podeaua era plină de sânge. Se luase curentul. Casa era întunecoasă. Pe sub pulover, pe braţe i se făcuse pielea de găină. Acum voia să se trezească. „Alarma va suna imediat”, se gândi ea, muşcându-şi buza.

„E doar un vis”.

Cecilie Mykle era uluită. Nici măcar nu auzi că în depărtare suna telefonul.

30

Mia Krüger stătea lângă fereastra cafenelei Kaffebrenneriet, pe strada Storgata, servind a doua cafea cu lapte pe ziua aceea. Mâncase deja o chiflă şi băuse un pahar de suc de portocale; avea o mahmureală surprinzătoare, dar simţea cum corpul ei începea să se trezească după noaptea petrecută cu Susanne. În mod normal, nu prea citea ziarele, dar, din cine ştie ce motiv, azi le citise, chiar dacă primele pagini i se păruseră respingătoare. Aparent, se puseseră de acord să îl numească „ucigaşul de fetiţe”. Miei nu îi plăcea deloc când presa le punea nume şi etichete cazurilor de crime şi dispariţii, sau încăierări sau războaie, sau ce-or mai fi fost. Nu îşi dădeau seama că aşa îşi influenţau cititorii? Nu îşi dădeau seama că îi speriau pe oameni, generând un climat plin de teamă? La naiba cu ei! De ce nu existau legi împotriva unor astfel de chestiuni? Pedepse. Şi, mai ales, imbecilii ăia nu îşi dădeau seama că îi ofereau criminalului exact ce îşi dorea acesta: atenţie. Nu îşi dădeau seama? Nu ştiau că aproape întotdeauna, astfel de oameni căutau atenţie? Pagini întregi în toate ziarele. „Asasinul de fetiţe”. Uneori, se întreba de unde le scoteau ziariştii. Erau interviuri cu vecini şi prieteni şi angajaţi de la grădiniţă. „Poliţia nu are nicio pistă”. Se întrebă de unde scoseseră una ca asta. Fotografii cu Pauline pe plajă, de ziua ei, cu familia. Fotografii cu Johanne patinând şi în piscină cu bunicul ei. Mia clătină din cap, dar nu reuşi să lase ziarele din mână. „Nu există suspecţi”. „O ţară întreagă jeleşte”. Fotografii de la înmormântare. Fotografii cu flori şi lumânări de la locul crimei. Scrisori şi mesaje pentru fetiţe. Copii plângând. Adulţi plângând.

Puse ziarele la o parte şi îşi termină cafeaua cu lapte. Chiar atunci sună telefonul.

— Alo?

— Sunt Holger. Unde eşti?
— În Kaffebrenneriet, pe strada Storgata. Ce s-a întâmplat?
— A mai dispărut una.
Mia îşi simţi cum pe braţe i se făcea pielea de găină. Îşi puse haina de piele pe ea şi ieşi din local în câteva secunde.
— Eşti la birou?
— Acum plec.
— Ia-mă de la 7-Eleven de pe strada Pløen.
— În regulă.
Mia închise telefonul şi urcă rapid strada spre piaţa Youngstorget. La naiba. A treia. „Trei linii pe degetul mijlociu". Nu, nu şi de data aceasta. De data aceasta porniseră mai repede. O altă dispariţie şi deja se puseseră în mişcare. Nu aveau să mai fie şi alte linii. Mia nu ştia cine era fetiţa cea nouă, dar hotărâse deja în sinea ei, în timp ce cobora pe strada Torggata, făcându-şi loc prin mulţime. „O vom găsi pe fetiţă înainte să fie prea târziu".
Ajunse în colţul pieţei Youngstorget în acelaşi moment în care Audi-ul negru al lui Holger îşi făcu brusc apariţia de pe strada Pløen. Se aşeză pe scaunul din faţă şi închise în grabă uşa.
— Unde mergem? spuse ea, încercând să îşi recapete suflul.
— La Disen, răspunse Munch laconic. Strada Disen. Ne-au anunţat cu zece minute în urmă. Andrea Lyng. Şase ani. Nu era în pat când s-a trezit tatăl ei.
Munch puse alarma pe acoperişul maşinii şi călcă pe acceleraţie.
— Acum s-a trezit?
Se uită la ora afişată pe telefon.
— Aşa se pare, murmură Munch.
— Cine e acolo?
— Kim şi Anette. Curry e pe drum.
Munch claxonă enervat la un tramvai şi la câţiva pietoni care nu se mişcau îndeajuns de repede.
— Idioţii naibii.
— A dispărut din casă?
Munch încuviinţă din cap.
— Ce ciudat! Celelalte două au dispărut de la grădiniţă.
— Daţi-vă din drum. Pentru Dumnezeu.
Munch claxonă din nou. În cele din urmă, reuşi să iasă din aglomeraţie şi se îndreptă spre Sinsen.
— Doar tatăl era acasă? Unde e mama?
— N-am idee, murmură Munch.
Sună telefonul şi răspunse pe un ton nerăbdător. Nu era într-una dintre cele mai bune zile ale sale.

— Da? La naiba. Da, trebuie împrejmuită zona. Și tehnicienii să plece deja într-acolo. Poftim? Nu mă interesează, asta este prioritatea noastră acum. Da, bineînțeles că îl considerăm locul crimei. Ajungem în cinci minute.

Închise și clătină din cap.

— Anette?

— Kim.

— Ce-a găsit?

— Sânge.

— Sânge?

Munch încuviință din cap, contrariat.

— S-ar putea să nu fie vorba de omul nostru, spuse Mia. E un mod de operare complet diferit.

— Așa crezi? spuse el fără să se uite la ea.

O fetiță de șase ani dispăruse din camera ei în Disen. Mia scoase o pastilă din buzunarul hainei. Încă spera că dispariţiile nu aveau legătură una cu cealaltă. „Trei linii pe degetul mijlociu stâng. Nu, de data aceasta nu. De data aceasta trebuiau să anticipeze”.

Munch mai claxonă o dată și mai că nu călcă niște punkiști care aveau impresia că nu trebuiau să se miște mai repede pe zebră când venea o mașină de poliție.

— Sângele e al fetiței? întrebă Mia.

— E prea devreme ca să știm, tehnicienii sunt pe drum.

— Ai aflat ultimele noutăți despre Bakken?

— Cel cu tatuajul în formă de vultur? Da. Roger sau Randi? Același personaj.

Era un travestit sau cum?

— Așa se pare.

— Nu am nevoie de așa ceva acum. Sincer, nu am.

Nu rostise ultima frază către Mia, ci mai degrabă o spusese printre dinți. Ieși apoi spre Trondheim și merse până în Disen pe strada Disenveien. Avea să fie o zi cu totul neobișnuită pentru cei din micile duplexuri roșii.

— Ce avem? întrebă Munch când coborâră din mașină.

— Andrea Lyng. Șase ani. Dispărută din camera ei. O urmă de sânge de la scări până în camera ei. Sânge în pat.

Kim se scărpină în cap, cu o expresie serioasă pe chip.

— Unde e tatăl?

— În sufragerie, spuse Kim arătându-i cu degetul. E copleșit de-a dreptul.

— Medicul legist a ajuns?

Kim dădu din cap că da și îi conduse spre intrare. Ajunseră la poteca de pietriș care ducea spre ușă, când își făcu apariția Anette. Avea telefonul în

mână și părea îngrijorată.

— Încă una.

— Ce? întrebă Munch. Încă o dispariție?

Anette confirmă.

— Tocmai ce ne-au anunțat. Karoline Mykle. Șase ani. Dispărută din camera ei în Skullerud.

— La naiba! exclamă Munch.

— Sânge? întrebă Mia.

Anette încuviință.

— În regulă, spuse Munch. Voi două vă ocupați de Skullerud, eu și Kim rămânem aici. Trimite un alt grup de tehnicieni și acolo.

— Sunt deja pe drum, răspunse Anette.

Munch îi aruncă o privire rapidă Miei. Nu spuse nimic, dar știa ce gândea.

„Două într-o zi? Două în același timp?”

— Mergem cu mașina mea, propuse Anette și o luă la fugă în fața Miei spre Peugeotul roșu parcat lângă trotuar.

31.

Ziaristul de la *Aftenposten,* Mikkel Wold, tocmai ce încărcase unul dintre articolele lui și era destul de mulțumit de rezultat. În ziua de astăzi, totul mergea foarte repede: abia de avusese timp să îl revizuiască înainte să îl trimită. Reciti de câteva ori articolul așa cum fusese publicat. Din fericire, nu conținea erori, totul părea în ordine. „Un ultim rămas-bun de la Pauline”. Scrisese despre înmormântare în ziua dinainte, împreună cu alți doi colegi. Ei se ocupau de pagina întâi a ediției tipărite a ziarului, în timp ce Mikkel trebuise să găsească un alt punct de vedere. În mod normal, lucrau separat, cei de la versiunea tipărită și cei de la ediția digitală, dar nu și de data aceasta. Acum, laitmotivul era „Toți lucrăm pentru toți”, iar Mikkel își dăduse seama că și concurența proceda la fel.

Biserica din Skøyen fusese plină până la refuz de oameni. Din dorința explicită a familiei, toți ziariștii trebuiseră să aștepte afară, dar nu toți înțeleseseră asta. Mikkel Wold își văzuse mai mulți colegi de la alte ziare strecurându-se în biserică, printre rude, vecini și prieteni. Ce-i drept, lucrau într-un sector cu o concurență foarte dură, dar existau și limite. *Aftenposten* alcătuise o echipă bună care să se ocupe de caz. Oameni buni. Ziariști profesioniști. Nu o menționaseră în mod explicit, dar cei de la redacție se puseseră cumva de acord că era necesar să nu iasă în evidență. Să nu

exagereze dacă nu era nevoie. Să dea dovadă de respect. Să nu își vâre nasul murdar și curios pe unde nu trebuia. Spre deosebire de unii dintre rivalii lor.

Lui Mikkel Wold îi oferiseră un alt post cu luni de zile înainte. Se apropia de patruzeci de ani și de doisprezece ani lucra la *Aftenposten.* Ar fi fost distractiv să mai schimbe atmosfera, și cine știe când avea să i se mai ofere o astfel de ocazie, dar se bucura că refuzase. „Un ultim rămas-bun de la Pauline". Îi luase interviu unei prietene de-a Paulinei de la grădiniță și părinților ei. Poate că perspectiva aceasta era chiar la limită, dar în cele din urmă hotărâse că era potrivită. Era relevantă. Durere adâncă pricinuită de pierdere. O fotografiaseră pe fetiță plângând, cu un buchet de flori într-o mână și un desen pentru Pauline în cealaltă. Frumos și emoționant. Se încadra în limitele „Acționează cu respect", fără îndoială. Sau nu? Mikkel Wold oftă ușor și își întinse brațele. Nu dormise prea mult de când o găsiseră pe fetiță. Oare își pierdea mințile? Ar fi scris așa ceva cu zece ani în urmă? Sau cu cinci? Hotărî să nu se mai gândească la asta și se duse la bucătărie să își pună o ceașcă de cafea. Exista un murmur general în redacție. Trecuse ceva vreme de când nu mai avuseseră parte de un astfel de caz. Oare întâlniseră vreodată ceva asemănător? Un criminal în serie care le îmbrăca pe fetițe ca pe păpuși și le spânzura în arbori cu un ghiozdan în spate? Clătină din cap și luă o gură de cafea. Totul i se părea oarecum ireal. Ar fi putut să se întâmple în Statele Unite sau poate la televizor, dar nu aici. Lui Mikkel Wold îi fusese greu să își păstreze calmul când văzu câtă lume ieșea din biserică. Sicriul mic și alb. Toate chipurile triste. Durerea. „Un ultim rămas-bun de la Pauline". Sperase că nu întrecuse măsura. Nu, nu o făcuse. Articolul ieșise bine.

— Pleacă din nou.

Silje își vârâse capul în bucătărie.

— Încotro?

Mikkel lăsă ceașca pe masă și o urmă pe tânăra ziaristă spre biroul de alături. Făceau cu rândul la ascultat radioul poliției douăzeci și patru de ore pe zi. Nu voiau să rateze nimic.

— Skullerud.

— Altă fetiță?

— Să vedem, spuse Silje și dădu volumul radioului mai tare.

— Ce avem?

Grung intră în cameră, nebărbierit și cu fața ușor înroșită, ca întotdeauna. Se părea că nici redactorul nu dormise prea mult în ultima vreme.

— Mai multe unități se deplasează spre Skullerud.

— Skullerud? Nu era vorba de strada Disenveien?

— În ambele locuri.

— Disen? întrebă Mikkel Wold, care nu ştiuse nimic despre asta.
— De câteva minute, confirmă Grung. Erik şi Toveya sunt acolo.
Se întoarse din nou spre Silje.
— Avem o adresă exactă în Skullerud?
— Strada Welding Olsens. Relativ aproape de şcoala din Skullerud.
— Mă ocup eu, se oferi Mikkel.
— Perfect, răspunse Grung. Ne ţii constant la curent, bine?
Mikkel Wold se întoarse rapid la biroul lui şi îşi strânse echipamentul.
— Avem vreun fotograf?
Grung spuse tare, peste murmurul din birou:
— Cred că Espen e liber.
— Nu, şi el s-a dus în Disen.
— Sun-o pe Nina, spuse Mikkel Wold şi o luă la fugă spre uşă. Spune-i că ne vedem acolo.
Coborî cu ascensorul în stradă, ieşi în staţia de taxi şi găsi unul liber. Scoase telefonul şi formă numărul lui Erik Rønning, colegul lui care se dusese în Disen.
— Alo!
— Ce se întâmplă acolo?
— Ne-au interzis accesul. Totul e puţin haotic. S-ar părea că nimeni nu ştie prea bine ce se întâmplă.
— Doar noi suntem acolo?
— Am vrea noi, râse colegul lui. Sunt toţi aici. Mia! Mia!
Erik dispăru pentru o clipă. Apoi reluă conversaţia.
— Ce se întâmplă? întrebă Mikkel Wold.
Colegul lui dispăru din nou şi de data aceasta nu mai reveni la telefon. Mikkel Wold se uită la taximetrist şi îi ceru să calce pe acceleraţie. Spera să fie printre primii care ajungeau la locul respectiv, că restul colegilor de breaslă nu aflaseră despre ultima notificare de pe frecvenţele poliţiei. Mikkel încercă să îşi sune din nou colegul, dar intră căsuţa vocală. Holger Munch şi Mia Krüger erau acolo. Se întâmpla ceva grav.
Mikkel Wold ajunse pe strada Welding Olsen din Skullerud şi descoperi că poliţia împrejmuise deja zona. Îi plăti taximetristului, ieşi din maşină şi îşi croi drum prin grupul nu prea mare de oameni care se strânseseră deja acolo. Deja împrejmuiau zona? Se întâmpla tot mai des în ultima vreme. Chiar dacă ascultau frecvenţa poliţiei, mereu ajungeau puţin cam târziu. Îi auzise şi pe alţii vorbind despre asta. „De ce ajungem mereu târziu?” Se zvonea că poliţia folosea modalităţi noi de comunicare, dar, momentan, nu îşi dăduseră seama care erau acestea.
Mikkel Wold îşi croi drum până la banda întinsă de poliţie, unde îl găsi pe

un coleg de la ziarul *VG.*

— Ce se întâmplă?

— Încă nu ştim.

Ziaristul de la *VG* aprinse o ţigară şi arătă cu degetul spre stradă.

— Cred că e numărul trei sau cinci. Unul dintre duplexurile galbene. Momentan, nu a venit nimeni de la categoria grea, doar soldaţii. Nu ştiu ce se întâmplă.

Mikkel Wold aruncă o privire în jur. Se strângeau tot mai mulţi oameni. Îi văzu pe cei de la televiziune, NRK ŞI TV2. Îi salută din cap pe ziariştii de la *Dagsavisen,* şi apoi îi sună telefonul.

— Mikkel.

— Sunt Grung. Ce se întâmplă?

— Momentan nimic, dar sunt toţi aici.

— De ce ajungem mereu târziu? întrebă Grung nervos.

— Aşa e. Trebuie să găsim pe cineva să se ocupe de asta, propuse Wold. La celălalt capăt al liniei, Grung tăcu preţ de o clipă. Redactorului nu îi plăcea să i se spună ce trebuia să facă.

— Munch şi Krüger au ajuns la Disen, îl informă Mikkel, ca să schimbe subiectul. Nu voia să se pună rău cu Grung; văzuse ce se putea întâmpla în astfel de cazuri şi nu era deloc plăcut. Nu avea chef să scrie despre expoziţii de pisici în Sandvika.

— Krüger tocmai ce-a plecat de acolo, îi răspunse Grung. Cred că va ajunge curând la tine.

— Ai reuşit să vorbeşti cu Nina?

— Da, vine şi ea imediat. Vorbesc cu Erik pe cealaltă linie, aşa că te sun înapoi.

— În regulă, spuse Mikkel şi închise.

Se apropie din nou de banda pusă de poliţie şi încercă să îşi facă o idee generală despre ce se întâmpla. Poliţia interzise accesul pe întreaga stradă, nu doar spre una dintre case. Munch şi Krüger erau în Disen, dar poate că Krüger era în drum spre el. Probabil că era ceva grav. Mai multe fetiţe. Două concomitent? Vestea avea să ajungă pe prima pagină în ziua următoare. Absolut. Se uită în jur, să vadă dacă era vreun loc pe unde să se strecoare. Trebuia să mai fie o cale de acces. Ziaristul se întoarse în locul unde coborâse din taxi. Oare să rămână acolo sau mai bine să încerce să înconjoare zona? Îl întrerupse telefonul, care sună din nou; de data aceasta un număr ascuns.

— Da?

Tăcere absolută la capătul celălalt al firului.

— Sunt Mikkel Wold, cine m-a sunat?

Își acoperi cealaltă ureche cu mâna, ca să audă mai bine. Deja sosise multă lume, iar zona era invadată de mașini și de trecători curioși.

— Nu ți se pare nedrept?

Auzi o voce ciudată. Aspră și cumva distorsionată; nu știa cine era.

— Cine e la telefon? întrebă el din nou.

— Nu ți se pare nedrept? repetă vocea.

Wold se îndepărtă și mai mult de mulțime, trecu strada și găsi un loc puțin mai liniștit.

— Ce e nedrept? întrebă el. Din nou tăcere la celălalt capăt. Alo? Wold se simți tot mai iritat. Alo? în fine, oricine ai fi, nu am timp acum.

— Nu ți se pare nedrept? repetă vocea aceea ciudată.

— Ce e nedrept? Cine ești?

— E foarte nedrept că trebuie să fii atât de departe, spuse vocea.

Chiar atunci ajunse un Peugeot roșu. Mikkel o văzu pe Mia Krüger și pe una dintre colegele ei. Peugeotul ajunse până la bandă și unul dintre polițiștii care păzeau îl lăsă să treacă.

— La naiba, spuse Mikkel.

„Unde e fotograful? Trebuie să fotografiem asta”.

— Va trebui să deranjezi pe altcineva, spuse el îndată în telefon. Sunt ocupat.

Era pe punctul de-a închide, când vocea aspră vorbi din nou.

— E în numărul trei, spuse vocea.

— Ce vrei să spui?

— E în numărul trei, repetă vocea. Numele ei e Karoline. Mai vrei să închizi?

Mikkel Wold îi acordă brusc atenție.

— Cine ești?

— Rățoiul Donald. Cine credeai că e? spuse vocea.

— Nu, vreau să spun…

Vocea râse puțin.

— Ar trebui să sun pe altcineva? Pe Tonning de la *Dagbladet?* Pe Ruud de la *VG?* Mai bine pe unul dintre ei?

— Nu, nu, nu… Ăăă, nu, nu, se bâlbâi Mikkel Wold. Te ascult.

Se îndepărtă și mai mult de mulțime.

— Mă bucur, spuse vocea.

Mikkel scoase carnețelul și creionul din ghiozdan.

— Vrei să fii prietenul meu? întrebă vocea aspră.

— Poate că da, răspunse ziaristul.

— Poate că da?

— Da, vreau să fiu prietenul tău, spuse Mikkel. Cine e Karoline?

— Cine crezi că e Karoline?

— E… numărul trei?

— Nu, Karoline e numărul patru. Andrea e numărul trei. Nu te-au informat? Nu ai fost pe strada Disen?

Se întâmpla ceva lângă banda întinsă de poliție. O altă mașină. Tehnicienii.

— De unde știu că…?

— De unde știi ce anume? răspunse vocea.

— Că…

Mikkel nu reuși să termine fraza. Capul îi ardea și mâinile îi transpirau.

— Nu ți se par frumoase când dorm? întrebă vocea.

— Cine?

— Micuțele.

— De unde știu că nu îți bați joc de mine?

— Vrei să îți trimit un plic cu un deget?

Mikkel Wold simți un fior pe șira spinării. Încercă să își păstreze calmul, dar îi era foarte greu să o facă.

— Nu, bineînțeles că nu, bolborosi el.

Vocea râse din nou înfundat.

— Trebuie să puneți întrebările corecte, spuse vocea.

— La ce te referi?

— La conferințele de presă, de ce nu puneți întrebările corecte?

— Care sunt întrebările corecte? întrebă Wold.

— De ce a sângerat atâta porcul pe jos? spuse vocea.

— De ce, ce anume…? Ce ai spus?

Mikkel încercă cu disperare să scoată din nou carnețelul fără să îi cadă telefonul.

— Cioc, cioc, spuse vocea răgușită și închise.

32.

Holger Munch își dădu jos mănușile subțiri de cauciuc și ieși pe balcon să fumeze. Fir-ar al naibii să fie, ce mod de a începe ziua. Dormise prost în noaptea dinainte, se tot răsucise pe-o parte și pe cealaltă în pat. Încă nu vorbise cu mama lui despre treaba cu moștenirea și, în plus, faptul că nu reușise să doarmă din cauza asta îi lăsase un gust amar în gură, pentru că, la urma urmei, aveau lucruri mai importante de făcut. „Două în aceeași zi?” Își aprinse țigara și aruncă o privire pe fereastră. Tehnicienii își strângeau

lucrurile şi îl duseseră pe tatăl fetiţei la comisariatul din Grønland. Încă nu o găsiseră pe mamă, iar tatăl era în stare de şoc şi de-abia putea vorbi. Din câte se părea, nu mai erau împreună, erau despărţiţi, iar mama avea liber săptămâna aceea. Se dusese cu câteva prietene la o cabană unde nu aveau semnal.

Geamul uşii din sticlă era spart. Era o urmă de sânge la parter, pe scări şi în camera fetiţei. Andrea. Cineva o scosese din camera ei. Munch trase adânc din ţigară şi încercă să se împotrivească durerii de cap care se apropia. Formă numărul Miei. După câteva secunde, aceasta îi răspunse.

— Ce ştiţi? întrebă Munch.

— Karoline Mykle, şase ani, a dispărut din camera ei.

— Vreun semn de intrare forţată?

— Nu, cheia era sub preş.

Pentru Dumnezeu. Munch oftă. Sub preş. Cum se putea aşa ceva?

— Sânge?

— O urmă de sânge, din holul de la parter, până în cameră.

— Şi părinţii?

— Cecilie şi John-Erik Mykle. Nu ştim nimic despre ei. Tatăl lucrează pe Marea Nordului; încercăm să luăm legătura cu el. Ea e profesoară.

— Profesoară?

— Da, dar nu e ea. E în stare de şoc total. Am trimis-o la Ullevål. Femeia nici măcar nu ştia unde era. Spunea că nu are timp să stea de vorbă cu noi, pentru că trebuia să o ducă pe Karoline la grădiniţă.

— Înţeleg, spuse Munch.

— Dăm o tură prin împrejurimi, să vedem dacă a văzut careva ceva.

— Da, şi noi, spuse Munch.

— E un Alfa 1 sau nu?

Munch încuviinţă din cap.

— Holger?

— Ce-i? Da, îi vreau pe toţi în stradă. Pe toţi. Peste tot. Şi când zic toţi, mă refer chiar la toţi. La toate nenorocitele de ieşiri. Pe fiecare nenorocită de alee, de acord?

— De acord, spuse Mia şi închise.

Holger mai trase o dată adânc din ţigară. Durerea de cap se apropia de el cu paşi apăsaţi. Puţină apă. Trebuia să bea puţin. Şi să mănânce. Telefonul îi sună din nou.

— Da?

— Sunt Gabriel Mørk. Te-am prins într-un moment prost?

— Depinde despre ce e vorba, spuse Munch laconic.

— Îți amintești de treaba aia personală pe care mi-ai dat-o de făcut?

Munch se frecă pe frunte cu mâna.

— Problema aceea, continuă Gabriel.

Munch se gândi puțin, apoi își aminti. Problema de matematică pe care nu reușise să o rezolve. Cea pe care i-o trimisese tipa suedeză de pe net.

— Ai găsit rezolvarea?

Munch intră din nou în casă. Avu grijă să nu calce pe urma de sânge și să nu atingă nimic. Tehnicienii încă nu terminaseră.

— Cred că știu ce e, dar am nevoie de mai multe date.

— Cum adică, mai multe date?

— Ar fi mai bine să vorbim mai târziu?

Munch ieși pe ușa de intrare în casă și își mai aprinse o țigară. Mutaseră deja benzile de poliție mai departe, ca să împrejmuiască o zonă mai amplă a străzii. Trebuiau să îi țină pe ziariști departe, cât se mai putea. Îl neliniștea ideea că trebuia să îl anunțe pe Mikkelson. Două decese. Niciun suspect. Și acum mai dispăruseră două fete. Avea să se lase cu agitație mare în Grønland.

— Cred că e un Groenfeld, spuse Gabriel la celălalt capăt de linie.

— Un ce?

— Un cod Groenfeld. Un mesaj cifrat. Este o variație a cifrului Vigenere, dar folosește numere în loc de litere. Am nevoie de mai multe date. Ți-a mai dat ceva?

Munch nu reuși să gândească limpede.

— Mai multe, păi, nu știu. Ce-ar putea fi?

— Litere și numere. La Groenfeld, ambele părți, atât expeditorul, cât și destinatarul utilizează aceeași cheie. Din litere și numere. Pentru o terță persoană e imposibil de descifrat.

— Nu îmi vine nimic în minte, spuse Munch, chiar pe când Kim intra pe ușă. Vorbim mai târziu.

— De acord, răspunse Gabriel și închise.

— Ai aflat ceva? întrebă Munch.

Kim neagă cu un gest.

— Majoritatea vecinilor sunt la lucru, așa că va trebui să mai facem un rond după-amiază.

— Nimic? La naiba, cineva trebuie să fi văzut ceva, nu?

— Momentan, n-am descoperit nimic.

— Mai fă un rond, spuse Munch.

— Dar tocmai ce-am…

— Am zis să mai faci un rond.

Polițistul cel tânăr încuviință din cap și ieși din nou pe ușă. Munch era pe

punctul de-a se întoarce în casă, când Mia îl sună din nou.

— Da?

Își dădu seama doar când îi auzi vocea: aflaseră ceva.

— O femeie, spuse ea simplu.

— Sunt martori?

— Un pensionar care locuiește vizavi. Are probleme cu insomnia. S-a uitat pe fereastră, crede că pe la patru dimineața. A văzut pe cineva cotrobăind într-o cutie poștală. A ieșit să vadă ce se întâmplă.

— Un pensionar dur.

— Bineînțeles.

— Ce-a spus?

— I-a atras atenția femeii. Ea a plecat.

— Și e sigur că era o femeie?

— Foarte sigur. A văzut-o de la câțiva metri.

— La naiba.

— Ți-am spus eu, nu-i așa? comentă Mia, entuziasmată. Știam eu.

— Da, mi-ai spus tu. Martorul e cu tine?

— Îl ducem la comisariat.

— Ne vedem la birou în zece minute?

— Perfect, spuse Mia și închise.

Munch aproape că o luă la fugă. „O femeie”. Se urcă rapid în mașină și o porni spre benzile poliției. Când trecu pe lângă mulțimea de ziariști, îl întâmpină o ploaie de bliț-uri. Acum, măcar, aveau ceva pentru vulturii ăia.

„O femeie”.

Munch puse sirena pe mașină și conduse rapid înapoi spre centrul orașului.

PARTEA A TREIA

33.

Veteranul războiului din Afganistan, Tom-Erik Sørlie, norvegian, era lângă fereastra sufrageriei, când două mașini de poliție opriră în fața casei lui și începură să împrejmuiască strada. Apucă binoclul de pe masa din sufragerie și roti lentila până reuși să-i focalizeze pe polițiști. Ascultase toată ziua frecvența poliției, așa cum făcea întotdeauna, și știa că se întâmpla ceva. Avea de-a face cu cele două fetițe care fuseseră ucise și se părea că mai dispăruseră două, iar poliția hotărâse să controleze ieșirile. Ajustă din nou binoclul. Polițiști cu căști, înarmați cu MP-5. Cunoștea arma, întrucât o folosise de multe ori. Heckler & Koch MP-5. Polițiștii instalară un punct de control și începură să oprească mașinile. Din fericire pentru șoferi, era încă devreme. Coada se forma pe direcția spre centru, nu invers.

Lăsă la o parte binoclul și dădu mai tare la știri. Ținea televizorul pornit mereu. Și calculatorul. Și radioul pe frecvența poliției. Știrile, îi plăcea să fie informat. Să știe ce se întâmpla în lume. Așa se simțea viu, acum că nu se mai afla în miezul acțiunii.

Lex, câinele lui, se trezi în coș și se apropie de Tom-Erik. Se așeză la picioarele lui, cu capul într-o parte și cu limba afară. Ciobănescul german voia să iasă. Tom-Erik Sorlie îl mângâie pe cățeluș pe cap și se concentră pe ecrane. TV2. Un ziarist cu un microfon în mână, în fața camerei de luat vederi. Pe fundal, străzi din Skullerud. Zona împrejmuită de poliție. Una dintre fetițe dispăruse acolo. Auzise despre asta în urmă cu o oră. Se ridică și îl prinse pe cățeluș de zgardă. Îl duse pe scări spre grădină și îl legă de o sârmă întinsă între doi copaci, ca să poată alerga. Nu avea chef să iasă la plimbare acum. Îl durea capul.

Se lăsase deja seara când polițiștii strânseseră cordonul de pe strada principală. Fuseseră acolo toată ziua. În cele din urmă, cineva din cadrul departamentului hotărâse să-i retragă. Cină în fața televizorului. Pe ecran apăru un desen. O femeie. Un martor o văzuse în Skullerud. „Noroc”, se gândi Tom-Erik Sorlie. Din câte se vedea, ar fi putut fi oricine. Urmară scene de la o conferință de presă. Procurorul. Fetițele erau în continuare dispărute. Nu existau piste. Doi anchetatori de la Criminalistică urcând într-o mașină. Un

bărbat cu barbă, îmbrăcat cu un trenci bej și o tipă brunetă, cu părul lung. Amândoi cu o privire pătrunzătoare. Bărbatul în trenci îi împingea la o parte pe ziariști. Fără comentarii.

Tom-Erik dădu mai încet televizorul și se ridică să își mai pună o ceașcă de cafea. I se părea că auzise ceva afară? Să fi fost cineva în grădină? Se încălță și ieși în curte. Ciobănescul german nu mai era legat de sârmă.

— Lex!

Înconjură casa și ajunse în grădina din spate. Rămase înmărmurit când văzu mărul.

Cineva îi ucisese câinele și îl spânzurase cu o coardă de sărit.

34.

Mia Krüger traversă strada și o porni pe strada Toyengata. Găsi o pastilă într-un buzunar și încercă să nu se uite la tabloide. Trecu prin fața altui chioșc care îi expunea viața în mod public. „Încă nu există piste în legătură cu femeia misterioasă”. Portretul-robot pe prima pagină. Femeia pe care o văzuse pensionarul. Portretul nu era rău. Descrierea nu era rea. Problema era că ar fi putut fi oricine. Primiseră o mie nouă sute de apeluri doar în prima zi. Lumea spunea că era vecina, o colegă de la muncă, nepoata, o persoană pe care o văzuseră la coadă la feribot în ziua dinainte. Liniile telefonice ale poliției căzuseră, așa că fuseseră nevoiți să le închidă și să ia o pauză. Se zvonea că timpul de așteptare era de până la două ore. „Le-a văzut cineva pe Karoline și Andrea?” O altă primă pagină de ziar, fotografii cu fetițele, mari, mărite la maximum, ca și când ar fi vrut să o umilească. „Nu știi să îți faci treaba. E răspunderea ta. Dacă fetițele mor, va fi vina ta”.

Ce naiba era cu tot sângele ăla, dintr-odată? Mia Krüger nu înțelegea. Nu avea sens. Nu se potrivea cu restul. Analizaseră sângele, nu era al fetițelor. Nici măcar nu era sânge de om. Era de porc. Criminalul îi umilea, și atâta tot. Sau poate că era o femeie. Mia Krüger nu mai era atât de sigură. Ceva nu se potrivea. Femeia aceea din Skullerud. Portretul-robot. Avea impresia că era doar un joc. „Uite ce ușor e. Pot să fac ce vreau. Eu câștig. Voi pierdeți”.

Mia își închise jacheta și traversă din nou. Nimic despre Citroenul alb. Nimic despre lista de candidați după *modus operandi.* Ludvig și Curry munciseră zi și noapte la cazul din Hønefoss; unul dintre birourile de pe strada Mariboesgate era complet acoperit cu fotografii și notițe, dar nu descoperiseră nimic. La urma urmei, erau opt sute șaizeci de angajați. Aproape nouă sute de persoane care munceau în spital. Ca să nu mai vorbim

despre toţi cei care aveau acces liber la el: pacienţi, vizitatori, rude. În total, mii de persoane. Nu descoperiseră nimic nici pe înregistrări. Pe atunci, nu erau camere de luat vederi la maternitate, decât doar la ieşire. Mia însăşi revizuise ore întregi de filmări fără vreun succes. Nimic. Dosare întregi de interogatorii şi interviuri. Medici, infirmieri, pacienţi, fizioterapeuţi, asistente sociale, rude, recepţionere, personalul de la curăţenie. Vorbise chiar ea cu aproape o sută de persoane. Toţi păruseră la fel de dezolaţi. Cum se putea întâmpla aşa ceva? Puteai să intri într-o maternitate şi să ieşi de acolo cu un bebeluş pe braţe fără ca nimeni să îşi dea seama? Îşi amintea că unii dintre şefii de la comisariatul central oftaseră uşuraţi când tânărul suedez se sinucisese, „recunoscându-şi vina”. Clasaseră rapid cazul. Ascunzându-l. Era o ruşine pentru echipă. În fine, viaţa merge înainte.

Mia Krüger traversă din nou strada şi intră într-o curte dosnică. Nu mai fusese de mult, dar sala de jocuri era tot acolo. Poarta verde fără vreun semn, ascunsă într-un colţ invizibil al oraşului. Bătu la poartă şi aşteptă să îi deschidă cineva. Hotărâseră să ofere o recompensă. Familiile şi cei care îi sprijineau. Munch şi Mia nu erau de acord, întrucât avea să crească numărul apelurilor nefondate, saturând liniile telefonice şi împiedicându-i pe cei care deţineau într-adevăr informaţii importante să li le comunice; cu toate acestea, hotărâseră să o facă, după ce se consultaseră cu avocaţii. În cele din urmă, trebuiau să aştepte să vadă ce avea să se întâmple. Poate că reuşeau să afle ceva. Poate că o sumă îndeajuns de mare avea să scoată la lumină persoana potrivită.

În poartă se deschise o fantă şi apăru chipul unui bărbat.

— Da?

— Mia Krüger. Charlie e aici? spuse Mia.

Fanta se închise la loc. Bărbatul se întoarse după câteva minute. Îi deschise poarta şi o lăsă să intre. Era un portar nou, nu îl mai văzuse până atunci. Alegerea tipică pentru Charlie: un ditamai culturistul, plin de tatuaje pe bicepşi, care erau mai mari decât pulpele Miei.

— E înăuntru, spuse bărbatul şi făcu un semn spre interiorul localului.

Charlie Brun era în spatele barului. Îi zâmbi larg când o văzu. Arăta la fel. Poate părea puţin mai în vârstă şi cu privirea ceva mai obosită, dar la fel de colorat ca întotdeauna. Era machiat strident, îmbrăcat cu o fustă de culoarea merelor verzi, cu paiete, şi o eşarfă de pene la gât.

— Mia Rază de Lună, spuse Charlie zâmbind şi ieşi de după bar, ca să o îmbrăţişeze. A trecut multă vreme, fată. Ce mai faci?

— Bine, răspunse Mia şi se aşeză.

Era puţină lume în local, doar vreo şase sau şapte persoane, majoritatea îmbrăcaţi în haine de femeie. Pantaloni de leopard şi tocuri înalte. Fuste albe

și mănuși lungi de mătase. În casa lui Charlie puteai fi tu însuți, nimănui nu-i păsa. Lumina era slabă. Atmosfera liniștită. Într-un colț era un tonomat care cânta o piesă de-a lui Edith Piaf.

— Arăți îngrozitor, spuse Charlie Brun, clătinând din cap. Vrei o bere?

— Ți-au dat deja voie să vinzi alcool, sau cum?

— Pentru Dumnezeu, fată, ce cuvinte urâte folosești! Charlie îi făcu din ochi și îi umplu un pahar cu bere la draught. Vrei și un shot?

— Ce înseamnă acum „un shot” în locul ăsta? răspunse Mia zâmbind și luă o gură de bere.

— Poate însemna orice vrei tu, îi explică Charlie făcându-i cu ochiul, și șterse barul cu o cârpă. Nimic, continuă el. Nu mai e un loc atât de antrenant ca înainte. Știi și tu, suntem tot mai bătrâni, sau cel puțin Charlie e.

Își azvârli eșarfa de pene verzi în jurul gâtului și întinse brațul după o sticlă de pe raft.

— Deci, un Jägermeister?

Mia încuviință din cap și își dădu jos căciula și jacheta. Se bucura că scăpase de frig. Și ajunsese la căldură. Că se putea ascunde de lume preț de o clipă. Petrecuse mult timp în localul lui Charlie când cazul pe care îl ancheta apărea în presă. Mia îl găsise din întâmplare și se simțise ca acasă de la bun început. Fără priviri curioase. Liniște și siguranță absolută, se simțea ca în sânul familiei. Părea desprins dintr-un trecut îndepărtat, aparținând parcă unei alte vieți. Acum, nu îl recunoștea pe niciunul dintre bărbații care stăteau în separeuri, îmbrăcați în haine de femeie, lângă peretele roșu.

Charlie găsi două pahare și le umplu cu Jägermeister.

— Noroc, iubita. Mă bucur să te revăd.

— Și eu, spuse Mia zâmbind.

— Bineînțeles că nu te-ai schimbat deloc, spuse Charlie. O prinse pe Mia de bărbie și îi privi cu atenție fața. Ce pomeți, fată! Dacă nu ai fi polițistă, ai fi fotomodel. Serios, acum: nu crezi că ar trebui să ai puțin mai multă grijă de tine, să mai ameliorezi tenul? Adu-ți aminte că te poți machia puțin din când în când, chiar dacă ești fată. Gata, am spus-o. Mama Charlie e mereu sinceră, doar știi.

Charlie îi făcu cu ochiul și zâmbi ușor.

— Mulțumesc, spuse Mia zâmbind și bău shotul de Jägermeister.

Îi încălzi gâtlejul într-un mod plăcut.

— Auzi, Charlie, ne mai aduci o sticlă de șampanie?

— Nu ți-am spus să nu strigi, Linda?

Charlie se întoarse spre unul dintre bărbații aflați la o masă. Era îmbrăcat cu o fustă mini roz, ghete, mănuși și avea un colier de perle la gât. Avea vreo patruzeci și ceva de ani, dar își mișca trupul și brațele ca o fată de

cincisprezece ani.

— Haide, hai odată, Charlie. Eşti un scump.

— Te afli într-un local respectabil, nu într-un bordel din Amsterdam. Mai vrei şi altceva de băut?

— Nu, e bine, spuse bărbatul pe nume Linda şi râse.

— Nu are deloc clasă, comentă Charlie oftând şi dându-şi ochii peste cap.

Aduse o sticlă de şampanie din spate şi o duse la masă. Îi scoase dopul, ceea ce îi bucură pe travestiţi, care aplaudară şi râseră.

— Gata, spuse Charlie când se întoarse. Credeam că te-am pierdut.

— Zvonurile despre moartea mea au fost foarte exagerate, spuse Mia şi îi făcu cu ochiul.

— Nişte pudră şi un fond de ten şi o să fiu de acord cu tine, spuse Charlie şi râse. Iartă-mă, a fost prea mult. Am întrecut măsura.

Charlie Brun se aplecă peste bar şi o îmbrăţişă lung. Mia zâmbi în sinea ei. Trecuse ceva vreme de când nu mai fusese îmbrăţişată de bărbaţi îmbrăcaţi în haine de femeie. Se simţi bine.

— Am întrecut măsura? Arăţi foarte bine, copila mea. Valorezi un milion de coroane.

— De acord, din partea mea, răspunse Mia râzând.

— Două milioane.

— Ajunge, Charlie.

— Zece milioane. Mai bem un shot?

Mia încuviinţă din cap.

— Bun, atunci, povesteşte-mi ceva, spuse Charlie, după ce goliseră amândoi păhărelele.

— Am nevoie de ajutor, spuse Mia şi scoase o fotografie din buzunarul interior.

Lăsă fotografia pe bar. Charlie îşi căută ochelarii şi apropie fotografia de lumânare.

— Da, Randi, spuse Charlie. Mă gândeam eu că avea ceva a face cu tine. O poveste tragică.

— Bărbatul acesta obişnuia să vină pe-aici? Pardon, adică femeia aceasta.

Charlie îşi dădu jos ochelarii şi îi înapoie fotografia, împingând-o pe tejgheaua barului.

— Da, Randi venea uneori pe aici, îi confirmă el. Periodic. Uneori venea des, apoi treceau luni de zile până să vină din nou. Roger era una dintre acele persoane care… cum să-ţi spun eu, care nu era întru totul împăcat cu sine însuşi. Cred că încerca din răsputeri să nu fie Randi, dar ştii cum funcţionează treburile astea: nu se putea abţine. Trebuia să bea destul de mult înainte să se lase dus de val. Uneori trebuia să îi cerem să plece, pentru

că îi deranja pe oameni, înțelegi?

— Ai idee de ce a făcut-o?

— Ce anume? De ce s-a aruncat de pe acoperiș?

Mia încuviință din cap. Charlie ridică din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee. Pot doar să spun că lumea de afară e dată naibii. Nu trebuie să fii anormal ca să îți dai seama de asta. E complicat când societatea vrea să fii într-un fel, iar corpul tău îți cere altceva.

— Nu e nimic anormal la tine, Charlie, spuse Mia și luă berea de pe bar.

Charlie râse.

— Eu? Pentru Dumnezeu, m-am lăsat de treizeci de ani, dar nu toți sunt ca mine, să știi. Vină, rușine, mustrări de conștiință. Avem internet pe mobil și trimitem navete spațiale pe Marte, dar, mintal și emoțional, trăim tot în Evul Mediu. Deși o știi prea bine.

— O știu prea bine? repetă Mia.

— Da, ești isteață; de aceea îmi place de tine. Și ești frumoasă, bineînțeles, și asta ajută, dar, mai presus de orice, ești isteață, nu trebuie să îți explic totul. Mia, de ce nu candidezi pentru postul de prim-ministru? Ca să îi înveți câte ceva pe cei din țara asta.

— Nu cred că e o idee prea grozavă.

— Da, poate că așa e. Ești prea bună.

Charlie râse puțin și mai puse două shoturi de Jägermeister.

— Venea tot timpul singură?

— Cine? Randi?

Mia încuviință din cap.

— Aproape întotdeauna. A venit de câteva ori cu o amică, dar n-am vorbit niciodată cu ea.

— Un bărbat?

— Nu, o femeie.

— Cum arăta?

— Serioasă. Înaltă. Păr închis la culoare, prins în coadă de cal. O privire mai ciudată.

— De ce zici asta?

— Avea ochi de culori diferite.

— Nu mai spune.

Charlie încuviință din cap.

— Unul era albastru și celălalt căprui. Părea mai ciudățică. Rece. Foarte serioasă. Adevărul e că m-am bucurat puțin când n-a mai venit cu el. Mă neliniștea.

— Când venea?

— Ah, nu știu. Charlie scoase o cârpă și începu din nou să curețe barul. La

vreo câteva luni după ce nu ai mai venit tu. Chiar, pe unde ai umblat?

— În afara lumii, pentru o vreme.

— Mă bucur că te-ai întors. Mi-a fost dor de tine.

Charlie îi făcu din nou cu ochiul și ridică păhărelul.

— Îi scoatem afară pe toți și ne punem pe băut pe bune, ca pe vremuri?

— Altă dată, Charlie. Mia își luă haina pe ea. Acum am prea multe lucruri pe cap.

Găsi un pix în buzunar și își scrise numărul de telefon pe un șervețel.

— Dacă îți mai aduci aminte de ceva, să mă suni, bine?

Charlie se aplecă peste bar și o sărută pe ambii obraji, în semn de rămas-bun.

— Să mai vii.

— Îți promit, îl asigură Mia zâmbind.

Își puse căciula și ieși în seara ploioasă din Oslo. Se uită pe stradă după un taxi, dar nu văzu niciunul. Nu conta, oricum nu se grăbea. Nu o aștepta nimeni în camera de la hotel. Își puse gluga pe cap și o apucă spre centrul orașului, când îi sună telefonul. Gabriel Mørk.

— Bună, spuse Mia.

— Bună, sunt Gabriel. Poți vorbi?

— Sigur, răspunse Mia. Ești tot la birou?

— Da.

— Nu e nevoie să stai douăzeci și patru de ore acolo, nu ți-a explicat deja Holger?

— Da, da, știu, dar, ei bine, trebuie să mă pun la zi.

Gabriel părea obosit.

— Ai noutăți?

— Da, adevărul e că da. M-am gândit că trebuia să existe un mod de-a recupera mesajele șterse, așa că l-am sunat pe un prieten de-al meu, un ciudat de la Apple.

— Și?

— Relaxează-te. Le-am găsit.

— Tot ce era pe mobil?

— Da.

— La naiba, ce bine! spuse Mia. Ce știm?

— Avem vești bune și vești rele. Am găsit mesajele șterse, dar nu erau prea multe. Probabil că e un telefon destul de nou. Am ochii obosiți acum, așa că aș prefera să nu ți le citesc. Poate aștepta până mâine?

— Bineînțeles. Nici astea nu au expeditor?

— Ba da, am un număr.

— Și cui îi aparține?

— Astfel de date nu sunt publice. De-asta te sun. Chestia e că trebuie să intru în câteva baze de date ca să văd cui îi aparţine.

— De câte baze de date vorbim?

Urmă un moment de tăcere la celălalt capăt al liniei.

— De oricâte va fi nevoie.

— Şi?

— Păi, e interzis. De fapt, ar trebui să cerem permisiunea. Tu ce zici?

— Ai vorbit cu Holger?

— Nu răspunde la telefon.

— Nu putem aştepta, spuse Mia. Continuă.

— Eşti sigură?

— Da.

— Bine, spuse Gabriel.

— Te ocupi acum de asta?

— Sincer, mă gândeam să mă duc la culcare.

— Faci cum vrei, sunt sigură că e de ajuns să ştim şi mâine dimineaţă.

— O pot face şi acum.

— Acum ar fi extraordinar. Voi fi disponibilă.

— De acord.

Mia închise şi continuă să se îndrepte spre centru. Străzile erau practic pustii. Vedea oameni la ferestrele luminate de ecranele televizoarelor. Dintr-odată, ideea de a se întoarce în camera ei de hotel i se părea şi mai puţin tentantă ca în urmă cu câteva minute. Nu avea de ce să se întoarcă. Oricum nu avea să poată dormi. Ar fi putut să mai bea o bere. Să încerce să îşi pună în ordine ideile.

Din fericire, nu era multă lume în Justisen. Mia ceru o bere şi găsi o masă într-un colţ liniştit. Scoase o bucată de hârtie şi un pix şi rămase cu ochii aţintiţi pe foaia de hârtie goală pe care o avea în faţă. Patru fetiţe. Cu vârste de aproape şase ani. Pauline. Johanne. Karoline. Andrea. Le scrise numele pe foaie. Pauline. Dispărută de la grădiniţă. Găsită în Maridalen. Johanne. Dispărută de la grădiniţă. Găsită lângă şoseaua din Hadeland. Karoline şi Andrea. Răpite din casa lor. Unde aveau să le găsească? Mia nu depistă nicio legătură. Probabil că răspunsul era în altă parte. Roger Bakken-Randi. Mesaje text. „Să nu zbori prea aproape de soare”. „Cine-i acolo?” „La revedere, păsărico”.

Primul mesaj. Icar. Nu făcuse ce trebuia să facă. Al doilea mesaj. „Cine-i acolo?” Oare nu erau şi bancuri care începeau aşa? Bancuri cu cioc, cioc. „Cioc, cioc. Cine-i acolo? Dora. Care Dora? Dora «încuiată», de-aia bat la

ușă”.[3]

Nu avea niciun sens. *Bye, bye, birdie:* „La revedere, păsărico”. Asta era simplu. *Bye, bye, birdie* era un muzical foarte îndrăgit printre homosexuali. Un tatuaj în formă de vultur. La revedere, păsărico.

Mia avea un gust amar în gură și ceru un alt shot de Jägermeister ca să scape de el. Alcoolul îi pria. Acum că începea să se îmbete puțin, i se părea mai ușor să gândească. Găsi o altă foaie și o puse lângă prima. Ghiozdane. Cărți. Hârtii. Nume pe prima pagină. Rochițe de păpușă. Călătoresc singură. „Astea sunt la fel, scrise ea rapid. Astea se potrivesc”. Sânge de porc. Cine-i acolo? „Asta nu se potrivește”, scrise ea dedesubt. Două de la grădiniță. Două din casele lor. Zece rochițe. O femeie. Mia mai ceru o bere. Acum începea să înțeleagă. Avea mintea mai limpede. Un travestit. O femeie. Sexul. Un joc de sexe? îndoieli în legătură cu sexul? Rușine. Vină. Călătoresc singură. Primele simboluri formau un tipar clar. Ghiozdan. Semn. Rochițe de păpușă. Celelalte nu se potriveau cu restul, erau doar, ei bine, o glumă? Sânge de porc? Cine-i acolo? Mai scoase o foaie și o puse peste celelalte două. Își termină berea și mai ceru una. Era ceva acolo. Era aproape. Scrise „Femeie” pe a treia foaie. Hønefoss. Maternitate. Spălatul și îngrijitul fetițelor. Anestezie. Îngrijiri. „Infirmier?” Portretul-robot. Seamănă cu oricine. „Invizibilă?” Unde se poate ascunde cineva în mijlocul unei mulțimi de oameni? Lăsă o parte din foaie albă și scrise mai jos. Rece. Serioasă. Ochi de culori diferite. Unul căprui, altul albastru. „Schizofrenie?” Una în Maridalen. Alta lângă șoseaua din Hadeland. Pădure. Ascunzători. Trebuie să cauți. Trebuie să muncești. Trebuie să vânezi. Erau expuse, dar ascunse. Vrea să arate ce-a făcut, dar nu atât de limpede încât să nu fie nevoie să cauți. Sânge de porc? Cine-i acolo? De ce atât de curată înainte? Serioasă? Și de ce atât de murdară după aceea? Nu prea serioasă? Mia mai ceru încă o bere și mai scoase o foaie de hârtie. Acum începea să aibă sens, era ceva acolo. Îi stătea pe vârful limbii, dar nu reușea să o verbalizeze. Orgoliu. Privește-mă. Uite ce-am făcut. Rikke J.W. Nu știți să faceți nimic și vă voi demonstra. Voi împotriva mea. Un joc. De ce atât de curată înainte și atât de murdară după aceea? Sânge? Sânge de porc? De parcă ar fi fost un film. Părea teatral. Fals. Uită de asta. Acum se lăsa dusă de val. Un șir de idei care îi curgeau prin minte. „Iată-l. Falsul. Uită de asta”. Mia își nota ideile tot mai rapid de fiecare dată, încât aproape că uita să bea. Uită de asta. Nu contează chiar totul. Lucrurile cinematografice nu. Lucrurile teatrale nu. Asta nu e sincer. E fals. Nu se potrivește. Privește doar lucrurile care se potrivesc. Cele genuine. Care simboluri duc încotro? De cine trebuie

---

[3] Joc de cuvinte în limba engleză, intraductibil. În original: *Knock, knock. Who's there? Doris. Doris, who? Doris locked, that's why I'm knocking.* Cuvintele *Doris locked* („Doris încuiată”) se pot rosti ca *door is locked* („ușa e încuiată”), de unde și jocul de cuvinte. (n.tr.).

să ții cont și de cine nu? În asta constă oare jocul?

„În asta constă jocul”.

Mia zâmbea strâmb fără să își dea seama de asta. Era departe. Foarte adânc în lăuntrul ei. Orașul nu exista. Justisen nu exista. Masa nu exista. Berea nu exista. Coardă de sărit, da. Ghiozdane, da. Rochițe de păpuși, da. Călătoresc singură, da. Anestezie, da. Sânge de porc, nu, era fals. La revedere, păsărico, nu, era irelevant. Zburat prea aproape de soare, nu, nu era important. Cine-i acolo?

— Mia?

Mia tresări atât de tare, încât se cutremură cu tot cu scaun. Se uită confuză în jurul ei, fără să își dea seama unde se afla.

— Iartă-mă, te deranjez?

Realitatea începu să se cearnă încet peste Mia. Berea se întoarse. Camera se întoarse. Iar Susanne era lângă masa ei, cu părul umed, haina leoarcă și o privire tristă.

— Bună, ce-ai pățit?

— Te superi dacă mă așez? Văd că lucrezi. Nu vreau să deranjez. Mia nu apucă să răspundă. Susanne își dădu jos haina și se lăsă pe scaun, ca o pisică udă.

— Ia loc, spuse Mia. Nu face nimic. Plouă afară?

— Afară și înăuntru, răspunse Susanne oftând și își acoperi fața cu mâinile. Nu știam unde să mă duc și mă gândeam că s-ar putea să dau de tine aici.

— Da, uite-mă, spuse Mia. Vrei o bere?

Susanne încuviință din cap. Mia se ridică și se apropie de bar. Aduse două beri și două shoturi de Jåger.

— Scrii o carte? întrebă Susanne zâmbind ușor pe sub breton.

— Nu, sunt doar chestii de la lucru, spuse Mia.

— Bun, pentru că fraza aceea e copiată, spuse Susanne, arătând spre una dintre foi. „Cine-i acolo?”

— Copiată? La ce te referi? De unde?

— E prima frază din *Hamlet.*

Susanne își dădu părul după ureche și luă o gură de bere.

— Ești sigură?

Susanne zâmbi.

— Da, ar trebui să fiu. La urma urmei, sunt asistenta regizorului. Trebuie să știu aproape toată piesa pe de rost.

— Nu la asta mă refeream, se scuză Mia. Serios acum, e un citat? Susanne își drese ușor glasul și, într-o clipă, deveni Susanne cea din trupa de teatru din Åsgårdstrand.

— *Who's there? Nay, answer me, stand and unfold yourself. Long live the king*![4]

Mai luă o gură de bere și păru dintr-odată jenată.

— Nu e autentic. Putem uita de asta, spuse Mia încet.

— Ce? se miră Susanne.

— Nu, nimic. Ce s-a întâmplat? De ce ești atât de tristă?

Susanne oftă din nou. Își scoase părul de după ureche și își acoperi puțin fața.

— Nu-i nimic, mereu aceeași poveste. Sunt o toantă.

Până în clipa aceea, Mia nu își dăduse seama că prietena ei băuse suficient. Își trăgea nasul și îi era destul de greu să își ducă berea direct la gură.

— Actorii. Cum să ai încredere în actori? continuă aceasta. Spun că te iubesc și în ziua următoare au și uitat de asta, apoi îți spun iarăși că te iubesc și, dacă îi crezi, se duc brusc și se culcă cu o tipă din echipa de luminiști. Care-i problema lor?

— Au două fețe, comentă Mia. Nu e ușor să știi care e adevărată și care nu.

„Două fețe? Joc de sexe? Un actor?"

— Gunoaie! Falși! strigă Susanne tare.

Vocea ei se ridică deasupra murmurului din bar, așa că își atrase câteva priviri.

— Îți va trece, o consolă Mia, punându-și o mână pe brațul prietenei ei.

— Mereu îmi trece. Și apoi revin la același lucru. E ca un dans care nu se mai termină, ca în *Peer Gynt,* de Ibsen. Dăm roată și iar roată, și viața se termină brusc, fără să cunoaștem dragostea.

— Ai băut, spuse Mia și o mângâie din nou pe braț. Spui doar prostii. Ce zici dacă te duc acasă?

Mia începea să simtă la rândul ei efectele alcoolului. Goli paharul cu bere și se uită la Susanne care încerca să o bea pe-a ei.

— Mereu mă duc acasă singură, spuse Susanne ștergându-și lacrimile.

Telefonul Miei sună. Din nou Gabriel Mørk. Mia se uită la Susanne.

— Răspunde, spuse Susanne. Pentru Dumnezeu, nu e chiar așa grav, doar mă smiorcăi și eu puțin.

— Ești sigură?

— Bineînțeles, pentru Dumnezeu.

— Mă întorc imediat. Mia răspunse și se îndreptă spre curtea din spate. Da?

---

[4] „Cine-i acolo? A, nu, răspunde-mi tu: stai și te-arată. Trăiască regele!". (în limba engleză în original) (n.tr.).

— Sunt Gabriel.
— Ce-ai aflat?
— Altă fundătură.
— Nu ai găsit nimic?
— Ba da, numărul îi aparţine unei anume Veronica Bache.
— Perfect, Gabriel. Cine e?
— Mai bine spus, cine a fost? Veronica Bache a murit în 2010, la nouăzeci şi patru de ani.
— Cum se poate aşa ceva?
— Era foarte în vârstă.
— Da, am priceput asta, dar cum se poate ca telefonul ei să fi fost folosit cu două luni în urmă, dacă ea a murit în 2010?
— N-am idee, Mia. Sunt obosit deja. Mi se închid ochii. Sunt treaz de aproape treizeci de ore.
— Du-te la culcare. Vorbim mâine.
Închise şi se întoarse în bar. Susanne plecase de la masă şi se împleticea lângă bar. Încerca să îi demonstreze barmanului că era în stare să mai ceară un rând de băutură, dar acesta nu se lăsă convins. Mia îşi strânse foile, îşi puse haina de piele şi o duse pe Susanne spre ieşirea din local.
— Nu sunt beată, mormăi Susanne.
— Cred că în noaptea asta vei dormi la mine acasă, spuse Mia. Îşi cuprinse prietena cu braţul şi o conduse pe străzile ude înspre hotel.

35.

Femeia cu un ochi căprui şi unul albastru stătea în faţa uneia dintre oglinzile ei. Deschise dulapul şi îşi scoase lentilele. Astăzi era rândul culorii albastre. Ochi albaştri la serviciu. Nu ochi de culoare diferită. Nu la serviciu. La serviciu nu era ea însăşi. „La serviciu, nimeni nu ştie cine sunt”. În plus, acesta nu era serviciul ei adevărat. Doar aparent. Doar de văzul lumii. Îşi prinse părul într-o coadă de cal strânsă şi se aplecă spre oglindă. Îşi puse cu grijă lentilele şi clipi puţin. Zâmbi fals şi se uită în oglindă. „Bună, sunt Malin. Sunt Malin Stoltz. Lucrez aici. Credeţi că mă cunoaşteţi, dar de fapt nu aveţi nici cea mai vagă idee cine sunt. Bună, uite ce bine mă pricep să mint. Ce bine mă pricep să zâmbesc. Să mă prefac că îmi pasă de ce îmi povesteşti. Aoleu, ţi-e bolnav câinele? Sper să îşi revină repede. Un pahar cu limonadă? Bineînţeles că vă pot aduce unul, doamnă Olsen. Voi schimba imediat şi

aşternuturile; veţi simţi diferenţa: nimic nu se compară cu nişte aşternuturi curate”. Femeia cu un ochi căprui şi altul albastru ieşi din baie şi intră în cameră. Deschise dulapul şi scoase hainele de lucru. Haine albe, era o regulă frumoasă. „Dacă ne îmbrăcăm toţi la fel, suntem invizibili”. Atâta timp cât ochii noştri sunt de aceeaşi culoare. Şi aşa stau lucrurile. Sunt albaştri. Albastru marin. Ochi norvegieni. Ochi frumoşi”. „Nişte felii de pâine în sala de mese?” „Pentru Dumnezeu, da, perfect de-acord”. „Ar fi trebuit să rămână eliminată; bineînţeles că nu am votat-o, dacă nu ştie să danseze!” Chipuri moarte. Golul. Golul. Cuvintele goale. Guri care zâmbeau sub nişte priviri moarte. „Chiar a spus asta? Fostul tău soţ? Pentru Dumnezeu”. „Da, bineînţeles că am cont pe Facebook”. Cafeaua. La ora opt. Uneori în tura de noapte. Să parchez maşina în garaj. Nu asta lucraţi de fapt, nu-i aşa? Nu e realitatea? Nu, realitatea e cu totul alta.

Femeia cu un ochi căprui şi celălalt albastru ieşi pe hol, îşi luă geanta şi haina şi coborî scările spre maşină. Porni motorul şi radioul. Au dispărut, dar nimeni nu avea să le găsească, nu-i aşa? Nu toţi pot avea copii. Cine hotărăşte? Cine hotărăşte cine poate avea copii? Cineva pierde un copil. Cine hotărăşte cine pierde un copil? Nu e serviciul ei real. Nu acesta. Nu, nimeni nu ştie ce face ea cu adevărat. Ba da, o ştie cineva, dar nu o va dezvălui nimănui.

Femeia cu un ochi căprui şi celălalt albastru schimbă canalul. Acelaşi lucru peste tot. Fetiţele dispăruseră şi nimeni nu ştie unde sunt. Unde sunt fetiţele? Trăiesc? Le-a închis cineva pe undeva? De câte fetiţe e nevoie? De câţi copii e nevoie? Doi virgulă trei, nu aşa e normal? Normal? Nu eşti normal dacă nu ai copii? Dacă nu poţi avea copii. Femeia cu un ochi căprui şi celălalt albastru conduse încet spre centrul oraşului. E important să conduci încet dacă vrei să fii invizibil. Dacă opreşte cineva maşina, îşi poate da seama că nu e a ta. Că numele tău nu e Malin Stoltz. Că numele tău este cu totul altul. Şi nu e bine. Trebuie să mergi încet. Uneori te poţi ascunde în mijlocul mulţimii, ca la serviciu, de exemplu. Unii cred că ai nevoie de studii universitare ca să obţii un loc de muncă. Nu este adevărat. Ai nevoie doar de diplome. Diplomele nu sunt greu de falsificat. Ai nevoie doar de recomandări. Recomandările nu sunt greu de falsificat. Femeia cu un ochi căprui şi unul albastru ieşi de pe strada Drammensveien şi se îndreptă spre clădirea de cărămidă albă. Parcă maşina şi se îndreptă spre intrare. Opt fără zece. Dacă nu întârzii şi îţi faci treaba, nimeni nu întreabă nimic.

Intră pe uşă şi se duse spre vestiarul personalului. Îşi puse haina şi geanta în dulăpior şi se mai uită o dată în oglindă.

„Am doi ochi albaştri. Sunt o escroacă cu ochi albaştri. E doar o minciună. Adevăratul meu serviciu este foarte diferit. Cât timp nimeni nu îmi spune

nimic, totul va fi bine”. Uneori, te poţi ascunde în mijlocul mulţimii. Femeia cu un ochi căprui şi celălalt albastru îşi strânse mai tare coada de cal şi intră în sala de gardă.

— Bună, Malin.

— Bună, Eva.

— Ce mai faci?

— Foarte bine. Tu?

— A fost o noapte lungă. Helen Olsen a mai avut un atac. A trebuit să chemăm ambulanţa.

— Of, sper că se simte mai bine.

— Da, acum e mai bine. Se întoarce astăzi, în cursul zilei.

— Bine. Foarte bine. Ce îţi mai face câinele?

— Mai bine. Se pare că n-a fost chiar aşa grav.

„Nu sunt bolnavă. Tu eşti bolnavă”.

— Cine e de gardă astăzi?

— Birgitte, Karen şi cu tine.

„Tu eşti bolnavă. Nu eu”.

— Asta ce e?

Femeia cu un ochi albastru şi celălalt căprui se uită la un semn de deasupra cafetierei.

Casa de bătrâni din Høvikveien sărbătoreşte a 10-a aniversare.

— Ah, da, va fi distractiv. O petrecere mare vinerea asta.

— Ce frumos, pentru Dumnezeu.

— Da, vii?

— Da, bineînţeles. Bineînţeles că voi veni.

„Sunteţi toţi bolnavi. Aceasta nu e realitatea”.

— Fetele spuneau că am putea să continuăm petrecerea după aceea, te bagi şi tu?

— Bineînţeles că da, ce grozav! Aduc ceva?

— Vorbeşte cu Birgitte, ea o organizează.

— Grozav, aşa voi face.

— Mă bucur!

— Şi eu.

— Să ai o tură uşoară, Malin.

— Mulţumesc, drum bun spre casă. Salută-l pe soţul tău.

— Din partea ta. Mulţumesc, aşa voi face.

Femeia cu ochi căprui şi celălalt albastru îşi puse o ceaşcă de cafea şi se

așeză prefăcându-se că citește ziarul.

36.

Mia Krüger stătea jos, cu ochelarii de soare pe ochi, la ultimul etaj al hotelului, unde se servea micul dejun în stil bufet. O durea capul foarte tare și nu își amintea prea bine cum se terminase noaptea trecută. O lăsase pe Susanne să se sprijine de ea pe drum spre casă, deși se părea că intraseră în toate barurile pe care le prinseseră pe drum. Pe unde fuseseră? Mia bău paharul cu suc de portocale și se sili să mănânce câteva felii de bacon. Era mahmură ca o adolescentă și îi părea puțin rău. Oare îl sunase pe Holger cât fusese beată? Ceva din interiorul ei îi spunea că da, că îl sunase ca să îi povestească ce descoperise, întrucât nu mai putea aștepta. În fine, nu mai conta. Susanne ieși de la baie și efectiv se târî până la masă. Arăta și mai rău ca Mia; din câte se părea, era din nou sobră.

— Trebuie să nu mai facem lucruri din astea, spuse Susanne oftând, de parcă i-ar fi citit gândurile Miei.

Se lăsă pe scaun, cu mâinile pe cap.

— Clar, încuviință Mia. Anturajul prost.

— Sunt un anturaj prost? întrebă Susanne.

— Nu, nu, nu asta voiam să spun. Amândouă ne învârtim într-un anturaj prost, nu e vina noastră, explică Mia zâmbind.

— Actorii. Niște nenorociți de clovni egocentrici. Cui îi pasă de ei? Un grup de incestuoși care se culcă între ei și bârfesc mereu despre alte trupe, deoarece cred că pe oameni îi interesează cine a obținut nu știu care rol sau ce crede cineva despre ce crede altcineva despre ce crede cutărică despre faptul că regizorul s-a culcat cu una în loc de cealaltă.

— Așa, descarcă-te, o încurajă Mia, zâmbind ușor pe sub ochelarii de soare.

— Da, e grozav! Dacă nu, uită-te la mine, zici că încă sunt în generală.

Mia fusese atât de aproape să descopere ceva noaptea trecută, fusese foarte aproape… De fapt, avea chef doar să se închidă în cameră și să se cufunde din nou în caz.

Acolo se simțea cel mai bine. Concentrată pe caz. Acolo era locul ei. Era un loc bun.

— La naiba, avem costume și machiaj la douăsprezece. Am uitat complet, spuse Susanne.

— Costume și machiaj?

— Prima repetiție cu costume, recuzită și toate cele.

Mia încuviință din cap și se uită la ceas.

— O să ajungi la timp, e doar unsprezece și jumătate.

— De ce ai scris prima frază din *Hamlet* pe foile tale, ieri?

— O chestie de la serviciu, îi răspunse Mia. Nu îți pot explica.

— Da, înțeleg, încuviință Susanne. Doar că mi s-a părut puțin ciudat.

— S-ar putea, spuse Mia.

— Are a face cu fetițele dispărute?

— Nu îți pot spune nimic, Susanne.

— Le-am povestit câtorva colegi de la teatru că te cunosc, mărturisi Susanne. Am dat-o în bară?

— Nu, da de unde. De ce spui asta?

— Una dintre fetele cu care lucrez, Pernille Lyng. O joacă pe Ofelia. E mătușa uneia dintre fetițele care au dispărut. E complet distrusă.

— Of, spuse Mia.

— Da, Andrea, știi de care zic?

— Nu pot vorbi despre asta, Susanne.

— Da, bineînțeles. Dar mi se pare atât de ciudat…

— La ce te referi?

— Că a dispărut chiar înainte de premieră și că tu ai scris prima frază din piesă pe foile tale. Mă gândeam că poate e o legătură între ele.

Mia zâmbi ușor și își puse mâna peste a prietenei ei.

— Să nu mai vorbim despre asta, că deja ai parte de suficientă dramă, nu-i așa? E doar o întâmplare, două lucruri care nu au nicio legătură unul cu celălalt, bine?

— Bine, acceptă Susanne. Nenorocita aia de băutură îmi provoacă doar neliniște.

— Ai dreptate, încuviință Mia zâmbind. Nu mai beau niciodată.

— Așa zic și eu de fiecare dată în ziua următoare, spuse Susanne și zâmbi ușor. Și totuși, când îmi revin, uit de asta. Nu e ciudat?

— Ba da, foarte ciudat, răspunse Mia zâmbind.

— Haide, că trebuie să plec, spuse Susanne și se ridică. Trebuie să mă duc acasă să mă schimb înainte de repetiție. Se uită la mine foarte ciudat dacă mă duc îmbrăcată la fel două zile la rând. Toată lumea începe imediat să se uite în jur, să vadă dacă mai e cineva care nu și-a petrecut noaptea acasă, înțelegi?

— Înțeleg, spuse Mia.

Se ridică și o îmbrățișă pe Susanne.

— Mulțumesc că m-ai ajutat, încheie Susanne. Ne mai vedem curând?

— Din partea mea, aș fi încântată, spuse Mia. Dar nu ca să bem o bere. Mai

bine ceai sau altceva.

— În regulă, încuviință Susanne zâmbind.

Prietena ei blondă își luă geanta și îi făcu cu mâna în timp ce ieșea din restaurant, făcând tot posibilul să pară sobră.

37.

Holger Munch stătea pe scaun pe coridor, în fața biroului lui Mikkelson, în Grønland. Era ușor iritat, îi părea rău că acceptase să li se asculte telefoanele.

Acum, brusc, toată lumea voia să se întâlnească personal cu el, ca să vorbească față în față. Nu avea timp pentru asta. Fetițele erau în viață, dar peste puțin timp aveau să moară. Așa stăteau lucrurile. Dacă era vorba de aceeași persoană. Și era aceeași persoană. Modul de operare varia puțin, metoda diferea puțin, dar era aceeași persoană care săvârșise crimele. O femeie care nu lăsase nici cea mai mică urmă. Mii de apeluri telefonice, care nu duseseră nicăieri. Absolut nimic. Cu condiția ca descrierea martorului să fie corectă. Declarația pensionarului părea credibilă. O femeie. Pe la treizeci, treizeci și cinci de ani. În jur de 1,70 m. Avea părul prins și pălărie pe cap. Nasul drept. Ochii albaștri. Gură subțire. Ar fi putut fi oricine. Unde le ținea închise? Erau deja moarte?

Munch scoase o gumă de mestecat din buzunar și bătu din degete pe scaun. Stabilise cu Mia că aveau să treacă pe la casa de bătrâni, să stea puțin de vorbă cu mama lui, doar ca să scape odată de treaba asta, dar acum se gândea să anuleze vizita. De fapt, nu avea timp de asta. Mai ales dacă trebuia să își dedice jumătate din zi unor întâlniri inutile ca aceasta. Avea să treacă pentru un moment pe la casa de bătrâni, să o întrebe pe mama lui cum se simțea, și apoi să plece repede de acolo. Asta putea să facă. Dar trebuia să scape de grija asta înainte să fie prea târziu. Înainte ca moștenirea de familie să ajungă pe mâinile unui șarlatan care promitea viață veșnică în cer dacă îi dădeau lui tot ce aveau. Se uită la ora afișată pe telefon și se enervă tot mai tare.

Andrea și Karoline dispăruseră. Dispăruseră după ce preluase el cazul. În scurt timp, aveau să fie anesteziate. Spălate. Îmbrăcate cu haine de păpușă. Și spânzurate de un copac, cu un ghiozdan în spate. Dacă nu le găsea el mai întâi. Holger se simțea de parcă s-ar fi pierdut într-o ceață. Nu știa încotro s-o apuce. Care avea să fie pasul următor. Aveau doar o femeie pe care nimeni nu reușea să o identifice. Travestitul Roger Bakken. Pista asta se estompa.

Mia îl sunase în toiul nopții, beată, cu un chef imperios de a-i povesti ceva, descoperise ceva important, dar bolborosea întruna, așa că fusese nevoit să îi ceară să se ducă la culcare. Telefoane ascultate. Clar, nu era doar spre binele lor. Trebuia să vorbească neapărat cu Gabriel. Trebuiau să poată fi blocate cumva apelurile strict personale. Să nu ajungă în rapoarte. Cum ar fi cel primit de la Mia în timpul nopții.

— Holger, intră.

Mikkelson părea îngrijorat. Munch își dădea seama după fruntea-i încrețită.

— Cum merge? întrebă acesta, după ce Munch se așeză.

— La fel ca ieri, răspunse Munch. Nu avem nicio pistă în legătură cu femeia din portretul-robot. Continuăm verificările, dar, din păcate, pare o pistă înfundată.

— Avem un Alfa 1 și tot nu avem piste în legătură cu fetițele? Cum se poate așa ceva?

Brusc, Munch se simți ca un elev trimis în biroul directorului ca să fie tras de urechi. Nu îi plăcea deloc, dar, momentan, nu prea avea ce să facă.

— Da, nici eu nu înțeleg. Totul pare foarte bine planificat, asta e tot ce pot să spun momentan. Dacă ar fi acționat într-un mod improvizat, am fi prins-o cu mult timp în urmă.

— Nu e suficient, pur și simplu nu e suficient, i-o trânti Mikkelson.

— M-ai chemat aici doar ca să îmi spui asta? răspunse Munch sec. Puteai să mă tragi de urechi la telefon.

— Așa e. Bine, îmi pare rău.

Mikkelson își dădu jos ochelarii și se frecă la ochi. Nu era un semn bun. Se întâmpla ceva.

— Mă strâng cu ușa de mai sus, continuă el și își puse la loc ochelarii.

— Cine? Departamentul de Justiție?

— Nu contează.

— Facem tot ce putem.

— Da, le-am explicat deja, dar nu e din cauza asta.

— Care-i problema? întrebă Munch. Începea deja să își piardă răbdarea. Avea treburi mult mai importante de care să se ocupe.

— E vorba de Mia, spuse Mikkelson și se uită la Munch.

— Ce-i cu Mia?

— Păi, spuse Mikkelson și își scoase din nou ochelarii, spun că e un risc. Mi-au cerut să o retrag din cazul acesta.

— Să o retragi din caz? Ești prost sau ce? Abia dacă am reușit să o aduc. Îți amintești că nu voia să vină? Nu voia să vină și noi am convins-o. Pentru că suntem niște egoiști nenorociți. Și acum o dăm afară din nou? Nici gând.

— Bine, bine, Munch. Nu asta voiam să zic.

— Dar ce voiai să zici?

— Voiam să zic… Mikkelson își puse iarăși ochelarii. Ridurile de pe fruntea lui păreau și mai adânci. Păi, s-a… în fine, s-a recuperat complet?

— Nu am timp de astfel de prostii, spuse Munch și se ridică. Undeva, acolo, există două fetițe sechestrate, iar Departamentul de Justiție are tupeul să dezgroape chestia asta! Chiar nu avem alte priorități?

— Ai grijă ce spui, Munch, ești în timpul serviciului.

— Ține-ți fleanca, Mikkelson. Te referi la echipă? Vorbești serios? Echipa? Reputația echipei? Asta e prioritatea noastră acum? Asta îi îngrijorează pe cei din departament? Și ce zic cei din departament de toate dățile în care Mia a reușit să facă echipa să fie cea mai tare? Despre diplomatul rus care se distra de minune omorând curve? Cine ne-a reprezentat atunci pozitiv? Tu, Mikkelson? Erai acolo? Și cei doi pensionari jefuiți și uciși în casa lor din Kolsås? Te-ai ocupat tu de soluționarea cazului, Mikkelson? Ce părere a avut departamentul atunci?

Munch se îndreptă spre ușă.

— Știu foarte bine ce-a făcut Mia pentru noi, afirmă Mikkelson. Națiunea îi mulțumește; asta vrei să auzi? Mulțumiri, mii de mulțumiri, Norvegia îi aduce mulțumiri. Dar vremurile se schimbă, nu-i așa? Bjørn Dæhlie și Vegard Ulvang. Niște schiori cross-country grozavi. O grămadă de medalii de aur. Dar acum s-a terminat cu asta, nu-i așa? Nu i-am mai putea pune la linia de start astăzi. Înțelegi ce vreau să zic?

— Pentru Dumnezeu, spuse Munch și oftă. Nu, nu înțeleg chiar deloc ce încerci să spui. Ce naiba are asta a face cu niște schiori cross-country? Ți-ai pierdut mințile de tot? Vorbim despre moarte, Mikkelson, nu de bărbați în pantaloni strâmți care încearcă să ajungă primii la linia de sosire, cu niște scânduri legate de picioare. Moarte, Mikkelson. Două fetițe de șase ani. Îți dai seama?

Munch puse mâna pe clanță. Își ieșise complet din fire.

— Bine, bine, spuse Mikkelson. Nu trebuie să te înfurii în halul ăsta. Poate să rămână, dar când se clasează cazul acesta, pleacă. Ai înțeles, Munch? Atunci va fi terminat-o cu noi, orice-ar fi. Nu pot să fac nimic în privința asta. În plus – Mikkelson deschise un sertar și scoase o carte de vizită –, trebuie să meargă la el.

Mikkelson îi dădu lui Munch cartea de vizită.

— La un psihiatru?

Mikkelson încuviință din cap.

— Așa cere departamentul.

— Să te ia naiba, Mikkelson. De ce nu mi-ai spus-o înainte să o iau de pe

insulă?

Mikkelson făcu un gest de neputință.

— Politica.

— Nu-ți bate joc de mine.

Lăsă cartea de vizită pe biroul lui Mikkelson.

— N-o să meargă la niciun psiholog.

— Psihiatru.

— Haide, taci. Sunt din același aluat. Mia are de făcut o treabă. Ți-am spus deja că eu sunt răspunzător de asta.

— Nu depinde de tine, spuse Mikkelson.

Șeful poliției își porni laptopul și deschise un fișier audio. Munch recunoscu imediat vocile. Era conversația telefonică pe care o purtase cu Mia noaptea trecută:

„— Da.

— Holger. Holger, dragul meu Holger.

— Tu ești, Mia? Cât e ora?

— Nu e autentic. E doar un joc. Roger Bakken avea un ochi albastru și altul căprui. Pe aici, Susanne. Da, vino aici. Te ajut eu să te dezbraci. Mă auzi, Holger?”

Mia bolborosind ceva. Munch oftă, iar Mikkelson opri înregistrarea.

— Vrei să mai auzi? întrebă Mikkelson.

— Era beată, bine?

— Și dacă mass-media reușesc să pună mâna pe asta?

Mikkelson se lăsă în spate pe scaun.

— Bine, spuse Munch. De acord, va trece pe la psihiatrul ăla. Asta e tot?

— Asta e tot, spuse Mikkelson.

Munch luă cartea de vizită de pe birou și ieși din încăpere fără să mai spună ceva.

38.

Mia se afla pe trotuarul din fața hotelului și îi părea rău că fusese de acord să îl însoțească pe Munch la casa de bătrâni din Høvikveien. După ce luase micul dejun cu Susanne, se întorsese imediat în pat. Cu mustrări de conștiință, clar, dar se simțea epuizată, iar automedicația de pe Hitra îi făcuse rău. În plus, continuă să lucreze, să întoarcă chestiunea pe toate părțile în mintea ei, indiferent că era sub cuvertură, într-o mașină sau în birou. Lucra constant. Mintea ei nu îi dădea niciodată pace. Preț de o clipă,

visă că se întorsese pe insulă. Răsărituri de soare și marea. Trebuia să doarmă mai mult. Se culcase mult prea târziu. Holger ar fi trebuit să fie în stare să discute cu propria lui mamă, nu? Găsi o pastilă în buzunar și, preț de o clipă, se gândi să îl sune și să inventeze o scuză, dar era deja prea târziu. Înjură printre dinți și se urcă în Audi-ul care opri lângă trotuar.

Holger Munch nu părea prea bucuros, dar Mia nu se simțea în stare să îl întrebe ce se întâmplase.

— Va trebui să îți faci rost de alt telefon, spuse Munch.

— De ce? întrebă Mia și mai găsi o pastilă în buzunar.

— M-ai sunat azi-noapte.

— Fir-ar să fie, am știut eu.

— O beție cruntă?

— O prietenă veche din Åsgårdstrand.

— Înțeleg, spuse Munch. Știi că ne înregistrează convorbirile telefonice, da?

Mia nu răspunse. Încercă să își amintească ce spusese la telefon, dar nu reuși. Nu conta.

— Deci, ce-ai aflat? întrebă Munch.

— Roger Bakken avea o amică. Cu care petrecea timpul când se transforma în Randi.

— O cunoaștem?

Mia dădu din cap că nu.

— Nu, dar are ochii de culoare diferită.

— Ce vrei să spui? întrebă Munch, curios. Se poate așa ceva?

— Da, unul albastru și altul căprui. S-ar părea că e o trăsătură ereditară.

— Crezi că ne va duce la ceva?

— Nu crezi că ar trebui să analizăm toate variantele?

— Ba da, bineînțeles.

Munch coborî geamul și își aprinse o țigară. Mia nu suporta mirosul de tutun în mașină, și mai ales acum, la mahmureală, dar nu spuse nimic. Munch părea obosit. Absent.

— Altceva?

— Da, răspunse Mia. Gabriel a reușit să scoată un număr de pe mobilul lui Bakken.

— Da, am aflat, spuse Munch. Veronica Bache. Decedată în 2010.

— Ați mai aflat ceva despre ea?

— Nu prea multe, pentru moment. Ultima adresă cunoscută era în Vika, unde locuia cu nepotul ei, un anume Benjamin Bache, actor. Îl cunoști?

— Nu.

— Lucrează la Teatrul Național. Mai apare în ziarele de scandal. Știi tu, o

celebritate.

Mia încercă să se gândească. Azi era proastă. Avea creierul făcut terci. Se hotărî din nou să nu mai bea. Până nu termina cu cazul acesta. Dacă avea să termine vreodată. Acum își dădea seama că era obosită. Preț de o clipă, se enervă că se lăsase distrasă de Susanne. În schimb, ar fi trebuit să gândească și mai adânc lucrurile. Era pe drumul cel bun. Dăduse de ceva, un lucru pe care nu reușise să îl vadă clar.

— Cineva i-a folosit telefonul în ultimii doi ani. A plătit toate facturile, ca să nu îl deconecteze. Asta trebuie să se fi întâmplat, nu-i așa? spuse Mia.

— Da, e singura opțiune, încuviință Munch.

— La ce te gândești? Nepotul, care avea acces la facturi? Actorul acela?

— E posibil. Am încercat să mă văd azi cu el, dar avea o repetiție deosebită. Trebuie să vorbim cât mai repede cu el.

— Cum stai cu capacitatea pulmonară? întrebă Mia și coborî geamul.

— Nu începe cu asta, răspunse Munch defensiv. Nu beau alcool și nici…

— Nici cafea, așa că ar trebui să ai naibii voie să fumezi o țigară, știu, adăugă Mia râzând.

— Și ce-i cu ține de ești așa bine dispusă?

— Fără motiv, spuse Mia. Cred că am descoperit ceva. Poate.

— Ce?

Munch ieși de pe strada Drammensveien și intră pe Høvikveien.

— Toată treaba asta cu simbolurile, știi tu, continuă Mia.

— Da.

— Nu ți se pare că are niște lacune?

— S-ar putea, spuse Munch. E specialitatea ta.

— Nu, serios, Holger, vorbesc serios.

— Mi-am dat seama, dar nu pot să urmăresc tot ce îți trece prin cap. Mi se face rău, bombăni el, în timp ce parca în fața casei de bătrâni din Høvikveien.

— Să mergem, oftă el și opri motorul.

Dacă ar fi fost creștin, Mia era sigură că și-ar fi făcut și cruce. Evident, Holger Munch nu avea deloc chef de acea conversație.

— Va fi bine, îl liniști Mia. Relaxează-te.

— Simt nevoia să mai fumez o țigară, spuse Munch și coborî din mașină.

Mia îl urmă și își dădu jos ochelarii de soare. Se simțea ceva mai bine. Iar zona Høvik era frumoasă. În cele din urmă, se bucura că îl însoțise.

— Încearcă pe mine, atunci, spuse Munch și își aprinse o țigară.

— Acum?

— Da, de ce nu? Lasă-mă să pătrund în mintea ta.

— Bine, spuse Mia și se așeză pe capota mașinii. Care a fost primul mesaj pe care ni l-a lăsat criminalul?

— Nu căutăm o femeie?
— Momentan nu contează, care a fost primul mesaj?
Munch ridică din umeri.
— Rochițele?
— Nu.
— Ghiozdanele?
— Nu.
— M 10:14, „Lăsați copiii să vină la Mine”?
— Nu.
— Atunci, zi-mi tu.
Munch oftă și mai trase un fum.
— Rikke J.W., îi explică Mia.
— Și de ce e acesta primul?
— Pentru că nu se potrivește, spre deosebire de toate celelalte, nu-i așa? Face parte dintr-un profil global, dar nu trebuie să căutăm acolo. Trebuie să ne uităm în altă parte.
— Deci? întrebă Munch cu un interes fățiș.
— Primul lucru care nu se potrivește, atunci?
— Numele de pe carte?
— Efectiv. Un semnal clar, nu-i așa?
— Semnal pentru ce anume?
— De conștiință, Holger. Pentru Dumnezeu, haide odată.
— Conștiință?
— Acum chiar că mă dau bătută, spuse Mia și oftă. Holger mai trase o dată adânc din țigară și expiră fumul înspre soarele primăvăratic.
— Bine, conștiință, recunoscu Munch. Toate celelalte semne sunt artificiale. Spălatul. Rochițele. Rechizitele școlare. O persoană conștientă a scris numele Rikke J.W? A făcut-o cu un motiv anume? L-a scris cineva conștient de ceea ce făcea?
— Bine, Holger.
Mia aplaudă ironică.
— Haide, că nu sunt chiar complet pe lângă.
— Și ce înseamnă Rikke J.W?
— Hønefoss.
— Exact. Și care a fost al doilea semn?
— Sângele de porc?
— Nu, acesta a fost al treilea.
— Care a fost al doilea, atunci?
— Îți amintești de cele trei mesaje text ale lui Roger Bakken?
— Da?

— Care din ele nu se potrivea?

— Se potrivea careva?

— Da, pentru Dumnezeu. Haide odată, Holger. „Icar zbură prea aproape de soare”, aripi de vultur. *Bye, bye, birdie,* un muzical pentru homosexuali. Bakken era homosexual și avea un tatuaj în formă de vultur. Totul se potrivește, mai puțin „Cine-i acolo?” Asta e o chestie independentă, nu are legătură cu restul.

— Acesta a fost al doilea semn? „Cine-i acolo?”

Mia încuviință din cap.

— Și ce înseamnă asta?

— Nu sunt sigură, dar ieri am aflat că e prima frază din *Hamlet.*

Munch își mai aprinse încă o țigară și se uită neliniștit spre ușa de la intrare. Mia zâmbi puțin. Un bărbat în vârstă, șeful Unității de Operațiuni Speciale, și totuși îi era greu să își înfrunte propria mamă.

— Iar *Hamlet* se pune în curând în scenă la Teatrul Național? Telefonul Veronicăi Bache? Nepotul ei? Acolo trebuie să căutăm?

— Nu sunt sigură, spuse Mia și se gândi puțin. Mi-am dat seama ce trebuie să căutăm, dar nu și de ce. Până acolo am ajuns.

— Și sângele de porc era al treilea semn?

Mia încuviință din cap.

— Și el ce înseamnă?

— Ți-am spus deja că n-am ajuns încă până acolo, insistă Mia, în timp ce mai găsi o pastilă în buzunar. Dacă ne plictisim, putem oricând să dăm o tură pe la terenul de golf din Ballerud.

Mia arătă spre un semn de partea cealaltă a străzii.

— Ce vrei să spui? zise Munch.

— E un nume amuzant, nu ți se pare? Terenul de golf Ballerud[5].

Munch clătină din cap. Nu știa de ce Mia era atât de bine dispusă, nu înțelegea gluma și nici nu i se părea momentul potrivit ca să glumească, ținând cont de ceea ce îl aștepta. Stinse țigara pe care tocmai o aprinsese, urcă scările din fața Miei și intră în casa de bătrâni.

39.

Casa de bătrâni din Høvikveien era, fără îndoială, una pentru oameni cu bani. „Un loc tipic pentru zona de vest a orașului”, se gândi Mia când intrară

[5] Joc de cuvinte intraductibil. *Ball* e o expresie colocvială care înseamnă „amuzant” (n.tr.).

în recepția elegantă și luminoasă. La o primă vedere, locul părea imaculat. Suprafețe curate, mobile noi, tavane moderne, picturi originale pe pereți. Mia îi recunoștea pe mai mulți dintre artiști. Mama ei, Eva, era pasionată de arte și le dusese pe fete la toate expozițiile posibile, ori de câte ori avusese ocazia să o facă. Pe pereți erau expuse și fotografii cu diverse activități. O vitrină era plină de trofee. Excursii în țară și în străinătate. Turnee de bridge și bowling. Chiar dacă locul acela ar fi putut fi considerat un ultim refugiu, nu exista niciun indiciu în acest sens. În casa de bătrâni din Høvikveien, viața se termina doar după ce te îmbăiai în Marea Moartă sau primeai un premiu pentru că ai cultivat cel mai bun dovleac.

— Urează-mi noroc, spuse Holger oftând și dispăru pe unul dintre coridoare.

O cameră privată, presupunea Mia. Cu propria baie, cu televizor, radio și atenție personală non-stop. Acolo nimeni nu trebuia să stea mai multe zile cu aceleași scutece, fără mâncare sau apă. Se așeză într-un fotoliu și luă o revistă. *60 Plus. Revista pentru cei mai frumoși ani ai tăi.* „Sportul cu moderație previne demența. Toppen Bech îți oferă un ruj de buze asortat cu mașina ta”. Mia se gândi la ce ar fi spus bunica ei despre locul acela și despre genul acela de reviste și zâmbi ușor în sinea ei. Lăsă la o parte revista și era pe punctul de a lua alta, când văzu una dintre diplomele de pe perete. „Turneul de Crăciun de canastă al casei de bătrâni din Høvikveien 2009. Câștigătoare: Veronica Bache”. Mia se ridică repede și o privi îndeaproape. Chiar așa, scria „Veronica Bache”. Sigur era una și aceeași persoană. Se apropie de masa de sticlă din colțul îndepărtat al încăperii și sună dintr-un clopoțel. După câteva secunde, o infirmieră ieși dintr-una din camerele dosnice.

— Bună ziua, vă pot ajuta cu ceva?

Infirmiera se potrivea cu restul casei de bătrâni. Simpatică, frumoasă și cu obrajii rozalii. „Poate că angajează persoane care se potrivesc cu decorul”, se gândi Mia. Aici, în Høvik, nu existau bătrâni aduși de spate, care să fumeze țigară după țigară. Fata trebuie să fi fost de vârsta ei, mai mult sau mai puțin. Era înaltă și elegantă, cu ochii de un albastru intens și părul negru prins într-o coadă dreaptă și strâns împletită.

— Sunt Mia Krüger, se prezentă Mia.

Se gândi să își scoată insigna, dar până la urmă nu o făcu.

— Eu sunt Malin. Pe cine vizitezi? întrebă fata cea simpatică.

— Am venit cu un prieten, Holger Munch. A venit să își vadă mama.

— Pe Hildur, spuse fata cu ochi albaștri zâmbind. Este o femeie cu multă personalitate.

— Fără îndoială, încuviință Mia. Mi-a atras atenția faptul că amica lui

Hildur, Veronica, a câştigat un turneu de canastă. Am văzut pe una dintre diplome.

— Aşa este, confirmă fata zâmbind. Organizăm un turneu în fiecare an, de Crăciun, şi cred că Veronica le-a câştigat pe ultimele trei înainte să moară.

— Nu am jucat niciodată canastă, spuse Mia.

— Nici eu, îi spuse fata cea simpatică şi îi făcu cu ochiul. Dar celor în vârstă le place.

— Asta contează, zise Mia. Auzi, m-am gândit la ceva, şi iartă-mă că te întreb, pentru că sigur nu poţi răspunde la astfel de lucruri, dar Bache? Nu cumva e rudă cu… ştii tu, cu actorul acela atât de atrăgător?

— Benjamin Bache?

— Da, el.

Fata cu ochi albaştri o privi atent preţ de o clipă.

— Hm, de fapt, nu pot vorbi despre astfel de lucruri, spuse ea zâmbind.

— Înţeleg, zise Mia încuviinţând din cap. O vizita des? L-ai văzut? E la fel de arătos şi în realitate?

Fata cu părul prins în coadă zâmbi.

— Nu venea prea des, doar de câteva ori pe an. Să rămână între noi, dar arată mai bine la televizor, zise fata şi râse puţin.

— Înţeleg, spuse Mia şi îi făcu cu ochiul.

— Vrei să bei un ceai cât aştepţi? Sunt pe punctul de-a începe vizita de la prânz, aşa că îţi pot pregăti o cană dacă vrei.

— Nu, nu îţi face griji. Mulţumesc, spuse Mia şi se întoarse pe scaunul ei.

Fata cu ochi albaştri îi zâmbi din nou, apoi dispăru în camera din spate. Într-un colţ era un televizor. Mia căută telecomanda şi o găsi lângă ecran.

Convocaseră o nouă conferinţă de presă pentru astăzi, la prânz. Mia Krüger se bucura mult că nu trebuia să se ocupe de partea aceea. Mass-media. Relaţiile ei cu ziariştii erau încordate, nu se simţea niciodată relaxată în apropierea lor. Trebuia să fie un om cu două feţe. Nu putea spune niciodată ce gândea cu adevărat, ci doar ceea ce era de cuviinţă. Nu i se potrivea. Îi plăcea să fie sinceră. Presupunea că tocmai de aceea nu i se potrivea nici teatrul. Pe unii îi încânta să fie în centrul atenţiei, alţii preferau să evite asta. Dădu puţin mai tare televizorul şi schimbă pe NRK. „Criminalul de fetiţe”. Literele nu erau la fel de ţipătoare, dar aceleaşi cuvinte apăreau pe ecran. Mia Krüger clătină din cap şi dădu volumul mai tare. Doi prezentatori din studio şi un reporter pe scările din Grønland. Se părea că se amâna conferinţa de presă. Mia stinse televizorul, ieşi pe scări şi formă numărul lui Gabriel.

— Da?

— De ce s-a amânat? S-a întâmplat ceva?

— Nu, începem imediat.
— Bine. Azi se ocupă Anette?
— Da, cred că da. Ea și cealaltă avocată a poliției. Cea cu părul scurt.
— Hilde.
— Probabil.
— Ai mai găsit ceva despre Veronica Bache?
— Ar trebui?
— Nu, dar am aflat ceva, continuă Mia. Ai putea să verifici ceva pentru mine?
Gabriel oftă ușor.
— Sigur.
— Ce-ai pățit?
— Nu, nu, doar *că…* sunt atâtea lucruri… Și, ei bine…
— Da, ce?
— Nimic deosebit. Iubita mea e însărcinată.
— Ia auzi, felicitări!
— Da, mulțumesc. În fine… ce vrei să verific?
— Nu sunt foarte sigură, e doar o senzație. Mi-ar plăcea să am acces la chestia aia de la casa de bătrâni din Høvikveien, cum îi spune…
— Lista de așteptare? Ai nevoie de un loc?
— Măi să fie, dar repede ți-ai revenit. Câtă încredere în noi, nu-i așa? răspunse Mia râzând.
— Iartă-mă, își ceru scuze Gabriel. Astăzi sunt puțin irascibil.
— Nu te lua de mine pentru că iubita ta e însărcinată, i-o tăie Mia. Ți-ai făcut-o cu mâna ta.
— Da, presupun că da. Chiar, e normal să aibă nevoie de anumite lucruri în toiul nopții?
— Ce fel de lucruri?
— Înghețată Sundae, de exemplu.
— Păi, am auzit zvonuri cum că gravidele ar avea capricii ciudate, spuse Mia.
— Știi ce greu e să găsești o înghețată Sundae în toiul nopții?
Mia râse.
— Ha, ha, ha, spuse Gabriel sarcastic.
Era clar că era prost dispus.
— Știi tu, angajați și dintr-astea. Oaspeți și ceilalți.
— Oaspeți?
— Sau cum se numesc cei din casa de bătrâni. Rezidenți? Interni?
— Da, am înțeles. Cred că li se spune angajați și utilizatori.
— Bine, îmi poți face rost de ea?

— E legal sau nu?
— Nu.
— Presupun că mă acoperi dacă mă iau de urechi.
— Din ce zici tu, se vede că ai făcut cursul cu Codiță.
— Da, așa e, răspunse Gabriel oftând.
— Îmi asum eu răspunderea pentru asta, bineînțeles, îl asigură Mia. Casa de bătrâni din Høvikveien. Ai nevoie de adresă sau ceva?
— Nu, am găsit-o deja. Caut ceva anume?
— Nu știu. Ți-am mai spus, e doar o senzație. Mama lui Munch și Veronica Bache au fost la aceeași casă de bătrâni; adică merită să verificăm.
— Mama lui Munch?
— Am spus-o cu voce tare?
— Fir-ar acum trebuie să îl mint și pe Munch? spuse Gabriel. Pentru că presupun că el nu trebuie să afle nimic despre asta, nu-i așa?
— Ce băiat isteț! spuse Mia. Bun, trebuie să închid. Când e următoarea sesiune informativă?
— La ora trei.
— Bine, vorbim.
Mia închise chiar când Munch ieși pe scări. Fu pe punctul de-a se duce spre el, dar se opri când văzu că nu era singur. Lângă el era o infirmieră îmbrăcată cu o uniformă albă la fel cu cea a fetei cu ochi albaștri. Era frumoasă și slabă, cu părul lung și ondulat, cu nuanțe blonde și roșcate. Infirmiera râse tare și îl atinse pe Munch cu mâna, care, la rândul lui, părea un adolescent cu obrajii ca para focului și mâinile în buzunare. Mia mai luă o pastilă și se îndepărtă puțin. Munch și infirmiera roșcată își mai spuseră ceva, după care aceasta îl atinse din nou cu mâna și dispăru pe ușă, zâmbind.
— Cum ți-a mers? întrebă Mia când Munch ajunse la mașină.
— Mai bine nu întreba, spuse Munch și își aprinse o țigară.
— Cine era tipa?
— Cine? întrebă Munch.
— Cine crezi?
Munch urcă în mașină fără să stingă țigara.
— Ah, ea. Păi, ei bine, cred că o cheamă Karen. Lucrează cu mama mea. Trebuie doar să…
Munch porni mașina și o luă pe strada Høvikveien.
— Da? Ce trebuie să faci?
— Avem noutăți? întrebă Munch, schimbând subiectul.
— Avem o conferință de presă chiar acum.
Munch porni radioul. Mia auzi vocea lui Anette. „Nu există noutăți, continuăm căutările. Mulțumim pentru orice informații”. Nu aveau ce

povesti. Chiar şi aşa, lumea cerea conferinţe de presă. Mia îl privi cu coada ochiului pe Munch, care era pierdut în gânduri. Se întreba dacă ar fi trebuit să îi povestească despre faptul că Veronica Bache fusese la aceeaşi casă de bătrâni ca mama lui, dar hotărî să nu îi spună nimic, momentan. Gabriel investiga deja asta, iar, din câte se părea, Munch avea destule lucruri la care să se gândească.

— Trebuie să mergi la psiholog, spuse Munch brusc, când ajunseră din nou pe strada Drammensveien.

— Ce vrei să spui?

Munch scoase o carte de vizită din buzunarul hainei şi i-o înmână.

— Trebuie să mergi la psiholog.

— Cine spune asta?

— Mikkelson.

— Îţi baţi joc de mine.

— Nu te uita aşa la mine. Au ascultat apelul tău de azi-noapte. Cred că nu eşti în deplinătatea facultăţilor mentale.

— Să uite de asta, i-o întoarse Mia.

— Asta le-am zis şi eu.

— Deci suntem de acord.

Mia deschise torpedoul şi aruncă acolo cartea de vizită fără să se uite măcar la ea.

— Deştepţii lumii.

— La ce te aşteptai?

— Un pic de respect, fir-ar să fie.

— Noroc cu asta, îi răspunse Munch şi oftă. Bun, mâncăm un hamburger înainte să mergem la birou?

— Perfect, în ceea ce mă priveşte, spuse Mia.

Munch găsi o ieşire şi intră într-o benzinărie chiar când începu să plouă.

40.

Ploua cu găleata de cealaltă parte a ferestrei sediului *Aftenposten,* fosta clădire a Poştei. Se strânseseră în biroul lui Grung, pentru a urmări conferinţa de presă, care fusese convocată pentru ora douăsprezece, dar se amânase cu zece minute. Erau prezenţi Mikkel Wold, Silje Olsen şi Erik Rønning, precum şi redactorul-şef, Grung. Chiar dacă nu voia să se gândească prea mult la asta, Mikkel Wold era conştient că primise cel mai bun loc, pe scaunul din piele de lângă Grung. Se întâmplase ceva după

apelurile din Skullerud. Urcase într-o altă categorie. Brusc, Mikkel se afla în centrul tuturor lucrurilor. Grung dădu mai încet televizorul și le ceru celorlalți părerea.

Păstraseră secret faptul că criminalul îi contactase. Nu scriseseră nimic în ziar. Încă. Asta dezbăteau acum. Să se folosească de acest lucru? Și dacă da, cum anume?

— Eu zic să așteptăm, spuse Silje, mușcând dintr-un măr.

— De ce? întrebă Grung.

— Pentru că nu știm dacă el sau ea nu va dispărea dacă o dăm publicității.

— Eu zic să scriem despre asta, ce naiba! spuse Erik.

Ziaristul de douăzeci și șase de ani era deosebit de talentat și fusese mâna dreaptă a lui Grung de când fusese angajat. În mod normal, el stătea pe scaunul pe care ședea acum Mikkel. Dacă tânărul simțea cumva invidie și resentimente, le ascundea bine. Stătea liniștit, cu picioarele depărtate, strângând ușor în mână o minge de cauciuc antistres.

— Cine știe dacă mâine nu va suna la *VG*? Sau la *Dagbladet,* în seara asta? continuă el. Avem șansa să obținem exclusivitate, dar pentru asta trebuie să acționăm rapid.

Mikkel Wold zâmbi ușor. Erik începuse să folosească des cuvântul „exclusivitate” după ce anul trecut câștigase premiul pentru cea mai bună știre în exclusivitate pentru o serie de articole despre vagabonzii din Oslo.

— Atunci, de ce nu i-a sunat pe ceilalți? ripostă Silje.

Silje și Erik erau ca ziua și noaptea. Ea avea douăzeci și ceva de ani, era zgomotoasă, cu un piercing în buză și o tendință foarte vizibilă spre liberalismul de stânga, cel puțin pentru cei din *Aftenposten.* El era liniștit, echilibrat, se îmbrăca des la costum și se pieptăna umezindu-și părul. Era visul oricărei soacre, cu un zâmbet simpatic și ochi strălucitori. Când erau discuții la birou, cei doi erau de obicei în tabere opuse.

Mikkel Wold era mai degrabă un ziarist de modă veche. Carnețel și pix și cunoștință de cauză. Înainte, nu scrisese niciodată despre vreun lucru sau vreo persoană pe care să nu le cunoască bine. În ziua de astăzi, trebuia să se bazeze deseori pe conferințe de presă și pe câteva apeluri rapide, sau nici măcar pe apeluri. În ceea ce privește felul lui de-a se îmbrăca, nu semăna nici cu Silje, nici cu Erik. Era mai degrabă neutru. Un pic plictisitor? Se gândise la asta de câteva ori. Poate că trebuia să se pună pe treabă și să își cumpere niște haine care, în fine, *să îi scoată în evidență personalitatea.* Așa scria în revistele pe care sora lui le tot lăsa prin casă. Nu se însuflețise niciodată în sensul acesta. În dulap avea aceleași haine de aproape zece ani. Nu știa prea bine cum să o spună, dar parcă o înfățișare țipătoare și vanitoasă, indiferent de stil, nu prea se potrivea cu seriozitatea profesiei.

Indiferent. Criminalul îl sunase pe el. Nu pe ceilalţi.

— Bineînţeles, spuse Erik. Atunci, va trebui să riscăm.

— Haide, Erik, tipul acesta de argumentaţie pasivă, dar agresivă, ne e rezervat nouă, femeilor, nu-i aşa?

— Acum am fost pasiv, dar agresiv?

— Gata cu asta, pentru Dumnezeu, răspunse Silje râzând.

— Tu ce crezi, Mikkel? întrebă Grung şi se întoarse spre el.

Ceilalţi doi tăcură şi ei. În sfârşit. Acum, toată lumea voia să ştie părerea lui. Nu îi plăcea asta, dar, într-o oarecare măsură, persoana misterioasă care îl sunase îi făcuse un favor.

— Nu sunt foarte sigur de asta, spuse Mikkel şi îşi drese glasul. Pe de-o parte, cred că am putea publica ştirea, sigur că da.

— Un interviu exclusiv, îl întrerupse Erik, rotind mingea antistres pe masă. Doar noi. Nimeni altcineva. Eu zic să o facem.

— Dar, pe de altă parte, continuă Mikkel, ar fi o prostie să scoatem câteva numere şi să pierdem contactul. La urma urmei, s-ar putea să fim de ajutor.

În jurul mesei se lăsă din nou tăcerea.

— Să fim de ajutor? întrebă Silje. Adică să le spunem gaborilor?

— Poliţiei, îl corectă Grung oftând. Nu lucrezi la *Klassekampen.* Ci la *Aftenposten.*

— Deci nu se poate spune „gabor”?

Silje îşi dădu ochii peste cap şi mai muşcă odată din măr.

— În orice caz, spuse Grung, ar trebui să luăm asta în considerare.

— Ce anume? întrebă Erik.

— Să informăm poliţia despre ce ştim.

— Şi la ce ar ajuta? răspunse Erik. În primul rând, nu ştim nimic. Nimic sigur. Nimic care să le fie de folos. Dar noi chiar că ne-am putea folosi de asta, nu sunteţi de acord cu mine?

— E ciudat să spun aşa ceva, dar, pentru prima dată, sunt de acord cu Erik. Şi nu mă refer la faptul că nu ar trebui să le spunem gaborilor, explică Silje.

— Poliţiei, spuse Grung.

— Ideea este că nu ştim nimic ce le-ar fi de folos. Încă nu.

— Aşa este, încuviinţă Erik.

— Dar asta nu înseamnă că ar trebui să publicăm. Dacă publicăm acum, cine ştie ce vom pierde? Apoi ar însemna să publicăm ştirea după trei zile. Ştiri vechi?

— Nu ar fi o ştire veche, o întrerupse Erik. E o ştire nouă dată naibii.

— Tăceţi din gură, că începe deja, îi avertiză Grung şi dădu mai tare televizorul.

Astăzi, Anette Goli ţinea conferinţa de presă, împreună cu avocata poliţiei, Hilde Simonsen.

— Goli şi Simonsen, spuse Erik oftând şi strânse din nou mingea de cauciuc. Când îi vor trimite pe Munch sau pe Krüger? Aş vrea să fac ceva despre Krüger.

— Ha, râse Silje batjocoritor. Ştim cu toţii ce vrei tu să îi faci lui Krüger. Un articol? Nu prea cred.

— Şşşt, spuse Grung şi dădu şi mai tare televizorul.

Anette Goli tocmai îi salutase pe cei prezenţi acolo, ca să dea drumul la conferinţa de presă, când sună telefonul lui Mikkel Wold. În birou se lăsă o tăcere adâncă.

„Număr necunoscut”.

— Lasă-l să sune de două ori!

— Răspunde! spuseră Erik şi Silje în acelaşi timp.

Grung dădu televizorul mai încet şi îi şopti lui Mikkel Wold să activeze difuzorul telefonului. Mikkel se îndreptă în scaun, îşi drese glasul şi răspunse:

— Mikkel Wold, de la *Aftenposten.*

Se auzi un pârâit pe difuzor. La celălalt capăt al liniei nu se auzea nicio voce.

— Wold, de la *Aftenposten,* repetă Mikkel, puţin mai agitat de data aceasta.

Tot nimic. Doar pârâitul liniei.

— E cineva? întrebă Erik nerăbdător.

Grung şi Silje îşi dădură ochii peste cap.

— Taci din gură, şopti Grung pe deasupra mesei.

Mai trecură câteva secunde. Apoi se auzi vocea metalică difuză:

— Deci nu suntem singuri.

Acum, Erik tăcea din gură, ba chiar se oprise şi din strâns mingea de cauciuc. Avea ochii ieşiţi din orbite şi gura căscată. Într-o oarecare măsură, crezuseră că era doar o glumă. Dar suna chiar criminalul. Era visul oricărui ziarist, iar acum această onoare îi revenea lui Wold. Nu mai încăpea îndoială. Era adevărat. Silje scuipă bucata de măr şi o aşeză pe masă, fără zgomot.

— Nu, explică Wold. Am activat difuzorul.

— Măi să fie, ce onoare! comentă vocea metalică cu dispreţ. *Aftenposten* îşi ascultă cititorii, ce bine! Asta înseamnă că sunteţi mai mulţi care vă puteţi asuma răspunderea.

— Pentru ce anume? pufni Mikkel Wold.

— Ajungem şi acolo, continuă vocea. Chiar, credeam că vei fi la conferinţa de presă. Nu trebuia să pui o întrebare?

— De ce era sânge de porc pe jos? întrebă Wold agitat.

— Eşti un tip isteţ, ţi-ai amintit, spuse vocea.

— Îmi cunosc meseria. Pun doar întrebări la care m-am gândit eu şi pentru care îmi pot asuma răspunderea, clarifică Wold.

Se uită la Grung, care clătina energic din cap, semn că răspunsese greşit. Trebuiau să îi facă pe plac, nu să adopte poziţii contrare; se puseseră de acord dinainte. Tăcere la celălalt capăt.

— Integritate jurnalistică, spuse vocea ca o sentinţă, râzând, după o pauză lungă.

— Da, răspunse Mikkel.

— Eşti un scump, spuse vocea batjocoritor. Toată lumea ştie că nu există integritate jurnalistică. Doar voi, jurnaliştii, credeţi în asta. Aţi aflat şi voi că jurnaliştii au fost pe ultimul loc într-un sondaj de credibilitate anul trecut? Cu privire la fiabilitatea profesioniştilor. V-au întrecut avocaţii, agenţii de publicitate şi vânzătorii de maşini. Nu aţi remarcat acest mic detaliu?

Vocea metalică râse din nou, de data aceasta aproape sincer. Erik Rønning clătină din cap şi făcu un semn de „luate-ar naiba” spre telefon. Grung îl privi dezaprobator.

— Dar nu de aceea suntem aici, spuse vocea pe un ton rece.

— Dar de ce suntem aici, atunci? întrebă Mikkel Wold.

— Pentru Dumnezeu, chiar că eşti pe fază astăzi. Te-ai gândit singur la această întrebare?

— Nu mai face pe amuzantul, sări Erik, care nu mai reuşi să se stăpânească. De unde ştim că nu eşti un oarecare cu chef de joacă?

Grung era deja roşu ca focul. Nu se putu abţine şi îi trase un picior lui Erik pe sub masă. Urmă încă un moment lung de tăcere, dar vocea nu dispăru.

— E o întrebare bună, răspunse vocea sec. Cu cine am onoarea să vorbesc?

— Cu Erik Rønning, spuse Erik.

— Măi să fie, cu Erik Rønning însuşi. Câştigătorul premiului pentru cea mai bună ştire în exclusivitate pe 2011. Felicitări!

— Mulţumesc, spuse Erik.

— După ce ai scris despre vagabonzi, cum te simţi când te întorci în cartierul tău select să bei Chardonnay în jacuzzi? Ţi se pare integritate jurnalistică?

Erik era gata să spună ceva, dar tăcu din gură.

— Dar ai dreptate, Rønning, bineînţeles. Cum poţi şti că sunt cine spun că sunt? Poate că ţi-ar plăcea să iei parte la un joc.

— Ce fel de joc? întrebă Erik gâfâind.

— Eu l-am numit „să apari la ştiri”, vă băgaţi?

Toţi cei din jurul mesei tăcură. Nimeni nu îndrăznea să mai spună ceva.

— Poate ar fi mai bine să vă explic regulile, înainte să răspundeţi, nu-i aşa? spuse vocea metalică. Voi comunicaţi ştirile şi m-am gândit că probabil vi se pare destul de plictisitor. De ce să nu *fiţi voi subiectul ştirilor* de data aceasta? Câtă adrenalină, nu-i aşa?

— Ce înseamnă asta? întrebă Mikkel Wold cu o voce slabă.

— Voi veţi hotărî, răspunse vocea.

— Ce vom hotărî?

— Cine trăieşte şi cine moare.

Cei patru jurnalişti se priviră unul pe altul.

— Ce vrei să spui?

Se auzi un râs uşor la celălalt capăt al liniei.

— Ce credeţi că vreau să zic? încă nu m-am hotărât. Andrea sau Karoline? Vă las pe voi să decideţi. Câtă generozitate din partea mea, nu-i aşa? Vă las să participaţi.

— D-doar nu vorbeşti serios, interveni Silje.

— Ia te uită, sunt şi femei în sală, ce bine! Cine eşti?

— S-S-Silje Olsen, se bâlbâi Silje.

Deja conştientizase pe deplin gravitatea situaţiei.

— Şi ce părere ai despre toate acestea, Silje Olsen? întrebă vocea.

— Ce părere am despre ce anume?

Se auzi din nou un râs.

— E vorba de o femeie? Crezi asta?

— Da, răspunse Silje cu grijă.

Din nou râsul.

— Sunteţi atât de naivi… Totul e foarte simplu. E prea simplu. Adevărul este că mă plictisesc. Mă plictisesc. E plictisitor, mă aşteptam la mai multă rezistenţă. Haide, Mikkel, şi tu ai crezut asta?

— Da, răspunse Mikkel după ce se gândi puţin.

— Haide, te rog, trebuie să fiu mai bun ca toţi la un loc? O femeie. Un pensionar vede o femeie. Şi dacă era un travestit? V-aţi gândit careva la asta? Şi vagabondă? Erik, nu era cumva specialitatea ta? Ce crezi că ar fi dispusă să facă o vagabondă pentru două mii de coroane? Şi-ar pune un pulover cu glugă şi şi-ar face apariţia pe o stradă din Skullerud, în toiul nopţii, cu transport dus-întors inclus? Crezi că ar accepta? Tu ai fi acceptat, dacă ai fi fost vagabond, Erik?

— Te pomeneşti că nu eşti femeie. Asta încerci să zici? întrebă Erik intimidat.

— Pentru Dumnezeu, sunteţi mai proşti decât credeam, conchise vocea cu indiferenţă. Mă aşteptam la mai mult de la voi. Dar nu contează. Uite cum

facem: aveţi un minut la dispoziţie ca să spuneţi un nume. Andrea sau Karoline. Cea pe care o alegeţi va muri în noaptea aceasta. Cealaltă va trăi. Şi se va întoarce acasă în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Dacă nu hotărâţi nimic, mor amândouă. Mie mi-e indiferent. Una moare. Cealaltă trăieşte. Voi alegeţi. Aţi înţeles bine regulile jocului?

— Nu poţi face asta! strigă Grung.

— Vă sun înapoi într-un minut. Succes!

— N-n-nu, se bâlbâi Silje.

— Tic-tac, spuse vocea şi închise.

41.

Lukas era în al nouălea cer. Sau cel puţin se simţea de parcă era în al nouălea cer. Aştepta de multe zile momentul în care avea să meargă pentru a treia oară la casa din pădure. *Lux Domus* (Casa Luminii) sau, cum îi plăcea pastorului Simon să o numească, *Porta Caeli* (Poarta Cerului). Oare putea exista ceva atât de frumos? *Porta Caeli*? Poarta Cerului. Se simţise amorţit dis-de-dimineaţă; acum, că în sfârşit ajunseseră şi erau atât de aproape de cer, abia de putea sta liniştit, dar se forţă să o facă. Stătea calm pe un scaun de lemn, lângă fereastră, în timp ce pastorul le citea copiilor.

Însuşi pastorul primise această misiune de la Dumnezeu. Trebuia să construiască acest loc. O nouă arcă. De data aceasta, nu pentru animale, ci pentru cei aleşi. Pentru iniţiaţi. Casa Luminii. Poarta Cerului. Când avea să vină ziua Judecăţii de Apoi, ei aveau să călătorească. Nimeni altcineva. Doar ei. Patruzeci de persoane, niciuna în plus. Mai existau şi alte arce în lume, din câte îi spusese Dumnezeu pastorului, dar nu voise să îi spună unde erau. Doar că existau, atât era de-ajuns; aveau să se întâlnească şi cu ceilalţi aleşi în cer, aşa că, mai devreme sau mai târziu, aveau să-i reîntâlnească, în cer. Împărăţia lui Dumnezeu. Unde apa limpede a râurilor era de un albastru-verzui, şi totul era făcut din aur, pe un covor de nori albi strălucitori. Eternitatea. Cei aleşi. Pentru totdeauna.

Lukas închise ochii şi se lăsă pătruns de vocea pastorului. De fapt, era vocea lui Dumnezeu. Copiii, ei erau cei mai importanţi, aşa spusese Dumnezeu. Copii puri, asta era important, copii care erau purificaţi şi pregătiţi, curaţi, aşa cum fuseseră şi în uterul mamei lor, nu murdari ca după ani de zile de trăit în această lume. Trebuiau să fie curaţi, trebuiau purificaţi. Prin foc, la nevoie. Flăcările iadului. Pastorul vorbea cu voce suavă şi liniştită, dar cu hotărâre, ca însăşi mâna lui Dumnezeu, dură pe dinafară şi

blândă pe dinăuntru. Acum, mintea lui Lukas era plină de apă. Râuri de apă dulce și pură care treceau prin păduri verzi și câmpuri albe prin fața caselor aurii.

— Copiii mei, vreau să mă dezvălui vouă ca să scot lumea din întuneric la lumină, spuse pastorul cu voce blândă. Vă voi arăta realitatea iadului, ca să vă puteți căi și îndepărta de căile răului înainte să fie prea târziu. Eu, Iisus Hristos, Domnul Vostru, vă voi scoate sufletele din trupurile voastre și la voi trimite în iad. De asemenea, vă voi da viziuni despre cer și multe descoperiri.

Pastorul tăcu preț de o clipă și se uită la enoriașii lui. Îi plăcea să facă asta. Să îi privească pe toți în ochi. Era important. Pentru ca toată lumea să vadă că în spatele ochilor lui erau ochii lui Dumnezeu. Lukas îi deschise pe ai lui și zâmbi. Casa lui avea să fie lângă cea a pastorului, însuși Dumnezeu o spusese. Nu erau foarte mulți copii prezenți, ci doar opt. Pastorul îi alesese personal pe cei opt. Cinci fete și trei băieți. Toți erau aproape purificați, mai era nevoie doar de câteva ședințe cu vocea plăcută a pastorului și aveau să fie pregătiți.

Lukas se uită în jurul lui, încercând să o vadă pe fetița deosebită care se numea Rakel. Copiii semănau mult între ei, intenționat. „Toți suntem egali în fața lui Dumnezeu”. În cele din urmă, o văzu. Ochi albaștri și mulți pistrui. Le făcuse probleme. Lukas nu înțelegea de ce se agita pastorul atâta doar pentru fetița aceea. De ce era atât de specială? Dacă ea voia să scape din Casa Luminii și să își petreacă restul vieții în iad, treaba ei. De ce își pierdea timpul cu ea? Chiar nu existau candidați potriviți care să o înlocuiască, în parohie?

Bineînțeles, nu își exprimase părerea cu voce tare. Pastorul avea mereu dreptate. De fapt, cum de îndrăznea să gândească altceva? Lukas clătină din cap în fața propriei prostii și închise iarăși ochii. Vocea pastorului îl pătrunse din nou. Strânse tare buzele, ca întotdeauna, ca să nu îi scape vreun mârâit.

— Într-o noapte, în timp ce mă rugam în casa mea, Iisus Hristos, Domnul nostru, a venit la mine, continuă pastorul. Trecuseră câteva zile de când mă rugam la Duhul Sfânt, și am simțit brusc cum Dumnezeu intra în mine. Puterea și gloria Lui au umplut toată casa. O lumină puternică a strălucit în încăperea în care eram și am avut o senzație plăcută, de fericire deplină. Lumina strălucea în valuri care se rupeau și se amestecau unele cu celelalte. A fost o viziune unică. Și Domnul a început să îmi vorbească. Mi-a spus: „Eu sunt Iisus Hristos, Domnul tău, și vreau să îți ofer o descoperire ca să îi pregătești pe sfinți pentru a doua Mea venire și ca să îi ajuți pe mulți să aleagă drumul bun. Puterile întunericului sunt reale și judecățile Mele sunt adevărate. Fiul Meu, vreau să te duc în iad prin Duhul Meu și vreau să îți arăt

multe alte lucruri pe care vreau să le cunoască lumea. Vreau să mă descopăr ție de multe ori, vreau să îți scot sufletul, ca să te duc în iad”. „Domnul meu iubit, ce vrei să fac?”, m-am oferit eu. Întreaga mea ființă dorea să invoce numele lui Iisus cu voce tare, ca să îmi arăt mulțumirea pentru prezența Lui. Era cea mai frumoasă, mai liniștitoare, mai plăcută și mai puternică dragoste pe care am simțit-o vreodată. Am început să îl laud pe Dumnezeu. Voiam să îi dăruiesc toată viața, ca să se folosească de ea pentru a mântui pe alții de păcatele lor. Știam, prin Duhul Lui, că, într-adevăr, Iisus, Fiul lui Dumnezeu, era cu mine în încăpere. Iisus mi-a spus: „Privește, fiul Meu, Duhul Meu te va duce în iad, ca să îl poți descrie după aceea și să îi scoți astfel pe cei condamnați din întuneric și să îi duci la lumina Evangheliei lui Iisus Hristos”. Imediat, sufletul mi-a ieșit din trup. Și așa mi-am părăsit casă, împreună cu Iisus, și am călătorit cu El spre cer.

Pastorul se ridică, iar copilașii făcură la fel. Se așezară într-un cerc pe podea. Pastorul îi făcu semn lui Lukas să li se alăture. Lukas se ridică ascultător de pe scaun și îi luă pe doi dintre copii de mâini.

— Să ne rugăm, spuse pastorul plecându-și capul.

La scurt timp după aceea, întreaga încăpere se umplu de murmure.

— Tatăl nostru, care ești în ceruri, sfințească-Se numele Tău. Vie împărăția Ta. Facă-Se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău. Că a Ta este împărăția, puterea și slava, în numele Tatălui, al Fiului, al Sfântului Duh. Amin.

— Amin, strigă Lukas. Din nou, nu se putu abține. Porta Caeli, Poarta Cerului. Și acum erau aici. Acum trebuiau doar să se pregătească pentru ziua care avea să vină curând.

Pastorul deschise ușa și îi lăsă pe toți copiii să iasă. Mai puțin pe Rakel. Mereu voia să mai stea puțin de vorbă cu Rakel. Probabil avea de-a face cu mielul care se îndepărtase de turma lui? Bineînțeles, asta era. Mielul și turma. Lukas se simți din nou vinovat pentru că se îndoise de hotărârea pastorului.

— Cred că Rakel are nevoie de puțin timp cu Dumnezeu și cu mine, îi explică pastorul, făcându-i semn lui Lukas să iasă din încăpere.

Lukas încuviință din cap, zâmbind, și se îndreptă spre ușă.

— Lukas, te rog, ocupă-te să nu ne deranjeze nimeni.

— Bineînțeles, răspunse Lukas și făcu o plecăciune cu capul.

Închise încet ușa după el. Afară se întuneca deja; se vedeau stele pe cer. Zâmbi larg și simți din nou căldura curgându-i prin vine. Într-acolo se îndreptau. Spre cer. Aproape că nu mai putea aștepta să vină clipa. Și-o

dorea atât de mult, încât îi era aproape imposibil să o explice. O senzaţie ascuţită, constantă, puternică şi minunată, care îi cuprindea tot corpul, de la firele de păr până la vârfurile degetelor şi apoi spre picioare. Râuri cu apă de un albastru-verzui şi case de aur. Chiar putea cineva să fie atât de norocos ca el?

Lukas îşi încrucişă mâinile peste piept, zâmbi din nou cu gura până la urechi, şi începu să fredoneze un psalm nou pe care tocmai îl învăţase.

42.

A fost, fără îndoială, cel mai lung minut din viaţa lui Mikkel Wold. Şi cel mai scurt. Minutul cel mai scurt şi cel mai lung. Ca şi când timpul s-ar fi oprit în loc. Şi, în acelaşi timp, de parcă i s-ar fi scurs printre degete. Timpul intrase într-o altă dimensiune. Timpul nu avea sens. În primele cinci secunde doar se uitaseră unii la ceilalţi. Mikkel se uită la Silje, care avea gura deschisă şi ochii atât de ieşiţi din orbite, încât părea să fi văzut un OZN. Silje, un membru tânăr al haitei, care căuta sfatul celor mai în vârstă, îl privea cu disperare pe Grung, dar acesta nu o putea ajuta. Redactorul-şef, de obicei foarte categoric, se uita când la telefon, care se afla pe masă, în centru, când la Mikkel Wold, care, la rândul lui, îl privea pe Erik Rønning.

Erik se stinsese complet. Nu mai funcţiona. Nu mai făcea nicio mişcare şi nu mai afişa nicio expresie. Strângea tare mingea de cauciuc într-o mână. Avea gura întredeschisă; vreun comentariu glumeţ sau batjocoritor fusese pe punctul de a-i ieşi din gură, iar acum se întorcea în mintea lui. Niciunul dintre cei patru nu mişca nici măcar un deget. Împietriseră. Erau în stare de şoc. Asta se întâmplă în primele cinci secunde.

În următoarele cincisprezece secunde se întâmplă exact opusul. Toţi începură să vorbească în acelaşi timp. Ca patru copii într-un tunel, care tocmai îşi dăduseră seama că se îndrepta un tren spre ei şi nu se puteau da la o parte de pe şine. Era o singură cale şi toţi ştiau că lucrurile aveau să se sfârşească rău, dar o luară la fugă din instinct. Vorbiră repede, împrăştiind cuvinte la întâmplare în încăperea goală.

— Pentru Dumnezeu.

— Trebuie să o alegem pe una.

— Pentru Dumnezeu.

— Şi dacă nu e o cacealma?

— Cred c-o să vomit.

— La naiba, asta nu se poate face aşa, fără alte…

— Și dacă nu o alegem pe una din ele?
— Pentru Dumnezeu.
— Trebuie să o alegem.
— Nu putem să alegem pe una din ele.
— Nu pot să cred.
— Grung?
— Mikkel?
— Ce facem?
— Nu putem să luăm viața cuiva.
— Cred că trebuie să vărs. Mi-e foarte rău.
— Putem să o salvăm pe una din ele.
— Erik?
— Silje?
— Și ce se întâmplă dacă nu facem nimic?
— Mor amândouă.
— Nu putem să îi luăm viața unei fetițe.
— Pentru Dumnezeu.
— Putem să salvăm o fetiță.
— Pentru Dumnezeu.
— Ce facem?
— Pentru Dumnezeu.

Trecuseră deja douăzeci de secunde. Ceasul din birou nu arăta secundele. Arăta în continuare ora douăsprezece și șaisprezece minute. Ceasul nu era de ajutor. Nu arăta secundele. Doar de asta aveau nevoie acum. Nu de ore, nici de minute, ci doar de secunde. Următoarele zece secunde le petrecură încercând să își dea seama cât timp trecuse. Panica începu să se întindă prin mica încăpere.

— Cât a trecut? Silje era albă ca varul la față. Cât timp mai avem? Grung se ridicase și stătea cu mâinile pe masă.

— Știe cineva cât timp mai avem?

Mikkel Wold se uită la telefon, apoi la ceasul de perete, cel care nu arăta secundele și nu le folosea la nimic; ar fi putut fi puse orice numere pe perete. Patru copii pe șine, în tunel, și simțeau deja vibrațiile trenului care se apropia de ei cu o viteză extrem de mare.

— Nu putem să pierdem timpul încercând să ne dăm seama cât timp a trecut!

Erik se ridicase și lovi în masă cu pumnul. O dată. De două ori. De trei ori.

— Nu putem să pierdem vremea încercând să ne dăm seama cât timp a trecut! repetă el.

Grung își luase mâinile de pe masă și le pusese pe cap.

— Cât a trecut?

Partea aceasta dură zece secunde. Trecuseră deja treizeci.

— Trebuie să ne gândim, strigă Erik. Nu ajută la nimic să vorbim toţi odată.

— Nu putem vorbi toţi odată, strigă Silje.

— Trebuie să luăm o decizie! exclamă Mikkel Wold.

— Ce facem? strigă Grung, cu mâinile tot pe cap.

— Calmaţi-vă toţi, porunci Erik.

— Acum ne calmăm, repetă Silje.

Trecuseră deja patruzeci de secunde. Ultimele douăzeci de secunde păruseră un minut. O oră. Un an întreg. Limbile ceasului se opriseră şi, în acelaşi timp, o luaseră la fugă în mod necontrolat.

Erik fu primul care spuse ceva raţional:

— Să votăm.

— Ce?

— Nu spuneţi nimic. Cei care vreţi să facem ceva ridicaţi mâna.

Erik ridică mâna. Grung ridică mâna. Mikkel Wold ridică mâna, fără să ştie prea bine de ce; o ridicase instinctiv. Silje îşi puse mâna pe masă.

Trecuseră patruzeci şi nouă de secunde.

— Trei la unu.

— Dar… obiectă Silje, însă Erik nu o băgă în seamă.

— Ridicaţi mâna cei care votaţi să o salvaţi pe Karoline.

— Vrei să spui că o ucideţi pe Andrea, urlă Silje.

— Ridicaţi mâna, strigă Erik. Trecuseră cincizeci şi trei de secunde. Ridicaţi mâna dacă credeţi că ar trebui să o salvăm pe Karoline, strigă el din nou, de data aceasta pe un ton disperat.

Trenul era chiar în spatele lor şi era singurul mod în care se puteau salva. Trebuiau să îl oprească sau să îl facă să deraieze.

Ridică mâna şi se uită la Grung. Acesta îi urmă exemplul şi o privi cu disperare pe Silje.

— Nu, spuse Silje plângând. Nu, nu, nu.

Trecuseră cincizeci şi şapte de secunde. Grung şi Erik erau în picioare, cu mâinile ridicate. Ambii îl priveau pe Mikkel Wold.

— Da sau nu? întrebă Erik strigând.

Mikkel Wold încercă să îşi ridice mâna din poală, dar nu reuşi. Era atât de grea… Nu mai avusese nicicând un braţ atât de greu. Nu voia să îl asculte. Mintea lui nu ştia de ce.

Trecuseră deja cincizeci şi nouă de secunde.

— Haide, strigă Erik. O salvăm pe Karoline? Da sau nu?

— Ar însemna să o ucidem pe Andrea, spuse Silje printre lacrimi. Nu

putem s-o facem.

— O ridici sau nu? strigă Grung.

Mâna pe care o flutura prin aer avea fire de păr între degete.

Mikkel Wold încercă din nou să ridice mâna, dar îi rămăsese înţepenită.

Atunci sună telefonul de pe masă.

Toţi tăcură. Trecuse un minut. Telefonul sună din nou. Mikkel Wold înlemni privindu-l. Nu ştia unde era. Nu îl vedea limpede. Ar fi putut fi în altă încăpere. Sau pe lună. Nu ştia ce să facă. În cele din urmă, Erik Rønning se aplecă şi atinse ecranul.

— Bună din nou, spuse vocea metalică. Nu se mişca nimeni în jurul mesei rotunde. Ce atmosferă tensionată! spuse vocea. La ce concluzie aţi ajuns?

Nimeni nu spuse nimic.

— Sunteţi acolo? întrebă vocea.

Silje se uită la Grung, care se uită la Erik, care se uită la Mikkel Wold, care îşi privi degetele. Vocea metalică râse rece.

— V-a mâncat pisica limba? Aştept un răspuns. Timpul trece. Tic-tac.

Erik Rønning îşi drese glasul.

— Am…

— Andrea? întrebă vocea rece. Sau Karoline? Care vreţi să se întoarcă? O fetiţă moare, cealaltă trăieşte. E chiar atât de greu?

— Ambele rămân în viaţă, spuse Silje brusc.

Vocea metalică râse din nou.

— Nu, nu, domnişoară Olsen. Nu astea sunt regulile. Una rămâne în viaţă, una moare. Voi alegeţi cine trăieşte şi cine moare. Destul de drăguţ, nu-i aşa? Să poţi alege cine trăieşte şi cine moare. Nu vă simţiţi ca Dumnezeu? Nu e minunat să fii Dumnezeu, Rønning?

În cameră se lăsă o tăcere absolută. Secundele se scurseră lent. Creierul lui Mikkel Wold nu mai funcţiona. Silje se strângea singură în braţe. Grung era cu ambele mâini în aer. Erik Rønning deschise gura şi fu pe punctul de a spune ceva.

— Bun, rosti vocea cea rece, atunci amândouă. Ce păcat, normal, dar dacă aşa vreţi, nu vă voi strica planul. Mi-a plăcut să mă joc cu voi.

— Nu! strigă Silje.

Încercă să apuce telefonul cu o mână, într-o ultimă încercare disperată de a o face pe fiinţa aceea metalică să îşi vină în fire, dar era prea târziu.

Vocea dispăruse deja.

43.

Mia Krüger era pe balconul de la birou, privindu-l pe Munch cum își distruge plămânii. Tocmai terminaseră sesiunea informativă de dimineață și Munch era incredibil de prost dispus.

— Să fie oare posibil așa ceva? repetă el de mai multe ori, frecându-se la ochi.

Niciun membru al echipei nu dormise prea mult în ultima săptămână, iar Munch părea să fie cel care dormise cel mai puțin dintre ei. Mia așteptase momentul oportun ca să îi spună ce avea de spus. Avea îndoieli. Nu era sigură. Era doar o senzație. O senzație care se întărise pe parcursul zilei.

— Să fie oare posibil așa ceva? repetă Munch și își mai aprinse o țigară, imediat ce o terminase pe cea dinainte.

— La ce te gândești? întrebă Mia și scoase o pastilă din buzunarul hainei.

— Ce vrei să spui? zise Munch, pironind-o cu privirea. Își veni imediat în fire și își dădu seama că vorbea cu Mia. Privirea îi deveni mai blândă. La toate, spuse el, și se frecă din nou la ochi. Trebuie să le fi văzut cineva, nu? Două fetițe de șase ani nu pot dispărea așa, fără urmă.

— Nici recompensa nu a dat rezultate?

— De niciun fel. Cincizeci de mii de coroane. Cineva ar fi trebuit să furnizeze vreo informație.

— Și o vor dubla?

Munch încuviință din cap.

— Mâine se va da publicității. Așa că trebuie să sperăm că va funcționa.

— Și că nu ni se vor bloca liniile de la toți ciudații care umblă liberi, spuse Mia.

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm, răspunse Munch. Oftă și trase adânc din țigară. Ai reușit să vorbești cu Benjamin Bache?

Mia confirmă.

— Mă întâlnesc cu el azi, la patru și jumătate, la teatru. Avea doar jumătate de oră la dispoziție. Din câte se pare, pe lângă repetițiile pentru *Hamlet,* mai joacă și într-o piesă pentru copii, *Karius și Baktus.* Vii și tu?

Munch dădu din cap că nu.

— Nu. Ocupă-te tu de asta. Locuiește în apartamentul bunicii lui? Facturile la telefon i se trimit acasă? De fapt, știi tu protocolul.

— Da, stai liniștit, răspunse Mia.

— Cum să nu te enervezi? se plânse Munch. Cineva trebuie să fi văzut ceva. Trebuiau să urce și să coboare dintr-o mașină. Sau poate să intre și să iasă dintr-o cabană. Sau dintr-un subsol. Trebuie să le hrănească pe fetițe,

nu? Cineva trebuie să fi cumpărat cantităţi mari de mâncare. Cineva trebuie să…

Munch rămase locului, cu ochii la ţigară.

— Dacă e bine planificat, depindem de noroc. Ştii deja asta, spuse Mia încet, ca o sentinţă.

— Şi totul pare al naibii de bine planificat, nu? răspunse Munch oftând.

— Din nefericire, da, spuse Mia. Poate că de mulţi ani chiar.

— Şi ştim ce înseamnă asta, concluzionă Munch. Fetiţele vor supravieţui doar dacă le găsim acum.

Mia nu spuse nimic. Se uită spre stradă. Uneori, îi invidia pe cei de acolo, de sub ei. Pe oamenii obişnuiţi care îşi vedeau de chioşcul lor sau le cumpărau pantofi copiilor lor. Cei care nu trebuiau să se ocupe de astfel de lucruri. Mai găsi o pastilă în buzunar şi îşi făcu curaj.

— Trebuie să îţi povestesc ceva, îi zise ea lui Munch.

— Spune, o încurajă Holger.

Mia făcu o pauză scurtă, încercând să îşi găsească vorbele potrivite.

— Ce se întâmplă? întrebă Munch curios.

— Cred că eşti implicat, îi spuse Mia dintr-odată.

— Cum adică, sunt implicat?

— Cred că faci parte din plan.

— Ce naiba spui acolo, Mia?

Îi întrerupse Gabriel Mørk, care îşi vârî agitat capul pe uşa de la balcon.

— Scuze, nu vreau să deranjez, dar…

— Ce vrei? întrebă Munch grosolan.

— Nimic, doar că… în fine, Mia, am găsit ce mi-ai cerut. Ce fac cu informaţiile respective?

— Dă-le toate numele lui Kim şi lui Ludvig şi spune-le să le compare cu cele din cazul Hønefoss. Am senzaţia că vom găsi ceva acolo.

— Imediat, răspunse tânărul şi închise numaidecât uşa, fără să se uite măcar la Munch.

— Ce naiba voiai să spui? Cum adică fac parte din plan? întrebă Munch.

— Aşa cred, răspunse Mia. Că are de-a face cu tine.

— Cu mine?

Mia încuviinţă din cap.

— Aşa cred.

Fură întrerupţi din nou, de data aceasta de Anette Goli, care era entuziasmată, şi nici măcar nu se deranjase să bată la uşă.

— Trebuie să vii, îi spuse ea lui Munch.

— Ce se întâmplă?

— Avem noutăţi importante. Ne-a sunat un anume… Se uită la un post-it

din mână, pe care scrisese ceva. ...Livold. E avocat și reprezintă ziarul *Aftenposten.* Au vorbit cu criminalul.

— La naiba! spuse Munch. Se ridică și stinse țigara. Când?

— S-ar părea că de mai multe ori. Cu câteva zile în urmă. Ultima dată azi-dimineață.

— Și abia acum ne spun? Munch era furios. Acum? Idioții naibii!

— S-ar părea că au dezbătut subiectul cu câțiva avocați.

— Ce măscărici! Unde sunt?

— În clădirea Poștei. Ne așteaptă. Am o mașină pregătită.

Munch se întoarse spre Mia.

— Vii?

Mia le făcu semn că nu.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Benjamin Bache.

— Da, bineînțeles.

O privi ciudat.

— Trebuie să vorbim despre asta mai târziu, cât mai repede posibil. N-am nici cea mai vagă idee la ce te referi.

— Ne vedem la Justisen după aceea, îi propuse Mia.

— Perfect, răspunse Munch și o urmă pe Anette cu pași mari prin birou.

44.

Când Mia ajunse, Benjamin Bache stătea pe scările Teatrului Național. Părea agitat. Se tot uita la ceas și la mobil. Își aprinse o țigară, bătu cu degetele pe picior și se uită în jurul lui. Mia se gândi că părea să își dorească să nu îl vadă nimeni. Se opri după statuia lui Ibsen, ca să îl urmărească puțin.

Îl mai văzuse cândva, într-un loc, dar nu își aminti imediat unde. Evident, nu în revistele de scandal, pentru că nu le citea; nici măcar când se ducea la dentist nu avea starea necesară ca să răsfoiască astfel de publicații. Nu că ar fi avut ceva anume împotriva lor, ci pur și simplu nu o interesa ce scria în ele. O ispitiseră de câteva ori când toată lumea vorbea despre ea, ca protagonistă a acelui scandal, dar îi refuzase, bineînțeles. „Adevărata poveste a Miei Krüger”. Cam așa îi spusese ziaristul care o sunase. Dacă îi putea numi ziariști pe astfel de oameni. Cum venea asta? Te numeai ziarist pentru că scriai despre țâțele altora sau despre unde și-au petrecut concediul de Paști? Nu existau reguli care să reglementeze treaba asta? În orice caz, îi refuzase într-un mod politicos, în pofida ofertei lor: „Un concediu pe plajă pentru tine și partenerul tău. Ieși cu cineva momentan?”

Mia zâmbi în sinea ei și mușcă din mărul pe care și-l cumpărase pe drum de la o tarabă. Concediu pe plajă, haide, măi! Asta fusese cea mai bună idee care le venise? Asta era momeala? Un concediu pe plajă, ca să își expună viața privată?

Benjamin Bache avea țigara în gură și un ochi închis în timp ce tasta ceva pe mobil. Puse telefonul în buzunar, apucă țigara cu mâna, bătu din nou cu degetele pe picior, după care scoase din nou mobilul și mai tastă ceva. Își aminti brusc. Festival de cinematografie. *Sentimentalism pe coastă.* Acolo îl văzuse. Îl văzuse într-un film. Într-un rol de agent de poliție. Cică ar fi jucat-o pe ea, bine, poate nu pe ea, dar pe Kim sau Curry, un agent de poliție care nu era șeful, ci un membru al echipei. I se păruse că nu se simțea în largul lui în rolul acela. Mia mâncă restul mărului, azvârli cotorul într-un coș de gunoi și se apropie de scări.

Benjamin Bache o văzu, se ridică și îi ieși înainte zâmbind larg.

— Bună, Mia, îmi pare bine să te văd, o salută el, strângându-i tare mâna.

— Ce mai faci? spuse Mia, oarecum surprinsă de faptul că se comporta de parcă ar fi cunoscut-o.

Poate că așa se purtau oamenii în cercurile sociale prin care se învârtea el. „Noi, cei care apărem la televizor și în presă, facem parte din aceeași echipă, formăm o comunitate și ne sprijinim reciproc”. Nu era deloc stilul Miei, dar se purtă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Am rezervat o masă la Theatercaféen. E în regulă? spuse Benjamin și stinse țigara.

— De fapt, răspunse Mia zâmbind, nu cred că va dura prea mult.

— Atunci, pentru mine. Benjamin îi făcu cu ochiul și o lovi ușor peste braț. Trebuie să mănânc ceva. Am avut repetiții toată dimineața, apoi trebuie să fiu la o piesă pentru copii și diseară am iarăși repetiții.

— Bine, răspunse Mia. Eu am mâncat deja, dar îți pot ține companie cât iei tu prânzul.

— Grozav, spuse Benjamin zâmbind și îi făcu semn să îl însoțească de cealaltă parte a străzii.

Evident, Benjamin Bache știa cum o cheamă pe ospătărița de la Theatercaféen și vorbi cu ea tot drumul până la masa de lângă fereastră pe care o rezervase. Ba chiar i-o prezentă Miei. Era evident că fata se simțea jenată că trebuia să dea mâna cu Mia și să îi spună cum o cheamă. Mia zâmbi din nou în sinea ei: un nume aici, un nume acolo. Era o tehnică de intimidare, normal, dar nu era sigură că Benjamin Bache era îndeajuns de isteț ca să își dea seama de asta. Poate că așa era normal să procedeze în domeniul lui. Totul este personal, super, „deja ne cunoaștem”, „suntem în aceeași echipă”, „alege-mă pentru rolul acesta”, „asta-i meseria mea”.

Era un bărbat cu adevărat sufocant. Mia spera că Susanne nu fusese atât de proastă încât să-i cadă în mreje. Era sigură că nu din pricina lui plânsese. Era destul de greu de crezut. Susanne avea o înclinație către bărbații mai în vârstă, care se purtau mai respectuos cu ea. Nu pentru genul acesta de tinerei. Nu de alta, dar Mia era convinsă că, dacă trebuia, Benjamin Bache putea interpreta rolul unui bărbat sigur și atent. În momentul de față interpreta rolul de – cum să-i spună – tip ingenuu.

— Ce-i drept, trebuie să recunosc că m-a surprins că m-ai sunat, spuse Benjamin după ce dădu comanda. Despre ce e vorba?

Mia își ascunse zâmbetul: spusese aproape exact același lucru în filmul pe care îl văzuse cu el.

— E doar o chestiune de protocol, nimic mai mult, îi explică Mia și bău puțină apă.

— Dă-i drumul, îi ceru Benjamin Bache.

Își trecu o mână prin păr și îi făcu cu ochiul. Chiar că era sufocant.

Își promise în sinea ei ca data viitoare când avea să o vadă pe Susanne să îi ceară să stea departe de el.

— E vorba de bunica ta, Veronica Bache.

— Ce-i cu ea? întrebă Benjamin, ridicând din sprâncene.

— A fost bunica ta, nu-i așa? Veronica Bache, strada Hansteensgate nr. 20. A murit cu doi ani în urmă.

— Corect, îi confirmă Benjamin.

— A locuit la adresa aceasta până a decedat?

— Nu, nu, răspunse Benjamin. A locuit mulți ani într-o casă de bătrâni.

— Casa de bătrâni din Høvikveien?

— Da, acolo. Despre ce e vorba?

— Cine locuiește pe strada Hansteensgate nr. 20?

— E apartamentul meu. Eu locuiesc acolo de șapte ani.

— De când bunica ta s-a mutat la casa de bătrâni?

— Da.

— Ai moștenit apartamentul? E pe numele tău?

— Nu, e pe numele tatălui meu. Ce s-a întâmplat? De ce mă întrebi toate astea, Mia?

Insista să îi spună pe numele mic. Aproape că îi venea să se poarte și ea la fel de familiar și să-i spună ce gândea de fapt despre el. Era o tehnică bună, trebuia să o țină minte.

— Ți-am mai spus, e doar o chestiune de protocol, rosti Mia și mai luă o înghițitură de apă. În ce piesă joci?

— Poftim? Ăăă, *Hamlet,* spuse Benjamin Bache. Încă repetăm. Acum joc într-o piesă pentru copii, dar repetăm și pentru un proiect mult mai

interesant. Un dramaturg norvegian nou, o femeie cu foarte mult talent. Ne-am strâns câțiva ca să o ajutăm cu puțină bunăvoință, dacă mă înțelegi. E o piesă crudă, realistă, direct de pe stradă.

— Înțeleg, spuse Mia și încuviință din cap. La ce adresă îi venea corespondența?

— Cui?

— Veronicăi Bache.

— De ce întrebi de corespondența ei?

— Aș vrea să știu dacă primea corespondența la casa de bătrâni sau la tine acasă.

Benjamin Bache păru puțin încurcat.

— Ăăă… cea mai mare parte îi ajungea la casa de bătrâni. La ce fel de corespondență te referi? O parte îi venea la mine acasă, dar o trimiteam la casa de bătrâni sau i-o duceam când o vizitam. Despre ce fel de corespondență vorbim?

Mia scoase un bilețel din buzunarul hainei și i-l împinse peste masă.

— Acesta era numărul ei de mobil?

Benjamin se uită la bilețel și păru și mai încurcat, în caz că se putea așa ceva.

— Acum chiar că nu știu la ce te referi.

— Numărul acesta îi aparținea?

— Bunica nu avea telefon, răspunse Benjamin. Ura mobilele. În plus, de ce să vrea un mobil? Cei de la casa de bătrâni aveau toți linia lor privată.

Mia luă înapoi bilețelul și îl puse în buzunar.

— Mulțumesc, spuse ea, și se ridică. Asta era tot ce trebuia să știu. Mulțumesc pentru timpul acordat.

— Asta a fost tot? întrebă Benjamin Bache, care parcă părea puțin dezamăgit.

— Păi, ar mai fi ceva, spuse Mia și se așeză la loc. Cine a primit moștenirea bunicii tale?

— Tatăl meu, răspunse Benjamin.

— Nu s-a pus niciodată problema, ei bine, cum să spun eu… O parte din bunurile ei nu au ajuns cumva la o parohie?

Benjamin Bache rămase un moment fără cuvinte. Își vârî o scobitoare în gură și se uită pe fereastră.

— Trebuie să îți răspund? întrebă el în cele din urmă.

— Nu ești obligat să o faci, normal, răspunse Mia bătându-l ușor peste mână. Doar că investighez un caz important și, ei bine, a apărut și numele ei, și nu ar trebui să îți spun asta, Benjamin, dar… – se aplecă spre el – suntem atât de aproape de a rezolva cazul acesta, încât, dacă mă ajuți, poate că îi

dăm de cap chiar în seara asta.

— Un caz important?

Benjamin se aplecase la rândul lui spre ea și vorbea în șoaptă.

Mia dădu din cap că da și își duse un deget la gură.

Benjamin încuviință. Se îndreptă de spate și, ca un actor ce era, simulă că nu se întâmplase nimic.

— Rămâne între noi, da? spuse el, uitându-se în jur.

— Bineînțeles că da, șopti Mia.

Benjamin își drese puțin glasul.

— Tatăl meu e foarte mândru, așa că, dacă s-ar afla…

— Rămâne între noi doi, îl asigură Mia făcându-i cu ochiul.

— Am ajuns la o înțelegere, îi explică Benjamin rapid.

— Ce fel de înțelegere?

— Ea modificase testamentul chiar înainte să moară.

— Cât avea să primească parohia?

— Totul, pufni Benjamin.

— Dar ați reușit să o opriți?

El încuviință din cap.

— Tatăl meu s-a dus să vorbească cu cei de la parohie. A amenințat că avea să-i denunțe. Le-a propus o sumă și așa s-a soluționat totul.

— Cât?

— Suficient, murmură Benjamin.

Preț de o clipă, Mia se uită cu atenție la chipului tânărului actor. Părea sincer și inocent, dar, la urma urmelor, era actor. Avusese acces la telefonul Veronicăi Bache și tocmai ce spusese că repeta pentru *Hamlet.*

„Cine-i acolo?”

Se gândi să îl ducă la comisariat pentru mai multe interogatorii, dar se hotărî că mai bine punea o echipă să îl supravegheze. Așa aveau să afle numaidecât cine era Benjamin Bache cu adevărat.

— Mii de mulțumiri, spuse Mia întinzându-i din nou mâna. Mi-ai fost de mare ajutor.

Se ridică și își închise fermoarul hainei de piele.

— Gata? Nu vrei să mănânci ceva?

— Nu, mulțumesc. Ne mai vedem, Benjamin.

— Bineînțeles, Mia. Bineînțeles.

Mia își puse căciula și ieși din Theatercaféen zâmbind.

45.

Tobias Iversen încercă să se facă mic de tot, în timp ce se târa spre marginea movilei. De acolo vedea bine ferma din pădure. Își instalase cortul între copaci, ascuns, unde nu îl putea zări nimeni, și acolo își petrecuse noaptea. De fapt, ar fi vrut să se întoarcă acasă, dar, după ce se întâlnise cu fata cu fustă cenușie, trebuia să rămână acolo. Rakel. Așa o chema. Îi scrisese un bilețel prin care îi cerea ajutorul. În aceste condiții, mai bine rămânea în pădure, decât să se întoarcă la casa întunecoasă în care nimeni nu zâmbea. Tobias avea doar treisprezece ani, dar se simțea mult mai mare. Fusese mai mare mult timp. Trăise lucruri pe care nu ar fi trebuit să le trăiască un copil, dar acum nu mai conta, aici era stăpân pe propriul destin.

Tobias se târî spre margine și își puse binoclul la ochi. Nu se vedea mișcare între clădiri. Nu știa prea bine cât era ora, dar nu putea fi prea târziu, pentru că încă nu răsărise de tot soarele. Acum vedea totul mai bine, lucruri pe care noaptea trecută doar le zărise. Era clar că se construia ceva. Erau materiale de construcții peste tot, scânduri de diferite mărimi și saci care ar fi putut conține ciment, pentru că era și o betonieră acolo, un tractoraș și un excavator mic. În total, la fermă erau șapte clădiri, toate vopsite în alb. Exista o clădire principală, o biserică mică având o cruce în vârful acoperișului și două construcții din sticlă – sere, cel mai probabil – și apoi alte trei case și o magazie. Tobias fusese în același loc și noaptea trecută, culcat, cu binoclul la ochi, până se întunecase de tot și nu mai reușise să vadă nimic. Desenase o hartă a zonei, indicând poziția tuturor caselor și a ogoarelor, munții de nisip, depozitele mai mari de scânduri și poarta. Gardul înalt prin care făcuseră schimb de bilețele înconjura toată zona și era o singură poartă de intrare, din câte vedea el. Cea din fier forjat. Nu știa dacă era încuiată sau nu, dar era închisă, asta vedea și el. Noaptea trecută îl văzuse pe un bărbat deschizând-o. Venise o mașină chiar înainte să se întunece. O mașină mare, poate un Land-Rover sau o Honda CR. Tobias știa câte ceva despre mașini. Nu îi plăceau foarte mult; prefera motocicletele de diverse capacități cilindrice, mai ales cele cu roți de cross pentru *off-road.* Dar știa câte ceva.

În mașină erau două persoane și fuseseră primite de parcă una dintre ele ar fi fost regele sau prim-ministrul, sau ceva de genul acesta. Un tânăr cu părul scurt și blond – se pare un servitor, un fel de gardă de corp – se dăduse primul jos din mașină ca să îi deschidă ușa celuilalt – un bărbat în vârstă cu păr des și în întregime alb, cu un fel de toiag în mână, ca un fel de Gandalf din *Stăpânul Inelelor.*

Toţi cei de la fermă ieşiseră din casele lor ca să îi primească pe nou-sosiţi cu tot felul de plecăciuni şi unii se apropiaseră şi îl salutaseră personal pe bărbatul cu păr alb şi des. După aceea, intraseră toţi în clădirea mare cu cruce în vârf. Între timp se lăsase noaptea şi Tobias nu mai reuşise să vadă mare lucru. Ferestrele caselor erau luminate, însă era ceva în dreptul lor, un fel de sticlă, dar care nu era de fapt sticlă şi care nu te lăsa să vezi ce se întâmpla de partea cealaltă. Tobias nu ştia cum se numea acel ceva. După aceea îşi luase feliile de pâine şi îşi încălzise puţină supă pe lampa de gătit, în cort. Avusese mare grijă; ştia că, de fapt, nu ar fi trebuit să folosească arzătoare cu gaz în interiorul cortului, dar nu voia să aprindă niciun fel de lumină afară, ca să nu fie zărit. Văzuse odată, la televizor, că unul dintre exploratorii de la Pol, Borge Ousland, aprinsese lampa de gătit în cort, pentru că era prea frig afară sau poate din pricina urşilor polari sau ceva de genul ăsta. În orice caz, se putea.

La început nu reuşise să doarmă. Se gândise întruna la fată. Era foarte diferită de toate fetele de la el din clasă. În ziua de astăzi, nu era aşa uşor să fii fată. Aşa spusese Emilie, profesoara de limba norvegiană, când discutaseră o dată, în clasă, despre cum unele dintre fete se îmbrăcau prea sumar. Toată ora aceea, Emilie nu vorbise despre limbă sau despre cărţi, ci despre faptul că fetele se machiază prea tare, că îşi arătau prea mult din talie şi că purtau pantaloni scurţi mult prea scurţi. Emilie le spusese că era important să ţină minte că aveau doar treisprezece ani, dar că le înţelegea perfect, ţinând cont că toate fetele de la televizor pe care le admirau purtau deseori când cântau doar chiloţi şi sutien şi un fel de colanţi. După aceea, impuseseră nişte reguli care stabileau ce era bine şi ce era rău, şi lucrurile se îmbunătăţiseră, dar tot se îmbrăcau foarte diferit de Rakel.

„Ajută-mă, te rog!”

Părea foarte speriată. Speriată cu adevărat. Nu ca atunci când el şi fratele lui se jucau de-a indienii şi trebuiau să vâneze bivoli. Bivolii nu existau şi nici ei nu erau indieni cu adevărat. Asta se întâmpla în realitate. El era Tobias şi ea era Rakel. Îi era teamă cu adevărat, iar el venise să o ajute. Tobias Iversen îşi puse o crenguţă în gură şi o mestecă puţin în timp ce supraveghea zona prin binoclu, să vadă dacă uitase cumva să pună vreun detaliu pe harta pe care o confecţionase noaptea trecută.

Tobias îndreptă binoclul spre poarta din fier forjat şi focaliză cât mai mult. Poarta era mare şi era făcută din acelaşi material ca gardul, dintr-o plasă de oţel sau cum se numea. Era împărţită în două şi se deschidea spre interior. Se părea că avea un lanţ în centru şi probabil şi o încuietoare. Tobias lăsă binoclul în iarbă şi desfăcu pachetelul cu mâncare pe care îl avea în haină. Mai rămăseseră două felii de pâine, pe care le păstrase de noaptea

trecută. Una cu brânză de capră și alta cu salam. O mâncă pe cea cu brânză de capră și bău puțin din sticla de apă pe care o umpluse dintr-un pârâu când urcase pe deal. Acum trebuia să își facă un plan, era important. Mai întâi trebuia să își facă o idee generală despre zonă. Văzuse el într-un film că cineva care avea de gând să jefuiască o bancă sau un cazinou, în Las Vegas, avea o grămadă de hărți și planuri și își stabilea multe întâlniri ca să discute despre tot. El avea harta. Îi mai lipsea planul.

Tobias era pe punctul de a mânca felia de pâine cu salam, când la fermă îi atrase atenția ceva. Întinse mâna după binoclu. Dintr-odată se deschise o ușă și cineva ieși în fugă. O fată cu fustă cenușie. Îi tresări inima în piept. „E Rakel”. Fugea cât putea de repede spre gard, spre locul în care vorbiseră în ziua dinainte. Sări, se împiedică în fustă și se ridică din nou în picioare. Își ridică fusta, ca să se miște mai ușor, dar tot nu înainta prea rapid. În urma ei alergau patru, ba nu, cinci bărbați care ieșiseră pe aceeași ușă. Tobias își simți inima bătându-i tot mai tare, încât abia reuși să își țină binoclul la ochi. Rakel se întoarse, privi în urmă și căzu din nou. Bărbații se apropiau tot mai mult de ea. Tobias văzu că dădeau din mâini și strigau ceva. Rakel reuși să ajungă la gard. Sări și începu să se cațăre, dar nu era chiar așa ușor precum părea. Ochiurile plasei erau mici, iar fusta grea nu o ajuta. Bărbații se apropiară cu pași uriași. Imediat, unul dintre ei ajunse lângă gard și o prinse de gleznă. O traseră în jos, în timp ce ea dădea din picioare și urla, după care o duseră înapoi în casă. Apoi, se lăsă din nou tăcerea.

Dintr-odată, Tobias simți că îl cuprinde senzația de frig. Nu pe dinafară, ci pe dinăuntru. Era amețit și respira greoi, deși doar stătuse culcat. „Ce naiba se întâmpla la ferma aceea?” Se ridică rapid în picioare. Nu avea timp de făcut planuri. Nu avea timp nici să își strângă lucrurile. O luă la fugă spre cort, unde apucă în grabă cuțitul și harta pe care o desenase. După care începu să se apropie pe furiș de fermă.

46.

Mia era în Justisen și se gândea să ia o bere, dar, în cele din urmă, se hotărî să ceară o sticlă de apă Farris. După câteva minute ajunse Holger. Se așeză pe scaunul din fața ei, încercând să își recapete suflul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mia.

— Criminalul i-a contactat pe cei de la *Aftenposten* cu câteva zile în urmă. L-a sunat pe un ziarist pe nume Mikkel Wold. Avea vocea distorsionată. I-a dat informații despre Karoline.

— De ce n-au venit să vorbească și cu noi?

— Pentru că sunt niște idioți egoiști care vor doar să vândă ziare.

Munch era vădit nervos.

— Și ce facem atunci?

— Nu știu sigur, murmură el. Avocatul ne-a comunicat că nu au comis nicio imprudență ilegală și că nu îi putem acuza de nimic.

— La naiba. Dar putem măcar să îi aducem la secție să vorbim cu ei? spuse Mia.

— Mikkelson a spus că se va gândi la asta, dar că el consideră că interogatoriul la care i-am supus e suficient.

— Serios?

— Politicienii naibii, înjură Munch. Se gândesc doar să își acopere spatele ca să nu își prejudicieze cariera.

Comandă un sandvici cu creveți și o coca-cola, după care își dădu jos haina.

— Și ce ți-au dat?

— Conversația relatată oral. Mâine ne vor trimite o transcriere.

— Nimic util?

— Nimic care să ne ajute să tragem niște concluzii relevante, spuse Munch resemnat, clătinând din cap. Ție ce ți-a spus Bache?

— Bingo, răspunse Mia.

— Ce vrei să spui?

— Cred că ești implicat.

Munch o privi curios.

— Da, am aflat deja, dar ce vrei să spui cu asta?

— Cred că are de-a face cu tine.

Ospătărița îi aduse comanda lui Munch, iar acesta luă o gură de coca-cola.

— E puțin mai greu de explicat. Ți-am spus deja, e doar o senzație, continuă Mia.

— Încearcă, o încurajă Munch.

— Bine, răspunse Mia. Criminalul ne tot trimite la cazul Hønefoss, cel cu fetița dispărută. Cine a răspuns de cazul acela?

— Eu, răspunse Munch.

— Corect. Iar *Hamlet,* adăugă Mia. Despre ce e vorba în *Hamlet?*

— Despre iubirea adevărată? se aventură Munch.

— În *Romeo și Julieta,* da. Haide, Holger. *Hamlet?*

— Tu ai studiat literatura, Mia.

— Cu trei cursuri împărțite între două semestre și niciun examen susținut, nu aș zice că am studiat-o, murmură Mia.

— Shakespeare nu e specialitatea mea, insistă Munch.

— Bine, nu contează. Răzbunare. Hamlet e despre răzbunare. Și despre alte lucruri, evident, dar aceasta este tema principală.

— Bine. Bebelușul dispare. Răspunderea îmi aparține. Suedezul se spânzură. Caz clasat. Bebelușul e în continuare dispărut. Probabil mort. Criminalul ne spune că nu suedezul a fost de vină.

— Rikke J.W.

— Așa, iar ulterior ne trimite la *Hamlet.* Vrei să spui că e un fel de răzbunare?

— Cam așa ceva.

— Bun, și ce? Bine, o parte din ce spui are sens. Bebelușul dispărut, corect. Răspunderea mea, corect. *Hamlet* și răzbunare, corect. Dar de ce să omoare zece fetițe? Ce are asta de-a face cu mine? Nu ți se pare cam neclar, Mia?

Mia luă o gură din Farris și se gândi puțin.

— Bunica lui Benjamin Bache.

— Veronica Bache, ce-i cu ea?

— A fost în aceeași casă de bătrâni ca mama ta. Ce părere ai despre asta?

Munch făcu ochii mari.

— A fost acolo? De unde știi?

— Am descoperit mai devreme. Ludvig verifică numele tuturor rezidenților și ale tuturor persoanelor care au legătură cu casa de bătrâni să vadă dacă există vreo legătură cu cazul Hønefoss. Nu cred că Benjamin Bache e omul nostru, dar să nu uităm că telefonul Veronicăi Bache a fost folosit pentru a trimite mesajele. A făcut-o cineva de la casa de bătrâni? Sau vor pur și simplu să ne amețească de cap? Mărturisesc că nu sunt foarte sigură în momentul de față. I-am cerut lui Ludvig să verifice și asta.

— Și?

— Momentan, nimic. În plus, casa de bătrâni nu este singura legătură între mama ta și Veronica Bache.

— Ce mai e?

— Parohia.

— Bache făcea parte dintr-o parohie?

— Nu doar asta. Voia să le doneze toată moștenirea de familie.

— Ce?

— Îți dai seama? Înțelegi ce vreau să zic?

— Bine lucrat, Mia, murmură Munch. E o pistă bună.

Rămase pe gânduri, încercând să mediteze la cele auzite.

— De ce? întrebă Mia.

— Da, de ce?

— Nu, nu știu, dar nu ți se pare că sunt prea multe coincidențe? Ce au

toate acestea în comun?

— Parohia.

— Așa e.

— Dar… începu Munch tulburat.

— Știu, nici eu nu înțeleg în totalitate. Sunt multe lucruri care nu se leagă. Aproape că cred că sunt făcute intenționat ca să ne pierdem pe drum. Un miliard de fundături. Știu că sună rău, dar adevărul este că a făcut treabă bună. Mă refer la criminal. Și eu aș fi procedat la fel.

Munch o privi cu coada ochiului.

— Știi ce vreau să spun. Dacă aș fi fost în locul lui. Simboluri peste tot, modul de operare schimbător, noi pierduți în ceață, alergând dintr-o parte în alta. Așa se joacă tenis, nu-i așa?

— Tenis?

— Cine e la serviciu are mereu un avantaj. Atâta timp cât îți forțezi adversarul să reușească doar să scoată mingea, tu ești la conducere. Dacă nu greșești, câștigi.

— Deci criminalul e la serviciu?

— Da.

— Nu sunt sigur că văd legătura, spuse Munch și oftă. Tenis și crime?

— Ah, ba sigur te-ai prins, nemernicule. Doar că nu vrei să recunoști că ideea mi-a venit mie. Preferi să îți vină ție toate ideile.

— Da, cam așa sunt eu. Munch îi făcu cu ochiul, mâncă ultima bucată de sandvici cu creveți și își șterse cu șervețelul puțină maioneză de pe barbă. Trebuie să fumez.

— Ar trebui să mă apuc și eu, spuse Mia oftând. Serios, m-am săturat să fiu nevoită să adaptez toate conversațiile la dependența ta de tutun.

— Iartă-mă, spuse Munch mecanic, și se îndreptă spre curtea din fața ei.

— Știu, turui întruna, orbecăind, se gândi Mia după ce se așezară sub soba pe gaz. Dar, fir-ar să fie, trebuie să facem ceva.

— Am putea să ne jucăm puțin cu mingea, îi sugeră Munch făcându-i cu ochiul.

— Taci din gură, i-o reteză Mia. Bine, să lăsăm baltă analogiile din sport, dar știi la ce mă refer.

— La haos.

— Exact.

— Haosul e o descriere mai bună ca tenisul.

— Bine, în regulă, spuse Mia. Cum vrei tu, poți să-i spui haos.

— Haosul și tenisul sunt foarte diferite. Tenisul este un sport de precizie.

— Și treaba asta nu e?

Munch își mai aprinse o țigară.

— Hm, ce-i drept, așa e.
— Vezi? Atunci aveam oarecum dreptate, nu-i așa?
— Haosul e un termen mai bun.
— Pentru Dumnezeu, parcă ai fi un copil.
— Cum jefuiești o bancă fără ca să își dea seama cineva?
— Arunci în aer o clădire de la celălalt capăt al străzii, știu, știu, răspunse Mia și oftă.
— Iartă-mă, spuse Munch zâmbind și frecându-se la ochi. A fost o săptămână foarte lungă. Azi m-am enervat la culme cu nenorocitul ăla de avocat. E îngrozitor! Oamenii nu își asumă niciodată răspunderea pentru acțiunile lor. Bun, ce facem în continuare?
— Asta voiam să te întreb eu.
— Parohia?
— Evident.
— Ne întâlnim noi doi mâine-dimineață?
— S-a făcut.
— Gabriel e la birou?
— Cred că da.
— Trimite-i un mesaj. Spune-i să arunce o privire la ei, ca să avem ceva la mână înainte să mergem acolo. Nu îmi amintesc cum îi cheamă, dar se întâlnesc pe strada Bogerudveien de Bøler.
— În regulă, spuse Mia și își scoase telefonul.
— Încă ceva, adăugă Munch și își mai aprinse o țigară imediat după ce o stinsese pe cea dinainte, ce-ai spus mai devreme?
— Treaba cu tenisul?
— Da, treaba aia cu cine e la serviciu câștigă.
— Dacă nu greșești…
Cei doi tăcură și se priviră reciproc.
— Teoria e bună, nu-i așa? spuse Munch.
— Fără îndoială, încuviință Mia.
— Trebuie să exercităm la rândul nostru presiune asupra criminalului, îi propuse Munch.
— Să văd dacă îmi vine ceva în minte, răspunse Mia.
— Așa să faci. Eu voi încerca să aflu cine sunt blestemații ăștia de nebuni care vor să mă jefuiască de bani.
Munch se ridică.
— Pleci deja?
— În noaptea asta am grijă de Marion. Cu nunta și toate cele. Au multe pregătiri de făcut.
— Bineînțeles, spuse Mia. Salut-o pe Miriam din partea mea.

— Așa voi face.

Munch stinse țigara și plecă. Mia se gândi să comande o bere, dar reuși să se stăpânească și mai ceru o Farris. Scoase un pix și foile de hârtie pe care le întinse pe masă, așa cum făcea când trebuia să își facă ordine în idei. Mai demult, mereu văzuse totul foarte limpede și mult mai rapid. În cel mai bun moment al ei, trebuia doar să închidă ochii și vedea totul în mintea ei, dar trecuse ceva timp de atunci. Incidentul din Tryvann. Lunile petrecute pe Hitra. Era ca și cum ar fi avut un văl peste ochi. Un fel de ceață care îi învăluia neuronii. I-au spus să se odihnească. Trebuia să se odihnească mult și pentru mult timp. Să nu se supună niciunui fel de presiune. Iar ea se anesteziase. Aproape letal. Iar acum plătea pentru asta. Începu să scrie pe foile din fața ei. Încercă să facă pixul să lucreze în locul său. Trebuia să găsească un tipar în toate acestea. Aproape că o durea simplul fapt de a gândi. Două fetițe muriseră. Alte două erau date dispărute. Era răspunderea ei. Munch. Fără îndoială că avea ceva de-a face cu Munch. Era sigură de asta. Sau nu era? Ceea ce înainte fusese ușor de făcut, acum i se părea imposibil. Nu ar fi trebuit să accepte oferta de a pleca de pe insulă. Ar fi trebuit să își vadă de planul ei.

„Vino, Mia, vino”.

Scrise din nou numele pe foaie. Pauline. Johanne. Karoline. Andrea. Șase ani. Ar fi început clasa întâi anul viitor. Marcu 10:14. „Lăsați copiii să vină la Mine”. „Călătoresc singură”. Coardă de sărit, în copaci. Haine curate. Trupuri spălate de curând. Shakespeare. *Hamlet.* Ghiozdane. Începea să își dea seama. Rikke J.W. Hønefoss. Fetița care nu a mai fost găsită. „Călătoresc singură”.

„Vino, Pauline, vino.

Vino, Johanne, vino.

Vino, Karoline, vino.

Vino, Andrea, vino”.

Pe Mia o trezi brusc ospătărița care apăru dintr-odată în fața ei. „La naiba”. Fusese foarte aproape. Aproape de locul în care trebuia să intre. De locul pe care nu îl mai vizitase de mult timp.

— Îți mai aduc ceva?

— Da, adu-mi o bere, bombăni Mia nervoasă. Și un Ratzeputz. Două Ratzeputz.

Avea nevoie de puțin ajutor. Ca să intre din nou în locul în care trebuia să fie.

47.

Mia Krüger era beată, dar nu reușea să adoarmă. Băuse prea mult. Băuse prea puțin. Camera aceea de hotel părea mai rece și mai impersonală ca de obicei. Așternuturile de pat curate, care înainte îi fuseseră un aliat, se transformaseră acum într-un dușman. Alesese camera respectivă pentru că nu îi aducea aminte de nimeni cunoscut, dar acum îi era dor de casa ei. De un cămin. Ceva care să aibă legătură cu ea. Ceva sigur. Ceva care să se potrivească cu personalitatea ei. Poate că Mikkelson avea totuși dreptate. La urma urmei, poate că avea nevoie să vorbească cu un psiholog. Poate că avea nevoie de tratament. Fusese mult timp chiar pe marginea prăpastiei, după care starea ei se ameliorase puțin, iar acum o luase din nou în jos.

Se răsucea pe toate părțile în patul mare. Trebuia să își revină. Nu ar trebui să bea. Bineînțeles că nu ar trebui să bea. De fapt, nimeni nu ar trebui să bea. Fusese pe drumul cel bun, nu? Fusese aproape de locul în care obișnuia să fie. În interior, dincolo de aparențe. Era specialitatea ei. Să vadă ce nu mai vedea nimeni altcineva. „Nu te forța. Odihnește-te doar. Călătorește. Ascunde-te pe o insulă. Rupe contactul cu lumea. Ai terminat ce aveai de făcut”. Dar nu, realitatea venise și îi bătuse la ușă. Răul venise și o tulburase orice ar fi făcut. Acum pescărușii fuseseră înlocuiți de mașini. Felinare stradale și lumini de neon luaseră locul stelelor. Acum era sensibilă. Avea pielea aproape transparentă. Ea, care fusese o tipă atât de dură. Nu ar trebui să bea. Nu ar trebui să bea chiar deloc. Nimeni nu ar trebui să bea.

Mia străbătu camera desculță și își găsi pantalonii pe un scaun, încă avea pastilele în buzunar. Luă una, se întoarse la fereastră și o înghiți cu o gură de apă. Se uită la semafoare până nu mai reuși să vadă sursa culorilor. Se împletici înapoi spre patul rece și își puse capul pe pernă.

Tocmai adormise, când îi sună telefonul. Încercă din răsputeri să îl ignore. Să se odihnească. Să se comporte de parcă nu se întâmpla nimic. Telefonul se opri din sunat. Nimeni nu voia să vorbească cu ea. Telefonul sună din nou. Telefonul se opri din sunat. Își simțea trupul greu peste așternuturile de pat albe. Telefonul sună a treia oară și nu îl putu ignora.

— Mia?

La celălalt capăt al liniei era Munch.

— Cât e ora? murmură Mia.

— Cinci, răspunse Munch.

— Ce se întâmplă?

— Le-au găsit pe fetițe.

— Poftim?

— Te iau de la intrarea hotelului. Poţi să fii gata în zece minute? Ne aşteaptă drum lung.

— La naiba, îi scăpă Miei. Sunt gata imediat.

48.

Tobias Iversen stătea culcat după un copac, aşteptând să se lase noaptea. Trecuse ceva vreme de când mâncase ultima felie de pâine şi începea să i se facă foame, dar acum nu se putea întoarce acasă, avea lucruri mai importante de făcut. Plănuise să încerce să forţeze poarta din fier forjat, dar se dovedise a fi imposibil. Era închisă cu un lanţ şi, în plus, era prea expusă. Bărbaţii o duseseră pe Rakel într-una din casele mici şi de atunci nu prea mai fusese mişcare la fermă. De câteva ori ieşise lume din biserică şi se dusese la sere, dar, în rest, nu mai văzuse pe nimeni. Locul părea ca şi părăsit. Aducea a cimitir. Vântul sufla printre copaci pe deasupra lui. Tobias îşi strânse mai tare haina şi scoase din nou binoclul. Poate că ar fi trebuit să se ducă totuşi acasă?
Să anunţe poliţia. Văzuse cum o luaseră. Nu era permis aşa ceva, nu? Sau da? Nu îi făcuseră rău, doar o duseseră de acolo. O fetiţă prost educată, care nu voia să asculte. Poliţia avea nevoie de un mandat ca să intervină în astfel de cazuri? În filmele americane aşa se întâmpla. Dacă nu îl aveau, nu puteau intra în casă şi nu puteau căuta nimic. Tobias nu ştia prea bine cum funcţionau lucrurile astea în Norvegia, dar ar fi putut fi la fel. Nu se mai simţea atât de curajos. Totul începuse ca un joc. Voia doar să arunce o privire. O mică expediţie. Nu îşi imaginase nicicând că avea să dea peste cineva care avea nevoie de ajutor. Se gândi la frăţiorul lui, care trebuie să se fi întors deja acasă şi se întreba pe unde era el. Se gândi la mama lui şi la tatăl lui vitreg, care nu aveau să ştie ce să-i răspundă. Nu îi plăcea ideea ca fratele lui să fie în casă fără el. Se gândi să se întoarcă. Nu o cunoştea pe fată. Poate că era doar o fată rea. Ca Elin, fata care fusese în clasă cu el anul trecut, cea care intrase în biroul directorului ca să fure bani şi îl muşcase de mână pe unul dintre profesori când o prinsese fumând în curte, în timpul pauzei. Şi ea i se păruse cuminte, cel puţin lui, dar o exmatriculaseră şi de atunci nu o mai văzuse nimeni. Poate că la fel stăteau lucrurile şi acum. Poate că îşi imagina el tot felul de filme. Mama lui îi spunea deseori că trebuia să nu mai fie cu capul în nori. Nu era bine. Nu era bine să viseze cu ochii deschişi. Temperatura începea să scadă. Se presupunea că

sosise primăvara, dar nu era adevărat, sau, cel puțin, nu pe timp de noapte. Îi părea rău că nu își luase toate lucrurile. Cortul, sacul de dormit și ghiozdanul erau în continuare pe deal, unde campase. Nu își luase nici lanterna. Ce prostie! „Unde ți-e capul? îi spunea deseori mama lui. Ai ceva în el?” Îi era puțin rușine de el însuși. Ce prostie! În curând avea să fie prea întuneric ca să se mai ducă după lucrurile lui. Prea întuneric ca să mai găsească drumul prin pădure. Dacă pleca acum, ar mai fi avut timp. Măcar ca să își strângă lucrurile. Și-ar găsi drumul spre casă la lumina lanternei. Da, așa ar fi mai bine. Să își ia lucrurile. Să se întoarcă acasă. La frățiorul lui. Tobias se ridică și își scoase capul din ascunzătoare chiar când se deschise o ușă. Își duse binoclul la ochi și rămase nemișcat. Doi bărbați ieșeau dintr-una dintre case, cu cineva între ei. „Rakel”. Ea era. Avea ceva pe cap. Îi puseseră o glugă. Cei doi bărbați o țineau de brațe, unul de-o parte și altul de cealaltă, și o târau după ei. Trecură prin spatele bisericii și ieșiră puțin mai în față. Tobias își simți inima bătându-i mai tare. Nu îi venea să își creadă ochilor. Era ca și cum s-ar fi uitat la un film. O tratau ca pe o prizonieră. O legaseră de mâini și îi puseseră o glugă pe cap. Cei doi bărbați continuară să o târască spre locul în care se ascunsese el înainte. Trecură de tractor și de magazia mică. Și acum? Tobias își luă inima în dinți și se apropie și mai tare de gard. Cei doi bărbați se opriseră. Unul dintre ei se aplecă în față și făcu ceva, dar Tobias nu reuși să vadă prea bine ce anume. Brusc, ea nu mai fu cu ei. Dispăruse. Rămăseseră doar cei doi bărbați, care se întorceau deja spre casă.

Tobias se hotărî rapid. De fapt, se gândise să aștepte până se întuneca de tot, dar nu avea timp de pierdut. Se apropie pe furiș de gard și începu să se cațăre. Nu puteai să le faci astfel de lucruri oamenilor. Nu era permis să fii rău, indiferent de ce a făcut ea. Niciun adult nu avea voie să facă așa ceva. Își făcuse curaj din nou. Era nervos. Se agață de plasă, vârându-și degetele în ochiuri. Reuși să își introducă vârfurile degetelor și, aproape fără să își dea seama, sărise deja gardul înalt și se afla de cealaltă parte. Rămase așezat, încercând să își tragă suflarea, privind în jurul lui. Curtea era din nou liniștită. Simți pământul rece și umed sub el. Oare ce se alesese de Rakel? O duseseră într-un loc din mijlocul curții și dispăruse. Lui Tobias ar fi trebuit să îi fie teamă, dar nu mai simțea nimic. Era doar furios. Era furios pe toți oamenii mari care ridicau mâna asupra copiilor lor. Copiii ar fi trebuit să fie liberi. Să se joace. Nu să le fie teamă. Nu să stea în bucătărie cu capul plecat. Durea să auzi că ești prost. Durea când te strângeau de braț. Durea când nu puteai răspunde, de teamă că fratele tău mai mic ar fi putut păți ceva dacă spuneai un lucru nepotrivit. Tobias se târî prin curte. Unul dintre bărbați se aplecase în față la aproximativ o sută de metri de unde era el acum. După care ea dispăruse. De ce făceau oamenii mari copii, dacă nu voiau să se

poarte frumos cu ei? Într-o zi, după ora de limbă norvegiană, Emilie îl întrebase cum se alesese cu urmele de pe gât. De ce avea brațele albăstrui. „Mie poţi să îmi povesteşti”, îi spusese ea. Se purtase foarte frumos cu el, îl mângâiase pe umăr. „Îmi poţi povesti, nu e periculos”. Dar nu îi spusese nimic. Nu era vina profesoarei. Ea voia doar să îl ajute. Dar ce ştia ea despre viaţa lui? Avea să fie lângă el când ajungea acasă? Avea să fie acolo când aveau să afle că îi pârâse? Nu, ar fi reuşit doar să înrăutăţească situaţia. Totul ar fi fost şi mai rău, ştia foarte bine ce avea să se întâmple. Trebuia să îndure. Să reziste. Să se asigure că nu aveau să se poarte la fel şi cu frăţiorul lui. Să le accepte insultele. „Ai ceva în căpăţână? Eşti dus cu capul?”

Tobias se aplecă în iarba umedă, făcându-se cât mai mic posibil. Se uda pe genunchi, dar nu conta. Putea să îndure. Era un băiat dur. Mai trebuia doar să tacă din gură, şi atât. Să nu riposteze, pentru că aşa nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. Trebuia să încuviinţeze. Să plece capul. Să spună că da. Nu îi era teamă. Acum nu îi mai era teamă. Îi puseseră o glugă pe cap. Era interzis. Adulţii nu aveau voie să le facă astfel de lucruri copiilor. Înaintă de-a buşilea, pe furiş, oprindu-se din când în când ca să se asigure că totul era liniştit, că nu se deschidea nicio uşă, că nu fusese descoperit. Mai avea doar cinci ani până făcea optsprezece. Când avea să împlinească optsprezece ani, avea să poată hotărî pe cont propriu. Putea să se mute singur, poate să îşi găsească un loc de muncă, poate chiar să îşi ia şi frăţiorul mai mic cu el, chiar dacă acesta ar avea atunci doar doisprezece ani.

„E totul bine acasă, Tobias? Îi spui, te rog, mamei tale să vină să vorbească cu mine? Vreau să discut cu ea. Nu a mai venit de mult timp la şedinţele cu părinţii şi este important să vină. Îi spui, te rog? Te-ai lovit la mână? Ce-ai păţit la ureche? Te pot ajuta cu ceva, Tobias? Ştii că poţi să ai încredere în mine, da?”

Tobias ajunse în locul în care dispăruse Rakel. Se întunecase deja. Biserica se înălţa spre cer, împungând luna şi norii cu vârful ei. Aproape ca într-un film de groază vechi. Unul cu Frankenstein sau Dracula, sau ceva de genul ăsta. Ar fi trebuit să îi fie teamă, dar nu îi era. Era furios. O văzuse sub gluga albă. Ei erau adulţi, iar ea o fetiţă. Nu era permis să te porţi urât cu copiii. Lui Tobias îi păru din nou rău că nu îşi luase şi lanterna. Aproape că nu vedea pământul de sub picioarele lui. Luna ilumina puţin, dar ieşea dintre nori din când în când, preţ de câteva secunde. Nu era prost. Nu putea să dispară pur şi simplu. Trebuia să fie o groapă în pământ, pe undeva. O trapă. Ceva. Ce fel de adulţi pun o fetiţă într-o groapă?

Tobias se aplecă în faţă şi începu să pipăie pământul din jurul lui. Dintr-odată, în interiorul bisericii se aprinse o lumină. Tobias îşi urmă instinctul şi se aruncă la pământ. Rămase întins pe solul umed. Simţi mirosul de pământ

și de iarbă. Rămase așa o vreme, dar nu ieși nimeni. Își luă inima în dinți și se așeză înapoi în genunchi. Lumina de la ferestre îl ajuta să vadă mai bine. O trapă în pământ. Asta căuta. Nimeni nu dispărea așa, pur și simplu.

O găsi după scurt timp. Era nouă și era făcută din scânduri deschise la culoare, unite între ele. Avea în jur de un metru pe un metru. O trapă mică, ce ducea într-un spațiu subteran. Era închisă cu un lacăt. Acesta era auriu, nu foarte mare, ca acela pe care îl folosea profesorul de sport la dulăpior, pentru ca nimeni să nu ia mingile de fotbal fără permisiune. Se uită din nou în jurul lui. Nu era nimeni. Acum din biserică se auzeau voci; cântece, cineva cânta înăuntru. Își vedeau de treburile lor. Cântau. Lui Dumnezeu sau cine știe cui. Nu știau că el era acolo. Că cineva voia să o ajute. Trebuia să spargă lacătul. Să o elibereze. Tobias zâmbi în sinea lui. Profesorul de sport nu înțelesese niciodată cum de dispăreau mingile de fotbal. Nu știa ce ușor era să spargi un lacăt. Tobias o făcuse de multe ori. Aproape toți băieții din clasa lui știau cum să forțeze un lacăt cu un șperaclu. Era mai ușor decât să copiezi la un examen. Își fabricaseră șperacle la ora de lucru manual, în timp ce profesorul ieșea la fumat. Îi trebuia doar o bucată de metal, o pilă de unghii de fete era ideală. Se tăia vârful cu cleștele și apoi se pilea până marginea ajungea la o grosime minimă. Bineînțeles că era destul de complicat, trebuia să îți arate cineva, dar după ce învățai cum se face, nu mai uitai. Tobias își scoase cheile din buzunarul cu fermoar al hainei și își căută șperaclul. Trebuia să ții lacătul astfel încât partea mai lată a deschizăturii să rămână spre dreapta. După aceea introduceai șperaclul și apăsai capătul spre stânga, până atingea metalul pe dinăuntru. Poc, trăgeai de lacăt, apăsând și întorcându-l cu forță spre dreapta. Tobias auzi un clic când se deschise încuietoarea. Îl scoase și ridică trapa grea. O scară. O scară lungă ce cobora într-o groapă. Își băgă capul în groapă și șopti încet:

— Bună. Rakel, ești aici?

49.

Când ieși Mia, Munch aștepta deja în fața hotelului. Aceasta urcă în Audi-ul negru și încercă să își trezească trupul. Pastila pe care o înghițise încă își făcea efectul și se simțea somnoroasă și epuizată. Nici Munch nu părea să fi dormit prea mult. Era îmbrăcat ca în seara trecută. Un sacou de catifea cu cotiere din piele și o cămașă pătată. Avea pungi sub ochi și riduri adânci pe frunte. Miei îi păru rău de el. Avea nevoie de cineva care să îi țină companie. De o femeie în viața lui. De cineva care să aibă grijă de el, așa cum el avea

grijă de toţi cei din jurul lui.

— Ce ştim? întrebă Mia.

— Castelul de pe Isengran.

— Unde vine asta?

— În Fredrikstad.

Mia tresări. Celelalte fetiţe fuseseră găsite aproape de Oslo. În pădure. Criminalul îşi schimbase din nou modul de operare.

— Cine le-a găsit?

— Doi studenţi, răspunse Munch oftând. Din câte se pare, zona e închisă, dar ei au intrat pentru nişte hâţa-hâţa sau mai ştiu eu ce.

— Cine se ocupă?

— Poliţia municipală. Curry şi Anette sunt pe drum, ajung imediat. Mia se uită la ceasul de bord. Ora 5.15. Încă nu răsărise soarele.

— Şi ce ştim până acum?

— Ambele fetiţe erau pe pământ. De-o parte şi de cealaltă a unui stâlp.

— Un stâlp?

Munch încuviinţă din cap.

— Ce fel de stâlp?

— Un stâlp de lemn. Care avea un cap de porc în vârf.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce am spus. Fetiţele erau în iarbă, de-o parte şi de cealaltă a unui stâlp care avea în vârf un cap de porc.

— Un cap de porc adevărat?

Munch dădu din nou din cap că da.

— Pentru Dumnezeu, spuse Mia oftând.

— Ce crezi că înseamnă?

Munch dădu drumul la căldură şi ieşi prin tunelul din piaţa Rådhusplassen.

— Un cap de porc în vârful unui par?

— Da.

— Nu e uşor de spus, răspunse Mia.

I se făcu somn de la căldura din maşină. Îi era dor de cafeaua de dimineaţă, dar nu voia să îi ceară lui Munch să oprească.

— Trebuie să însemne ceva, nu?

— *Împăratul muştelor,* spuse Mia încet.

— Poftim?

— E o carte. *Împăratul muştelor.* Câţiva copii naufragiază pe o insulă pustie; singuri, fără adulţi. Cred că insula e locuită de un monstru. Înfig un cap de porc într-un par, ca sacrificiu.

— Pentru Dumnezeu, spuse Munch şi oftă. Noi suntem monstrul, asta

înseamnă?

— Ar putea fi și așa.

— E o pungă de dropsuri Fisherman's Friend pe aici pe undeva, spuse Munch și făcu semn spre torpedo.

— Și?

— Ai nevoie de unul, spuse Munch și apucă ieșirea spre Drammen.

Mia se enervă, dar îi trecu repede. Deschise torpedoul și apucă punga de dropsuri mentolate Fisherman's Friend. Luă două și își puse punga în buzunarul hainei de piele.

— De ce naiba în Fredrikstad? murmură Munch. Nu se potrivește cu restul. În plus, atât de deschis?

— Suntem prea proști, spuse Mia și își scoase telefonul.

— Ce vrei să spui?

— Criminalul vrea să ne demonstreze că nu ne facem bine treaba.

— Pentru Dumnezeu, exclamă Munch și oftă.

Mia îl găsi pe Gabriel Mørk în lista de contacte.

— Da?

— Bună, sunt Mia. Ești la serviciu?

— Păi, da, răspunse Gabriel și oftă.

— Poți să vezi ce informații găsești despre castelul de pe Isengran din Fredrikstad?

— Acum?

— Da. Eu și Munch ne îndreptăm deja într-acolo. Le-au găsit pe fetițe.

— Da, am aflat.

Urmă un moment de tăcere la celălalt capăt al liniei. Mia îl auzea pe Gabriel tastând.

— Ai găsit ceva?

— Ce căutăm mai exact?

— Orice.

— Să vedem, spuse tânărul și se forță să nu caște. Castelul de pe Isengran. O fortăreață pe o mică insulă din Fredrikstad. Împarte estuarul râului Glomma în două. Construit la sfârșitul secolului al XIII-lea de *jarl*[6] de Borgsyssel, dacă asta îi spune ceva cuiva. Construit din lemn și piatră. Distrus în 1287 de nu mai știu care rege. Au construit o fortăreață nouă în secolul al XVII-lea. Peter Wessel Tordenskiold l-a folosit ca bază în timpul Marelui Război al Nordului, dacă știți ce e aia. Numele de Isengran înseamnă, ei bine, s-ar părea că studiile nu reușesc să se pună de acord, dar s-ar putea să provină din *île grande* din franceză, „marea insulă". Te ajută

[6] Titlu nobiliar scandinav, echivalentul contelui sau ducelui (n.tr.).

toate astea cu ceva?

— De fapt, nu prea, spuse Mia. Mai e și altceva? Ceva de actualitate. La ce este folosit astăzi?

— Stai puțin.

Mia puse telefonul pe umăr și mai luă un drops mentolat. Încă mai simțea gustul de alcool în cavitatea bucală.

— Nu mai găsesc mare lucru. Fotografii de nuntă în castelul de pe Isengran. O excursie pentru pensionari.

— Asta e tot?

— Da. Nu, stai așa, mai e ceva.

Din nou tăcere.

— Ce-ai găsit?

— Nu știu dacă e important sau nu, dar în 2013 vor ridica acolo un monument. Nu în castel, ci în pasajul maritim din fața lui.

— Ce fel de monument?

— Se numește *Mamele lui Munch.* O statuie de bronz a mamei și mătușii lui Edvard Munch.

— Bineînțeles, bombăni Mia.

— Te-a ajutat cu ceva?

— Bineînțeles, Gabriel, mulțumesc.

Fu pe punctul de-a închide, când Gabriel îi spuse:

— Munch e pe-acolo?

— Da.

— În ce dispoziție e?

— Ca de obicei, de ce?

— Mi-l dai la telefon?

— Bine.

Mia îi dădu telefonul lui Munch.

— Da, Munch la telefon.

Mamele lui Munch. Deci avea totuși dreptate.

— Da, înțeleg, spuse Munch la telefon. Bine, nu te da peste cap pentru asta, e o chestiune personală și avem alte priorități. Poftim? Da, astfel de lucruri te pot roade, dar eu… Ce? Da, mi l-a trimis o amică de pe internet. Din Suedia. Ce? Are numele de utilizator margrete_08. Dar nu îți bate capul cu asta. Da, da, știu. Vorbim după aceea. Munch zâmbi ușor și îi înapoie telefonul Miei.

— Despre ce vorbeați?

— Nimic special, doar o problemă personală.

— Se pricepe, spuse Mia.

— Cine? Gabriel? Da, fără îndoială. Îmi place de el. Mă bucur că am

nimerit-o de data aceasta.

Mia mai luă o bomboană și deschise puțin geamul.

— A aflat ceva despre castelul de pe Isengran?

— Bineînțeles, spuse Mia.

Îi povesti ceea ce tocmai aflase de la Gabriel.

— La naiba, bombăni Munch. Deci are de-a face cu mine? Fetițele acelea au murit din vina mea?

Munch închise ochii și lovi volanul.

— Nu știm sigur, îi răspunse Mia. Cât durează până ajungem?

— O oră și jumătate, calculă Munch.

— Cred că o să trag un pui de somn, spuse Mia.

— Foarte bine, spuse Munch și încuviință din cap. Dormi puțin și pentru mine.

50.

Când ajunseră în zona împrejmuită de poliție, soarele răsărise deja. Munch își arătă insigna, iar un polițist tânăr cu părul ciufulit, care părea că tocmai ce se trezise din somn, îi arătă pe unde să o ia. Parcară mașina în fața unei case mici roșii, cu un semn pe care scria Café Galeien. Curry le ieși în întâmpinare și îi conduse pe lângă zidul vechi de piatră. Mia zări pasajul maritim de cealaltă parte a apei, unde aveau să așeze statuia de bronz. Mama și mătușa lui Edvard Munch. Laura Cathrine Munch și Karen Bjølstad. Mia știa multe despre Munch. Majoritatea celor din Åsgårdstrand știau destul de multe despre el. Oamenii din sat fuseseră mereu mândri de faptul că Munch locuia acolo. Chiar dacă în tinerețea lui doamnele din înalta societate îi întorseseră spatele acelui pictor simplu. „Tipic”, se gândi Mia, în timp ce se apropia de cortul din plastic alb pe care îl montaseră tehnicienii. „Pe atunci îl urau, dar au uitat deja”. Toți marii artiști de pe pământ păteau la fel? Trebuiau să moară pentru ca lumea să înceapă să îi aprecieze? Își dădu seama că ideea nu îi aparținea ei. Ci mamei sale. Arta și literatura fuseseră mereu importante în casă pe când fusese mică. Se așeza deseori la masa din bucătărie și își asculta mama vorbind. Uneori parcă era la școală. Ea și Sigrid erau elevele, fiecare cu câte o farfurie de fulgi de ovăz în față, și mama lor, Eva, făcea uneori pe profesoara entuziasmată.

Curry era surprinzător de treaz și vorbi tot drumul până la cort. Poate că polițistul experimentat părea rece și dur la prima vedere, ras în cap și plin

de muşchi, dar Mia nu se lăsa înşelată de aparenţe. Curry era foarte îndemânatic şi avea o inimă mare, chiar dacă arăta şi se purta ca un buldog.

— Doi studenţi. Iubiţi. Mergeau la institutul Glemmen. Păreau destul de afectaţi, aşa că i-am trimis acasă.

— Şi nu aveau nimic de-a face cu asta? întrebă Munch.

— Nu, nu, abia de reuşeau să îngaime vreun cuvânt. N-am mai văzut doi studenţi atât de sobri în viaţa mea. Ce-au văzut le-a stors şi ultima picătură de alcool din corp.

— Echipa locală a făcut vreo observaţie? întrebă Mia.

— Încă nu, răspunse Curry. Poliţia din Fredrikstad le ia chiar acum declaraţii celor din zonă. Dar nu cred că vom afla ceva.

— De ce? vru Mia să ştie.

— Întrebi serios? spuse Curry şi zâmbi strâmb. Nu este mâna unui amator.

Ajunseră la cort şi chiar atunci ieşi din el un bărbat într-un costum de plastic alb. Mia fu surprinsă să vadă un chip cunoscut. Lucrase de mai multe ori cu legistul Ernst Hugo Vik, dar crezuse că ieşise de mult la pensie.

— Munch, Mia, îi salută Vik făcând o plecăciune din cap când ajunseră lângă el.

— Bună, Ernst, spuse Munch. Te-au adus de la Oslo strict pentru asta?

— Nu, răspunse Vik. M-am ascuns la cabană ca să stau puţin liniştit, dar nu a funcţionat.

— Ce avem? întrebă Mia.

Vik îşi dădu jos boneta de plastic albă şi mănuşile. Îşi aprinse o ţigară şi îşi scutură ghetele de pământ.

— Nu sunt aici de mult timp. Aş zice maximum o oră înainte să fie descoperite.

— Şi ora decesului?

— Aceeaşi, răspunse Vik oftând.

— Au fost ucise chiar aici?

— Totul pare să indice că da, spuse bătrânul. Dar o pot spune cu siguranţă doar după ce ajung pe masă. Despre ce e vorba, Munch? Mărturisesc că e unul dintre cele mai ciudate lucruri pe care le-am văzut vreodată. E o treabă brutală.

— Ce vrei să spui? întrebă Mia.

— Păi, spuse Vik şi mai trase un fum, ce să-ţi spun? Pentru o crimă ritualică, mi se pare foarte curată. Fetiţele îngrijite şi spălate. Împodobite. Cu ghiozdane de şcoală. Şi apoi capul de porc? În fine, o să vedem. Trebuie să aruncaţi şi voi o privire. Am nevoie de o pauză.

Bătrânul îşi puse mănuşile în buzunare şi se îndreptă spre parcare.

Munch și Mia își puseră costumele albe pregătite pentru ei și intrară în cort.

Karoline Mykle era întinsă pe jos, cu mâinile încrucișate peste piept. Era îmbrăcată cu o rochiță galbenă de păpușă. Ghiozdanul era la picioarele ei. Andrea Lyng era la doar câțiva metri distanță, tot cu mâinile încrucișate pe piept și ghiozdanul lângă pantofii albi. Ambele aveau același semn la gât ca Pauline și Johanne. „Călătoresc singură". Scena părea aproape religioasă, cu capul de porc grotesc între ele. Mia Krüger își puse mănușile și se aplecă lângă Andrea. Îi ridică mâna mică, albă și îi studie unghiile.

— Trei, spuse ea, încuviințând din cap.

Îi așeză cu grijă mâna pe iarbă și se apropie de Karoline.

— Patru.

Chiar atunci începu să îi sune mobilul lui Munch. Acesta se uită la ecran, dar nu răspunse. Telefonul îi mai sună o dată.

— Fir-ar al naibii, spuse el, și apăsă pe butonul roșu.

— Ce limbaj! îi răspunse Mia.

Dădu din cap spre fetițe și se ridică din nou.

— Scuză-mă, spuse Munch și chiar atunci telefonul îi sună a treia oară. Apăsă din nou pe butonul roșu și aproape imediat începu să sune telefonul Miei. Pe ecran se afișă numele lui Gabriel.

— Gabriel? întrebă Munch încet.

Mia dădu din cap că da și respinse apelul.

— Tot el te-a sunat și pe tine?

Munch confirmă și, chiar atunci, mobilul Miei sună din nou. Aceasta ieși din cort și apoi răspunse.

— Sper că e ceva important, i-o trânti Mia.

Gabriel părea tulburat și respira greoi.

— Trebuie să vorbesc cu Munch, pufni el.

— E ocupat, ce vrei?

— Am reușit să descifrez mesajul, bolborosi Gabriel.

— Ce mesaj?

— I-au trimis un e-mail. O problemă. Un mesaj codificat. De la margrete_08. L-am descifrat. Codul Groenfeld. L-am rezolvat.

— Și nu poate aștepta? spuse Mia oftând.

— Nu, sub nicio formă. Tânărul hacker aproape că striga. Trebuie să-i spui. Chiar acum.

— Și ce-i spun? Care e mesajul?

Gabriel tăcu preț de o clipă, de parcă nu ar fi îndrăznit să îi spună ce descoperise.

— Gabriel? strigă Mia nerăbdătoare.

— „Cioc, cioc, micuța Marion = 5".

— Ce?
— „Cioc, cioc, micuța Marion e numărul cinci”.
— La naiba! strigă Mia şi intră în fugă în cort, să îl caute pe Holger Munch.

PARTEA A PATRA

51.

Miriam Munch stătea pe bancheta din spate a maşinii Audi a tatălui ei, încercând să îşi controleze sentimentele. Avea o căciulă atât de bine trasă pe cap, că îi acoperea urechile, pe lângă o pereche de ochelari de soare, conform instrucţiunilor tatălui ei. Marion stătea întinsă pe locul de lângă ea, ghemuită sub o pătură care o acoperea în totalitate. Miriam aproape că nu îşi dăduse seama când tatăl ei o sunase în toiul nopţii, cu câteva zile în urmă, cerându-i să încuie toate uşile cu cheia. Să nu deschidă nimănui. Şi să o ţină pe Marion departe de grădiniţă.

— Cum adică departe de grădiniţă?

— Pentru Dumnezeu, Miriam, fă cum îţi zic!

Evident, bănuise ea ceva. Miriam Munch nu era proastă. Din contră. Miriam Munch fusese mereu una dintre cele mai isteţe fete din clasă. Încă de mică, lucrurile care colegilor ei li se păruseră grele ei i se păruseră incredibil de simple. Râurile din Asia. Capitalele din America de Sud. Fracţiile. Algebra. Limba engleză. Limba norvegiană. Învăţase repede să nu spună cu voce tare tot ce ştia, să nu ia cele mai bune note la toate examenele, să nu ridice prea mult mâna. Avea o inteligenţă socială. Voia să aibă prieteni. Nu voia să pară ea cea mai deşteaptă.

Bineînţeles că îi trecuse prin cap. La urma urmei, Marion începea clasa întâi anul acesta. În plus, tatăl ei era şeful echipei care investiga cazul. Nu era proastă. Dar era încăpăţânată. Nu avea de gând să se lase înspăimântată de nimeni. Viaţa ei nu avea să fie afectată de crime. Evident, îşi luase câteva măsuri de precauţie, cum să nu? O ducea şi o lua de la grădiniţă. De două ori nu o lăsase să meargă la petreceri de zile de naştere, chiar dacă fetiţa se întristase. Luase ea însăşi iniţiativa de a organiza o întâlnire la grădiniţă cu angajaţii şi părinţii fetiţelor care urmau să înceapă clasa întâi la toamnă. Unii dintre părinţi îşi luaseră concediu de teamă să îşi trimită fetiţele la grădiniţă. Unii spuneau că grădiniţa ar trebui să se închidă, alţii voiau să stea cu copiii lor şi, la un moment dat, dezbaterea se încinsese atât de tare, încât devenise aproape violentă, dar Miriam reuşise să îi liniştească. Le explicase că trebuiau să îşi continue viaţa în mod normal. Mai ales pentru fetiţe. Dar o voce din interiorul ei, o voce răutăcioasă îi tot spunea: „Poate că tu chiar că

ar trebui să ai mai multă grijă. Tu ar trebui să te temi cel mai tare”. Și așa se și întâmplase.

Miriam își înfășură fiica în pătură. Dormea adânc. Afară era întuneric, iar Audi-ul negru străbătea încet străzile aproape pustii. Lui Miriam Munch nu îi era teamă, dar era într-adevăr îngrijorată. Și tristă. Și frustrată. Și iritată. Și furioasă.

— Sunteți bine?

Mia Krüger se întoarse și o privi. Încă nu îi povestiseră de ce trebuiau să o mute dintr-un loc în altul în felul acesta, a treia oară în decurs de două zile, dar, de fapt, o știa deja.

— Suntem bine, spuse Miriam. Unde mergem acum?

— La un apartament al poliției, îi explică tatăl ei și o privi în oglinda retrovizoare.

— Nu crezi că a venit timpul să îmi spui ce se întâmplă? întrebă Miriam.

Încercă să pară severă, dar era prea sufocată. De câteva zile aproape că nu mai dormise.

— E pentru binele tău, îi spuse tatăl ei și o privi în oglinda retrovizoare.

— Criminalul a amenințat-o? Faceți asta doar ca măsură preventivă? Am dreptul să știu ce se întâmplă, nu-i așa?

— Veți fi în siguranță atâta timp cât faceți ce vă spun, preciză tatăl ei ca o sentință, trecând pe roșu.

Știa că atunci când tatăl ei lua o hotărâre, nu mai exista cale de întoarcere, așa că nu mai întrebă. Brusc, se simți ca la paisprezece ani. Pe atunci, el fusese îngrozitor de strict, dar se mai înmuiase odată cu trecerea anilor. Pe vremea aceea nu se putea vorbi cu el. „Nu, Miriam, nu te poți duce la școală îmbrăcată așa, fusta aia e prea scurtă”. „Nu, Miriam, la ora zece trebuie să fii în casă”. „Nu, Miriam, nu îmi place că ieși cu Robert; nu cred că e o tovărășie bună”. O viață de adolescent controlată până la cel mai mic detaliu de un tată polițist paranoic. O ajutase pe plan social, ce-i drept. În grupul de prietene din clasa ei, cei cu greutăți familiale erau tratați mai bine. În plus, părinții puteau fi mereu păcăliți, chiar dacă erau polițiști. La urma urmei, tatăl ei era mai tot timpul plecat, așa că dispăruseră și problemele. Și mama ei fusese absentă. Uneori se întreba cum de părinții, persoane adulte, puteau fi atât de naivi încât să creadă că odraslele lor nu își dădeau seama de ce se întâmpla. Miriam aflase de Rolf cu mult timp înainte să se dezlănțuie iadul în casa ei. Mama ei, care avea o rutină foarte strictă, de nu trebuia nici măcar să se uite la ceas ca să își dea seama ce oră e, trebuia brusc să întâlnească „o prietenă”? Dintr-odată primea o mulțime de apeluri de la „cineva care a greșit numărul”.

— Doarme?

Mia Krüger se întoarse din nou și se uită la Marion, care era în continuare ghemuită sub pătură.

Miriam dădu din cap că da. Îi plăcea de Mia. O plăcuse mereu. Avea ceva. Era charismatică. Emana ceva frumos. Uneori părea puțin distantă și ciudată, dar niciodată cu Miriam. Mia îi amintea puțin de ea însăși, poate de aceea îi plăcea atât de tare de ea. Era inteligentă și puternică, dar și destul de vulnerabilă.

— Tatăl tău a primit un mesaj codificat prin intermediul unei pagini web, îi explică Mia.

— Mia! spuse Munch, dar Mia îl ignoră.

— Persoana respectivă se dădea drept o expertă în matematică din Suedia, pe nume Margrete. Când am descifrat codul, mesajul s-a dovedit a fi o amenințare directă la adresa lui Marion.

Miriam văzu că tatăl ei se înroșește tot mai tare.

— Pe bune? întrebă Miriam. O surprinse chiar și pe ea faptul că simțea mai mult curiozitate decât teamă. Și cât timp ai păstrat legătura cu ea? Pe pagina aceea web, adică.

Tatăl ei nu îi răspunse. Avea maxilarul încleștat, iar încheieturile degetelor pe care le ținea pe volan erau albe.

— Aproape doi ani, îi explică Mia.

— Doi ani? Doi ani? Lui Miriam nu îi venea să își creadă urechilor. Ai păstrat legătura cu persoana asta timp de doi ani? Tati, e adevărat? Ai comunicat cu persoana aceea timp de doi ani, fără să știi că e criminalul? Tatăl ei nu îi răspunse nici de data aceasta. Era deja roșu ca focul la față și călcă tare pe accelerație.

— Nu avea de unde să știe, îi explică Mia. Toți erau anonimi pe pagină. Ar fi putut fi oricine.

— Ajunge, Mia, porunci Munch pe un ton tranșant.

— Ce-i? răspunse Mia. Poate că Miriam știe ceva. Dacă ai avut contact ani de zile cu criminalul, e posibil să fi comunicat și cu ea. Trebuie să știm, nu-i așa?

Munch frână brusc și opri mașina lângă trotuar.

— Rămâi aici, îi spuse el pe un ton serios lui Miriam, privind-o în oglindă. Iar tu dă-te jos.

— Haide, Holger, spuse Mia pe un ton plângăcios.

— Dă-te jos. Dă-te jos din mașină.

Mia își decuplă centura de siguranță și ieși reticentă din Audi. Holger deschise ușa de pe partea lui și o urmă pe Mia până pe trotuar. Miriam nu auzi ce vorbeau, dar era clar că tatăl ei se înfuriase tare. Gesticula nebunește și mai că nu avea spume la gură. Văzu că Mia încerca să spună ceva, dar tatăl

ei nu o lăsă. Gesticula cu mâinile foarte aproape de fața Miei și, preț de o clipă, Miriam se gândi că avea să îi tragă una. Tatăl ei îi ținu un discurs lung și, în cele din urmă, Mia nu mai spuse nimic. Încuviință doar din cap. După aceea, cei doi polițiști se întoarseră în mașină. Își reluară drumul încet, dar nu mai vorbea nimeni. Atmosfera din mașină era cam apăsătoare. Miriam se gândi că mai bine își ținea gura. Doi ani? Tatăl ei avusese contact cu criminalul în tot acest timp? Nu era de mirare că era atât de furios. Cineva îl păcălise în vremea asta. Și acum muriseră patru fetițe. Marion era numărul cinci? Acesta să fi fost oare mesajul? De aceea o căutaseră pe nepusă masă? Miriam își înfășură mai bine fiica în pătură și își trecu o mână prin părul ei, în timp ce Audi-ul negru continua să străbată străzile nocturne înspre o ascunzătoare secretă despre care nici măcar nu știa unde se află.

52.

Mia stătea pe trotuar, în fața unui bloc de apartamente gri din partea de vest a orașului. Avea impresia că cineva o privea. Nu era prima dată când simțea asta. De când ajunsese la oraș, avusese senzația neplăcută că cineva o urmărea. O pusese pe seama paranoiei. Destul de normal pentru o persoană de vârsta ei. Important era să nu îi permită acestui sentiment să pună stăpânire pe ea. Nu era neliniștită, nici vorbă, dar, la naiba, chiar și așa… Se uită în jurul ei, dar nu văzu pe nimeni. Străzile erau liniștite.

Le mutaseră pe fete într-un apartament curat din Frogner. Curat, în sensul că nu era înregistrat. Nu figura în registrele oficiale. Noaptea trecută le ținuseră pe fete închise într-un apartament mai spre est, dar Munch nu se simțise în siguranță acolo și preferase să le mute. Apartamentul pe care îl foloseau acum era rezervat pentru politicieni și alți demnitari care aveau nevoie de intimitate când veneau în vizită, dar Munch profitase de contactele lui fără să facă prea mult zgomot. Cu cât știau mai puțini oameni, cu atât mai bine. Începea să devină paranoic de-a dreptul. Mia îl înțelegea la perfecție.

Găsi o pastilă în buzunar și se uită în stânga și dreapta. Nu era nimeni pe stradă. Nici măcar o mașină. Nici măcar o mașină de curierat. Era absolut singură și destul de sigură că nimeni nu le văzuse pe fete intrând în apartament.

Câteva minute mai târziu, Munch ieși în stradă. Își aprinse o țigară și își trecu mâna prin păr.

— Iartă-mă, îi spuse Mia.

— Da' de unde, fir-ar să fie, a fost vina mea, răspunse Munch. Doar că, ei bine, ştii deja cum sunt.

— Nu te enerva, îl linişti Mia.

— Suntem singuri?

— Cred că da. Nu am văzut pe nimeni. E totul bine sus?

Munch trase adânc din ţigară şi se uită spre al patrulea etaj.

— Da, foarte bine. Miriam e supărată pe mine, deşi o înţeleg. Sper doar să înţeleagă că fac asta doar ca să o ajut.

— Fără doar şi poate că înţelege, îl linişti Mia. Doar că s-au întâmplat multe lucruri, atâta tot. Îţi va mulţumi când se va termina totul.

— De fapt, nu fi chiar aşa de sigură. Trebuie să îi spun că nu se poate mărita.

— Vrei să anulezi nunta?

— Evident.

— E o măsură cam radicală, spuse Mia.

— Imaginează-ţi o sută de persoane în aceeaşi biserică. Toate au legătură cu mine, într-un fel sau altul. Nu putem permite una ca asta, îi spuse Munch.

„E un joc, nu-i aşa? Ne atrage într-un joc. Care e cel mai eficient mod în care poţi jefui o bancă? Arunci în aer o clădire de pe aceeaşi stradă". Criminalul, sau criminala, ştia foarte bine ce făcea. Asta era mai îngrijorător ca patru fetiţe. Sau ca zece fetiţe. Cineva îl urmărise pe Munch mai mulţi ani. Şi deja ştia foarte bine care era punctul lui sensibil. Cum să creeze cât mai multă confuzie. Haos. Teamă, în ultimele trei zile, Mia dormise maximum patru ore, iar oboseala începea să o afecteze, din câte vedea ea. Nu mai gândea limpede.

— Cine e la birou? întrebă Munch după ce urcară în maşină.

— Ludvig, Gabriel şi Curry, cred, răspunse Mia.

— Mikkelson vrea să îmi ia cazul, spuse Munch şi mai aprinse o ţigară fără să deschidă geamul.

— De unde ştii?

— Tu ce-ai fi făcut?

O privi cu ochi stinşi.

— Ţi-aş fi luat cazul, răspunse Mia.

— Bineînţeles, spuse Munch şi o apucă pe ieşirea spre strada Mariboesgate.

— Şi tu ce crezi?

— Ce vrei să spui?

— Păi, e o întrebare logică. Lucrăm la un caz extrem de dur. Criminalul te-a atacat la nivel personal. Îţi poţi păstra obiectivitatea? Îţi poţi stăpâni

sentimentele? Nu cred.

— De partea cui eşti? pufni Munch.

— De partea ta, normal, îl asigură Mia. Dar ştiu că se va pune această întrebare.

— Acum e o chestiune personală, spuse Munch cu ochii pe jumătate închişi. Nimeni nu se ia de familia mea fără să plătească pentru asta.

— Vezi?

— Ce?

— Dacă faci astfel de comentarii în faţa lui Mikkelson, ţi-ai luat la revedere de la caz. Mia îşi trecu degetul peste gât, ca ilustrare.

— Da, răspunse Munch. Pe cine l-ar pune în locul meu?

— Pe Wenngård.

— Da, da.

— Pe Klokkervold.

— La naiba, Mia. În ce echipă eşti?

— Trebuie să îţi spun, Holger. Mai sunt oameni. Poţi fi înlocuit.

Munch se gândi puţin înainte să răspundă.

— Tu ce ai fi făcut? Dacă s-ar fi luat de cineva din familia ta.

— Ştii prea bine ce-aş fi făcut.

— Aşa e. Aşa că să lăsăm baltă subiectul ăsta.

— Nu ar trebui să dormi puţin?

— Mai mult ca sigur, dar nu pot, răspunse Munch oftând şi coborî în sfârşit geamul. Trimite-le un mesaj la toţi. Ne vedem la birou într-o oră. Cine nu vine îşi poate căuta alt loc de muncă. Trebuie să scoatem totul din nou. Vom căuta sub orice piatră, până găsim goanga aia nenorocită, chiar de-ar fi ultimul lucru pe care îl fac.

Mia încuviinţă din cap şi scoase telefonul.

53.

Ce avem? întrebă Munch după ce se strânseră toţi în sală. Să nu îmi spuneţi că nu aveţi nimic, pentru că nu se poate aşa ceva. Cineva trebuie să fi văzut ceva pe-afară. Ştiu că toţi aţi muncit peste program, dar de acum ne vom dubla eforturile. Cine vrea să înceapă? Ludvig?

Mia se uită în jurul ei. O mână de chipuri obosite o priveau, încât aproape că o durea când le vedea; toţi lucraseră impresionant de mult în ultima săptămână, dar tot nu descoperiseră aproape nimic. Curry avea barbă. Gabriel Mørk era alb la faţă şi avea nişte pungi mari sub ochi.

— Am comparat datele tuturor numelor de la casa de bătrâni din Høvikveien cu cazul Hønefoss. Până acum nu am găsit nimic, dar mai avem de verificat câteva lucruri.

— Continuați cu asta, s-ar putea să dați de ceva, spuse Munch. Ce altceva?

— Am căutat informații despre parohia aceea despre care mi-ai spus, spuse Gabriel.

Munch se uită rapid la Mia, care ridică din umeri și încuviință din cap. Nu își făcuseră treaba când venea vorba de parohia aceea, începuseră prea târziu. Fuseseră pe drumul cel bun, dar atunci le găsiseră pe fetițe pe Isengran și, la scurt timp după aceea, aflaseră de amenințarea la adresa lui Marion.

— Ce-ai aflat?

— Surprinzător de puține lucruri, spuse Gabriel. Se numesc Biserica lui Metusala, dar nu am găsit nicio asociație sau organizație religioasă înregistrată sub denumirea aceasta. Nu au pagină web sau altceva de genul ăsta, s-ar părea că nu au intrat în epoca digitală sau că au evitat-o intenționat, nu știu.

— Asta-i tot?

— Nu, există o persoană împuternicită la aceeași adresă.

Gabriel se uită peste notițe.

— Un anume Lukas Walner. Am căutat informații despre el, dar nu am găsit absolut nimic.

— Bine, spuse Munch scărpinându-se în barbă. Am fost de câteva ori acolo și, din câte îmi amintesc, erau cel puțin două persoane. Un tip mai în vârstă cu părul alb și un bărbat cu părul blond și scurt, de douăzeci și ceva de ani. Trebuie să investigăm mai aprofundat și cât mai rapid. Criminalul ne-a distras și trebuie să ne întoarcem pe drumul cel bun. Mama mea merge la întâlnirile lor, așa că o să văd ce pot să aflu de la ea, bine?

— Mă apuc de asta imediat ce terminăm ședința, spuse Gabriel.

— Bine, răspunse Munch și se întoarse din nou spre cei prezenți. Ce altceva?

— L-am urmărit pe Benjamin Bache, dar până acum nu sunt indicii că ar fi implicat, spuse Kyrre.

— În regulă, zise Munch. Avem resurse acum, așa că îl vom supraveghea în continuare, până suntem complet siguri. Ce altceva?

— Am verificat contul lui margrete_08, spuse Gabriel. E o adresă de hotmail creată în… – se uită pe iPad-ul din fața lui –, 2 martie 2010. Cu câteva zile înainte să îți trimită primul e-mail, corect?

Gabriel se uită la Munch, care păru să se rușineze puțin. Nu numai că mama lui era implicată în investigație, dar mai avusese și contact cu

criminalul. În viaţa lui personală. Şi se lăsase păcălit. Mia îl cunoştea aşa de bine, încât ştia ce se întâmpla de partea cealaltă a frunţii lui încruntate. Îl vedea cum încerca să îşi vină în fire. Să nu lase impresia că o lua la modul personal în faţa restului echipei.

— Corect, spuse Munch.

— Contul a fost folosit doar ca să îţi trimită ţie mesaje. Au fost trimise de la trei adrese IP diferite.

— În norvegiană, te rog, spuse Curry căscând.

— Adrese IP. Adrese de Internet Protocol. Toate dispozitivele conectate la internet au propria adresă, care ne arată unde se află. Ţara, provincia, furnizorul de bandă largă.

— Poziţia exactă? întrebă Munch.

— Da. Gabriel încuviinţă din cap şi se uită din nou peste hârtiile lui. Cum spuneam, a fost folosită de la trei adrese diferite. Toate din câte un Burger King. Cel de pe strada Karl Johan, cel de la stadionul din Ullevål şi cel din Gara Centrală din Oslo. E un laptop. Sincer, e imposibil de localizat. L-am căutat, dar nu răspunde, aşa că nu cred că e conectat. Cel mai probabil că stăpânul lui l-a aruncat, aşa cum aş fi făcut şi eu.

— Burger King au internet? întrebă Curry.

— Am primit aproape două mii de notificări, îi informă Anette, fără să îl bage în seamă pe colegul lui obosit. Majoritatea în legătură cu portretul-robot al femeii din Skullerud. Îmi pare rău că trebuie să spun asta, dar nu am primit nicio informaţie folositoare. Portretul este mult prea vag, seamănă cu prea multă lume. În ceea ce priveşte recompensa, ei bine, ştiţi ce se întâmplă de obicei. Mulţi care vor să primească un milion de coroane au o vecină dubioasă.

Munch îşi trecu mâna prin barbă.

— Şi modul de operare?

Kyrre clătină doar din cap.

— La naiba, haideţi odată! Trebuie să ştim ceva! Cineva trebuie să fi văzut sau auzit ceva!

Mia îi aruncă o privire severă lui Munch. „Calmează-te”. Ştia că, chiar dacă erau o echipă unită, în profesia aceasta cineva mereu voia să avanseze. Probabil că Mikkelson păstra legătura direct cu câţiva dintre ei. Mia îşi drese glasul şi se ridică. Se apropie de tablă, ca să îi distragă atenţia lui Munch.

— Nu ştiu dacă toată lumea este la curent cu toate detaliile, aşa că voi recapitula toate aspectele, de la început. Nu doar datele concrete, ci şi câteva intuiţii din mintea mea cu care vreau să mă ajutaţi. Vreau să ştiu ce gândiţi, ce credeţi, ce simţiţi voi în legătură cu ele. Nimic nu e prea prostesc, orice ne poate fi de folos, bine?

Mia se uită în jurul ei. Toți tăceau din gură. Toate privirile erau ațintite asupra ei.

— Iată cum văd eu lucrurile. În 2006, cineva a furat un bebeluș din spitalul din Hønefoss. Există două motive principale ca să furi un bebeluș. Ori ca să ceri răscumpărare, dar, cum nimeni nu a spus nimic în acest sens, putem tăia asta de pe listă. Celălalt motiv este că cineva își dorește cu adevărat un bebeluș. În regulă? Mie mi se pare varianta cea mai probabilă. Mereu m-am gândit sau, mai bine spus, am presimțit că o femeie a făcut-o. O femeie își dorește un bebeluș. Să ne imaginăm următorul scenariu. Femeia respectivă are acces la maternitate. Așa cum am dovedit atunci, era mult mai ușor să furi un bebeluș decât crede lumea. Mai ales unul fără părinți… În regulă, să spunem că femeia aceasta fură bebelușul. Se lasă cu un scandal impresionant, bineînțeles toată lumea îl caută, mass-media, noi, toți. Nimeni nu poate îndura atâta presiune. Femeia găsește un țap ispășitor, Joachim Wicklund. Se spânzură la momentul potrivit. Pare convenabil pentru toată lumea. Și ce demonstrează raportul medicului legist? Corect. Nu i s-a făcut autopsia. S-a spânzurat. Mărturisise. Caz clasat. Îl punem în cutie și ne vedem de alte treburi.

Făcu o pauză ca să își tragă sufletul și luă o gură de apă minerală Farris. Nu își pregătise un discurs, așa că acum vorbea atât pentru restul echipei, cât și pentru ea însăși.

— Cred că, dacă s-ar fi făcut o autopsie minuțioasă, probabil că am fi găsit o împunsătură de ac în gâtul suedezului. Foarte oportun și inteligent, nu-i așa? O supradoză de ceva anestezic în gât, chiar sub sfoară, e foarte greu de găsit dacă nu se suspectează o crimă. În fine, e doar o teorie. În concluzie, avem o femeie. Cu un bebeluș. Care știe să facă injecții. Și are acces la anestezice.

— O infirmieră? întrebă Ludvig.

— Foarte posibil, fu de acord Mia și continuă: Dar nu au existat suspecți printre infirmierii din Hønefoss. Bun, în cazul acesta, avem de-a face cu o femeie care a furat un bebeluș. Și toți sunt fericiți. Mass-media nu mai scrie nimic despre asta. Noi ne-am dat bătuți. Dar apoi se întâmplă ceva rău. Poate că bebelușul moare. Bebelușul moare și femeia se întoarce împotriva noastră. Este vina noastră că a murit bebelușul. Ar fi trebuit să îl găsim. Ar fi trebuit să salvăm bebelușul. Și Munch este vinovat. Așa că se hotărăște să se răzbune pe Munch.

Mia își drese glasul și mai luă o gură de Farris. În sală se lăsă o tăcere absolută. Toți știau de ce era capabilă Mia. Nimeni nu voia să o întrerupă acum că începuse.

— Este o femeie foarte inteligentă, continuă Mia. Ba chiar s-ar putea să

pară puţin bipolară. Din punctul ei de vedere, este corect să furi un bebeluş şi nu o deranjează să ucidă. I se pare corect din punct de vedere moral, aşa că probabil a trăit ceva, ceva care… Nu îşi găsea cuvintele. Ei bine, nu ştiu exact ce, întrucât ar putea fi multe lucruri. Are o minte limpede şi confuză în acelaşi timp. În orice caz, nu vede lumea aşa cum o vedem noi. Îl iubea foarte mult pe bebeluşul acela, care acum a murit. Poate. Bebeluşul ar fi început clasa întâi anul acesta. Acum bebeluşul e mort. Cred că aşa văd eu lucrurile. „Călătoresc singură". Semnul. Fetiţele pleacă în călătorie. Da, este o călătorie. Marcu 10:14, „Lăsaţi copiii să vină la Mine". Fetiţele se duc în cer.

Mia vorbea tot mai mult cu ea însăşi. Nodurile din mintea ei începeau să se desfacă. Toate lucrurile ascunse printre umbrele din mintea ei.

— Femeii îi place foarte mult să aibă grijă de fetiţe. Vrea să le protejeze. Le spală şi le găteşte. Nu trebuie să sufere. Din asta deduc două lucruri. Mia tuşi puţin. Era foarte obosită, dar trebuia să continue cu orice preţ. Două lucruri. Asta părea atât de ciudat. Tot haosul, toate semnalele, la început nu înţelegeam. Atâtea capcane, atâtea piste şi, ei bine, la început nu înţelegeam, dar cred că este vorba de două lucruri. Primul, fetiţele. Bebeluşul nu trebuie să fie singur. Ah. Da, da, aşa e. Bebeluşul a murit din vina ei. Ea a fost vinovata. Şi acum vrea să repare lucrurile. Vrea ca fetiţa să aibă prietene. Dar, în realitate, vina era a noastră. Ar fi trebuit să o fi prins. La naiba, am pierdut şirul.

— Două lucruri, spuse Curry cu blândeţe.

— Da, mulţumesc. Două lucruri. Unu la mână: le omoară pe fetiţe pentru ca bebeluşul, care are acum şase ani, să nu fie singur în cer. Doi la mână: vine după Munch. Îmi cer iertare, asta era foarte clar. Dar de aceea părea totul atât de confuz. De aceea am fost atât de distraşi. Trebuie să privim cele două lucruri separat, chiar dacă ea amestecă cele două motive, ca să ne inducă în eroare. Unu la mână: le ucide pe fetiţe pentru ca fetiţa pe care a furat-o să nu fie singură în cer. Doi: vrea să se răzbune cu orice preţ pe poliţie. Vine după Munch. Pe de o parte, ea a ucis bebeluşul, dar îl învinovăţeşte pe Munch. Cred…

Mia Krüger era pe de-a întregul epuizată. Reuşea să continue doar cu mari eforturi.

— Ce crezi, Mia? întrebă Munch, încercând să o sprijine.

— Vrea să o prindem, spuse Anette.

— Ce vrei să spui? zise Munch.

— Vrea să o prindem, continuă Anette. Ne arată ce face. Rikke J.W. Fetiţele din castel. Apelurile către jurnalişti. Vrea să o prindem, nu-i aşa, Mia?

Mia încuviinţă din cap.

— Sunt de-acord cu tine. O concluzie bună. Vrea să o prindem. E puțin neliniștită. Ne arată tot mai multe lucruri. Și ea vrea să urce. Să urce în cer. Vrea să fie din nou cu bebelușul. Vrea…

Mia nu mai putea. Se așeză pe birou, epuizată, încercând să își tragă sufletul. Munch se apropie de ea și îi puse o mână pe umăr.

— Te simți bine?

Mia încuviință din cap, în tăcere.

— La naiba, atunci se schimbă lucrurile, spuse Munch și se întoarse spre ceilalți. Foarte bine. O femeie. Aș paria pe asta. Eu zic că așa e. Deci, ce femei am notat?

— Femeia cu ochii de culori diferite, spuse Ludvig.

— Cineva de la parohie? spuse Curry.

— Angajatele casei de bătrâni din Høvikveien, adăugă Gabriel.

Mia se uită la Ludvig Grønlie.

— Există ceva? Vreo legătură? Telefonul Veronicăi Bache?

— Din nefericire, nu am găsit nimic; încă mă ocup de asta, răspunse Grønlie.

— La naiba, sunt o proastă, spuse Mia brusc.

— Ce se întâmplă?

— Charlie. Charlie Brun.

— Cine? întrebă Munch.

— Un amic. Are un club pentru transsexuali în Toyen. El mi-a spus despre ea. Despre femeia cu ochi de culori diferite. A văzut-o de mai multe ori. La naiba, ce proastă sunt!

— Aduceți-l aici, spuse Munch. Trebuie să o găsim pe femeia aceasta. Cine știe, poate că e cea din portretul-robot, cea pe care a văzut-o martorul nostru ocular din Skullerud. Poate că e cam tras de păr, dar nu avem nimic de pierdut dacă încercăm. Să îl confruntăm pe Charlie cu toți cei de pe listă, toate femeile care ar fi putut plăti facturile de telefon ale Veronicăi Bache după moartea ei, toate angajatele de la casa de bătrâni și toate femeile care au ceva de-a face cu parohia aceea. Și dacă o identifică, pensionarul să fie pregătit să ne confirme dacă este vorba de aceeași persoană.

Anette o opri pe Mia când tocmai ieșea pe ușă.

— Ești sigură de asta? întrebă ea încet.

— De ce anume?

— De planul acesta. Nu crezi că Munch e prea implicat? Mă refer la faptul că nepoata lui a fost amenințată și mama lui e implicată. Nu crezi că ar trebui să își ia concediu? Să lase pe altcineva să se ocupe de asta?

— Holger știe ce face, răspunse Mia laconic.

— Așa sper, spuse Anette.

54.

— Ce zici? întrebă Charlie, întorcându-se spre Mia, în dormitor.

Alesese o fustă de bunică, veche, cu motive florale, cizme argintii strălucitoare până la genunchi și un fular de pene verzi.

— Nu ai un pulover și niște pantaloni normali? întrebă Mia și oftă.

— Pentru Dumnezeu, Mia, ucizi libertatea de exprimare. Sunt un artist, o operă de artă ambulantă, nu ți-ai dat seama?

Charlie se uită din nou prin dulap și se plânse mult de ce viață grea ducea.

— Bine, bine, Charlie, am înțeles.

— Am găsit! Charlie se întoarse spre ea, zâmbind larg. Domnul Freud.

— Domnul cine?

Charlie bătu din palme și începu să țopăie ca o fetiță.

— Domnul Freud. Nu l-am scos de multă vreme. A apărut în spectacolul *Me va la marcha* din 2004. Știi tu, clubul de schimb de parteneri și asociația de persoane transsexuale au organizat mai multe…

— Nu-mi mai spune, zise Mia. Nu trebuie să știu tot ce faci tu în viața ta personală. Scoate-l odată pe domnul Freud, că ne grăbim.

Charlie scoase o husă mare pentru haine din dulap și se duse la baie. Se întoarse îmbrăcat ca un adevărat Casanova, într-un costum negru, cu cravată roz și pantofi de piele. Părea un amestec între James Bond și Egon Olsen.

— Cum ți se pare?

Charlie zâmbi și se răsuci.

— Grozav, spuse Mia.

— Sunt îndeajuns de masculin?

— Foarte masculin. Doamnele de la casa de bătrâni îți vor arunca trandafiri în cale.

— Așa crezi? întrebă Charlie și râse ușor.

— Bineînțeles, spuse Mia zâmbind. Haide, să mergem.

Charlie o urmă la mașina care îi aștepta în stradă. Pe drum spre Høvik, Mia se întrebă dacă ar fi trebuit să îi explice lui Charlie că nu era vorba de un spectacol, ci doar de privit niște fotografii din fișierul cu angajați; dar, în cele din urmă, nu-i spuse nimic. Sunaseră dinainte și, din fericire, aveau fotografii cu toată lumea. Noile protocoale de securitate îi obligau pe toți angajații să poată fi identificați după o fotografie, ceea ce le ușura munca.

Când ajunseră, Holger Munch aștepta în fața casei de bătrâni.

Charlie făcu o plecăciune și îi întinse politicos mâna.

— Încântat de cunoștință, spuse Munch și zâmbi puțin. Îmi place

costumul dumneavoastră.

— Mulţumesc, spuse Charlie şi mai făcu o plecăciune.

— V-a explicat Mia ce vom face?

— Sunt un agent secret, nu-i aşa? spuse Charlie şi îi făcu cu ochiul.

— Da, exact. Am vrea să vă uitaţi peste câteva fotografii pe un calculator, ca să vedeţi dacă o recunoaşte-ţi pe prietena lui Roger Bakken.

— Nicio problemă, încuviinţă Charlie râzând.

— Avea ochii de culori diferite, nu-i aşa?

— Da, încuviinţă Charlie. Unul căprui şi celălalt albastru. Ştiam eu că avea ceva misterios.

— Ei bine, nu ştim încă dacă aşa e, spuse Munch. Vrem doar să o găsim şi să vorbim cu ea.

— Înţeleg, spuse Charlie şi îi făcu din nou cu ochiul. Chestiuni poliţiste de maximă confidenţialitate.

Chiar atunci se deschise uşa şi apăru femeia cu care vorbise Holger pe scări ultima dată când fuseseră acolo.

— Dânsa este Karen Nylund, o prezentă Holger.

Femeia, care avea în jur de treizeci şi ceva de ani, era slabă, avea părul lung şi blond spre roşcat şi un zâmbet plăcut. Charlie îi întinse mâna plecându-şi capul.

— Fă cunoştinţă cu Charlie, care ne va ajuta cu asta. Şi ea e Mia, o colegă.

Mia îi strânse mâna lui Karen.

— Încântată, spuse Karen zâmbind. Am încercat să o găsesc pe Karianne, dar nu răspunde la telefon. E puţin strictă când vine vorba de astfel de lucruri. Când nu lucrează, nu lucrează.

Mia nu întrebă, dar presupuse că acea Karianne era administratoarea casei de bătrâni.

— Dar am putea să aruncăm o privire, nu-i aşa? întrebă Holger.

— Da, am înţeles că nu e nicio problemă, răspunse Karen. Mă bucur să vă pot ajuta.

Mia nu spuse nimic în continuare. Fusese puţin îngrijorată de paşii pe care trebuiau să îi urmeze. Aveau nevoie de un mandat, lucru care dura în mod normal, dar Holger rezolvase altfel, pentru că îi cunoştea pe cei de la casa de bătrâni.

— Bine, spuse Holger. Atunci, intrăm?

O urmară pe Karen în casa de bătrâni şi intrară într-un birou. Charlie se dădea în spectacol precum un curcan în timp ce străbăteau coridoarele, făcând plecăciuni rafinate în stânga şi în dreapta.

— Am ajuns, îi anunţă Karen, făcând semn spre un calculator de pe un birou.

Dintr-odată păru puțin nesigură.

— E un calculator comun pe care îl folosesc toți angajații. Chiar dacă rezidenții nu au acces la el, bănuiesc că puteți să aruncați o privire, nu-i așa? Întrucât sunteți de la poliție… Karen se uită la Holger, care încuviință din cap, ca să o liniștească. Mia își ascunse un zâmbet ușor.

— Nu-i nicio problemă, Karen, spuse el, și o bătu ușor peste umăr. Îmi asum eu răspunderea, așa că nu trebuie să îți faci griji pentru nimic.

— Bine, perfect atunci, răspunse Karen zâmbind. Spuneam asta, pentru că, ei bine, Karianne poate fi cam strictă uneori; chiar dacă altminteri e o șefa bună, foarte plăcută.

Adăugă ultima frază rapid, ca și cum nu ar fi vrut să fie prinsă vorbind de rău pe cineva.

— Îți repet: îmi asum eu răspunderea, zise Munch și mai trase un scaun lângă ecran, ca să se așeze Charlie.

— Vrei să rămân aici? întrebă Karen.

— Da, dacă poți, ți-aș fi recunoscător. În caz că avem vreo nelămurire.

— Nicio problemă, spuse Karen. Trebuie să servim masa mai târziu, dar mai avem puțin până atunci.

— Grozav, răspunse Holger, așezându-se lângă Charlie.

Apucă mouse-ul și făcu click pe documentul deschis deja de Karen.

— Coborâm pe măsură ce înaintăm?

— Da, folosește tastele cu săgeți, spuse Karen zâmbind, arătându-i spre tastatură.

Holger apăsă tasta săgeată și apăru prima fotografie. Se numea Birgitte Lundamo.

— Nu, spuse Charlie uitându-se cu atenție, ca să demonstreze că își luase în serios sarcina.

Holger apăsă din nou pe tastă. De data aceasta apăru fotografia cuiva care se numea Guro Olsen.

— Nu, spuse Charlie din nou.

— Câți angajați sunt? întrebă Mia.

— Avem cincizeci și opt de rezidenți și în total suntem douăzeci și doi… ba nu, douăzeci și trei de angajați. Unii cu normă întreagă și alții cu jumătate de normă. Și apoi avem o listă cu înlocuitori pe care îi chemăm când se îmbolnăvește cineva sau când avem nevoie să suplimentăm.

— Și toți sunt în fișierul acela?

— Avem informații despre toți, da, răspunse Karen zâmbind.

— Nu, repetă Charlie.

Holger Munch apăsă din nou o tastă. De data aceasta, pe ecran apăru Malin Stoltz.

— Ea e, spuse Charlie.
— Eşti sigur? întrebă Mia.
— N-am nici cea mai mică îndoială, confirmă Charlie.
— Nu are ochii de culori diferite.
— Ea e, repetă Charlie fără să se îndoiască.
Mia înjură încet. Stătuse lângă acea femeie. Era fata cu părul lung negru ca pana corbului cu care vorbise prima dată când venise la casa de bătrâni, în timp ce îl aşteptase pe Holger.
— O cunoşti, Karen?
— Da, bineînţeles, răspunse ea şi, pentru prima dată părea puţin speriată. Ce-a făcut?
— E prea devreme ca să ne pronunţăm, îi explică Holger în timp ce îşi nota adresa de pe ecran.
— O cunoşti bine? insistă Mia.
— Foarte bine, o asigură Karen. Adică… de la muncă şi atât. E foarte harnică. Toţi rezidenţii o plac.
— Ai fost vreodată la ea acasă?
— Nu, asta nu. Nu îmi puteţi spune de ce vreţi să vorbiţi cu ea? Mă… ei bine, mă sperie puţin, spuse ea uitându-se la Munch, care se ridică să o liniştească.
— E doar o martoră, Karen.
— Pff, pufni Karen clătinând din cap.
— Doar o martoră.
— Avem deja adresa? întrebă Mia.
Munch încuviinţă din cap peste umărul femeii şi îi dădu bileţelul. Făcu un gest spre Mia ca să iasă afară să sune, întrucât nu voia să o neliniştească şi mai tare pe Karen. Charlie rămase pe scaun. Părea puţin dezamăgit.
— Asta a fost tot?
— Da, asta a fost, spuse Munch. Te-ai descurcat foarte bine, Charlie.
— Bine lucrat, Charlie, repetă Mia şi ieşi repede pe scări ca să îl sune pe Curry.
— Da?
— Avem un nume şi o adresă, spuse Mia. Aproape că nu reuşea să îşi ascundă entuziasmul. Malin Stoltz. Născută în 1977. Păr lung, negru ca pana corbului. În jur de 1,70 metri înălţime şi vreo 65 de kilograme.
Îi spuse adresa notată pe bileţel.
— Ea e? întrebă Curry.
— Da, a identificat-o imediat.
Îl auzi pe Curry strigându-le ordine celor din birou, înainte să i se adreseze din nou:

— Suntem pe drum. Ne vedem acolo.

Mia închise și scoase o pastilă din buzunar. Vorbise cu ea. Fusese chiar lângă ea. Nu își dăduse seama de nimic. Avea ochii albaștri. Probabil lentile de contact. La naiba, cum de putea să fie atât de prostănacă?

Charlie ieși pe scări, urmat îndeaproape de Munch și Karen, care părea în continuare destul de uluită.

— Te sun, îi promise Munch lui Karen, strângându-i mâna.

— Mulţumim pentru ajutorul acordat, Karen, îi spuse Mia.

— Nu aveţi pentru ce, răspunse femeia roșcată și încercă să zâmbească, dar nu prea reuși.

— Asta a fost tot? insistă Charlie din nou, vizibil dezamăgit.

— Bine lucrat, Charlie, repetă Mia.

Munch își luă din nou la revedere de la infirmieră și se îndreptă cu pași repezi spre mașină.

— Vii cu mine, Mia?

— Da, încuviinţă și se porni spre el.

— Și eu ce fac? întrebă Charlie cu un gest resemnat.

— Te va duce el acasă, spuse Mia arătându-i spre polițistul care îi adusese acolo.

— Nici măcar nu mergem la o cafea?

— Data viitoare, îi promise Mia și urcă în mașină.

Munch călcă pe accelerație și ieșiră pe strada Høvikveien cu cauciucurile fumegând.

55.

Malin Stoltz dormise prost. Visase foarte ciudat. Un înger venise la ea. Totul se terminase. Se gândise că nu avea de ce să continue cu asta, sau visase, pentru că nu era foarte limpede ce fusese vis și ce fusese real. În orice caz, îngerul venise la ea. Un înger feminin alb, minunat. Îngerul o luase de mână și îi spusese să o urmeze. Că putea să părăsească pământul. Că nu avea de ce să mai facă asta. Și Malin Stoltz se bucurase mult. Se bucurase atât de mult, încât se trezise și nu mai reușise să adoarmă. Azi avea ochii de culori diferite. Unul căprui și celălalt albastru. Așa cum era ea. În realitate. Încă de mică își bătuseră joc de ea din pricina asta. O stigmatizaseră drept murdară și ciudată. Doar pisicile aveau ochii de culori diferite. O pisică proastă. În plus, nu era o pisică frumoasă; ci era o pisică de la țară. Una din acelea care rămân fără blană pentru că se îmbolnăvesc. Cu toate acestea, medicul îi

spusese că era ceva obișnuit. Heterocromie. Nu, nu era ceva obișnuit. Nu era frecvent, dar nici așa de rar precum credeau mulți. Medicul îi explicase că era din vina genelor ei. Nu, „vină” nu era cuvântul potrivit. Dacă la începutul gestației genele se modifică, dacă, de exemplu, apare o mutație, poate apărea o genă care predispune la ochi albaștri la un individ ce era predestinat să aibă ochii căprui. O mutație. Era o mutantă. Medicul îi spusese că era o mutantă. O mutantă cu ochii de culori diferite, că de aceea nu era ea însăși. Ar fi trebuit să fie o altă persoană. Așa îi spusese medicul. Sau citise asta pe undeva? Medicul nu îi spusese nimic. O citise pe internet. Și în revista științifică pe care o avea medicul în cabinet. Când îi făcuse teste ca să vadă dacă putea să aibă copii sau nu. Medicul îi explicase că nu putea avea copii deoarece era o mutantă. De fapt, nu ar fi trebuit să fie ea, ci o altă persoană. Deși adevărul era că și unii artiști aveau ochii de culori diferite. Dan Aykroyd. David Bowie. Jane Seymour. Christopher Walken. Niciunul dintre ei nu avea nevoie să fie o altă persoană, chiar dacă unii dintre ei își schimbaseră numele. Malin Stoltz visase că un înger venise la ea, că nu avea de ce să mai continue cu asta, și se bucurase atât de tare, încât se trezise. După aceea nu mai reușise să adoarmă la loc. Petrecuse mai multe ore în fața oglinzii din baie. Medicul îi dăduse pastile. Îi spusese că nu era normală. Că era o mutantă și că trebuia să ia pastilele. Lui Malin nu îi plăceau pastilele. Le lua rar, doar când auzea voci în mintea ei, dar nu îndeajuns de frecvent ca să devină normală.

Malin Stoltz se afla în fața aragazului. Îi era foame. Nu mai mâncase de multă vreme și dormise prost. Uitase și să cumpere ouă, chiar dacă le pusese pe listă în ziua dinainte. Malin Stoltz se pricepea să se prefacă. Se pricepea să fie altcineva decât ea însăși. Atâta timp cât era altcineva, totul era bine. Nu îi era greu să găsească de lucru. Atâta timp cât nu era ea însăși. Se duse din nou în baie, dar nu își aminti de ce, așa că se întoarse în bucătărie și deschise frigiderul. Ceasul de la cuptor arăta ora opt. Astăzi avea liber, ceea ce îi convenea, pentru că dormise prost. Malin Stoltz hotărî să se îmbrace și să se ducă la supermarket. Era ușor să mergi la supermarket, atâta timp cât te îmbrăcai cu haine potrivite. Supermarketurile se deschideau devreme. Era ușor să cumperi ouă. Era ușor să cumperi ouă, dacă îți aminteai să le pui în coș, să le plătești și să le duci acasă în plasă. Malin Stoltz intră în dormitor să își caute hainele, dar când deschise ușa de la dulap, văzu că era plin de produse lactate. Lapte, unt, smântână. Închise din nou ușa și își dădu seama că era în supermarket. Mirosea a rânced. Era foarte devreme și oamenii dormiseră prost, de aceea mirosea așa. Malin Stoltz visase că venise un înger după ea. Îi spusese că nu mai avea de ce să rămână pe pământ, dar acum era în supermarket și trebuia să cumpere ouă, pentru că îi era foame. Nu toate

zilele erau la fel. Se putea face câte ceva pentru a le îmbunătăţi. Să fie alta, asta o ajuta mereu. Era mai greu să fie una singură, ca astăzi, dar nu avea de ales, pentru că avea liber şi îi era foame. Nu mai avusese de mult timp o zi liberă. Se purtase bine, muncise mult, fusese Malin Stoltz cea politicoasă, normală şi cu ochii de aceeaşi culoare. În curând nu avea să mai fie Malin Stoltz, ci altă persoană, şi se bucura de asta.

Găsi locul în care erau ouăle. Puse patru duzini în coş. Coşul era albastru, asta vedea şi ea. Dacă închidea ochiul căprui. Cu toate acestea, dacă închidea ochiul albastru, coşul era maro. Nu era aşa în realitate, dar totul era posibil dacă te prefăceai. Douăsprezece ouă ori patru egal patruzeci şi opt. Încercă să îşi amintească ce alte lucruri erau pe listă, dar nu reuşi. Da, pâine. Se duse spre raionul cu produse de panificaţie şi alese o pâine din făină albă de grâu. Încă mirosea a rânced în supermarket şi trebui să îşi acopere nasul. Îi era greu să ducă coşul cu ouă cu o mână. Şi băiatul de la casă mirosea a rânced. Dormise prost, de aceea mirosea. Avea bani pe card. Scria „Card acceptat” când îl introduse. Acum chiar că începea să miroasă urât în supermarket. Avu timp exact cât să pună ouăle în plasă şi să iasă în stradă la aer curat, înainte ca supermarketul să putrezească de tot în spatele ei. Se aşeză o clipă pe scări, până aerul se purifică din nou. Apoi apucă plasa cu mâna stângă şi se îndreptă spre casă.

56.

Munch tocmai ce parcase maşina la o oarecare distanţă de bloc, într-un loc de unde se vedea intrarea, când sună telefonul Miei.

— Da?

— Sunt Curry.

— E acasă?

— Nu, nu răspunde nimeni. Am aşteptat, ne vedeţi?

Mia se uită pe stradă şi localiză Audi-ul negru.

— Da.

— Atunci, ce facem?

Mia se uită la Munch.

— Intrăm?

Munch clătină din cap.

— Să nu uităm că nu ştim dacă femeia asta a făcut sau nu ceva. Ştim doar că era amica lui Roger Bakken şi că e posibil să fi avut acces la telefonul Veronicăi Bache. Trebuie să avem grijă.

— Nu, aşteptăm puţin, spuse Mia la telefon. Avem unităţi pe toate străzile?

— Da.

— Să intre Kim, ordonă Munch încet.

— Să intre Kim, repetă Mia la telefon. Să vedem dacă nu îi deschide vreun vecin.

— De acord, răspunse Curry.

Chiar atunci se deschise uşa din spate a Audi-ului şi îl văzură pe Kim apropiindu-se de intrare. Apăsă pe câteva butoane, după care se deschise uşa şi intră.

— A intrat, îi informă Curry.

— Am văzut, spuse Mia.

Făcuseră asta de multe ori. Şi la simulări, şi în situaţii reale. Unul sau doi oameni înăuntru şi ceilalţi afară, în maşini şi pe jos. Cineva bătu în geamul Miei. Aceasta îl deschise şi Kyrre îi dădu o pungă mică, după care dispăru. Mia desfăcu punga şi îi dădu nişte căşti lui Munch.

— Suntem conectaţi, spuse Mia şi închise. Kim, eşti prezent?

— Sunt.

— Ce vezi înăuntru?

— Uşa de acces la subsol. Ascensor. Scări.

— Urcă pe scări până la etajul trei, îi porunci Munch.

— În regulă.

Aşteptară încordaţi până Kim le vorbi din nou.

— Am ajuns.

— E o uşă obişnuită?

— Scrie „M. Stoltz”, răspunse Kim.

— Sună.

Mai aşteptară câteva secunde.

— Nu răspunde nimeni. Intru?

Mia şi Munch se uitară unul la celălalt.

— Da, spuse Munch.

Mia îşi dădu seama că se gândea la ce îi spusese Anette. Dacă Munch nu era cumva prea implicat. Dacă era în stare să ia deciziile corecte.

— Am intrat, îi informă Kim.

— Ce-ai găsit?

Urmă un moment de tăcere.

— Pentru Dumnezeu! strigă Kim.

— Ce-ai găsit? repetă Munch, de data aceasta mai tare.

— E prea… Mai bine vedeţi cu ochii voştri.

— Ce-ai găsit?! întrebă Munch, de data aceasta strigând; dar Kim nu mai

răspunse.

57.

Malin Stoltz se trezi brusc și îşi dădu seama că avea o plasă de plastic în mână. Fusese la supermarket. Nici măcar nu îşi amintea că ieşise din casă. Se uită în jurul ei. Era pe stradă. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că avusese un vis foarte ciudat. Un înger venise după ea. Nu mai trebuia să rămână mult timp aici, totul mersese conform planului; dar nu îşi mai amintea prea multe despre ce se întâmplase după aceea. Desfăcu plasa şi se uită în ea. Patru cutii de ouă şi pâine. Pentru Dumnezeu.

Nu era prima dată când i se întâmpla, dar se speria de fiecare dată. O dată se trezise în tramvai. Altă dată în piscina din Tøyenbadet. Trase adânc aer în piept şi se aşeză pe o bancă. Poate că ar fi trebuit să se ducă din nou la medic. Nu îi plăcea deloc să meargă la medic, dar poate că sosise momentul. Perioadele acestea în care îşi pierdea cunoştinţa fuseseră mai frecvente în ultima vreme, mai ales în zilele în care nu lucra. Cât timp era la serviciu, totul mergea bine, dar problema era când trebuia să stea acasă. Să fie ea însăşi. Asta era mai dificil. Se bucura că totul se terminase. Nu mai era mult. În scurt timp putea să se odihnească. În scurt timp, nu avea să mai fie nevoită să fie Malin Stoltz. Sau Maiken Storvik. Sau Marit Stoltenberg. Încercă să îşi amintească drumul de întoarcere spre casă, dar imaginile se strecurau afară din mintea ei. Încercă să se concentreze pe plasă. Atinse plasticul. Era real, nu-i aşa? Era acolo? Da, aşa se părea. Se uită la hainele de pe ea. Doi pantofi la fel. Foarte bine. Pantaloni. Grozav. O cămaşă şi un pulover subţire deasupra. Se descurcase bine. Nu ieşise dezbrăcată. Se îmbrăcase destul de bine. Îi era puţin rece, atâta tot, dar măcar era îmbrăcată. Îşi frecă mâinile de corp şi încercă din nou să îşi aducă aminte cum să ajungă la apartamentul ei de la banca pe care se aşezase. Se uită din nou la plasă. Rema. Mersese la supermarketul Rema. Şi de la Rema trebuia să treacă pe lângă pizzerie. Se întoarse şi văzu firma luminoasă de pe colţ. Pizzeria Milano. De acolo ştia drumul. Mai mult sau mai puţin. Se ridică repede de pe bancă şi trecu strada. Deja îi era frig. Trebuia să se întoarcă acasă cât mai repede posibil. Nu voia să răcească. Dacă răcea, nu putea să lucreze, regulile erau stricte. Bătrânii erau prea vulnerabili. Nu îşi permiteau bacterii în casa de bătrâni. Ajunse la pizzerie şi rămase locului o clipă, căutând următorul punct de reper, ca să se orienteze. O stradă cu sens unic. Trebuia să meargă în direcţia opusă sensului de mers. Să intre pe unde era

semnul roşu cu linia albă. Găsi semnul şi se îndreptă spre el, după care se opri brusc.

Ceva nu se potrivea. Ceva nu era bine. Strada era diferită. De obicei nu era aşa dimineaţa. Nu ar fi trebuit să fie oameni opriţi în parc. Nu ar fi trebuit să fie oameni în maşini, aşteptând şi uitându-se în jur. La început, creierul i se mişcă încet. Foarte încet. Apoi, brusc, îşi dădu seama. Aruncă plasa de la supermarketul Rema, care ateriză pe asfalt, se răsuci pe jumătate şi o luă la fugă.

58.

Sarah Kiese se afla în faţa unei clădiri de cărămidă de pe strada Mariboesgate, aşteptând-o pe o anume Anette. Încercase să sune în mai multe zile, dar linia era tot timpul ocupată.

„Aţi sunat la telefonul de serviciu pentru cetăţeni al poliţiei din Oslo. Momentan, toate liniile noastre sunt ocupate. Aşteptaţi o clipă şi apelul dumneavoastră va fi preluat în cel mai scurt timp posibil”.

În cele din urmă, îi răspunseseră. De trei zile încerca să sune, iar ultima dată aşteptase mai bine de patruzeci de minute. Nu se dăduse bătută, aşteptase cu răbdare şi, în cele din urmă, îi răspunseseră. Se gândea că avea să îi răspundă o voce amabilă, dar nu fusese aşa. Femeia părea supărată. Ca şi cum i-ar fi spus: „Ce mai vrei acum?” Sarah Kiese avusese o uşoară impresie cum că ar fi făcut ceva rău. Ca şi cum femeia aceea bănuia că suna pentru bani, dar nu era aşa. Nu îi păsa de bani. „Un milion de coroane persoanei care oferă informaţii care vor duce la soluţionarea cazului”. Când citise despre recompensă, atunci începuse să îşi dea seama.

Soţul ei murise de aproape un an. Căzuse de la aproape cincizeci de metri înălţime dintr-o clădire în construcţie fără măsuri de siguranţă potrivite. Sarah Kiese se bucura că murise. Fusese un soţ îngrozitor. Fusese cât pe ce să îi distrugă viaţa. Nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Nici măcar nu fusese la înmormântare. Mirosul altor femei. Banii care dispăreau din portofelul ei, din ghiveciul de flori de pe frigider, pe care îi folosea ca să plătească facturile. Dezamăgirea din ochii fiicei lor când venea şi el o dată acasă, dar nu voia nici să se joace, nici să-i vorbească. Un stick de memorie USB de la avocat, care conţinea un video cu multe interferenţe. Îi arăta ceva ce construise. O încăpere subterană. Uitase de asta. Şi-o scosese din minte. Acum avea viaţa ei. Îşi cumpărase un apartament nou. Era fericită pentru prima dată după mult timp, atât de mult, că nici măcar nu îşi mai amintea

când se simţise ultima dată aşa. Şi acum din nou filmuleţul acela. Filmuleţul de pe stickul de memorie USB. Filmuleţul pe care îl ştersese. Exista o recompensă de un milion de coroane. Poate că o minţise pe femeia prost dispusă cu care vorbise la telefon. Poate că de aceea sunase. În orice caz, de aceea reacţionase. Soţul ei i se păruse speriat cu adevărat. El, care de obicei voia să pară atât de dur. Îi tremura vocea. Spusese că ar fi trebuit să meargă la poliţie dacă i se întâmpla ceva. Construise o încăpere subterană într-un loc pustiu. Cu un ascensor pentru mâncare şi un ventilator, sub pământ. Ştersese filmuleţul. Nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Simţea că o arsură când se gândea la el. Îi venea să vomite. Nu putea să mai fie prezent în mintea ei şi în corpul ei, aşa că îl ştersese şi totul dispăruse. Până citise ziarele cu o săptămână în urmă. O recompensă de un milion de coroane pentru cine oferea informaţii care ajutau la soluţionarea cazului. Pauline, Johanne, Andrea şi Karoline. Şi brusc îşi dăduse seama.

Soţul ei construise încăperea în care fuseseră închise fetiţele.

Sarah Kiese scoase o gumă de mestecat din geantă şi se uită în jurul ei. Îi spuseseră doar să aştepte în stradă. Credea că sediul central al poliţiei era în Grønland, dar se părea că nu era aşa. Sau poate că da, doar că existau mai multe comisariate. Dintr-odată se deschise o uşă şi o femeie înaltă, cu părul blond şi mulţi pistrui se apropie de ea.

— Sarah Kiese?

— Da?

— Bună, sunt Anette, se prezentă poliţista, arătându-i insigna.

— Îmi pare rău că nu am sunat mai repede, îşi ceru scuze Sarah. Liniile erau mereu ocupate şi, ei bine, eu şi soţul meu nu eram în relaţii prea bune. În fine…

— Nu vă faceţi griji, o linişti poliţista pistruiată. Mă bucur că aţi venit. Aţi adus calculatorul de care vorbeaţi?

— Da, răspunse Sarah Kiese şi arătă spre geantă.

— Foarte bine. Haideţi cu mine, vă rog.

Poliţista pe nume Anette o însoţi spre o uşă a clădirii vechi de cărămidă şi îşi apropie cardul de cititor. Urcară în ascensor în tăcere. Femeia pe nume Anette era mult mai amabilă decât cealaltă cu care vorbise la telefon. Sarah se bucura de asta. Credea că aveau să o certe. Pentru că îi informase atât de târziu. O certaseră mult de-a lungul vieţii… Prea mult ca să mai îndure şi mai multe mustrări.

— Urmaţi-mă, spuse Anette zâmbind şi o luă în faţa lui Sarah pe un coridor.

Ajunseră la o altă uşă încuiată cu cheia, iar Anette îşi trecu cardul printr-un alt cititor. Uşa se deschise şi intrară într-un spaţiu amplu şi luminos de

birouri moderne. Locul fremăta de activitate, iar oamenii alergau dintr-un loc în altul. Telefoanele sunau întruna.

— Pe aici, spuse poliţista pistruiată, făcându-i semn să intre într-un birou din spatele unui perete de sticlă.

Un tânăr cu părul scurt, ciufulit, stătea cu spatele la ea, uitându-se la mai multe ecrane. Ziceai că era un film, cu ecrane, cutii, cabluri şi diode mici care clipeau şi o grămadă de dispozitive tehnologice moderne în toate părţile.

— Dânsul este Gabriel Mørk, îi explică Anette. Gabriel, ţi-o prezint pe Sarah Kiese.

Tânărul se ridică şi dădu mâna cu ea.

— Bună, Sarah.

— Bună, îl salută Sarah.

— Luaţi loc, vă rog, îi ceru Anette, aşezându-se pe unul dintre scaune. Aţi putea să ne povestiţi încă o dată totul?

— Bine, spuse Sarah încet.

Le explică pe scurt ce se întâmplase. Despre moartea soţului ei. Avocatul. Stickul de memorie USB. Filmuleţul. Încăperea pe care o construise. Teama de care dăduse dovadă. Ideea cum că ar fi putut avea de-a face cu fetiţele.

— Şi aţi şters filmuleţul de pe calculator? întrebă tânărul.

Sarah încuviinţă din cap.

— Am fost o proastă?

— Nu, ar fi fost mai bine să nu o faceţi, dar ne descurcăm noi. Aţi adus calculatorul?

Sarah Kiese scoase calculatorul din geantă şi i-l dădu tânărului.

— Bănuiesc că nu aveţi stick-ul USB.

— Nu, l-am aruncat la gunoi.

— Ha, ha. Bun, atunci nu îl voi putea localiza, glumi tânărul şi îi făcu cu ochiul.

Sarah zâmbi uşor. Erau foarte amabili. Se simţea uşurată. Se temuse că aveau să fie prea serioşi şi că aveau să o certe, cum făcuse femeia cu care vorbise la telefon.

— Mi-ar plăcea să vă iau declaraţia în scris. Nu vă deranjează, nu-i aşa? o întrebă Anette.

— Nu, răspunse Sarah.

— Vreţi o cafea?

— Da, vă rog. Mi-aş dori foarte mult.

Poliţista pistruiată zâmbi şi ieşi din încăpere.

59.

După rugăciunea de dimineață, pastorul Simon se apropiase de Lukas și îi spusese că aveau să petreacă ziua împreună, doar ei doi. Lui Lukas nu îi venea să creadă. Împreună? Doar ei doi? Simți ceva ca o căldură pe dinăuntru. Lukas era mereu aproape de pastorul Simon, dar acesta era tot timpul ocupat cu una sau cu alta, în mod normal să vorbească cu Dumnezeu sau să predice Cuvântul păcătoșilor nevoiași, iar Lukas avea de obicei de rezolvat alte sarcini importante, cum ar fi să spele pe jos, să spele hainele sau să se asigure că pastorul avea așternuturile curate. Cu câțiva ani înainte, într-o noapte, pastorul îi spusese că îl considera persoana cel mai apropiată lui, mâna lui dreaptă, și de atunci, Lukas crescuse, umbla cu spatele drept și îl urmase pe pastor cu capul sus. Dar îi lipsea ceva – nu că ar fi vrut să se plângă de pastor, chiar deloc, nici prin cap nu îi trecea așa ceva –, dar dacă avea voie să îi lipsească ceva, era faptul că își dorea să fie la aceeași înălțime ca pastorul și în chestiuni spirituale.

Și asta voise să îi spună pastorul astăzi. Lukas o văzuse în ochii lui. „Astăzi vom fi împreună, Lukas, doar eu și cu tine”. Asta voise să îi spună. Astăzi avea să fie inițiat. Azi avea să învețe secretele și să audă vocea lui Dumnezeu. Era sigur de asta. Plecaseră de la fermă în mașină, de la Poarta Cerului, după rugăciunea de dimineață și micul dejun. Ce bine găteau femeile de la fermă! Lukas era mândru că pastorul Simon alesese femei atât de bune. Cincisprezece femei care împlineau Cuvântul lui Dumnezeu, care știau să gătească, să facă în casă curat, să spele rufe și să lucreze cu trupul. De astfel de femei aveau să aibă nevoie în cer. Nu de femei egocentrice care doar se uitau la televizor, se machiau ca niște târfe și le cereau bărbaților să lucreze pentru ele.

Lukas porni motorul și ieși printre stâlpii porții din fier forjat. Dumnezeu le oferise o vreme frumoasă, soarele strălucea sus pe cer și era tot mai sigur că astăzi avea să fie ziua aceea. Că astăzi avea să fie inițiat. Ce-i drept, știa deja câte ceva. Pastorul îi povestise câteva lucruri și, în plus, îl ascultase vorbind cu Dumnezeu de mai multe ori. Lukas avusese mustrări de conștiință pentru că ascultase fără voie, dar nu reușise să se abțină. Pastorul vorbea deseori cu Dumnezeu în încăperea lui. Lukas profita mereu de ocazie și spăla pe jos în fața ușii biroului acestuia când auzea voci de cealaltă parte. Astfel încât să poată sta în genunchi, frecând podeaua, și să se umple în același timp de Cuvântul lui Dumnezeu, fără să facă nimic greșit. Pastorul îi plătise școala de șoferi, pentru ca Lukas să își poată lua permisul de conducere. Tot el plătise toate celelalte lucruri pe care le avea Lukas. Un

costum negru pentru ocazii speciale. Un costum alb pentru rugăciuni. Trei perechi de pantofi. O bicicletă. Și mâncarea, bineînțeles, și camera din podul casei parohiale. Pastorul era bogat. Dumnezeu îi dăruise bani. Pastorul Simon nu era dintre aceia care nu credea în bani. Multă lume spunea că nu ai nevoie de bani dacă crezi în Dumnezeu, dar pastorul era mai deștept de-atât. „În cer nu ai nevoie de bani, acolo vor avea grijă de noi, dar lumea aceasta funcționează după alte reguli.” Lukas nu citea ziarele și nu se uita la televizor, dar știa foarte bine că lumea aceasta funcționa pe bani. Unii erau săraci și alții bogați. Cei săraci erau deseori persoane care fuseseră pedepsite de Dumnezeu. Existau numeroase motive pentru care fuseseră pedepsiți. Poate pentru că erau homosexuali, dependenți de droguri sau prostituate, sau poate că îl vorbiseră de rău pe Dumnezeu sau pe Iisus sau pe părinții lor. Uneori, Dumnezeu pedepsea țări sau continente întregi. În mod normal, o făcea prin intermediul inundațiilor, secetelor sau al altor urgii, dar cel mai adesea îi pedepsea privându-i de bani. Lukas știa foarte bine că toate persoanele bogate nu primiseră bani de la Dumnezeu. Unele furaseră de la Dumnezeu. Era foarte ușor să îți dai seama care erau. Toți banii îi aparțineau lui Dumnezeu și, dacă cineva avea prea mulți bani și nu îi primise de la Dumnezeu, deși nu era cazul pastorului Simon, atunci îi obținuse prin înșelătorie și avea să fie pedepsit pentru aceasta.

Lukas conduse mașina pe drumul indicat de pastorul Simon. Nu se întorceau la parohie, nu, întrucât se îndreptau în direcția opusă, înspre interiorul pădurii, spre un mic heleșteu. Lukas parcă mașina și îl urmă pe pastor spre o bancă de pe marginea apei. Îl privi cu coada ochiului. Părul lui alb voluminos era ca un fel de antenă; se gândise de multe ori la asta. Un fel de antenă de înger care îl punea în legătură directă cu Dumnezeu. Soarele era deja sus pe cerul albastru și strălucea chiar în spatele capului pastorului. Simțea pișcături pe piele. Furnicături în degete. Lukas abia de reușea să stea liniștit. Zâmbea cu toată gura.

— Îl vezi pe demon în apă? întrebă pastorul, arătând cu degetul.

Lukas se uită la apa heleșteului, dar nu văzu nimic. Apa era închisă la culoare și liniștită, și nu se vedea nicio mișcare la suprafață. Auzea păsările cântând în pădurea care îi înconjura. Nici urmă de prezență a diavolului în vreun loc.

— Unde? întrebă Lukas cu ochii pe jumătate închiși.

Nu voia să spună că nu îl vedea, pentru că atunci ar fi părut prea prost. Poate că era un test. Un test ca să vadă dacă era pregătit pentru inițiere.

— Acolo, spuse pastorul și arătă din nou spre heleșteu.

Lukas tot nu vedea nimic. Nu voia să mintă, dar nu voia nici să spună că nu îl vedea, așa că încercă din răsputeri. Se holbă de mai multe ori, cu ochii

pe jumătate închiși, sperând să apară demonul, dar nu se întâmplă nimic.

— Nu îl vezi, nu-i așa? spuse pastorul în cele din urmă.

— Nu, recunoscu Lukas rușinat, plecându-și capul.

— Vrei să îl vezi?

Lukas se așteptase să îl mustre pentru că nu vedea ce trebuia să vadă. Pastorul făcea uneori asta cu cei care nu erau îndeajuns de aproape de Dumnezeu, dar nu ridică vocea la el, ci continuă să îi vorbească liniștit.

— Te cred, Lukas, spuse pastorul cu voce suavă și blândă. Dar nu putem să luăm cu noi o persoană care nu e în stare să îl vadă pe demon, pentru că dacă nu îl poți vedea pe diavol, nu îl poți vedea nici pe Dumnezeu.

Lukas își plecă și mai mult capul și încuviință tăcut.

— Dar vrei să vii în cer, da?

— Bineînțeles că da, murmură Lukas.

— Vrei să ți-l arăt? întrebă pastorul zâmbind.

— Pe cine?

— Pe demon, șopti pastorul.

Lukas simți bucurie și teamă în același timp. Bineînțeles că voia ca pastorul să i-l arate, să îl lase să îl vadă, dar, în același timp, își aminti și tot ce îi povestise despre demon și nu știa dacă era chiar pregătit să se confrunte cu el.

— Dezbracă-te și intră în apă, spuse pastorul pe un ton liniștit.

Lukas tresări puțin. Nu era cald. Aproape că sosise primăvara, copacii din jurul lor erau frumos înfrunziți, dar aerul era încă foarte rece. Probabil că și apa era îngrozitor de rece.

— Deci? spuse pastorul încruntându-se.

Lukas se ridică încet și începu să se dezbrace. În scurt timp stătea gol în fața pastorului. Corpul lui alb și slab tremura puțin din pricina aerului rece. Pastorul îl privi multă vreme fără să spună ceva. Îl privi din cap până în picioare. Lukas simți nevoia imperioasă de-a se acoperi puțin; se simțea destul de stingherit, dar știa că asta făcea parte din inițiere. Trebuia să treacă prin asta ca să ajungă la un nivel mai înalt, motiv pentru care trebuia să îndure, chiar dacă nu îi prea plăcea.

— Acum poți să intri în apă, porunci pastorul Simon făcându-i semn cu degetul.

Lukas încuviință din cap și se apropie de marginea heleșteului. Băgă piciorul în apă, dar îl scoase repede. Apa era rece ca gheața. O pasăre mare își luă zborul de pe o ramură, îndreptându-se spre cer. Lukas se îmbrățișă singur: ar fi vrut să poată zbura și el. Atunci ar fi zburat direct spre Dumnezeu și ar fi rămas acolo pentru totdeauna. Nu că nu ar fi vrut să se ducă și el cu Arca. Bineînțeles că voia să se ducă, la urma urmei erau aleșii

lui Dumnezeu pe pământ, dar dacă ar fi putut zbura, nu ar fi trebuit să facă astfel de lucruri ca să meargă cu ei. Își ridică privirea spre pastor, care rămase nemișcat, ca o statuie, pe bancă. Lukas se hotărî rapid și intră în apa rece. Simți durere. De parcă ar fi fost înconjurat de cubulețe de gheață. Voia să îl întrebe pe pastor cât trebuia să meargă, dar nu spuse nimic. Se ridicase de pe bancă și stătea în picioare pe marginea apei, la doar câțiva metri distanță de el, cu soarele tot în spatele părului lui alb și voluminos, ca o aureolă.

— Îl vezi pe demon? îl mai întrebă pastorul o dată.

— Nu-nu-nu îl văd, se bâlbâi Lukas.

Se forță să intre și mai mult în heleșteu și simți apa rece ca gheața în jurul părților secrete ale corpului său. Mai făcu un pas, până apa îi ajunse la șolduri.

— Acum îl vezi? îl întrebă din nou pastorul.

Vocea deja nu îi mai era atât de suavă ca înainte, ci i se părea mai rece, ca gheața, ca apa. Lukas aproape că nu își mai simțea corpul, de parcă dispăruse. Lukas își plecă fruntea și negă. Se simțea îngrozitor de inutil. Nu vedea demonul. Nu vedea nimic. În cele din urmă, nu avea să merite să urce la cer? În cele din urmă, avea să fie nevoit să rămână în lumea aceasta, cu târfele și hoții, și să ardă încet, până carnea avea să îl usture și să i se desprindă de pe oase, în timp ce ceilalți aveau să fie duși în împărăția veșnică a lui Dumnezeu?

Brusc, pastorul se puse în mișcare, intră în apă cu pași mari și Lukas simți imediat o mână tare și rece pe ceafă. Încercă să se opună, dar pastorul era prea puternic. Îl obligă să își plece capul și în clipa următoare era sub apă. Avea capul sub apă și nu putea respira. Lukas intră în panică și începu să dea nebunește din brațe. Avea nevoie de aer. Dar pastorul nu îi dădea drumul. Continuă să îl împingă pe Lukas în jos.

— Privește demonul! urlă pastorul de deasupra.

Lukas deschise ochii și corpul i se relaxă brusc. Acum avea să moară. Așa simți. Venise clipa să moară. De aceea îl adusese pastorul în pădure. La heleșteu. Nu ca să fie inițiat, ci ca să moară. Lukas încercă pentru o ultimă oară să se elibereze din mâinile pastorului, dar nu reuși nicicum. Pastorul nu renunța. Mâna lui era supraomenească, de parcă ar fi fost o gheară grea de fier. Privirea lui Lukas se întunecă treptat. Plămânii lui urlau după aer, dar nu reuși să scape. Era scufundat. Îl lipsiseră de posibilitatea de a-și alege propriul destin. De mișcare. De respirație. Acum, apa nici măcar nu i se mai părea rece. Acum era fierbinte. Trupul începea să i se încălzească. Își vedea degetele mișcându-se ușor în depărtare. Pastorul urla în continuare, dar Lukas nu auzea ce îi spunea. Nu știa de cât timp era sub apă, pentru că

timpul nu se mai măsura în secunde, ci exista doar eternitatea. Acum avea să moară, îi sunase ceasul. Nu avea sens să mai lupte.

Brusc, își simți capul scos din apă și se întoarse la aerul primăvăratic rece. Lukas tuși și vomită, dând afară resturi de la micul dejun, și avu impresia că plămânii aveau să îi pocnească. Pastorul îl apucă de după gât și îl trase la țărm. Lukas rămase la pământ, încercând să își tragă suflarea. Nu își simțea corpul. Pastorul se așeză în genunchi lângă el și îl mângâie pe părul ud. Lukas îl privi cu ochii ieșiți din orbite din pricina șocului.

— L-ai văzut pe demon? întrebă pastorul zâmbind.

Lukas încuviință din cap. Continuă să încuviințeze până avu impresia că o să i se rupă gâtul.

— Foarte bine, spuse pastorul zâmbind și mângâindu-l încet pe obraz. Înseamnă că ești pregătit.

60.

Când Mia Krüger intră în apartamentul lui Malin Stoltz, înțelese de ce Kim reacționase așa cum o făcuse.

— Nu am văzut în viața mea atâtea oglinzi, spuse Kim, încă perplex. Acum înțelegi de ce m-am pierdut cu firea când am intrat?

Mia încuviință din cap. Apartamentul lui Malin Stoltz părea un labirint de oglinzi dintr-un parc de distracții. Erau oglinzi peste tot. Fiecare centimetru din apartament era acoperit de oglinzi. Toți pereții, din toate camerele. Așteptaseră o oră pe stradă, dar nu apăruse nimeni. Munch hotărâse să intre. Mia nu era pe deplin de acord, dar nu spusese nimic. El era șeful. Dacă ar fi fost după ea, ar mai fi așteptat puțin. Ar fi fost mai bine. Acum ieșiseră la vedere. Munch ceruse o echipă completă ca să înregistreze tot ce era în apartament. Se simțea prezența poliției în toată zona, pe o distanță de câțiva kilometri, așa că nu avea să se mai întoarcă. Și Mia și Munch știau asta. Chiar și așa, asta hotărâse. Oare Anette avea dreptate la urma urmei? Munch era oare prea implicat? Cu Miriam și Marion ascunse într-un apartament al poliției din Frogner. Iar mama lui afiliată acelei parohii.

— Ați mai văzut vreodată așa ceva? întrebă Kim.

Mia dădu din cap că nu. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. În orice parte s-ar fi uitat, se vedea pe sine. Se simți foarte rău. Nu avea unde să își odihnească privirea, nu avea scăpare. Părea obosită. Nu părea a fi ea însăși. Alcoolul și pastilele lăsaseră urme și pe pielea și pe ochii ei, care în mod normal erau foarte albaștri. Mia nu era deloc vanitoasă, dar nu îi plăcea ce

vedea. În plus, Malin Stoltz le scăpase.

Munch intră în bucătărie. Nici el nu părea prea mulţumit. Oftă adânc şi rămase nehotărât în faţa frigiderului, care era acoperit cu o oglindă. Era evident că nu era prea obişnuit să se afle în faţa unei oglinzi. Mia văzu că se privea pe sine. Se întrebă oare la ce se gândea.

— Am cerut un mandat de arestare, explică Munch după o vreme. Avem oameni pe aeroportul din Gardermoen, la Gara Centrală şi pe aeroportul din Torp, şi vom avea şi maşini unde e nevoie, dar am senzaţia că ne-a păcălit din nou.

Munch se scărpină puţin în barbă şi se uită în oglindă.

— Ce naiba înseamnă asta, Mia?

Mia ridică din umeri. Ştia că ceilalţi aveau mereu încredere în ea că putea explica astfel de lucruri, dar acum nu avea nicio idee. Un apartament plin de oglinzi? Cui i-ar fi putut plăcea să se privească mereu? Unei persoane căreia îi era teamă ca nu cumva să dispară? Cineva care trebuia să se vadă întruna ca să ştie că există? Avea câteva idei vagi, care nu se materializau complet. Era prea obosită, îşi înăbuşi un căscat. Chiar că trebuia să încerce să doarmă puţin. Se vedea clar că trebuia să se odihnească.

Şeful echipei de îndosariere, un bărbat scund trecut de cincizeci de ani, al cărui nume Mia nu şi-l amintea, intră pe uşă.

— Aţi găsit ceva? întrebă Munch plin de speranţă.

— Nimic, spuse bărbatul scund.

— Ce aţi găsit?

— Tocmai asta spun, că nu am găsit nimic. Nu e nimic aici. Niciun obiect personal. Niciun bileţel scris de mână. Niciun ziar. Nicio plantă. Doar câteva haine în dulap şi nişte machiaje în baie. E ca şi cum nu ar locui aici.

Mia avu numaidecât un *flashback* din casa ei de pe Hitra. Şi ea făcuse la fel. Fără obiecte personale. Doar haine, alcool, pastile şi o cafetieră. Acum i se părea că toate acestea făceau parte dintr-un trecut foarte îndepărtat. O amintire neclară, chiar dacă trecuseră doar trei săptămâni de când ridicase ultima dată sticla spre cer, pregătită să dispară.

„Vino, Mia, vino”.

— Nu locuieşte aici, afirmă Mia.

— Poftim? întrebă Munch mirat.

Mia începu să se simtă cu adevărat obosită, dar se forţă să reziste.

— Nu locuieşte aici. Malin Stoltz locuieşte aici, dar nu e ea. Ea locuieşte altundeva.

— Ce vrei să spui? întrebă Kim. Nu e Malin Stoltz?

— Nu avem nicio informaţie despre Malin Stoltz în vreun alt loc. E un nume fals, îi asigură Munch furios.

— Și atunci unde locuiește? întrebă Kim.

— În altă parte. Să mergem, răspunse Munch tăios.

Evident, și el era obosit.

— Nu ar fi putut să le ascundă pe fetițe aici, explică Mia.

Se așeză pe masă. Era atât de obosită, încât nu mai putea sta în picioare. O ardeau ochii. Trebuia să iasă numaidecât din apartament, înainte ca toate acele oglinzi să îi vină de hac.

— Malin Stoltz locuiește aici. Dar ea nu e Malin Stoltz. Își ține obiectele personale altundeva. Unde este ea însăși. Și unde le-a ascuns pe fetițe. O cabană sau o casă izolată. Îi poți anunța pe cei de la aeroporturile din Gardermoen și Torp să ridice controalele. Nu va ieși din țară.

— De unde știi? întrebă Munch.

— Pentru că îi place să fie acasă, răspunse Mia oftând. Nu mă întreba de ce.

— Le mai ținem până diseară, spuse Munch. Și trebuie să ne întoarcem la casa de bătrâni. Cineva de acolo trebuie să știe ceva despre Malin.

Se întoarse spre Kim.

— Te ocupi tu? Vreau să vorbești cu toți angajații.

Kim încuviință din cap.

— Trebuie să dorm puțin, murmură Mia.

— Du-te acasă. Te țin la curent.

— Și tu ar trebui să te odihnești puțin.

— Nu îți face griji pentru mine, răspunse Munch iritat.

— Deci, strângem tot? întrebă bărbatul scund.

— Nu, răspunse Mia.

— De ce nu?

— Lipsește ceva. Trebuie să existe un loc în care își ascunde lucrurile.

— Am căutat peste tot, spuse bărbatul scund vizibil deranjat de comentariu, întrucât dădea de înțeles că nu își făcea bine treaba.

Mia nu avea puterea necesară ca să fie diplomată; era prea obosită.

— Lentilele, spuse ea.

— Ce?

— Lentilele. Folosește lentile. Dacă a lăsat machiajul și hainele, trebuie să își fi lăsat și lentilele.

— De unde știi că folosește lentile de contact? întrebă polițistul scund.

Mia începea să se sature de el.

— Am văzut-o cu ochii albaștri. Altcineva a văzut-o cu ochii de culori diferite. Trebuie să căutați niște lentile de contact. Dacă le-a ascuns, posibil să găsim și altceva.

— Dar am căutat deja… contracară bărbatul scund.

— Atunci mai căutați, porunci Munch.

— Dar unde?

— Lentilele se păstrează într-un loc răcoros, spuse Mia. Caută după oglinzi.

— Dar…

— Începe din baie, continuă Mia. Acolo se păstrează în mod normal, nu-i așa? Haide odată, uită-te după oglinzi, fir-ar să fie.

Mia se ridică și își pierdu cunoștința preț de un moment. I se tăiară picioarele. Din fericire, Kim o prinse înainte să cadă.

— Mia!

— Mia, te simți bine?

Mia își veni în fire și se ridică. Nu îi plăcea să pară slabă. Nu în fața colegilor ei. „La naiba”.

— Sunt bine. Trebuie doar să dorm puțin și să mănânc ceva. Mă sunați, bine?

Ieși pe ușă cu picioarele tremurând și se simți mult mai bine doar ieșind pe scări. Un apartament plin de oglinzi. Toți pereții acoperiți, de jos până sus, cu oglinzi și nimic altceva. Cine ar fi putut să locuiască așa?

Mia Krüger coborî scările cu pași nesiguri și îi ceru unuia dintre polițiști să o ducă acasă. Ei bine, acasă… Ce fel casă mai era și asta? Nu era o casă. Nu avea casă. Locuia într-o cameră de hotel din Oslo, își ținea lucrurile într-un depozit și era proprietara unei case pe Hitra. Așa era ea. Nu era nimeni. De aceea o duruse atât de tare să își vadă reflexia în toate oglinzile acelea.

Se prăbuși în pat și adormi îmbrăcată.

61.

— Ma-mi, ce faci?

Marion Munch își privi mama, care stătea pe canapea lângă fereastră. Lui Miriam îi spuseseră să nu tragă niciodată draperiile, dar nu mai suporta. Trebuia să se uite, chiar dacă doar ca să fie sigură că lumea continua să existe acolo, afară.

— Arunc o privire în jur, doar atât. De ce te-ai trezit?

Marion se apropie de mama ei și i se așeză în brațe.

— Nu pot să dorm.

— Trebuie să dormi, doar ştii deja, spuse Miriam Munch și își mângâie fiica pe păr.

— Da, dar nu pot să dorm dacă nu sunt adormită, nu-i așa? spuse fetița și

își înclină puțin capul.

— Se spune „dacă nu adorm”, o corectă Miriam zâmbind ușor.

În ultima vreme, Marion începuse să semene cu o plângăcioasă precoce. Și Miriam fusese așa când era mică, din câte îi povestiseră, încăpățânată și foarte ciudată. Matură pentru vârsta ei. Oftă și trase din nou draperiile. Uitase mare parte din copilărie. După divorț, o parte din ea dispăruse. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Părinții ei divorțaseră. Își amintea că avea cincisprezece ani pe atunci și începuse să aibă îndoieli. Se gândise: „Au mințit în tot acest timp”. Dar se întâmplase cu mult timp în urmă. Se înfuriase. Considerabil. Mai ales pe tatăl ei. Holger Munch, detectivul de la Omucideri. Înainte fusese mereu mândră de el. „Tatăl meu e polițist, îl va băga pe tatăl tău la închisoare dacă face ceva rău”. Dar o rănise. O obligase pe mama ei să își caute alt bărbat. Un bărbat cu care, de fapt, Miriam nu avea nicio relație. Acum era mai mare, bineînțeles, dar continua să aibă această senzație. Fuseseră atât de apropiați… Ei doi. Ea și tatăl ei. De fapt, i-ar fi plăcut să se întoarcă în timp. Să îl îmbrățișeze și să îi spună: „Îmi pare rău, tată, îmi pare rău că am fost atât de dură cu tine”. Dar nu putea să o facă. Pentru că era încăpățânată și ciudată. Dar venise momentul să o facă. Curând. Avea să i-o spună curând.

— Haide, spune, mami.

— În regulă, Marion. Acum trebuie să urci la tine în cameră și să dormi. Poți să faci asta?

— E atât de greu… spuse fetița blondă. Mă gândesc că DracuLaura și Frankie Stein sunt singuri în casă…

Păpușile pe care i le cumpărase tatăl ei lui Marion de curând.

— Păi, vor fi bine.

— De unde știi?

— Am vorbit cu tata nu demult și mi-a zis că amândouă sunt bine. I-au cerut să îți spună asta.

Marion zâmbi ușor.

— Acum chiar că inventezi povești, mami.

— Ba nu, de ce spui asta? răspunse Miriam zâmbind.

— Pentru că nu știu să vorbească.

— Dar vorbesc cu tine când te joci cu ele!

— Mami, eu vorbesc, cu vocea mea. Nu ți-ai dat seama?

— Serios? întrebă Miriam pe un ton surprins. Cu vocea ta? Credeam că știu să vorbească.

Marion râse puțin.

— Uneori ești prea naivă, mami.

— Eu, naivă?

— Da, tu.
— Și mă păcălești des?
— Da, uneori.
Marion întinse mâna după pătura de pe canapea și se înfășură în ea. Își puse capul pe pieptul mamei sale. Miriam îi simțea prin pulover bătăile inimii ei mici.
— Deci, când o păcălești pe mama?
— Când îți spun că m-am spălat pe dinți.
— Și nu o faci?
— Ba da, dar nu foarte bine.
— Deci, când te întreb dacă te-ai spălat bine pe dinți, îmi spui că da, dar nu e adevărat.
— Nu, spuse fetița și râse ușor.
— Și atunci cum ți-i speli?
— Păi, doar pe jumătate bine.
Miriam zâmbi din nou și își trecu iar mâna prin părul fiicei ei.
— Cred că a venit vremea să te tundem.
— La frizerie?
Miriam încuviință din cap.
— Da, vreau! Putem merge mâine?
— Nu, nu mâine. Când ne întoarcem acasă.
— Și când ne întoarcem? o întrebă Marion și o privi rugătoare.
— Nu știu, draga mea. Când ne spune bunicul că putem.
— Ne vor da o casă nouă când ne întoarcem?
Miriam se uită întrebătoare la fiica ei.
— Ce vrei să spui?
— De genul „mută autobuzul”!
— Să mutăm autobuzul? Despre ce vorbești, Marion?
— Știi tu, la televizor, când unii oameni au casa prea veche și îi trimit din ea cât timp le construiesc o casă nouă și apoi se întorc, și vine autobuzul, și toată lumea strigă: „Mută autobuzul!” Când se întorc e o casă nouă și foarte frumoasă și toată lumea strigă și plânge. Mi-ar plăcea să am o casă în întregime roz cu un pat cu balachin. Pot, pot?
— Te referi la un baldachin?
— Da.
— Mai vedem. Unde ai văzut emisiunea asta?
— Acasă la bunicul.
— Tu și bunicul v-ați uitat la *Visuri la cheie*?
— Nu știu cum se numește, mami.
Miriam îi spusese foarte clar bunicului fetiței la care programe se putea

uita Marion și la care nu atunci când stătea cu el, dar se părea că se alesese praful de regulile ei. Și tatăl ei se uita la astfel de emisiuni? Nu prea-i venea să creadă.

— Te-ai mai uitat și la alte emisiuni cu bunicul?

— Nu pot să-ți spun.

— De ce nu?

— Pentru că e secretul nostru că bem coca-cola și ne uităm la televizor, înțelegi, mami? Al meu și al bunicului. Și secretele nu se pot spune, așa scrie în lege.

— Așa e, bineînțeles, atunci nu ai voie să spui nimic.

Marion își frecă fața de gâtul mamei ei și închise ochii. Își duse degetul mare la gură, dar se opri și își coborî din nou mâna spre burtică. „Bravo". De multă vreme încercau să o facă să nu își mai sugă degetul. Nu fusese chiar așa de ușor. Dar se părea că în sfârșit reușiseră. Miriam o înveli mai bine cu pătura și o strânse mai tare în brațe.

— Încă un lucru, mami.

— Parcă voiai să dormi.

— Nu pot să dorm dacă vorbesc, îi explică Marion pe același ton precoce de mai înainte.

— Da, bineînțeles, răspunse Miriam râzând.

Fusese o prostie din partea ei. Să râdă. Să îi răspundă. Așa îi dădea apă la moară să continue, dar nu se putea stăpâni. La drept vorbind, se bucura că fiica ei era trează. Apartamentul era gol și tăcut când dormea ea.

— Ce voiai să mă întrebi?

— Tata de ce nu e aici?

Miriam nu prea știa ce să-i răspundă. Johannes nu știa unde era. Din motive de siguranță. Dacă cineva era în stare să spânzure fetițe în copaci, cu siguranță că ar fi fost în stare și să afle de la el unde se ascundeau. Johannes. Se gândi cu drag la el. Holger fusese incredibil de strict. Anulase nunta și, chiar dacă ea îi adusese multe contraargumente, în cele din urmă se dăduse bătută. Sentimentele ei spuneau un lucru, iar rațiunea îi zicea altceva. Nu era momentul potrivit pentru o biserică plină cu rude și prieteni. Nu ar fi fost rațional. Nu i-ar fi convenit nimănui. Nu de când Marion devenise numărul 5.

„Cioc, cioc, micuța Marion e numărul cinci".

Tatăl ei se înfuriase mult pe Mia, dar Miriam îi era recunoscătoare pentru că îi spusese. Prefera să știe cu ce avea de-a face, nu să rămână în ignoranță.

— De ce nu răspunzi, mami?

— Tati lucrează, dar te iubește mult; mi-a cerut să îți spun asta.

— Ai vorbit cu el la telefon?

— Da, mai înainte.

— Și de ce nu m-ai lăsat și pe mine să vorbesc cu el?
— Pentru că dormeai.
— Dar nu dormeam!
— Credeam că dormi.
— Nu e același lucru, mami. Data viitoare să te uiți! Ești culmea! Miriam zâmbi din nou.
— Așa voi face, draga mea. Așa voi face.
— Bine, spuse Marion.
Micuța își dădu jos pătura de pe ea și se ridică.
— Cred că mă duc în pat.
— Bine, Marion. Vrei să vin cu tine?
— Nu sunt un bebeluș, răspunse Marion și făcu o grimasă. Știu unde este.
Miriam zâmbi ușor.
— Ești foarte isteață. Haide, îmbrățișează-mă de noapte bună. Fetița se aplecă în față și o îmbrățișă tare pe mama ei.
— Nu uita că vreau o cameră roz cu un pat cu balachin. Mută autobuzul!
— O să-i spun, promise Miriam și își sărută fiica pe obraz.
— Pe mâine.
— Pe mâine.
Fetița plecă agale în cămașa ei de noapte și urcă în fugă scările. Miriam se ridică de pe canapea și se duse în bucătărie să își pregătească un ceai. Auzi soneria telefonului care o anunța că primise un mesaj și străbătu din nou camera ca să vadă de la cine era.

Scuze, Miriam, dar va trebui să vă mutăm din nou în noaptea asta. S-a întâmplat ceva, îți explic mai târziu. Voi trimite pe cineva după voi. În regulă?
M.

Trebuiau să o facă acum? Marion tocmai se dusese la culcare. Dar, nu era prea grea, așa că putea să o care în brațe. Se întâmplase ceva, dar ce anume? răspunse la mesaj:

OK

Ieși pe hol și scoase valiza. Nu luase prea multe lucruri. Câteva rânduri de haine pentru amândouă. Strictul necesar. Doar lucrurile indispensabile. Îi luă doar zece minute să pregătească valiza. Se duse după ceașca de ceai din bucătărie și se așeză din nou pe canapea. Se întreba unde aveau să meargă acum. Primul apartament fusese mic, nu avea televizor, cu o singură cameră, ceea ce o sufocase puțin, întrucât i se păruse claustrofobic. Acesta era mult mai mare și cu decorațiuni de lux. Îl utilizau când aveau vizitatori importanți

care nu voiau să fie văzuți. Foarte anonim, perfect ca să țină la distanță jurnaliștii curioși. Ca ea. Oare de aceea renunțase la cariera în jurnalism? Pentru că nu era îndeajuns de bine să fie ziaristă? Pentru că prefera să facă ceva mai util? Să ajute lumea? Nu, nu de aceea.

De fapt, era îndeajuns de bine să fii ziarist, nu știa nici ea de unde îi venise o asemenea idee. Erau mai multe feluri de ziariști, așa cum existau profesori și politicieni de toate felurile. Unii ziariști scriau despre celebrități. Alți ziariști dezvăluiau nedreptăți. Miriam voia să se numere printre ei. Să lupte pentru ceva. Să se folosească de munca ei ca să îi informeze pe oameni în loc să îi zăpăcească cu liste despre cei mai frumos îmbrăcați sau meniurile celebrităților de Crăciun.

Tocmai terminase de băut ceaiul, când sună interfonul. Miriam se ridică dintr-o mișcare și răspunse la interfon.

— Da?

— Bună, ești pregătită?

— Da, sunt pregătită. Urcă.

Apăsă pe buton ca să deschidă ușa și se încălță. Duse valiza la intrare și își luă haina pe ea. Spera ca Marion să nu se trezească în timpul călătoriei. Poate că avea să se înfurie, să nu mai adoarmă la loc.

Bătură încet la ușă. Nu folosiră soneria. „Ce agent isteț, se gândi Miriam, știe că doarme o fetiță în casă”. Se duse să deschidă. Văzu pe cineva în fața ei. Purta un fel de mască. Și o perucă. Nu avu timp să reacționeze. Persoana aceea îi puse o cârpă pe față. O auzi spunându-i:

— Pe mâine.

După care își pierdu cunoștința.

62.

Mia Krüger stătea lângă fereastra localului Kaffebrenneriet, încercând să rămână trează. Adormise imediat ce se așezase în pat, la hotel, dar lăsase alarma pusă. Simțul răspunderii pe care îl avea îi permisese doar câteva ore de somn, dar trupul ei nu era de acord și voia doar să se întoarcă în pat, să se bage sub cuvertură și să se întoarcă la visele ei. Își înăbuși un căscat și formă numărul lui Kim Kolsø.

— Da?

— Am găsit ceva de la angajații casei de bătrâni?

— Nu, răspunse acesta oftând. S-ar părea că nimeni n-a avut relații prea strânse cu ea. Din ce se vede, Malin Stoltz era mai distantă.

— Tot acolo ești?

— Nu, deja coborâm spre centru. Trebuie să îi localizăm pe angajații care nu s-au dus astăzi la lucru. Să vedem dacă scoatem ceva de la ei.

— Să mă ții la curent, bine?

— Bineînțeles.

Mia își mai înăbuși un căscat și se ridică să ceară încă o cafea. Era singura metodă de-a se trezi. Cafea. Multă cafea. Ca să poată gândi din nou. Ca să își pună în mișcare corpul. Visase un labirint de oglinzi. Nu găsea ieșirea, se simțea complet năucită și prinsă în capcană. Încă se mai simțea așa. Ceru un espresso dublu și era pe punctul de-a se întoarce la locul ei de lângă fereastră, când își dădu seama că două femei purtau o conversație intimă, chiar dacă vorbeau destul de tare, la o masă de lângă tejghea.

Nu avu cum să nu audă ce spuneau.

— Așa că am încercat de toate, dar n-a fost chip să reușim, explică una dintre ele.

— Ca să vezi! Cine nu poate? Tu sau soțul tău? întrebă cealaltă.

— Nu am aflat niciodată, recunoscu prima femeie.

— Cred că a fost îngrozitor, comentă cealaltă.

— Da, dacă nu ar fi fost grupul de sprijin, nu aș fi reușit niciodată să depășesc. Iar el pur și simplu nu voia să vorbească despre asta, spuse prima femeie.

— Așa că acum vă gândiți să adoptați? întrebă cealaltă.

— Eu îmi doresc mult, dar el, ei bine, cred că nu vrea. Nici nu reușesc să aduc vorba despre asta.

— Ce aiurea! Dar să ajuți un copil fără părinți e bine pentru toți cei implicați, nu-i așa? Toată lumea are de câștigat.

— Da, asta încerc să îi explic, dar…

— Mă scuzați, spuse Mia apropiindu-se de ele. Nu vreau să vă deranjez, sincer, dar n-am putut să nu aud ce spuneați.

Cele două femei o priviră.

— Un grup de sprijin? întrebă Mia. La ce fel de grup vă referiți?

Prima femeie părea puțin jignită, dar totuși răspunse:

— Un grup de sprijin pentru femeile care nu pot să aibă copii. De ce întrebați?

— O prietenă de-a mea… începu Mia, dar se răzgândi. Eu… din nefericire, nu pot avea copii.

— Ca să vezi! exclamă prima femeie și își schimbă atitudinea. Nu mai era jignită, și Mia făcea parte din club, din aceeași echipă.

— Grupul acela e aici, în Oslo? întrebă Mia în continuare.

— Da, în Bøler, răspunse femeia încuviințând din cap.

— Există multe astfel de grupuri? întrebă Mia curioasă.
— Da, peste tot.
— Mulţumesc mult, spuse Mia. Voi încerca să merg la unul.
— Nu ai pentru ce, răspunse femeia. Te-ai gândit să adopţi?
— Mă gândeam, spuse Mia și își luă cafeaua de la tejghea. Mii de mulţumiri.
— Trebuie să fim unite, afirmă femeia și îi făcu cu ochiul.
— Clar.
Mia îi întoarse gestul și în timp ce revenea spre masa ei cu ceașca de cafea în mână, începu să îi sune telefonul.
— Da.
— Sunt Ludvig, te-am prins într-un moment prost?
— Nu.
— Am găsit ceva. În legătură cu parohia.
— Ce anume?
— Am găsit la dosar. De câţiva ani de zile. O notificare de la Centrul de bătrâni Hvelven, din Hønefoss.
— Și?
— S-ar părea că parohia făcea la fel și înainte: primea moșteniri de la bătrâni.
— În Hønefoss?
— Da, trei cazuri. Toate clasate, rezolvate prin înțelegeri.
Centrul de bătrâni din Hønefoss. Casa de bătrâni din Høvikveien.
Trebuia să existe o legătură.
— Îmi poţi găsi lista cu angajaţii de atunci?
— O primesc imediat, răspunse Ludvig.
— Mai poţi căuta ceva pentru mine?
— Spune-mi.
— Uită-te dacă exista un grup de sprijin pentru cupluri care nu puteau avea copii în Hønefoss când a dispărut bebelușul din spital.
— Nicio problemă. Mă ocup mâine la prima oră, când se redeschid birourile.
— Grozav. Ceva noutăţi despre Malin Stoltz?
— Nici urmă de ea.
— O vom găsi.
— Eşti singura care o poate găsi, o asigură Ludvig.
— Mulţumesc, Ludvig.
— Cu plăcere.
— Ne vedem mâine.
— Da, pe mâine.

Mia închise, bău restul de cafea dintr-o înghițitură, își puse haina de piele pe ea și ieși din local zâmbind.

63.

Pe drum spre parohia din Bøler, Mia Krüger nu putu să nu-l compătimească pe Holger Munch, care stătea lângă ea. Lucraseră împreună la nenumărate cazuri, dar nu își amintea să îl mai fi văzut vreodată atât de obosit. Stătea tăcut la volan, cu o țigară în colțul gurii. Se uita prin parbriz cu ochi goi, aproape doborât. Grijile îl apăsau pe inspector, alungând liniștea ce îl caracteriza de obicei. Acest caz îl obligase să se implice la nivel personal, așa cum nu mai făcuse până atunci. Pentru că era implicat personal. O amenințaseră pe micuța Marion. Malin Stoltz reușise să îl înfurie pe Holger Munch atât de tare, încât îi întunecase judecata.

— Nimic despre casa de bătrâni? întrebă Mia calmă.

Munch clătină cu vehemență din cap.

— S-ar părea că Malin Stoltz a dus o viață dublă, spuse el. Oamenii au avut contact cu ea, la serviciu, dar în timpul liber nu avea legături cu nimeni.

— Ai reușit să vorbești cu mama ta?

Mia știa că era o întrebare incomodă, dar trebuia să i-o pună. La urma urmei, acum avea alte priorități.

Munch încuviință din cap.

— Bărbatul care conduce parohia e un tip căruia i se spune pastorul Simon.

Mia observă că lui Munch îi era greu chiar și să pronunțe acel nume. Era clar că reușiseră să îl scoată din minți. Poate că Anette avea totuși dreptate. Poate că ar fi trebuit să îi ia cazul. În momentul de față, până și ea tindea spre această soluție.

— Atâta tot? Nu are nume de familie?

Munch oftă și clătină din cap.

— Pastorul Simon, atâta tot. I-am cerut lui Gabriel să încerce să afle ceva despre el.

— Și Lukas Walner? Mama ta știe cine e?

Munch încuviință din cap.

— S-ar părea că este asistentul lui Simon.

— Și i-ai văzut pe amândoi?

Mia știa că Munch nu ar fi vrut să răspundă nici la această întrebare, dar trebuia să o formuleze.

— De la depărtare, da, răspunse Munch laconic şi coborî geamul.

Aruncă mucul de ţigară şi îşi mai aprinse una, pe când se apropiau deja de clădirea albă a parohiei. Dacă Mia nu ar fi ştiut că acela era locul, nu ar fi crezut că asta căutau. La exterior nimic nu lăsa să se înţeleagă că era vorba de o clădire religioasă; aducea mai degrabă a un sediu de cercetaşi sau o clădire publică mică şi discretă. Doar după ce deschiseră poarta din fier forjat şi se apropiară de uşă, putură să confirme faptul că ajunseseră în locul potrivit. Pe o placă mică de lângă intrare scria: „Biserica lui Metusala”; deasupra plăcii se afla o cruce mică. Clădirea părea pustie, abandonată. Uşa era încuiată şi nu se vedeau pe nicăieri semne de activitate.

Munch coborî scările şi se duse în spatele clădirii pe un drum de pietriş. Mia fu pe punctul de a-l urma, când începu să îi sune telefonul. Prima dată se gândi să nu răspundă. Având în vedere starea lui Munch, prefera să nu îl piardă din ochi, dar, ţinând cont de nivelul de alertă al unităţii, se simţi obligată să răspundă. Văzu spatele lui Munch, acoperit de trenci, dispărând după colţul clădirii şi apăsă pe butonul verde.

— Da?

— Cu Mia Krüger, vă rog.

Nu cunoştea vocea.

— La telefon, cu vine vorbesc?

— Nu eşti uşor de găsit, spuse vocea oftând.

— Bine, cine eşti? întrebă din nou Mia.

— Îmi pare rău că te deranjez, spuse bărbatul de la celălalt capăt al liniei. Încerc de ceva vreme să dau de tine, dar, cum ziceam, nu eşti uşor de găsit.

Mia o luă pe urmele lui Munch şi dădu colţul. Inspectorul se uita printr-o fereastră.

— Despre ce e vorba? întrebă Mia nerăbdătoare.

— Mă numesc Albert Wold, continuă bărbatul. Sunt asistentul bisericii din Borre.

Biserica din Borre. Cea din cimitirul unde erau îngropaţi toţi din familia ei.

— Da, şi? întrebă Mia.

— Păi, îmi pare rău că te deranjez… repetă asistentul.

— S-a întâmplat ceva?

Munch se îndepărtă de fereastră şi o luă după următorul colţ al clădirii albe a parohiei.

— Păi, da. Am descoperit-o cu o săptămână în urmă. E foarte ciudat; nu ştim ce să facem în afară de-a te contacta, bineînţeles.

— Şi ce anume s-a întâmplat?

Mia îl urmă pe Munch şi îl găsi în faţa unei ferestre în spatele clădirii.

— A avut loc o profanare, continuă asistentul.

— Ce? întrebă Mia. În ce sens?

— Ei bine, asta e partea ciudată, răspunse asistentul. S-ar părea că singurul mormânt de care s-au atins este cel al surorii tale.

Mia Krüger se opri în loc și uită complet să își mai supravegheze colegul.

— Mormântul lui Sigrid?

— Da, din nefericire, se plânse asistentul. Nu am găsit semne cum că ar fi profanat și alte morminte.

— Despre ce fel de profanare e vorba?

— Nu prea știu cum să o spun, continuă bărbatul. Mi se pare o treabă, ei bine, destul de neplăcută. Cineva a tăiat numele surorii tale.

— Tăiat? în ce sens?

— Cu un spray cu vopsea. Prima dată ne-am gândit că a fost doar un act de vandalism și atât. Se mai întâmplă cu atâția tineri dificili care mișună pe aici, dar am descoperit imediat că era vorba de ceva diferit; asta a fost partea ciudată.

Mia se uită după Munch, dar nu îl văzu pe nicăieri.

— Ce vrei să spui prin „ceva diferit”?

— Acum pe piatra de mormânt figurează numele tău.

— Ce?

— Cineva a tăiat numele lui Sigrid și a scris „Mia”.

Mia Krüger simți dintr-odată cum un fior de nelinişte îi străbate întregul trup. Chiar atunci îl văzu pe Munch apărând de după colțul clădirii. Îi făcu semn cu mâna că trebuiau să se întoarcă la mașină.

— Poți trece un moment pe aici? întrebă asistentul.

Munch arătă spre ceasul lui și o grăbi nervos, în timp ce se îndrepta spre Audi.

— Voi încerca să trec cât mai curând posibil, spuse Mia și închise.

— Ce făceai? întrebă Munch. Locul pare abandonat. Va trebui să emitem un mandat de arestare pentru Lukas și pastor.

— Ce? întrebă Mia, absentă.

„Cineva a profanat mormântul lui Sigrid”.

— Trebuie să emitem un mandat de arestare, repetă Munch, de data aceasta pe un ton iritat. Trebuie să îi găsim pe idioții aceia și să îi ducem într-o cameră de interogatoriu.

Munch porni mașina și coborâră din nou pe strada Bogerudveien. Mia se întreba dacă ar trebui să îi povestească lui Munch despre convorbirea pe care tocmai o avusese, când îi sună lui telefonul. Convorbirea dură mai puțin de zece secunde. Când închise, era și mai alb la față ca înainte.

— Ce e? întrebă Mia îngrijorată.

Munch aproape că nu putea vorbi. Reuşi doar să bolborosească nişte cuvinte printre buze.

— Au sunat de la casa de bătrâni. Mama a suferit o indispoziție. Trebuie să mă duc acolo chiar acum.

— La naiba! exclamă Mia.

— Te las în centru. Ocupă-te de mandatul de arestare.

— De acord, spuse Mia.

Încercă să își găsească cuvintele potrivite ca să își exprime sprijinul și înțelegerea, dar nu îi veni nimic în minte. Munch porni sirena, călcă pe accelerație și se îndreptară cu viteză spre centru.

PARTEA A CINCEA

64.

Emilie Isaksen mergea cu maşina pe şoseaua Ringvoll. Locuia de puţin timp în zonă. Nu trecuse niciun an de când se mutase în Hønefoss, şi se gândi că poate drumul ar fi fost mai scurt dacă ar fi luat-o pe şoseaua Hadeland şi apoi ar fi ieşit spre vechea şosea Ringvoll. Într-acolo se îndrepta. Emilie Isaksen era profesoară de limba norvegiană şi avea mai mulţi elevi care locuiau în zona aceea, la câţiva kilometri de oraş. Schimbă în viteza a doua şi ieşi spre Gjermundbo.

Emilie Isaksen ştiuse încă de la terminarea liceului că avea să fie profesoară. Îşi găsise de lucru imediat ce terminase facultatea de pedagogie şi îi plăcuse din prima zi. Mai mulţi profesori de la şcoală vorbiseră cu ea când a început lucrul şi îi dăduseră sfaturi bine intenţionate. Îi spuseseră că era important să aibă grijă de ea însăşi, să nu îşi ia prea mult de lucru acasă, să nu se apropie prea tare de copii. Dar nu era stilul ei. De aceea era acum în maşină.

„Tobias Iversen".

Îl observase încă de la prima oră: era un băiat frumos şi puţin cam slab, şi părea isteţ. Dar se întâmpla ceva cu el. Emilie nu reuşea să identifice exact ce anume. Era un băiat îndrăgit de colegi, aşa că nu era asta. Era altceva. Nu observase de la început, ci îşi dădu seama treptat. Mama lui nu venea niciodată la şedinţele cu părinţii. Nici tatăl lui vitreg. Nu răspundeau la scrisori. Sau la telefon. Pur şi simplu nu avea cum să ia legătura cu ei. Atunci începuse să observe vânătăile. Pe faţă. Pe mâini. Nu le preda la ora de sport, aşa că nu ştia cum îi arăta restul corpului, dar bănuia că avea vânătăi şi prin alte locuri. Vorbise puţin cu profesorul de sport, dar acesta era de modă veche. Copiii cad şi se lovesc. Mai ales cei de clasa a şasea. Unde voia să ajungă cu asta? Încercase să îi pună câteva întrebări prudente băiatului. Era bine? Cum erau lucrurile acasă? Tobias nu voise să vorbească despre asta. Dar îşi dăduse seama din privirea lui. Ceva nu era în regulă. Poate că alţi profesori ar fi ignorat subiectul şi nu s-ar fi implicat, întrucât trebuia să respecţi viaţa particulară a elevilor şi aşa mai departe, dar Emilie Isaksen era altfel.

Acum, Tobias lipsea de la şcoală de mai bine de o săptămână. Încercase să

sune acasă la el, dar nu îi răspunsese nimeni. Întrebase prudent încolo și încoace, și aflase că nici fratele lui nu mersese la școală. Vorbise mai întâi cu psihologul de la serviciile sociale. Nu îi spusese despre cine era vorba, dar îi pusese mai multe întrebări. Cum se proceda în astfel de cazuri? Care era protocolul? Primise răspunsuri vagi, nimeni nu îi spusese cu exactitate ce pași să urmeze. Dacă nu existau probe, trebuiau să fie foarte atenți.

Emilie Isaksen mai auzise toate acestea, dar nu voia să o lase baltă. Ce rău ar fi putut face? Voia doar să îi ducă temele acasă. Să vorbească puțin cu mama lui. Să stabilească o întâlnire la școală. Sau ar fi putut să se întâlnească chiar la ei acasă, dacă mamei lui îi era greu să iasă din casă. Nu era prea ortodox, ce-i drept, dar ajunsese la concluzia că nu avea ce rău să facă. Avea să fie politicoasă. Nu avea să acuze pe nimeni de nimic. Voia doar să ajute. Cel mai probabil că nu se întâmpla nimic. Poate că plecaseră în concediu fără să anunțe școala. Poate că băieții se îmbolnăviseră; multă lume de la școală, atât profesori, cât și elevi, luaseră gripa de primăvară. Puteau fi o mulțime de motive.

Își continuă drumul pe șoseaua veche Ringvoll până ajunse la strada pe care o căuta. Deși „stradă” nu era chiar cuvântul potrivit, pentru că era mai degrabă un drum care se adâncea în pădure. O cutie poștală lângă șosea pe care scria „Iversen, Frank”. Hotărî să parcheze acolo și să meargă până la casă pe jos. Casa era mică și zugrăvită în roșu. Văzu mai multe magazii în jurul ei, poate că mai demult fusese o mică fermă. Acum era mai degrabă un loc în care se acumula gunoiul. În curte erau mai multe mașini dezasamblate și grămezi întregi de lucruri pe care ea le-ar fi putut numi deșeuri, împrăștiate peste tot. Se apropie de casă și bătu la ușă. Niciun răspuns. Mai bătu o dată și de partea cealaltă a ușii se auziră niște pași. Ușa se deschise și de cealaltă parte se ivi o fețișoară murdară.

— Bună, spuse copilașul.

— Bună, răspunse Emilie, aplecându-se, ca să nu pară așa de mare. Tu ești Torben?

Copilașul încuviință din cap. Avea urme de gem pe față și mâinile murdare.

— Eu sunt Emilie. Sunt profesoara lui Tobias, ai auzit de mine? Copilașul încuviință din nou din cap.

— Îi place de tine, mărturisi Torben scărpinându-se puțin în cap.

— Ce bine! Aș vrea să știu unde e Tobias. E acasă?

— Nu, răspunse micuțul.

— Și mama ta e acasă? Sau tatăl tău vitreg.

— Nu, răspunse din nou băiatul.

Emilie își dădu seama că el era pe punctul de-a izbucni în plâns.

— Atunci, eşti singur acasă?
Copilaşul încuviinţă din cap.
— S-a terminat mâncarea, spuse el trist.
— Şi de cât timp eşti singur acasă?
— Nu ştiu.
— Câte nopţi au trecut? De câte ori s-a făcut întuneric?
Băieţelul se gândi puţin.
— De şase sau şapte ori, răspunse el.
Emilie Isaksen se simţi furioasă în sinea ei, dar nu lăsă să se vadă.
— Ai idee unde ar putea fi Tobias?
Băieţelul dădu din cap că da.
— E la fetele creştine.
— Unde vine asta?
— În pădure, lângă lacul Litjonna. Pe-acolo omorâm bivoli. Mă pricep la vânat.
— Da? Ce bine! Sunt sigură că e foarte distractiv. Chiar, de unde ştii că s-a dus acolo?
— Pentru că mi-a scris un bileţel şi l-a lăsat la locul nostru secret.
— Aveţi un loc secret?
Copilaşul zâmbi puţin.
— Da, îl ştim doar noi doi.
— Ce bine! îmi arăţi, te rog, biletul?
— Da, bineînţeles. Vrei să intri?
Emilie se gândi puţin. Nu avea voie. Nu putea intra în casa cuiva fără permisiune. Se uită în jurul ei. Nu era nimeni pe acolo. Băieţelul era singur acasă de aproape o săptămână şi nu avea de mâncare. Mai mult ca sigur că regula aceea avea şi ea o limită.
— Mi-ar plăcea, răspunse Emilie Isaksen zâmbind şi îl urmă pe copil înăuntru.

65.

Holger Munch se afla în faţa uşii camerei mamei lui de la casa de bătrâni din Høvikveien. Nu vedea prea bine. Viaţa lui fusese intensă în ultima vreme, mult prea intensă. Ameninţarea la adresa lui Marion. Apartamentul în care trebuiseră să se ascundă. O găsiseră pe Malin Stoltz. Pierduseră pista cu Malin Stoltz. Mikkelson îl sunase de mai multe ori. Încă nu îi răspunsese. Holger Munch se aşeză pe un scaun şi îşi întinse picioarele. Simţi brusc un

miros neplăcut și își dădu seama, perplex, că provenea chiar de la el. Dormise puțin pe scaun la birou. Nu se bărbierise și nici nu își schimbase hainele. Se frecă pe față și trebui să se chinuiască să își țină ochii deschiși. Din fericire, avusese bani suficienți ca să o aducă pe mama lui în casa de bătrâni. Avea la dispoziția ei personal medical pentru orice urgență, așa că mama lui nici măcar nu fusese nevoită să iasă din cameră. Era bine. La urma urmei, nu fusese chiar așa grav pe cât păruse la prima vedere.

„Din fericire”.

Holger Munch își scoase telefonul și o sună pe Miriam, care, din cine știe ce motiv, nu îi răspunse. Clătină din cap și mai încercă o dată, cu același rezultat. Tipic. Era foarte încăpățânată. Îi promisese că avea să treacă pe acolo să îi mai ducă mâncare, haine curate și ceva jucării pentru Marion, dar trebuise să meargă la casa de bătrâni. Îi scrise un mesaj, cerându-i să îl sune și puse telefonul înapoi în trenci. Era cald pe coridor. Observă că respira greu. Ar fi trebuit să își dea jos trenciul, dar puțea. Se ridică și intră într-una din băi. Își puse gura sub robinet și bău niște apă. Se uită în oglindă și nu îi plăcu ce văzu. Părea îngrozitor de obosit. Apartamentul lui Malin Stoltz era tapetat cu oglinzi. De la podea până la tavan. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Cine ar fi putut trăi într-un astfel de apartament? Se simțise sufocat după doar cinci minute.

Malin. Miriam. Marion. Mikkelson. Munch. Mulți de M. Încercă să se pună în locul Miei preț de o clipă. Oare toate numele începeau cu „M”? Oare asta însemna ceva? Ieși pe coridor și se așeză la loc pe scaun. Doar nume care începeau cu „M”? Să fi fost oare ca să îi distragă. Poate că Mikkelson avea dreptate. Poate că ar fi trebuit să se retragă. Să lase pe altcineva să se ocupe de caz. Mintea nu îi mai funcționa cum ar fi trebuit. Nu îi plăcea să recunoască, dar Malin Stoltz îi controla. Dacă așa o chema cu adevărat. Îl lovise unde îl durea mai tare, se băgase în viața lui personală, întorcându-i-o pe dos. Întorcându-l și pe el pe dos. Nici măcar nu mai putea gândi limpede. Nu era în stare să facă diferența între sentimente și rațiune. Se gândi să iasă pe scări să fumeze o țigară, dar se hotărî în schimb pentru un drops de Fisherman’s Friend. Patru fetițe moarte și toată familia lui sub presiune. Măcar acum aveau o suspectă. Și, momentan, nu mai dispăruseră alte fetițe. Bineînțeles, era și asta ceva. „Se va termina curând, se gândi el așezându-se comod pe scaun. O vom găsi și atunci se va termina”. Fără să vrea, ochii i se închideau. Își dădu seama doar când se deschise ușa și ieșiră medicul și Karen, care îl sunase.

Munch se ridică repede.

— Cum se simte?

— E bine, îi răspunse medicul. Vorbesc serios, nu am găsit niciun fel de

simptome. Era puțin obosită, atâta tot. Poate că s-a ridicat prea repede din pat, sau pot fi multe alte motive, dar nimic îngrijorător. Se simte foarte bine.

Munch respiră ușurat.

— O pot vedea?

— I-am dat ceva ca să doarmă, așa că mai bine se odihnește puțin. Poate după-amiază, în regulă?

— Mulțumesc, spuse Munch încuviințând din cap și îi strânse mâna medicului.

— Cine urmează? întrebă medicul întorcându-se spre Karen.

— Torkel Binde, spuse Karen. Se plânge de medicamente. E la capătul coridorului. Vă voi arăta camera.

Karen îi zâmbi drăgăstos lui Munch și îl însoți pe medic pe coridor. Munch se ridică și ieși pe scări. Își aprinse o țigară și îl sună pe Gabriel Mørk.

— Da?

— Sunt Holger.

— Unde ești?

— La casa de bătrâni, a trebuit să vin din motive personale. Ce mai faci?

— Am găsit filmulețul pe calculatorul pe care l-a adus Sarah Kiese. E puțin stricat, mai ales sunetul, dar am un prieten care se pricepe la lucruri din astea. Îl pot implica?

— Da, răspunse Munch.

— Îl sun chiar acum, spuse Gabriel.

Munch închise și o sună pe Mia. Nu îi răspunse. Mai sună o dată, dar tot nu îi răspunse. „Ce se întâmplă cu toate fetele astea încăpățânate?”, se gândi el și îi trimise și ei un mesaj.

„Sună-mă!”

Formă apoi numărul lui Ludvig, care îi răspunse.

— Da?

— Sunt Munch, îmi faci o favoare?

— Bineînțeles.

— Poți trimite pe cineva la apartamentul din Frogner? Vreau să le duc câteva lucruri lui Miriam și Marion.

— Sigur, ce ai nevoie?

— Îți trimit un mesaj cu lista. Să trimiți pe cineva în care ai încredere, bine?

— Nicio problemă, răspunse Ludvig.

— Bun, și…

— Da?

Munch uită brusc ce voise să spună. Se frecă la ochi. Trebuia neapărat să se odihnească puțin; nu se mai putea așa.

— Da, ce am aflat despre Malin Stoltz?

— E în continuare dispărută, nu știm nimic. Nici de la aeroportul din Gardemoen, nici de la Gara Centrală din Oslo. În fine, vrei să menținem controalele sau nu?

Munch se gândi la ce spusese Mia. Că femeia nu avea să fugă. Că voia să se întoarcă acasă. „Un apartament plin de oglinzi”. Se înfioră ușor, aproape că nu voia să recunoască, dar îl afectase.

— Da, să se retragă. Te ocupi tu?

— De acord, răspunse Ludvig.

— Ați emis mandatul de arestare pentru cei de la parohie?

— Da, e gata, îl asigură Ludvig.

— Bine.

Munch închise, aruncă mucul de țigară și tocmai voia să-și aprindă altă țigară, când Karen ieși pe scări.

— E totul în regulă, Holger? spuse femeia roșcată privindu-l îngrijorată.

— Bună, Karen. Da, totul în regulă.

— Mie mi se pare că nu ești deloc bine. Nu de alta, dar nu crezi că ar trebui să te odihnești puțin?

Coborî în parcare, unde era Holger. Se opri lângă el. El îi simțea parfumul. Îl încercă un sentiment ciudat pe care nu reuși să îl interpreteze. În cele din urmă își dădu seama despre ce era vorba. Era îngrijorată. Avea grijă de el. Nu se mai întâmplase asta de multă vreme. În mod normal, el, Holger Munch, se ocupa de ceilalți.

— Te îngrijorează ceva anume? întrebă Karen.

— Mereu se găsește ceva, răspunse Munch zâmbind ironic și tușind puțin.

— Ce-ar fi să îți iei o oră liberă?

— Ce vrei să spui?

— Vino, spuse Karen și îl prinse de mâneca trenciului.

— Unde mergem?

— Șșșt, șopti Karen.

Îl conduse pe scări în interiorul casei de bătrâni, străbătu câteva coridoare și intră într-o cameră goală.

— Nu am timp de asta, spuse Munch, dar Karen își duse degetul la gură.

— Vezi patul de acolo?

Arătă spre un pat făcut de curând, de sub fereastră.

Munch încuviință din cap.

— Și ușa aceea?

Munch încuviință din nou din cap.

— Îți propun să faci un duș. Și după aceea să te culci puțin. Te trezesc eu într-o oră. Nu te va deranja nimeni aici.

— Nu, eu nu…

— Sinceră să fiu, ai nevoie de ambele lucruri, spuse Karen strâmbând puțin din nas. Găsești un prosop în baie.

— O oră, da?

Infirmiera îl îmbrățișă, îi făcu cu ochiul și ieși din cameră.

„Îmi va prinde bine să închid ochii o oră. Va fi bine pentru minte. Pentru corp. Pentru toată lumea”.

Munch îi trimise un mesaj scurt lui Ludvig cu informații despre ce aveau nevoie Miriam și Marion la apartament, renunță la duș, se întinse pe pat îmbrăcat și închise ochii.

66.

Marion Munch se trezi fără să știe unde era. În mod normal se deștepta mereu în casa ei, dar în ultimele zile nu se mai întâmplase așa. În ultima vreme se trezise în locuri străine. Într-un apartament. Și într-un apartament mare. Acum era altundeva.

— Mami? strigă ea încet, dar nu îi răspunse nimeni.

Se ridică în pat și se uită în jur. Camera era destul de drăguță. Era o cameră de copii, clar. Celelalte locuri fuseseră pentru oameni mari, nu aveau nici jucării, nici lucruri pentru copii, nici altele asemenea.

— Mami? strigă ea din nou, ridicându-se și uitându-se în jurul ei.

Pereții erau albi. Foarte albi, atât de albi, că aproape că trebuia să își acopere ochii, și nu erau ferestre. Marion simți un oarecare regret pentru copilul care locuia acolo. Nu avea ferestre; cu siguranță că nu era un lucru bun. Din camera ei din Sagene vedea multe lucruri interesante. Mașini, persoane distractive și tot felul de obiecte. Copilul care locuia aici nu vedea nimic. Încă un lucru ciudat era că nu existau nici uși.

Era un birou într-un colț. Cu o lampă. Și un caiet și niște creioane colorate. Mama ei îi spusese că și ea avea să aibă o masă din aceea când avea să înceapă școala, și nu mai era mult până atunci. Mai erau doar… ei bine, nu mai era mult. Pe un perete erau atârnate plăci micuțe cu litere. Pe una scria „A” și lângă era o imagine cu o aripă. Pe următoarea scria „B” alături de imaginea unei banane. Următoarea literă nu o știa, ba da, era „C”, acum își amintea. În plus, recunoscu băutura din imagine, cea care nu îi plăcea mamei ei, dar pe care bunicul o lăsa să o bea: coca-cola. Nu știa să citească prea

bine, doar puţin, dar ştia unele cuvinte: „balon”, „maşină”, „peşte”, „broască”. Şi mama ei o învăţase cântecul acela, cântecul abecedarului, care era destul de distractiv şi te învăţa literele. Alfabetul. Ştia cum se numeşte. Mama ei insistase mult să înveţe să citească, şi ea chiar voia, dar apoi se gândise la ce avea să spună doamna învăţătoare dacă la începerea şcolii deja ştia să citească. Doamna învăţătoare nu ar mai fi avut ce să o înveţe, şi poate că s-ar fi supărat. Aşa că mai bine aştepta puţin, pentru orice eventualitate. Ştia în schimb să înoate. Puţin copii ştiau asta. Şi aproape că ştia să meargă cu bicicleta fără rotiţe ajutătoare. Nu mai ştia pe nimeni care să facă asta. Nu se puteau aştepta să înveţe totul dintr-odată.

Abia atunci Marion îşi dădu seama că nu era îmbrăcată cu hainele ei. Asta chiar că era ciudat. Se culcase cu cămaşa de un albastru-deschis. Cea care avea o gaură şi pe care mama ei voia să o arunce la gunoi, dar Marion nu voia să o lase, pentru că îi plăcea să îşi bage degetul prin gaură şi să simtă materialul în jurul degetului, îi era mai uşor să adoarmă aşa, acum că nu îşi mai sugea degetul şi aşa mai departe. Se descurcase bine când fusese vorba să renunţe să-şi mai sugă degetul. La început îi fusese greu, îi era dor să o facă şi de câteva ori îi păcălise pe mama şi pe tatăl ei şi şi-l supse fără permisiunea lor. Dar după aceea, Kristian spusese la grădiniţă că doar bebeluşii îşi sug degetul şi atunci se lăsase. Pentru că nu era un bebeluş. Niciun bebeluş nu ştia să înoate. Ştia careva să înoate? Nimeni. De fapt, nu era chiar atât de ciudat, pentru că niciunul nu mergea atât de des la piscină ca ea şi mama ei, sau cel puţin nu văzuse niciodată pe cineva cunoscut acolo. Se uită la hainele de pe ea şi râse puţin. Parcă se ducea la carnaval. Ţinuseră un carnaval la grădiniţă. Ea voise să se îmbrace ca Frankie Stein, dar mamei ei nu îi plăcuse ideea, aşa că, în cele din urmă, se îmbrăcase ca un cowboy. O fetiţă cowboy. Cealaltă variantă ar fi fost să se îmbrace în prinţesă, dar ştia că pentru mama ei era important ca fetiţele să nu facă doar lucruri de fetiţă, sau cel puţin vorbea mult despre asta cu tatăl ei. Să facă ordine, să dea cu aspiratorul şi să spele în baie şi alte lucruri din astea, părea important. Aşa că, în cele din urmă, se costumase în cowboy, cu pistol, mustaţă şi multe alte lucruri. Fusese foarte bine. Nu perfect, dar foarte bine. Acum era îmbrăcată cu o rochie veche şi mare; nu se putea mişca prea bine, pentru că o incomoda tare. Atunci descoperi păpuşile de pe rafturi. Erau cinci păpuşi acolo sus, aşezate şi cu picioarele atârnând. Nu erau păpuşi noi şi nu erau la fel de distractive ca DracuLaura, ci erau vechi, cu feţele albe şi dure. Păpuşi ca acelea pe care le avea bunica ei în pod. Una dintre ele era îmbrăcată la fel ca ea. O rochie albă cu o mulţime de lucruri, dantelă, sau cum îi spunea. Marion se urcă pe pat şi apucă păpuşa. Avea un carton în jurul gâtului. Marion ştia perfect ce scria pe carton. Scria „Marion”. Numele ei. Ştia cum se

scrie numele ei. Ştia să îl citească şi să îl scrie. Îl avea scris pe locul ei de la grădiniță, unde își agăța hainele. Ridică privirea la celelalte păpuși, care erau la rândul lor îmbrăcate cu rochițe și aveau cartonașe în jurul gâtului. Nu cunoștea niciunul dintre acele nume. Ba da, „Johanne”, numele acela îl știa, una dintre fetițele de la grădiniță se numea așa. Stătea chiar lângă Marion.

— Mami? repetă Marion, puțin mai tare de data aceasta.

Nu îi răspunse nimeni. Poate că era la baie. Și lui Marion îi venea să facă pipi. Oare unde era baia aici? Se apropie de ceva care semăna cu o ușă, niște fante în perete, fără mâner. Își trecu degetele micuțe peste fante, dar nu se deschideau.

— Mami?

Acum chiar că trebuia să meargă la baie. Nu era oare ciudat că fetița care locuia acolo avea un cartonaș pe care scria numele ei? Poate că era foarte amabilă. Poate că știuse că Marion avea să vină să stea acolo o vreme și pregătise cartonașul deoarece voia să îi spună că se bucura că Marion era acolo, că era bine-venită, așa cum scria și pe preșul vecinului. Bun venit. „Bine ai venit în casa mea, aici locuiesc eu. Poți învăța să desenezi și să citești, dacă vrei”.

Acum chiar că trebuia să facă pipi.

— Mamă! strigă ea cât de tare putu.

Cuvântul zbură prin cameră și ecoul lui se întoarse în urechile ei. Nu, pe bune, chiar că trebuia să facă pipi. Brusc, se întâmplă ceva cu peretele. Se auzi un sunet mecanic și un scârțâit ușor. După aceea din nou tăcere și apoi se auzi din nou zgomotul acela, apropiindu-se de undeva de sus, ca atunci când cineva lovește două capace de oală unul de celălalt. Așa făcuseră ei la grădiniță într-o zi în care formaseră o orchestră fără instrumente, doar cu lucrurile pe care le aveau la îndemână.

Marion se uită curioasă la perete, în direcția din care se auzea zgomotul. Văzu pe perete un mâner. Întinse mâna și apucă mânerul. Era o ușă care se deschidea. Marion deschise ușa și tresări când văzu ce era înăuntru. Se înfricoșă, și simți o senzație foarte ciudată sub piele. Înăuntru găsi o maimuțică mică. Una din acelea cu cheie în spate și niște farfurii care se lipesc una de alta. Lângă maimuțică era un bilet. Marion așteptă până ce maimuțica se opri din lovit farfuriile una de cealaltă și apoi băgă repede mâna și apucă bilețelul.

Pe acesta erau scrise doar patru litere diferite.

„T”. Pe asta o știa. „E”. Și pe asta o știa, era litera „Elsei”, care lucra la grădiniță. Și „V” și „Ă” și „D”. Și pe astea le știa. Trebuia să facă pipi. Strânse din picioare și încercă să citească ce scria pe bilețel.

„T-e-v-ă-d”.

Nu înţelegea ce înseamnă.

— Mamă! Trebuie să fac pipi!

Strigă tare, dar nu îi răspunse nimeni. Nu se mai putea ţine. Îşi ridică rochia grea. Era îmbrăcată cu o lenjerie ciudată, foarte mare. Se uită în jur. Acolo, sub masă. Îşi dădu jos chiloţii mari cât putu de repede şi se aşeză pe coşul de gunoi.

67.

Mia Krüger parcă maşina şi merse pe jos ultima bucată de drum până la biserică. Biserica din Borre. Clădirea frumoasă din cărămidă albă emana lumină, dar o şi stresa puţin. Patru înmormântări în acea biserică. Trei pietre funerare în acelaşi cimitir. Nu ştia dacă suporta să le mai vadă o dată. De aceea trecuse atâta timp. Şi acum, cineva fusese acolo. Cineva profanase piatra funerară a lui Sigrid. Obligând-o să se întoarcă acolo înainte să fie pregătită pentru asta. Mia îl căută din priviri pe asistent. Îi promisese că avea să o aştepte acolo, dar nu îl vedea pe nicăieri. Se îndreptă aproape fără să vrea, cu paşi lenţi, spre morminte.

Se oprise pe drum ca să cumpere flori. Nu putea veni cu mâna goală. Îi era greaţă de la mirosul florilor. Flori. O casă plină de flori. Prieteni şi vecini care îşi exprimau condoleanţele. Doar asta rămânea. Trei pietre de mormânt şi o casă plină de flori. Vânduse ambele case. Atât pe a ei, cât şi pe a bunicii ei. Două case frumoase, albe, în centrul Åsgårdstrandului, aproape de locul în care locuise Edvard Munch. Moştenirea de familie. Dar nu reuşise să îndure. Nu voia casele acelea. Voia doar să uite. Trecu pe lângă o fântână cu un robinet şi o stropitoare verde lângă ea. Acum îi era puţin ruşine. Trei pietre de mormânt. Patru membri ai familiei. Sigrid, bunica, tatăl şi mama ei. Toată familia ei era acolo şi ea nici măcar nu îngrijise mormintele.

Sigrid Krüger, soră, prietenă şi fiică.
Născută la 11 noiembrie 1979. Decedată la 18 aprilie 2002.
Preaiubită. Nu te vom uita niciodată.

Era exact cum îi spusese asistentul. Cineva tăiase numele lui Sigrid şi îl scrisese pe al ei.

Brusc, nu mai rezistă. Scăpă stropitoarea verde din mână, căzu în genunchi şi începu să plângă. Acum dădea afară tot ce ţinuse în ea. Nu mai plânsese de mult timp; nu îndrăznise să se apropie de durerea mai

profundă. Rămase în genunchi, pe pământ, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji.

„Vino, Mia, vino”.

Sigrid. Sigrid cea iubită, frumoasă și minunată. La ce folosise că Mia îl împușcase pe un dependent de droguri? La nimic. Nu era de niciun folos. Nu făcuse decât să intensifice durerea. Mai mulți supraveghetori. Mai mult întuneric. Nu o făcuse intenționat. Nu voise să îl ucidă. Nu voise să tragă, clar nu. Ar fi trebuit să fie pedepsită. Nu merita să trăiască. Acum îi părea rău. Ar fi meritat să moară. Se simțise vinovată în toți acești ani. Nu o spusese în cuvinte, dar așa era. Era vinovată. Vinovată pentru că trăia. Ar fi trebuit să fie cu familia ei. Acolo era locul ei. Lângă Sigrid. Nu aici, pe această planetă de rahat, unde domneau răul și egoismul. Nu mai avea niciun sens să lupte, să încerce să înțeleagă, să încerce să facă o faptă bună. Lumea era o grămadă de gunoaie. Oamenii putrezeau pe dinăuntru. Aici, ea nu însemna nimic.

Cineva îi scrisese numele pe piatra de mormânt. Cineva îi dorea răul? Cineva voia să o vadă moartă? Avea dușmani, clar, nicio femeie polițist cu o reputație ca a ei nu își putea face o carieră fără să își creeze dușmani, dar în momentul de față nu îi venea nimeni în minte. Nu era deloc plăcut să îți vezi numele scris pe un mormânt, dar era și mai furioasă pentru că cineva profanase locul de veci al lui Sigrid.

Înjură încet, blestemându-l pe răufăcătorul nevăzut. După aceea se ridică și își șterse lacrimile. Curăță frunzele și crengile, puse florile în vază și încercă să înfrumusețeze puțin locul. Răscoli pământul cu degetele, ca să pară mai proaspăt. I se părea mai frumos așa. Se duse în locul în care găsise stropitoarea și luă o greblă. Își dădu jos haina de piele și puloverul. Umezi capătul mânecii de la pulover cu apă din stropitoare și încercă să își șteargă numele de pe piatra funerară. Nu reuși. Era scris cu vopsea spray. Trebuia să îi ceară cuiva să îl șteargă cât mai curând posibil. Nu îi plăcea deloc să îl vadă acolo, cum își bate joc de ea. Cum își bate joc de amândouă. Trase ultimele resturi de frunze moarte cu grebla în timp ce îl aștepta pe asistent. Ar fi trebuit să vină mai repede. Ajunsese prea târziu. Murmură: „Iartă-mă, Sigrid, iartă-mă” printre dinți, încercând să nu izbucnească din nou în lacrimi. În spatele vazei era un mic recipient galben. Din acelea care se găsesc în ouăle Kinder. Se aplecă să îl ridice și se duse spre cel mai apropiat coș de gunoi, unde îl aruncă. Se întoarse spre mormânt, dar se opri la mijlocul drumului.

„Oare? Nu, imposibil”.

Se întoarse repede și se duse din nou la coșul de gunoi, de unde scoase recipientul mic pe care tocmai îl aruncase. Roti cele două jumătăți între degete și îl desfăcu.

„E un bilețel înăuntru”.

Mia desfăcu biletul cu degetele tremurând.

Te văd, Mia. Ce isteaţă eşti! Dar nu îndeajuns, nu-i aşa? Crezi că e un mormânt adevărat, dar nu e aşa. Mă vezi, Mia? Acum mă vezi?

Mia Krüger o luă la fugă cât putu de repede spre maşină, să îşi caute telefonul. Avea sute de apeluri pierdute, dar nu îl luă în seamă pe niciunul. Îşi şterse lacrimile şi formă numărul lui Munch.

68.

Ludvig Grønlie ieşi pe terasa pe care fuma Munch, ca să ia o gură de aer proaspăt. Oftă uşor şi îşi îndreptă spatele. Era obosit, dar nu ar fi trebuit să se plângă. În ultima vreme alţii din unitate lucraseră aproape de două ori mai mult ca el. Ludvig Grønlie se apropia de şaizeci de ani şi, chiar dacă nu o spunea nimănui cu voce tare, le văzuse pe toate. După o carieră lungă şi fidelă. Nu mai protesta nimeni dacă nu muncea douăzeci şi trei de ore pe zi. Dar nu era doar presiunea fizică, ci mai ales presiunea psihică. Nu se putea relaxa niciodată, mereu avea ceva de făcut. Şi atâta timp cât un criminal în serie era liber, niciunul dintre ei nu se odihnea.

Îi sună mobilul. Văzu pe ecran un nume cunoscut, aşa că răspunse.

— Da? spuse Ludvig şi se mai întinse puţin.

— Bună, Ludvig. Sunt Kjell.

— Bună, Kjell. Ai găsit ceva?

Kjell Martinssen era un fost coleg de-al lui Ludvig. Lucraseră mulţi ani împreună în centru, dar, spre deosebire de Munch, Martinssen alesese să facă un pas în spate. Sau, mai bine spus, nu în spate, ci alesese să încetinească ritmul. Cunoscuse o femeie. Ceruse transferul în districtul Ringerike. Fostul lui coleg alesese bine. Părea liniştit, bine dispus.

— Da, adevărul e că da.

— Un grup de sprijin pentru femei care nu pot avea copii?

— Da, îi confirmă colegul lui. Chiar dacă, în realitate, îl numesc grup de discuţii. Heidi lucrează uneori pentru serviciul de voluntariat din Ringerike şi ea m-a pus în legătură cu ei.

Heidi era femeia care îl făcuse pe Martinssen să plece din oraş. De câteva ori, Ludvig se gândise să facă şi el la fel. Să îşi ia la revedere de la stresul din oraş şi să îşi găsească de lucru în alt loc. În cele din urmă, nu o făcuse şi acum nu mai avea mult până la pensie.

— A funcționat în perioada 2005 și 2007. E intervalul care te interesa, nu-i așa?

— Corect, îi confirmă Ludvig. Ai o listă cu nume?

— Am ceva mai bun de-atât, cred că pot să găsesc fotografii cu toate membrele grupului, cu numele lor și alte detalii.

— Bine lucrat, Kjell, foarte bine lucrat, îl felicită Ludvig și se întoarse la biroul lui. Mi le trimiți pe fax? Îi păru numaidecât rău de ce spusese.

— Fax, Ludvig? râse colegul lui. Nu ai e-mail sau ce?

— Da, pe e-mail, normal; am vrut să zic „e-mail”.

— Să văd dacă mi le poate scana cineva și ți le trimit.

— Grozav, Kjell, bine lucrat.

— O să îl rezolvați odată? întrebă colegul lui pe un ton deja mai serios. Lumea începe să vorbească pe aici. Se îndoiește.

— O vom prinde, îl asigură Ludvig, dar se gândi că poate deja spusese prea multe.

— E vorba de femeia aceea? Stoltz? Cea din fotografia pe care ne-ai trimis-o? Cea din mandatul de arestare?

— Încă nu știm, răspunse Ludvig. Se mai gândi puțin și adăugă: Apare în vreuna din fotografii?

— S-ar putea, încă nu le-am văzut. Heidi trebuie să se ducă la biroul serviciului de voluntariat să le ia. E deja pe drum. Auzi, Rune, funcționează scannerul? Ultima replică îi fusese adresată cuiva care era lângă el. Kjell primi un răspuns și i se adresă din nou lui Ludvig: Dacă Heidi are dreptate și le găsește, ți le trimit în cursul zilei, bine?

— Fantastic, răspunse Ludvig.

Tocmai ce închisese apelul, când Gabriel Mørk își vârî capul pe ușă.

— Știi ceva de Munch sau de Mia?

— Tocmai ce-am vorbit cu Munch, dar Mia nu răspunde la telefon. De ce mă întrebi?

— Voiam doar să le spun că cred că vom repara video-ul în cursul zilei de astăzi. I l-am trimis unui prieten care știe cum să elimine zgomotul.

— Bine, spuse Ludvig și își aminti brusc ce îi ceruse Munch. Nu ai avea nevoie, din întâmplare, de o gură de aer proaspăt?

— De ce?

— Fiica lui Munch are nevoie de câteva lucruri în apartamentul în care e. Te poți ocupa tu de asta?

— În regulă, răspunse tânărul. Ce trebuie să îi duc?

— Stai puțin, spuse Ludvig și căută pe telefon lista pe care i-o trimisese Munch.

69.

Când intră în căsuţă, lui Emilie Isaksen nu îi veni să-şi creadă ochilor. Coridorul era întunecos şi era atât de plin de diverse lucruri, încât abia dacă reuşeai să treci. Nici restul locuinţei nu arăta mai bine. Resturi de mâncare, scrumiere, saci de gunoi pe care nu îi scosese nimeni. Emilie trebui să se forţeze ca să nu se ţină de nas. Chiar şi aşa, încercă să pară amabilă, nu voia ca băiatul să îndure şi mai multe decât o făcuse deja. Stătea singur de o săptămână, printre toate gunoaiele alea, fără mâncare şi fără să se ocupe cineva de el? Emilie Isaksen era furioasă, dar chiar şi aşa, reuşi să continue să zâmbească.

— Vrei să vezi locul secret? întrebă Torben.

Părea mai mult decât fericit că venise cineva să îl vadă. Când îi deschisese uşa, i se păruse că se afla în stare de şoc, speriat şi cu ochii plini de lacrimi. Acum se mai liniştise puţin.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Emilie zâmbind şi îl urmă pe micuţ pe scări, în sus.

Etajul era într-o stare la fel de proastă ca parterul. Emilie abia de reuşi să proceseze tot ce vedea. Sărăcia era un lucru, dar asta? Doar când intră în ceea ce părea a fi dormitorul băieţilor găsi un loc ce aducea cu un cămin. Mirosea a curat şi camera era luminoasă şi în ordine.

— Ascundem lucruri sub saltea, în caz că vin hoţii, spuse Torben zâmbind, punându-se în genunchi în faţa patului.

Desfăcu fermoarul de pe laterala saltelei subţiri şi îi arătă lui Emilie ascunzătoarea.

— E bileţelul de la Tobias? întrebă Emilie indicând cu degetul spre o bucată de hârtie.

— Da, încuviinţă Torben, entuziasmat.

— Mă laşi să îl văd?

— Da, bineînţeles.

Îşi vârî mâna murdară în ascunzătoarea secretă şi îi dădu bileţelul.

„Mă duc să le spionez pe fetele creştine; mă întorc repede. Tobias”.

— Ştii când l-a scris?

Copilul se gândi.

— Păi… nu. Dar trebuie să fi fost înainte să mă întorc acasă, pentru că era deja aici când am venit.

Emilie nu putu să nu zâmbească.

— Bine gândit. Şi când ai venit acasă?

— După meciul de fotbal.

— Ce meci de fotbal? Îți amintești?

— Liverpool contra Novritsj, l-am văzut acasă la Clas. Au un televizor cu fotbal, nu doar cu finala cupei Norvegiei, ci cu toate tipurile de fotbal. Clas și cu mine ținem cu Liverpool. Au câștigat.

— Poate sâmbăta trecută?

— Probabil că sâmbătă, da, spuse Torben și se scărpină în păr.

Copilul era murdar și mirosea urât. Trebuia să facă o baie, să se îmbrace cu haine curate, să mănânce, așternuturi noi. Azi era vineri. Copilul fusese singur acasă de sâmbătă seara. Emilie se așeză, neștiind ce să facă, în camera copiilor. Ce trebuia să facă? Nu îl putea lăsa pe copil singur în casa asta. Dar nici nu îl putea lua la ea acasă. Sau da?

— Vrei să vezi ce mai avem în ascunzătoarea secretă? întrebă Torben zâmbind.

De parcă i-ar fi fost teamă că avea să plece, acum că găsise ce căuta.

— Da, mi-ar plăcea mult, dar mai întâi spune-mi ceva, Torben.

— Da?

— Tobias nu s-a întors acasă de când ai găsit biletul?

— Nu, nu a venit nimeni.

— Și nici nu a sunat nimeni?

Copilul clătină din cap.

— Telefonul nu funcționează. Nu este ton când ridic receptorul și telefoanele mobile sunt foarte scumpe, știai?

Emilie încuviință din cap și își trecu o mână prin părul copilului.

— Da, sunt destul de scumpe, și nici nu sunt necesare.

— Nu, așa spune Tobias.

— Cine sunt fetele creștine?

— Nu știm, putem doar să speculăm, spuse copilul pe un ton precoce. Unii spun că mănâncă oameni, dar nu e adevărat. Știm doar că nu merg la școală, ci au propria școală.

Emilie Isaksen știa la fel de multe ca toți ceilalți despre noii locuitori din pădure. Aproape nimic. Vorbiseră despre ei în cancelarie, bineînțeles, dar fuseseră mai mult bârfe, întrucât niciuna dintre fetițe nu era înscrisă la școală și nu țineau de responsabilitatea lor.

— Deci a plecat sâmbăta trecută și de atunci nu l-a mai văzut nimeni?

— Nu știu dacă a plecat sâmbătă. Liverpool a câștigat cu trei la zero. Luis Suarez a făcut un *hattrick,* știi ce e aia? De ce nu are toată lumea un televizor cu fotbal? Mi-ai adus ceva de mâncare? Îmi place mult pizza.

— Ai poftă de pizza?

— Da, tare, răspunse Torben și încuviință din cap. Dar mai întâi trebuie să îți mai arăt câteva lucruri.

— Bine, spuse Emilie zâmbind.

— Uite o piatră care a căzut de pe lună, spuse Torben arătându-i o piatră neagră cu găuri. O păstrăm aici pentru că s-ar putea să aibă nevoie de ea și așa omorâm doi iepuri dintr-un foc: ei astupă gaura din lună, iar noi îi putem vedea pe cei care locuiesc acolo. Distractiv, nu-i așa?

— Da, foarte distractiv, răspunse Emilie, puțin nerăbdătoare.

Tobias Iversen dispăruse de șapte zile și nimeni nu anunțase poliția.

Nici măcar nu îndrăznea să se gândească la ce i s-ar fi putut întâmpla băiatului frumos care îi plăcuse atât de mult în acest ultim an.

— Iar aici sunt informații secrete pentru un polițist pe care îl cunoaștem eu și Tobias. Îl putem suna oricând dacă avem nevoie de ceva și suntem în Oslo. Pentru că suntem eroi, știai?

— Da, mi s-a spus, răspunse Emilie și își trecu din nou mâna prin părul lui Torben.

Abia de reușea să își treacă degetele prin părul copilului. Trebuia să se spele bine de tot. Și să mănânce. Și, mai ales, să discute cu cineva. Cei doi frați o găsiseră pe a doua fetiță din cazul acela grotesc cu fetițe ucise care apărea zi și noapte la televizor. În ziua următoare ținuseră o ședință în sala de sport, la care participaseră mai mulți psihologi, pentru ca băieții să poată vorbi cu cineva despre ce li se întâmplase, dacă voiau.

— Îl cheamă Kim, așa scrie acolo, spuse Torben mândru, arătând cu degetul. Îi dădu cartea de vizită și arătă din nou spre ea. K-i-m. Kim, nu-i așa?

— Bravo, Torben. Deci știi să citești?

— Știu să citesc, răspunse zâmbind copilul.

Emilie se uită la cartea de vizită.

„Kim Kolsø, Departamentul de Omucideri, Unitatea de Operațiuni Speciale”.

— Știi ce, Torben? spuse Emilie ridicându-se.

— Ce?

— Cred că ar trebui să mergem să cumpărăm pizza.

— Bine!

Micuțul zâmbea continuu.

— Dar cred că mai întâi ar trebui să faci un duș și să îți iei haine curate pe tine. Crezi că te descurci singur sau ai nevoie de ajutor?

— Beh, pot și singur, spuse copilul și se apropie de un dulap.

— Uite hainele mele, spuse el, și arătă spre primele trei rafturi din dulap.

— Grozav! exclamă Emilie zâmbind. Deci, ai putea să îți iei ce îți trebuie și să faci un duș? Și după aceea mergem să cumpărăm pizza.

— S-a făcut, răspunse Torben zâmbind și se puse în genunchi în fața

dulapului și începu să scoată de acolo hainele de care avea nevoie.

— Ies puțin să sun pe cineva. Nu te deranjează, nu-i așa?

— N-o să pleci? spuse copilul, privind-o îngrijorat.

— Nu, nu, îi răspunse Emilie.

— Sigur?

— Foarte sigur, Torben.

Își trecu din nou mâna prin părul lui.

— Știi să faci duș singur, da?

— Bineînțeles că da, o asigură Torben și ieși din cameră țopăind ușor spre baie.

Emilie nu voia să știe cum arăta baia. Îi era greu să țină la distanță sentimentul de disperare care o copleșea. Cei doi frați erau nevoiți să trăiască în astfel de condiții, fără să se ocupe cineva de ei.

Așteptă până auzi apa de la duș curgând, apoi coborî scările și ieși în curte să sune.

— Poliția din Ringerike.

— Da, bună ziua. Mă numesc Emilie Isaksen și sunt profesoară la școala din Hønefoss. Aș vrea să anunț că a dispărut o persoană.

— Numai o clipă, spuse vocea. Vă fac legătura cu altcineva. Emilie așteptă nerăbdătoare să i se facă legătura către alt telefon.

— Holm.

Emilie se prezentă din nou și explică de ce suna.

— Și unde sunt părinții? întrebă bărbatul.

— Nu știu. L-am găsit pe fratele mai mic singur în casă, e singur de o săptămână.

— Și celălalt copil ziceați că se numește Tobias, nu-i așa?

— Iversen. Tobias Iversen.

— Când a fost văzut ultima dată?

— Nu știu sigur, dar a lăsat un bilețel care a fost găsit sâmbăta trecută. Spunea că se duce în pădure să vadă dacă… Ei bine, e un grup religios pe-aici, poate că ați auzit.

— Da, bineînțeles, spuse polițistul.

Tăcu din gură preț de o clipă. Își acoperea receptorul cu mâna. Probabil discuta ceva cu colegii.

— Deci, e vorba despre un băiat care ziceți dumneavoastră că a dispărut, și au dispărut și părinții. Asta îmi spuneți?

Lui Emilie începea să nu îi mai placă de polițist.

— Da, asta spun, răspunse ea laconic.

— Și de unde știți că nu e cu părinții lui?

— Nu ştiu.
— Deci ar putea fi cu părinţii lui?
— Nu, v-am spus deja că e în pădure!
— De unde ştiţi asta? întrebă vocea.
— I-a lăsat un bilet fratelui său.
Poliţistul oftă.
— Nu pot înregistra o persoană ca dispărută fără…
— Ascultaţi-mă bine, spuse Emilie, care îşi pierduse deja răbdarea. Sunt aici cu un copil de şapte ani, care e singur în casă de o săptămână. Fratele lui a dispărut. Părinţii lui au dispărut. Şi dumneavoastră îmi ziceţi că nu puteţi…?
Simţea cum furia începea să pună stăpânire pe ea şi trebui să tragă adânc aer în piept ca să poată vorbi normal.
— Nu, evident că vom… O să-mi notez aici şi să vedem ce putem face mâine. Aţi putea trece pe la comisariat în cursul zilei? Se poate?
— Mâine?! exclamă Emilie. Veţi permite ca un copil care e deja de o săptămână în pădure să mai petreacă o noapte acolo? Şi dacă a păţit ceva?
— Da, bineînţeles, dar nu pot… Adică, dacă părinţii au plecat în concediu şi l-au luat şi pe el?
— Şi l-au lăsat pe cel de şapte ani singur acasă?
— Am văzut lucruri mai rele de-atât, o asigură poliţistul. Îmi voi nota numărul dumneavoastră de telefon, o să văd ce se poate face şi vă sunăm noi, de-acord?
— Aştept apelul dumneavoastră, răspunse Emilie tăios.
Îi dictă numărul de telefon şi închise.

70.

Gabriel Mørk se afla pe trotuarul din faţa elegantului bloc de apartamente din Frogner, încercând să deschidă uşa. Era puţin furios pe Ludvig, pentru că îl trimisese acolo. Nu îşi dăduse seama că trebuia să meargă şi la magazin, să facă diverse cumpărături. Era conştient că nu ocupa unul dintre posturile mai înalte în ierarhia Unităţii de Operaţiuni Speciale; la urma urmei, tocmai ce începuse să lucreze cu ei, dar nu era acolo pentru treburi mărunte. Le puteau face alţii. În fond, avea lucruri mai importante de făcut. Aruncă din nou o privire la blocul de locuinţe şi mai sună o dată la interfon. Nu îi răspunse nimeni. Clădirea era frumoasă. În cel mai bun cartier din zona de vest a oraşului. Ferestrele erau mari şi fiecare

apartament avea un balcon cu vedere spre parc. Se gândi la iubita lui și la copilul din pântecele ei. La început fusese foarte îngrijorat. Unde aveau să locuiască? Cum aveau să plătească facturile când avea să se nască copilul? Trebuiau să cumpere multe lucruri, aproape că se simțea prost când se gândea cât de ignorant fusese. Nu știa nimic despre ce însemna să ai copii. Trebuiau să cumpere un pătuț și un scaun și, ei bine, lista continua la nesfârșit. Dar lucrurile se schimbaseră. Acum avea un loc de muncă. Un loc de muncă ce se ivise de nicăieri și care, în plus, era distractiv. Un loc de muncă important. Nu crezuse niciodată că ar fi putut face asta. Pentru el, poliția fusese un fel de dușman. La fel și pentru ceilalți hackeri pe care îi cunoștea. Dar habar n-aveau ce spuneau. Nu o cunoscuseră pe Mia Krüger. Pe Holger Munch. Pe Curry. Pe Anette. Pe Ludvig. Și pe Kim și pe toți ceilalți. Nu știau ce însemna să ai colegi de muncă. Să mergi la birou, să faci parte din ceva, dintr-un loc unde lumea zâmbea și te saluta, unde te considerau un membru al echipei și te apreciau ca persoană și pentru munca depusă. Simțea că făcea parte din știri, într-un fel. Nu crezuse niciodată că avea să îi pese de știri, nu înainte, dar altfel stăteau lucrurile când vorbeau despre munca ta. În plus, echipamentul adus de tehnicianul din Grønland fusese grozav. Nu și-ar fi permis niciodată un astfel de echipament; în primele zile se simțise ca un copil în timpul aniversării zilei lui de naștere.

Sună din nou la interfon și se gândi la ce trebuia să cumpere. Aveau nevoie de un alt apartament. Nu își permiteau să-și achiziționeze ceva în cartierul acesta, bineînțeles, dar poate că ar fi reușit să găsească ceva frumos în cealaltă parte a orașului. Cu siguranță că nu își permiteau o grădină și altele de genul ăsta, dar îi plăcea să își imagineze că măcar aveau să aibă ceva ce să fie al lor. O plăcuță cu numele lui pe ușă. „Aici locuiesc Gabriel, Tove și…” Ei bine, încă nu vorbiseră ce nume să îi pună bebelușului. Era pe punctul de-a suna din nou, când se deschise ușa și ieși o doamnă în vârstă. Îi zâmbi, îi ținu ușa ca să iasă și intră în clădire.

Urcă pe scări, cu pungile în brațe, și ajunse la al treilea etaj.

Ludvig îi spusese că apartamentul era la capătul coridorului. Intenționase să bată la ușă, dar descoperi că aceasta era întredeschisă.

— Bună? spuse el discret. E cineva?

Nu îi răspunse nimeni.

— Bună? mai spuse el o dată și împinse ușor ușa ca să o deschidă.

Puse plasele în ușă.

— Bună? Am adus câteva lucruri din partea lui Holger Munch.

Atunci văzu corpul.

„Ce naiba…?”

Lăsă plasele din mână, formă 112 și se așeză în genunchi lângă fata

întinsă pe podea.

71.

Mia Krüger conducea cu mult peste limita de viteză legală, dar nu avea de ales. Se înșelase, asta se întâmplase. „Era vorba de alt Munch”. Criminalul nu îl urmărea pe Holger. Ci pe ea. Înjură printre dinți și depăși un camion. Avu timp exact cât să se întoarcă pe banda ei, înainte să se ciocnească de mașinile care veneau din față. Îl auzi pe șoferul de camion claxonând nervos în urma ei, în timp ce ea călca și mai tare pe accelerație. „Nu era vorba de acel Munch”. Nu era vorba de Holger. Ci de Edvard Munch. Åsgårdstrand. Ea. Mia Krüger. Ea era ținta. Nu Holger. Îi era rușine numai când se gândea la asta. Se înșelase. Fir-ar să fie, la naiba, de ce nu răspundea Munch? Depăși o altă mașină, de data aceasta o rulotă, trase de volan cu o mână și se întoarse pe banda ei, din nou la mustață. Își puse telefonul sub obraz, gândindu-se să folosească stația radio, dar în cele din urmă renunță la idee. Era posibil să îi asculte careva și nu voia să audă nimeni ce avea de spus.

Era pe punctul de a-l suna din nou pe Munch, când îi intră un apel. Era Gabriel.

— Unde e Munch? întrebă Mia.

— Unde ești tu? întrebă Gabriel la rândul lui.

— Ajung în centru. Unde e Munch?

— Habar n-am, zise Gabriel. Nu răspunde la telefon. Fir-ar al naibii, Mia.

Abia atunci își dădu seama că tipul nu era în apele lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Marion a dispărut.

— Ce?

— Nu, serios. Tipul aproape că se bâlbâia. M-am dus la apartament cu câteva lucruri și am găsit-o pe jos.

— Pe cine?

— Pe fiică.

— Pe Miriam?

— Da.

„Fir-ar să fie. La naiba”.

— E bine?

Mia invadă din nou banda opusă. Depăși trei mașini înainte să se întoarcă pe banda ei.

— Respiră, dar e inconștientă.

Anesteziată. Oare nu spusese să pună pe cineva de pază în stradă, zi și noapte?

— Și nici urmă de Marion?

— Nimic, răspunse Gabriel.

Părea gata să izbucnească în plâns.

— Ai localizat telefonul lui Holger? Ultima dată când am vorbit cu el se îndrepta spre casa de bătrâni. Mama lui pățise ceva.

— Mama lui? întrebă Gabriel.

— Las-o baltă, trebuie să vorbesc cu el urgent.

— Nu sunt la birou, explică Gabriel. Sunt în Frogner.

— Du-te la birou, îi porunci Mia, claxonând o motocicletă care încetinea traficul în fața ei.

— Lucrăm… zgomot…

— Nu te aud, spuse Mia, repetă.

În sfârșit depăși motocicleta și putu să accelereze din nou.

— Lucrăm la video, ca să eliminăm zgomotul, îi explică Gabriel.

— Bine, când terminați?

— Când e gata.

— Da, dar când?

Era furioasă, dar se calmă. Nu era vina lui. Se descurcase bine.

— Nu știu sigur, spuse Gabriel.

— Du-te la birou și sună-mă de acolo, închise și formă numărul lui Ludvig.

— Pe unde ai fost? întrebă Ludvig. S-a dezlănțuit iadul aici. Ai aflat, așa-i?

— Da, am aflat. Unde e Holger?

— N-am idee, nu răspunde la telefon. Ești departe?

— La vreo douăzeci de minute sau jumătate de oră, răspunse Mia.

— La naiba. E… îngrozitor.

Fără îndoială. O puseseră pe Marion sub supraveghere și acum dispăruse. Închise și formă numărul de la informații telefonice, începuse să plouă. Picăturile de ploaie se loveau puternic de parbriz și uneori vizibilitatea se reducea. Porni ștergătoarele fără să ridice piciorul de pe accelerație.

— Informații telefonice 1881.

— Îmi faceți legătura cu casa de bătrâni din Høvikveien, vă rog?

— Vrei să îți citesc numărul?

— Nu, la naiba, fă-mi legătura, lătră Mia în telefon și apăsă frâna când își dădu seama că era periculos de aproape de bordură.

Dură extrem de mult până răspunseră. I se păruse că trecuse o veșnicie când, în sfârșit, cineva ridică telefonul.

— Casa de bătrâni din Høvikveien, sunt Birgitte.

— Da, bună. Sunt Mia Krüger. Holger Munch e cumva pe acolo?

— Era aici nu demult, răspunse vocea.
— Dar e acolo acum?
— Păi, nu, nu l-am văzut.
„Fir-ar să fie. La naiba”.
— Karen e?
— Da, Karen e. Stai puțin.
Trecură un milion de secunde. Miei îi venea să urle în cască. Trebui să crească viteza ștergătoarelor ca să vadă ceva prin geam. Mai trecură un milion de secunde până Karen răspunse, în sfârșit.
— Da?
— Bună, Karen, sunt Mia Krüger.
— Bună, Mia, ce mai faci?
— Bine. Auzi, l-ai văzut azi pe Holger?
— Da, a fost aici mai devreme. Mama lui a suferit un atac. Nimic grav, din fericire. Medicul i-a dat ceva ca să se odihnească și…
— Bine, grozav, o întrerupse Mia. Dar acum nu e acolo?
— Nu, a plecat.
— Știi unde?
— Nu, nu știu. Era foarte obosit. I-am spus să…
Mia înjură încet. Nu avea timp pentru asta.
— Și l-am trezit după o oră. Nu părea să fie prea în formă, dar…
— Și nu știi unde s-a dus?
— Nu, l-au sunat și-a ieșit în fugă. Nici măcar nu și-a luat rămas-bun, îi spuse Karen.
— Bine, zise Mia. Mulţumesc.
— Încă ceva, spuse Karen când Mia era pe punctul de-a închide.
— Da?
— Nu știu dacă e important sau nu, dar mașina ei e aici.
— Mașina cui?
— A lui Malin. Malin Stoltz. Mașina ei e aici.
Acum ploua atât de intens, încât Mia fu nevoită să încetinească. Picăturile se loveau de sticlă de parcă ar fi fost grindină și văzu cum mașinile din fața ei frânau; luminile roșii străluceau prin parbriz. Slăbi accelerația și respiră adânc. Holger primise un apel. De la cine? Cineva îl sunase și el plecase în fugă. Holger nu pleca niciodată în fugă nicăieri. Nici măcar nu își luase rămas-bun. Cine ar fi reușit să îl facă pe Holger să o ia la fugă?
„Criminalul”.
Bineînțeles. Marion dispăruse. Criminalul îl sunase pe Holger. În ceea ce îl privea pe Holger, nu sunase pe nimeni din echipă. Plecase în fugă, fără să își ia rămas-bun. Marion. Doar pentru ea ar fi luat-o la fugă.

— Eşti acolo, Mia?
— Iartă-mă, Karen, ce ziceai?
— Păi, sunt sigură că nu e important, dacă vrei, vorbim altă dată.
— Nu, ce ziceai? Ceva de maşina ei?
— Da, e aici, în parcarea subterană. Nu ştiu dacă este important sau nu, dar…
— Ce fel de maşină e?
— Un Citroën alb.
„Un Citroën alb”.
Mia se uită pe geam. Încercă să îşi dea seama unde era.
Slependen. Nu mai era mult.
— Vin acolo, spuse ea. Maşina e încuiată cu cheia?
— Nu ştiu, răspunse Karen. Dar cheia s-ar putea să fie în dulăpiorul din sala personalului. E puţin aeriană, uneori îşi pierde din lucruri şi mi se pare că a zis ceva, cum *că…*
— Foarte bine, Karen, o întrerupse Mia. O poţi căuta, te rog? Ajung imediat, bine?
Închise şi o sună pe Anette.
— Da?
— Bună, sunt Mia.
— Ah, tu eşti. Pe unde te-ai ascuns?
— Am fost în Åsgårdstrand. Munch nu te-a sunat?
— Nu. Ai aflat?
— Da, fir-ar să fie.
— Da. La naiba. Mikkelson e aici. Scoate flăcări pe nări.
În momentul respectiv, pe Mia o durea undeva de ce credea Mikkelson.
— Cine conduce biroul? întrebă ea, uitându-se după ieşire.
— Mikkelson, răspunse Anette.
— Dar el habar n-are de nimic. Anette, trebuie să te ocupi tu.
— Şi ce vrei să fac? Chiar, unde eşti?
— Ajung la Høvik. Am găsit maşina lui Stoltz. Apropo, vreo noutate despre ea?
— Nu, nimic. Ce vrei să fac?
— Aşteaptă-l pe Gabriel şi încearcă să scoţi coordonatele GPS din nenorocitul ăla de filmuleţ. Şi pune-i să localizeze telefonul lui Munch. Cred că s-ar putea ca asasinul să îl fi sunat şi să se îndrepte spre el.
— De acord, răspunse Anette. Ce altceva?
— Trebuie să…
Mia găsi ieşirea spre Høvik şi viră. Ploaia începea să se mai domolească, aşa că acum vedea şoseaua din faţa ei.

— Trebuie să…?

Miei nu îi mai veni în minte nimic.

— Ocupă-te doar de filmuleț, să îl repare cât mai repede, și de treaba cu telefonul lui Munch.

— Bine, răspunse Anette. Ah, da, Ludvig a aflat ceva.

— Ce?

— O fotografie. Un grup de sprijin din Hønefoss. „Grozav”. Fusese o bănuială și se adeverise.

— Spune-i să mi-o trimită pe mobil.

— Bine.

— Dar, nimic despre Stoltz?

— Absolut nimic.

— Bine, vin imediat. Te sun dacă găsesc ceva în mașină.

Mia închise și o luă pe șoseaua spre casa de bătrâni.

72.

Lukas stătea pe bancă pe malul heleșteului, înfășurat într-o pătură. Avea deja haine uscate, dar tot îi era greu să se încălzească. Pastorul Simon îl scufundase în apă. Cât pe ce să moară înecat. Pastorul Simon îl întrebase dacă vedea demonul, dar el nu îl vedea, așa că pastorul îl băgase sub apă. Lukas era tulburat. În primul rând, pastorul Simon îl băgase sub apă și după aceea îi adusese haine uscate. Avea haine uscate în mașină. Și o pătură. Pastorul plănuise asta? De ce?

Pastorul Simon coborî din mașină cu o cutie cu mâncare și un termos. Se așeză pe bancă lângă Lukas. Felii de pâine cu brânză de capră. Deșurubă capacul termosului și turnă în cană ciocolată caldă.

— Bea și mănâncă, spuse pastorul.

Lukas luă o gură de ciocolată și simți căldura coborându-i pe gâtlej. Mâncă feliile de pâine încet, în timp ce pastorul îl privea. Pastorul nu spuse nici măcar un singur cuvânt. Stătea jos, cu mâinile încrucișate în fața lui, uitându-se la Lukas cu drag. Lukas încă se temea puțin de el, dar totuși se simțea mai bine decât cu câtva timp înainte. Pastorul nu își luă privirea de la el nici măcar o secundă. În mod obișnuit, privea peste el, spre cer sau chiar mai sus, în orice caz în altă parte, în loc să îl privească direct în ochi, așa cum făcea acum. Treptat, Lukas se încălzi. Încercă să îl privească la rândul lui pe pastor, dar reuși doar în parte. Mâncă toate feliile de pâine și bău trei căni cu ciocolată, și abia apoi pastorul începu în sfârșit să vorbească.

— Dumnezeu l-a trimis pe Fiul lui, Iisus, devenit om, pe pământ, ca să răscumpere păcatele oamenilor, începu pastorul. Oamenii au avut posibilitatea să îl salveze pe Iisus, dar l-au ales pe Baraba, hoțul, în locul Lui.

Lukas încuviință slab din cap.

— Ce ne spune asta despre omenire? întrebă pastorul.

Lukas nu răspunse. Prefera să evite un răspuns incorect și să sfârșească din nou sub apă. Încă avea sentimentul de panică în trup.

— Că oamenii nu știu ce e bine pentru ei, îi explică pastorul. Oamenii nu au capacitatea de a lua propriile decizii. Înțelegi asta, nu-i așa, Lukas?

Lukas încuviință din cap. Vorbiseră despre asta și în alte dăți. Oamenii erau proști. Nu știau să își caute binele propriu. De aceea Dumnezeu alesese doar câțiva oameni care puteau merge în cer. Doar pe cei aparte. Cei inițiați. Cei care înțeleseseră. Patruzeci de persoane din parohie. Și alți câțiva din alte locuri din lume, pe care aveau să îi cunoască mai încolo.

Pastorul Simon îl privi direct în ochi și îl luă de mână.

— Eu sunt Dumnezeu, spuse pastorul.

Lukas simți cum căldura îi invada din nou trupul. Simți din nou furnicături, mai puternice ca niciodată. De la picioare, trecând prin genunchi, urcând prin mușchi și stomac spre gât. În cele din urmă, simți furnicături și pe față și chiar și în urechi.

— Eu sunt Dumnezeu, repetă pastorul. Și tu ești fiul meu. Lukas rămase pe bancă, gură-cască.

— Ești fiul meu, Lukas. Ești noul Iisus.

Lukas aproape că leșină. Pastorul era Dumnezeu. Evident. Acum se potrivea totul. Asta era. Când vorbea cu Dumnezeu în biroul lui, vorbea cu el însuși. Pastorul era Dumnezeu. Iar el, Lukas, era fiul lui Dumnezeu.

— Tată, spuse Lukas pe un ton plin de respect, plecându-și capul.

— Fiul meu, răspunse pastorul, punându-și mâna pe capul lui.

Lukas simți cum căldura mâinii lui Dumnezeu se întindea pe pielea capului său.

— Ai trecut testul, spuse pastorul. Ți-ai pus viața în mâinile mele. Și sper că acum ai încredere în mine. Te-aș fi putut ucide, dar nu am făcut-o. Pentru că ai de rezolvat sarcini mai importante înainte să ne întoarcem acasă.

— Acasă? întrebă Lukas cu grijă.

— În cer, îl lămuri pastorul zâmbind.

— Chiar sunt noul Iisus? întrebă Lukas cu vocea sugrumată.

Pastorul încuviință din cap.

— Cu douăzeci și șapte de ani în urmă te-am trimis pe pământ.

Lui Lukas nu îi venea să creadă ce auzea. Bineînțeles. Acum se potrivea totul! De aceea nu avea părinți!

— Și eu te-am găsit din nou, spuse Lukas pe un ton plin de deferență.
— M-ai găsit din nou, îi repetă pastorul zâmbind.
— Dar primul Iisus a făcut lucruri mărețe. Eu ce am făcut? întrebă Lukas.
— Va veni și vremea ta, spuse pastorul. Astăzi.
— Astăzi? întrebă Lukas cu voce încordată.
Pastorul zâmbi și se urcă în mașină. Se întoarse cu un pachețel de pânză și îl așeză cu grijă pe bancă.
— Pentru mine?
— Deschide-l, spuse pastorul zâmbind.
Lukas deschise pachețelul cu mâini tremurânde. Făcu ochii mari când văzu ce conținea.
— Un pistol?
Pastorul încuviință din cap.
— Ce trebuie să fac?
Pastorul se aplecă spre el și îl luă de mână.
— Săptămâna trecută a venit un intrus la Casa Luminii.
— Cine?
— Un băiat trimis de diavol.
Lukas simți cum furia punea stăpânire pe el. Demonul trimisese un copil ca să îi împiedice să călătorească. Știuse el. Pastorul și Nils fuseseră prea tăcuți în ultima vreme.
— Din fericire, sunt mai puternic ca demonul, spuse pastorul zâmbind. Eu îl înțeleg pe el, dar el pe mine nu.
„Evident”, se gândi Lukas.
Deo sic per diabolum. „Drumul către Dumnezeu trece prin diavol”.
Trebuia să îl înțelegi pe diavol. Să îl cunoști. La asta se referea pastorul.
— Unde e băiatul acum?
— E închis în ascunzătoare.
— Și ce vom face cu el?
— Îl vei ucide, îi explică pastorul.
Lukas se uită la pistolul din fața lui și încuviință încet din cap.
— Doar că există o mică problemă.
— Ce?
— A capturat-o pe Rakel. Pe Rakel a mea.
— Ce nemernic! pufni Lukas.
— Așa că trebuie să ai grijă. Ucide-l pe băiat, dar nu o răni pe Rakel. Am nevoie de Rakel a mea în cer.
— Voi face tot posibilul.
Lukas își lăsă capul în jos și sărută mâna pastorului. Acesta se ridică. Lukas înfășură din nou pistolul în material și îl duse în mașină.

— Când ajungem în cer, vei avea și tu o Rakel a ta, îi promise pastorul.

— Ce? se miră Lukas.

— Da, bineînțeles, zise pastorul. Știi tu, îngerii aceia mici spânzurați de copaci.

— Fetițele despre care vorbește toată lumea?

— Da, spuse pastorul. Ne vom întâlni cu ele acolo sus. Poți să ți-o alegi pe una dintre ele.

O fetiță pentru el? De ce să vrea o fetiță? îi era îndeajuns Dumnezeu. Ce să facă el cu o fetiță? Lukas lăsă baltă subiectul, pentru că nu voia să îl contrazică pe pastor. Își puse centura de siguranță, porni motorul și coborî încet pe drumul forestier spre fermă.

73.

Kim Kolsø stătea în partea din spate a sălii de ședințe ascultând cum se ducea totul de râpă. Nu îl afecta pe el, dar pe Munch și pe Mia da. Niciunul dintre cei doi nu era acolo, asta era problema. Dacă ar fi fost acolo, poate că ar fi reușit să răspundă la câteva din întrebările lui Mikkelson. Încercaseră toată ziua să dea de Mia, dar nu reușiseră, chiar dacă, după cum se părea, Anette vorbise cu ea. Se dusese la Åsgårdstrand și acum se întorcea. Cât despre Munch, nimeni nu știa nimic.

Kim Kolsø oftă și bătu cu degetele pe masă. Se uită la Mikkelson, care se plimba dintr-un capăt în celălalt în fața tablei, cu fruntea plină de riduri pe deasupra ochelarilor și cu mâinile încrucișate la spate. Ca un profesor care urma să îi mustre pe ei, studenții. Kim se uită la Curry, care mimă cuvântul „aiureli” din buze și își dădu ochii peste cap. Kim trebui să își mute privirea de la el, ca să nu râdă, dar era pe deplin de acord. Aveau incredibil de multe lucruri de făcut. Niciunul dintre membrii echipei nu era liniștit. Inclusiv Ludvig, care mai avea puțin și se pensiona, se foia pe scaun ca un copil care nu poate sta locului. Dar cel mai tare părea să sufere Gabriel Mørk. Îl scoseseră din birou, unde vorbea pe Skype cu prietenul lui care elimina zgomotele din filmulețul lui Kiese. Tipul se bâțâia în scaun. Părea gata să explodeze.

— Bun, începu Mikkelson uitându-se la cei prezenți în sală, suntem toți?

Nu răspunse nimeni. Da, Mikkelson era profesorul, ei studenții impertinenți care sfârșiseră acolo din pricina insubordonării față de autoritate. Sala era un teren minat. Atmosfera era încărcată de o senzație de iritare.

— Ne pune cineva la curent?

Mikkelson își ridică ochelarii și îi scrută cu privirea pe cei din sală. Nu îi răspunse nimeni. Rebeliunea din sala de clasă continua. Părea copilăresc, dar ce puteau să facă? În sală erau câțiva dintre prietenii și colegii cei mai apropiați ai lui Munch și ai Miei. Niciunul dintre ei nu voia să îi discrediteze.

— Unde e Holger Munch? întrebă Mikkelson. Unde e Mia Krüger?

În cele din urmă, se ridică Anette.

— Nu avem vești de la Holger, spuse ea liniștită. Tocmai ce-am vorbit cu Mia.

— Și care e situația?

— Știu doar că se întorcea în oraș.

— Și Munch?

— Nu am primit vești de la el, dar Mia are o teorie, explică Anette.

— Sunt sigur că are, comentă Mikkelson sarcastic, dar nu fu aprobat de cei din sală. Și ce teorie are?

— Crede că criminalul l-a sunat pe Munch, îi zise Anette. Că voia să se întâlnească singuri undeva și Munch s-a dus să se vadă cu el.

— Dar toate telefoanele sunt ascultate, spuse Mikkelson. Sunt date care să vină în sprijinul teoriei ăsteia?

— Nu, spuse Gabriel Mørk. Nu a existat nicio referință în acest sens înainte să închidă mobilul.

— Criminalul putea să comunice cu el și în alt mod, nu-i așa? punctă Ludvig Grønlie cu grijă.

— Ce vrei să spui? întrebă Mikkelson.

— Nu, nu știu, dar are e-mail pe mobil, nu-i așa? Și nu avem acces la toate conturile de e-mail private de pe internet, gmail și toate cele, nu-i așa?

Grønlie îl privi cu îndoială pe Gabriel Mørk. Știa că aparținea altei generații de polițiști și spera să nu fi dat cu bățul în baltă.

— Sper că nu sunt supravegheate toate activitățile noastre de pe internet, spuse Curry sarcastic.

Câteva persoane râseră.

— Nu, nu avem acces la ele, confirmă Gabriel Mørk.

— Așa că poate a primit un mesaj, conchise Anette. Ceva care să îl fi obligat să se întâlnească singuri.

Mikkelson oftă.

— Așa se fac lucrurile?

Se uită la cei din sală, fără să primească răspunsul la care se aștepta.

— Așa se fac? repetă el, puțin mai tare de data asta. Nu, nu așa se fac lucrurile, suntem o echipă. O echipă. Operațiunile de urmărire și distrugere pe cont propriu nu își au locul. În această echipă, ne coordonăm și lucrăm

împreună. Nu-i de mirare că nu ați aflat nimic.

— Ba am aflat mai multe lucruri, spuse Ludvig apoi își drese glasul și se ridică.

Lui Kim îi plăcea de Grønlie. Avea exact ce îi trebuia ca să facă parte din Unitatea de Operațiuni Speciale. De fapt, era ciudat, trecuseră mulți prin unitate pentru perioade scurte de timp, fără să își găsească locul acolo. Nimeni nu putea spune cu exactitate ce îți trebuia ca să faci parte din ea. Nu avea nimic de-a face cu competența, vârsta, clasa socială, specializarea sau dacă erai bărbat sau femeie, ci era doar un fel de chimie. O înțelegere tacită. Așa da și așa nu. Mai mulți colegi de-ai lui foarte buni profesioniști trecuseră prin unitate fără să se simtă în largul lor acolo. Care nu îl suportau deloc pe Munch. Care credeau că Mia Krüger era anchetatoarea cea mai supraapreciată din toate timpurile. Kim lucrase mulți ani cu cei doi. Și nu ar fi vrut alt loc de muncă.

Ludvig Grønlie îi rezumă pe scurt lui Mikkelson ce descoperiseră. Malin Stoltz. Apartamentul plin de oglinzi. Legătura dintre casa de bătrâni din Høvikveien și un grup de sprijin pentru femei care nu puteau avea copii din Hønefoss. Filmulețul lui Kiese, care, dacă Mikkelson nu ar fi insistat să se strângă toți acolo, ca la școală, poate că le-ar fi dezvăluit locul în care Stoltz o ținea închisă pe Marion.

— Bine, în regulă, spuse Mikkelson și își puse ochelarii la loc. Care-i situația în momentul de față?

— Pot să plec?

Gabriel Mørk luase cuvântul. Kim Kolsø zâmbi ușor în sinea lui. Îi plăcea tipul. Apăruse de nicăieri și, într-un timp foarte scurt, devenise o parte fundamentală a echipei. Pecetea casei Munch. La fel o găsise și pe Mia. Se zvonea că nici măcar nu fusese nevoită să absolve cursurile academiei de poliție.

— Ca să ce? întrebă Mikkelson, încruntându-și sprâncenele.

— Dacă Munch s-a dus să îl caute pe criminal, ar fi bine să aflăm unde e, explică Gabriel Mørk. Chiar acum reparăm filmulețul, am un amic care se pricepe al naibii de bine la astfel de lucruri. Pe scurt, vom avea coordonatele GPS. Ar fi mai bine să folosesc timpul cât mai util și să mă ocup de asta, decât să stau aici.

Kim râse în sinea lui. Când îl luase pe Mørk de pe stradă, în ziua aceea, era mai nervos ca un puișor. Acum se purta de parcă ar fi lucrat în cadrul unității de la bun început.

— Și tu cine ești? întrebă Mikkelson dându-și jos ochelarii.

— Sunt Gabriel, răspunse Mørk.

— Cât timp de experiență ai ca polițist?

— Două săptămâni, răspunse Mørk netulburat.

— Eu fac asta de douăzeci de ani, spuse Mikkelson și își puse ochelarii la loc. Cred că știu mai bine ca tine ce înseamnă să folosești timpul cât mai util, nu-i așa?

Sarcasmul lui Mikkelson îi intră lui Gabriel pe o ureche și îi ieși pe cealaltă. Kim îl văzu pe Curry că îi făcu cu ochiul lui Gabriel Mørk, care răspunse ridicând doar din umeri.

— Anette? spuse Mikkelson încercând să găsească sprijin.

— Gabriel are dreptate, răspunse Anette și se ridică. Filmulețul lui Kiese e important și ar trebui să fie prioritatea noastră în momentul de față. Dacă Munch a ales să ne excludă pentru că Stoltz i-a dat un ultimatum, eu îl înțeleg perfect. E îndrăgostit de nepoata lui. Și eu aș fi făcut exact la fel.

Kim văzu cum Mikkelson se schimbă la față. Dacă se gândise cumva că Anette Goli era aliata lui, se înșelase. Curry îi făcu cu ochiul lui Kim, care îi zâmbi.

— Foarte bine, spuse Mikkelson nerăbdător și începu să răscolească niște foi care se aflau în fața lui, pe masă. Ce facem acum?

Kim Kolsø oprise soneria la telefon, dar uitase să îi oprească și vibrațiile. Telefonul începu să îi tremure dintr-odată pe masă, afișând un număr necunoscut pe ecran.

— Da? spuse Mikkelson furios, privindu-l drept în ochi.

— Trebuie să răspund, se scuză Kim și se ridică de la masă.

— Acum? întrebă Mikkelson.

— Da, răspunse Kim.

— Atunci… începu Mikkelson.

Kim ieși din cameră și nu mai auzi și restul frazei. Intră în bucătărie și își puse o ceașcă de cafea.

— Kim Kolsø la telefon.

Auzi o voce de femeie la capătul celălalt al liniei:

— Da, bună, mă numesc Emilie Isaksen.

— Bună. Cu ce vă pot ajuta?

Kim deschise ușa de la frigider și găsi o cutie de lapte. El și Mia Krüger erau de acord într-o privință, și anume că la serviciu nu se putea bea cafeaua exact așa cum ieșea din cafetieră.

— Am găsit cartea dumneavoastră de vizită într-o saltea, explică femeia. Și nu știu prea bine ce să fac. Mă gândeam că poate mă puteți ajuta.

— Foarte posibil. De ce aveți nevoie? întrebă Kim în timp ce își punea lapte în cafea.

74.

Tobias îi dădu pătura lui Rakel și stinse lanterna. Refugiul se întunecă pe deplin, dar nu aveau de ales. Nu puteau consuma bateriile de la lanternă și se obișnuiră repede cu întunericul. Tobias nu știa de cât timp erau închiși în camera subterană, dar probabil că trecuseră vreo patru sau cinci zile. Deschisese trapa, ca să se uite. Șoptise numele lui Rakel, fata pe care tocmai o cunoscuse, fata creștină de dincolo de gard, care avea nevoie de ajutor. Atunci, cineva apăruse din spatele lui și îl împinsese înăuntru. Se simțise ca un prost, se speriase și, în plus, se lovise. Căzuse destul de mult în jos, pe niște scări, până în fundul găurii negre, lovindu-se tare de podeaua de ciment. Din fericire, nu se lovise la cap, nici la brațe, pentru că aterizase pe o parte și scările îi mai amortizaseră puțin căderea, așa că nici nu îl durea extrem de tare, ci doar puțin șoldul și un picior.

— Mai încercăm o dată trapa? propuse fata pe care o chema Rakel cu o voce suavă care străbătea întunericul.

Tobias putea să o vadă puțin. Era aproape de el.

— Nu prea cred că are sens, răspunse el.

Nu voia să pară negativist, dar încercaseră deja de mai multe ori, ultima dată cu câteva ore în urmă. Urcase pe scări și încercase să împingă trapa din lemn în sus, cu umărul, dar aceasta nu se clintise. O încuiaseră din nou dinspre exterior, iar șperaclul lui nu îi era de niciun ajutor dacă încuietoarea era de partea cealaltă.

Din fericire, aveau mâncare. Și pături. Și o lanternă, chiar dacă nu o puteau folosi prea mult, pentru că nu găsiseră baterii. Erau într-un refugiu subteran. Fata pe nume Rakel îi explicase totul. Mai fusese acolo de câteva ori. Acolo îi închideau pe copii prost educați. Pe cei neascultători. În mod normal, nu rămâneau acolo mult timp. În funcție de ce făcuseră. Tobias își dădu seama că existau multe pedepse la ferma aceea. Una dintre ele consta în faptul că nu se putea vorbi timp de o săptămână. De aceea Rakel se folosise de bilețele când se întâlniseră lângă gard. Putea vorbi, nu își pierduse vocea, așa cum crezuse inițial Tobias. La început crezuse că poate era surdomută, ca Șeful Bromden din *Zbor deasupra unui cuib de cuci.* Bineînțeles că putea vorbi. De când îl împinseseră în refugiu, vorbise aproape întruna. Lui Tobias îi plăcea să îi audă vocea. Vorbea altfel decât toate celelalte fete pe care le cunoștea, cum ar fi cele de la școala lui, care doar chicoteau și spuneau prostii. Rakel vorbea cum se cuvenea, aproape ca un adult. În plus, știa unde se aflau toate lucrurile în refugiu. Erau lăzi cu mâncare și carafe mari cu apă, și benzină și haine și, ei bine, tot felul de

provizii. Ce-i drept, nu găsiseră baterii, dar sigur erau pe undeva.

Tobias mai fusese într-un refugiu: aveau unul la școală și coborâseră acolo în timpul simulării unei situații de urgență. Cei de la protecția civilă declanșaseră o alarmă în Hønefoss și toată lumea trebuise să coboare într-un șir lung, de parcă ar fi fost război. În refugiu erau doar câteva saltele de sport vechi și niște bâte de hochei. Nu ca aici, unde erau aproape de toate. În primele zile îi fusese teamă, dar începea să îi treacă. Nu se întâmplase nimic periculos și erau deja de ceva vreme acolo. Până la urmă, întotdeauna te lăsau să urci, așa îi spusese Rakel, că până la urmă te lăsau să urci, dar că uneori dura mai mult până veneau după tine. Tobias își făcea griji pentru frățiorul lui. Probabil că Torben se speriase când ajunsese acasă și văzuse că el nu era acolo. Ce-i drept, îi scrisese un bilețel și îl ascunsese în salteaua de burete din patul lui, cea care se deschidea cu fermoar. Îi spuneau ascunzătoarea lor secretă. „Mă duc să le spionez pe fetele creștine, mă întorc repede”, așa îi scrisese. Spera să îl ajute puțin.

— Nu mai cred în Dumnezeu, declară Rakel și îi căută mâna.

Tobias le mai luase de mână și pe alte fete, înainte, dar de data aceasta era altceva. Lui Rakel îi plăcea să îl țină de mână mult timp, și lui la fel. Avea degetele moi și calde, și când se așeza lângă el, putea simți și căldura pe care o emana trupul ei. Era bine că stăteau aproape, ar fi putut petrece mult timp așa. Bineînțeles, dacă nu ar fi fost închiși sub pământ.

— Eu nu cred în Dumnezeu, afirmă Tobias.

Vorbiseră de multe ori despre asta. Se părea că era important pentru Rakel. Să vorbească despre Dumnezeu. Uneori, Tobias avusese impresia că fata vorbea mai degrabă cu ea însăși, dar încerca să îi răspundă cum putea mai bine.

— Pentru că dacă ar fi existat un Dumnezeu, nu i-ar lăsa pe oameni să facă lucruri rele, nu crezi?

Rakel se apropie mai tare de el și îi strânse mâna. Și el i-o strânse pe a ei. Mai făceau așa din când în când.

„Totul va fi bine. Suntem împreună”.

— Sunt de acord cu tine, încuviință Tobias, chiar dacă, în realitate, nu se gândise prea mult dacă exista sau nu Dumnezeu.

La școală învățase că existau mulți dumnezei. În alte părți ale lumii, oamenii credeau în alte lucruri, dar nu îl prea interesa subiectul. Până acum, nu se gândise prea mult la asta.

— Dar, în ce poți să crezi dacă nu mai crezi în Dumnezeu? se întrebă Rakel.

— În Superman? glumi Tobias. Mai spunea astfel de lucruri când frățiorul lui era trist, ca să îl înveselească.

— În cine? spuse Rakel.

Ce-i drept, Rakel nu știa multe lucruri. Nu îi spuseseră despre ele.

— E un bărbat foarte puternic care poate zbura.

— Niciun bărbat nu poate zbura, nu-i așa? spuse Rakel mirată.

— Nu, nu are treabă cu zburatul, ci cu faptul că nu există în realitate, e un personaj dintr-o revistă de benzi desenate.

— Avem benzi desenate despre Iisus, îi explică Rakel și apoi tăcu preț de o clipă.

Lui Tobias îi părea rău de ea. Nu că el ar fi avut multe lucruri. Cei din clasa lui da, aveau o mulțime de lucruri: calculatoare, iPad-uri, iPhone-uri și aproape orice noutate, dar măcar el avea un televizor, benzi desenate și cărți. Rakel nu avea nimic din toate acestea.

— Când crezi că ne vor lăsa să ieșim? Cât a stat cineva cel mai mult aici?

— Nu știu sigur, răspunse Rakel. O fată pe nume Sara a stat închisă două săptămâni, cred, dar nu mai era aici când am venit eu.

— Ce-a făcut?

— Spuneau că a încercat să fugă.

— Ca tine?

— Da.

Deja se răcise în încăpere. Poate că se lăsase noaptea. Tobias apucă de capătul unei pături și și-o puse în jurul umerilor. Rakel se apropie mai tare de el și îl înveli cu pătura. Rămaseră o vreme așa, stând unul lângă celălalt, sub pătură, strângându-se tare de mână. Rakel își puse capul pe umărul lui și, după o vreme, Tobias o auzi respirând mai greu. Adormise deja. Tobias rămase nemișcat, ca să nu o trezească, și închise ochii. La scurt timp după aceea, dormea și el. Nu adânc, ca în patul lui, ci ca un pui de somn. Nici măcar nu își dăduse seama că dormea, când auzi un zgomot puternic. Tresări și văzu că trapa de sus se deschidea.

„În sfârșit”, gândi el când văzu lumina de la o lanternă iluminând scările.

Tobias Iversen o trezi pe fata cu pistrui frumoși și se ridică în picioare.

75.

Ploaia stătuse când Mia opri în fața casei de bătrâni din Høvikveien. Coborând din mașină văzu norii negri deplasându-se spre centru. Urcă scările.

Karen era la recepție când intră. În același loc în care se aflase și Malin Stoltz atunci când Mia descoperise diploma atârnată pe perete, obținută de

Veronica Bache la campionatul de canastă. Pentru Dumnezeu, ce toantă fusese! Nu înțelesese nimic. Nu mai funcționa cum trebuia, poate de aceea. Nici măcar nu își dăduse seama că ea era ținta lui Stoltz. Munch, da, dar alt Munch. Era vorba de Edvard Munch. De aceea lăsase cadavrele în castelul de pe Isegran. Mamele lui Munch. Și Mia Krüger lucrase la cazul din Hønefoss. Oare de aceea? Pentru că era femeie? Polițist și femeie. Ar fi trebuit să se descurce mai bine? Ar fi trebuit să o găsească pe fetița nou-născută pentru că era femeie? Nu mai reușea să gândească limpede. Vizita la cimitir îi storsese și ultimul strop de putere. Bunica ei era moartă. Tatăl ei era mort. Mama ei era moartă. Sigrid era moartă. Era complet singură. Mia se bucură că se terminase totul. Uneori, pe Hitra, se îndoise puțin dacă luase decizia corectă. Să se sinucidă. Să părăsească această lume. Oare ar fi trebuit să gândească altfel? Gata. Acum era sigură. Luase hotărârea corectă. Nu ar fi trebuit să plece de pe insulă. Văzu în mintea ei toate pastilele de pe masă, care o așteptau. Se simți entuziasmată.

„Vino, Mia, vino”.

Mai întâi trebuia să o găsească pe Marion. Trebuia să își strângă ultimele forțe și să o găsească pe micuța zâmbitoare, lumina ochilor lui Holger Munch, pe care toți ajunseseră să o iubească mult. Trebuia să o găsească pe Malin Stoltz. Se gândi rapid și la Munch, care primise o veste și dispăruse. Spera că era bine. Poate chiar o prinsese pe Malin. Poate că își găsise nepoata. Mia încercă să zâmbească. Nu voia să lase să se vadă ce rău se simțea de fapt.

— Bună, Karen.

— Bună, Mia.

— Îmi cer scuze. Îmi pare rău că am fost cam tăioasă la telefon, dar suntem îngropați până la gât în probleme de muncă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Karen îngrijorată.

„Îi place de Holger”, se gândi Mia. Era clar.

— Nimic, doar stresul dintotdeauna, minți Mia. Ai găsit cheia?

— Da, e aici, spuse Karen. Să îmi iau o haină pe mine.

Intră în camera din spate și se întoarse cu haina pe ea.

— E de mult timp aici?

— Nu știu, spuse Karen, apucând-o pe drumul de ieșire care ducea spre scările de la garaj. Am dus gunoiul azi-dimineață – de fapt, asta nu e treaba mea, știi?, dar, ei bine, trebuie să punem toți umărul în momente dificile – și atunci am văzut-o. Nu știu de cât timp e aici.

— Oare de ce nu și-a dus-o acasă? întrebă Mia.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse infirmiera coborând ușor spre garaj, în fața Miei.

„Calcă uşor. Ţine minte, Mia, uşor”.

Aşa îi spusese bunica ei pe patul de moarte. Mia nu se mai simţea deosebit de agilă. Karen era de o vârstă cu ea, poate chiar puţin mai mare, dar arăta mult mai bine. Mai tânără. Mai veselă. Nu avea niciun rid. Răspunderea nu o apăsase aşa de tare. Infirmieră într-o casă de bătrâni. Era altceva decât o poliţistă distrusă şi fără minte. Mia era epuizată. Se vedea în tot corpul ei. Încercase să reziste prea mult timp. Să fie Mia Rază de Lună. Singură pe lume. Dar vizita la cimitir o ajutase să înţeleagă. Nu avea sens să mai lupte. Încercă să se înveselească şi îi zâmbi infirmierei amabile. Munch şi Karen. Spera că avea să meargă. Că lucrurile aveau să meargă între ei. Munch o merita din plin.

— Aici e, spuse Karen zâmbind şi arătă spre Citroënul alb parcat într-un colţ. Uite cheile, spuse ea zâmbind în continuare.

Mia descuie maşina şi aruncă o privire înăuntru. La prima vedere, nu văzu nicio dovadă cum că s-ar fi aflat în maşina unei criminale în serie. Totul părea foarte normal. Un pahar de la McDonald’s. Un ziar. Mia se duse în spatele maşinii şi deschise portbagajul. Nici acolo nu văzu nimic anormal. Un triunghi reflectorizant. O pereche de ghete. La naiba, la ce se aşteptase? Ca Stoltz să lase vreo urmă de-a fetiţelor în maşină? Era prea isteaţă pentru asta. Cinică. Rece. Planificase totul ani de zile. Nu avea să lase indicii în maşină. Se dusese chiar şi la mormântul lui Sigrid. Mia se înfurie doar gândindu-se la asta. Simţi cum îi vibrează telefonul în buzunar. Fotografia lui Ludvig. În sfârşit se înveseli puţin. Se bucura că o nimerise. Un grup de sprijin pentru femei care nu puteau să aibă copii. Se bucura că, la urma urmei, contribuise şi ea cu ceva. Scoase telefonul din buzunar şi citi mesajul de la Ludvig. O fotografie. Un grup de sprijin din Hønefoss. „Întâlnire de Crăciun, 2005”. În total, şase femei zâmbitoare în faţa unui pom de Crăciun. O recunoscu imediat. Malin Stoltz. Nu avea ochii de culori diferite. Avea amândoi ochii albaştri. Lentile. Mia mări puţin fotografia. Malin Stoltz. I se părea aşa ciudat… Părea atât de normală… O fată obişnuită care voia să aibă copii, dar nu putea. Zâmbitoare, cu braţul în jurul femeii de lângă ea. Femeia de lângă ea. Mia mută puţin imaginea, ca să vadă mai bine.

„Ce naiba…?”

Se întoarse, dar era deja prea târziu. Femeia din fotografie. Femeia din spatele ei. Simţi cum vârful acului îi intră în gât. Se lovi cu ceafa de uşa din spate a maşinii, care era deschisă.

— Numără de la zece la unu, spuse Karen zâmbind. Aşa se zice. De la zece la unu şi vei adormi. Distractiv, nu-i aşa? Zece, nouă, opt…

Mia Krüger îşi pierdu cunoştinţa înainte să audă numărul şase.

PARTEA A ŞASEA

76.

Lui Anette Goli nu îi plăcea atmosfera din sala de şedinţe. Mikkelson venise ca să preia frâiele, voia să conducă el singur cazul, dar nu cunoştea îndeajuns de bine detaliile ca să inspire echipa şi ca să facă lucrurile să înainteze. Începu să se simtă destul de iritată. Trebuiau să înainteze chiar acum, rapid, cât mai curând. Nu aveau timp să îl aducă la zi pe Mikkelson cu toate lucrurile pe care nu le ştia. Şi unde era Mia? Doar tocmai ce vorbise cu ea. Şi de ce îşi închisese Munch telefonul? Poate pentru că avea să-l întâlnească pe criminal, dar de ce nu a lăsat mobilul pornit, ca să îl poată urmări? De ce nu voia să fie urmărit? Cântări toate argumentele în mintea ei şi nu îl auzi pe Kim.

— Trebuie să o faci acum? întrebă Mikkelson. Nu avem lucruri mai importante de făcut?

Kim oftă.

— Ba da, dar bănuiesc că există o legătură.

— Şi care ar fi aceea? întrebă Mikkelson.

Anette Goli trebui să-şi muşte limba ca să nu vorbească. După cum reieşea, Mikkelson nu era la curent.

— Tobias Iversen e băiatul care a găsit-o pe Johanne, răspunse Kim oftând. Şi acum a dispărut. Tocmai ce am vorbit cu profesoara lui: de o săptămână nu l-a mai văzut nimeni. I-a lăsat un bileţel fratelui lui în care îi spunea că se duce să spioneze o sectă în pădure.

— Ar putea fi o coincidenţă, zise Mikkelson.

Anette nu mai suportă.

— Şi ar putea fi ceva important, interveni ea tranşantă. Dacă e vorba de o sectă în pădurea din apropierea locului în care a fost găsită Johanne, mai mult ca sigur că merită să mergem să vedem ce se întâmplă. La urma urmei, avem de-a face cu o parohie care clar e implicată; nu ştim cum anume, dar sigur se întâmplă ceva ciudat.

Mikkelson se uită la ea şi se gândi puţin.

— Bine, spuse. Dar să nu te întinzi cu asta. Ţine-ţi telefonul pornit, în caz că avem nevoie de tine.

— De acord, spuse Kim.

Își duse mâna la frunte, a salut, și ieși din sală. Îi făcu cu ochiul lui Anette, ca să îi mulțumească pentru sprijin și apoi închise ușa după el. Ea zâmbi și îi făcu la rândul ei cu ochiul. Îi plăcea de Kim Kolsø. De fapt, îi plăcea de toți membrii echipei. Munch avea defectele lui, clar, dar știa cum să își aleagă oamenii. Nu mai lucrase niciodată cu un grup atât de unit și motivat. Chiar dacă poate că acum nu era deloc motivat, din nefericire. Poate că Mikkelson era un șef bun în Grønland, dar nu avea talent la investigat sau la condus echipe de anchetatori. Nu era dotat social pentru asta. Era mult prea insensibil. Echipa, care în mod normal era foarte inspirată, părea că își dorea să facă orice altceva decât să stea în sala de ședințe. Nu era de mirare. Aveau un milion de lucruri de făcut și timpul se scurgea. Nimeni nu văzuse nimic în apartamentul în care fuseseră Miriam și Marion. Marion dispăruse fără urmă. Se gândi la Munch. Poate că era acolo. Singur și fără sprijin, era foarte periculos, dar măcar era acolo. Pentru că trebuia să fie acolo, nu-i așa? Anette nu își imagina altceva.

— Deci, cum stăm cu dispariția lui Marion Munch? întrebă Mikkelson și chiar atunci sună mobilul lui Anette.

Mikkelson se uită la ea nervos.

— E din Grønland, spuse Anette. Trebuie să răspund.

Ieși din încăpere.

— Da?

— Bună, sunt Hilde Myhr. Auzi, e cineva aici care vrea să stea de vorbă cu tine.

— Cu mine, personal?

— Nu, cu oricare dintre voi. Am încercat să îi sun pe Munch și pe Mia, dar nu răspund.

„Mia nu răspunde? Oare pe unde umbla?”

— Sunt foarte ocupată, trebuie să fie foarte important.

— Da, e important, cred că da.

— Cine e?

— Malin Stoltz.

Anette aproape că scăpă telefonul din mână.

— Ce-ai spus?

— Malin Stoltz e aici.

Anette rămase atât de surprinsă, încât uită cu totul să răspundă, închise și intră în fugă în sala de ședințe.

— Am găsit-o pe Stoltz! strigă ea.

— Ce? spuse Mikkelson. Cum de…

— E în Grønland. Curry, vii cu mine.

— La ordinele dumneavoastră, spuse Curry și își luă imediat haina

77.

Holger Munch se ridică în pat. Avea impresia că o să-i explodeze capul și avea gura foarte uscată. Privi confuz în jur. Camera era clinic de curată. Părea a fi un spital. „Casa de bătrâni”. Încă era în casa de bătrâni din Høvikveien.

„Ce naiba?”

Se ridică rapid, dar trebui să se așeze la loc. Se învârtea camera cu el. Fereastra. Era întuneric afară. Era noapte. Dormise toată ziua. Într-un pat de la casa de bătrâni din Høvikveien, cu hainele pe el. Se căută în buzunare, dar nu găsi mobilul pe nicăieri. Fir-ar! Ce naiba se întâmpla? Unde era Karen? Nu trebuia să îl trezească? Încercă să se ridice din nou și de data aceasta reuși. Se duse cu pași tremurânzi spre ușă și încercă să o deschidă, dar nu reuși. Era închisă cu cheia, pe din afară. Pipăi după încuietoare pe partea lui de ușă, dar nu era niciuna. Cineva îl încuiase acolo. „Ce grozăvie!” Holger Munch simți cum începe să intre în panică pe măsură ce își dădea seama ce se întâmplase.

„La naiba!”

Lovi în ușă cu mâna lui grea și strigă nervos:

— Alo!

Începu să lovească cu disperare în ușă, în timp ce încerca să gândească limpede.

— E cineva acolo?

Își vârî din nou mâinile în buzunar. Și în cele de la trenci, și în cele de la pantaloni. Se întoarse împleticindu-se spre pat și începu să caute printre așternuturi. Nici urmă de telefon pe nicăieri.

Ușa se deschise în spatele lui și o infirmieră pe care Holger nu o cunoștea își vârî capul prin ușă. Îl privi speriată.

— Cine sunteți? Și ce căutați aici?

— Munch, de la poliția din Oslo, Departamentul de Omucideri, răspunse Munch cu voce răgușită și își făcu loc să treacă. Ai văzut-o pe Karen?

— Karen? spuse infirmiera speriată. A ieșit din tură, de ce?

— Trebuie să folosesc telefonul, spuse Munch și se împletici spre recepție.

— Nu, ascultați, nu se poate…

— Sunt Munch, de la poliție. Mama locuiește aici, explică Munch și ridică receptorul.

Rămase cu receptorul în mână, ușor încurcat. La naiba cu tehnologia modernă, nu își mai amintea niciun număr. Formă numărul de la informații

telefonice şi ceru să îi facă legătura cu comisariatul din Grønland. În sfârşit cineva îi răspunse şi ceru să fie transferat la Unitatea de Operaţiuni Speciale. Îi răspunse Ludvig:

— Ludvig Grønlie la telefon.

— Sunt Munch.

— La naiba, Munch, pe unde-ai umblat?

— Nu am timp de explicaţii, Ludvig. Mia e acolo?

— Da' de unde, nu e.

— Cum adică nu e? Pe unde e?

— Aici nu e, repetă Ludvig.

— Fir-ar să fie, spuse Munch. Gabriel e?

— Munch… îl întrerupse Ludvig.

— Dă-mi-l pe Gabriel, trebuie să poată localiza mobilul Miei. Dă-mi-l la telefon.

— Munch… insistă Ludvig.

— La naiba, Ludvig, dă-mi-l pe Gabriel.

— Nepoata ta a dispărut, îi spuse Ludvig la celălalt capăt al liniei.

Munch înmărmuri.

— Marion a dispărut, repetă Ludvig. A răpit-o cineva din apartament. Dar va fi totul bine, o avem pe Stoltz. S-a predat singură. M-ai auzit? O avem pe Malin Stoltz. Anette şi Curry o interoghează chiar acum. Va fi totul bine.

Munch se trezi încetul cu încetul. Ca un urs care iese din hibernare.

— Nu e ea, afirmă el.

— Ce vrei să spui?

Totul se învârtea în jurul lui.

— Trimite o maşină după mine.

— Bine, dar…

— Trimite o maşină! strigă el în receptor.

— Bine, dar unde eşti? răspunse Ludvig pe acelaşi ton.

— Îmi pare rău, îşi ceru Munch scuze, care simţea că tremură din toţi rărunchii. La casa de bătrâni din Høvikveien. Trimite o maşină, Ludvig. Nu pot conduce. Trimite-mi o maşină.

Închise şi ieşi poticnindu-se în întunericul de afară.

78.

În sala de interogatoriu modernă de la subsolul comisariatului din Grønland era o atmosferă încordată şi uşurată în acelaşi timp. O căutau de

atâta timp… Mai întâi fusese o persoană fără chip, un criminal în serie necunoscut, și după aceea devenise o femeie cu ochi de culori diferite care locuia într-un apartament acoperit de oglinzi. Și acum era aici. La doar un metru distanță. Anette o privi cu viclenie, în timp ce Curry mai umplea un pahar cu apă. Malin Stoltz. Anette nu știa prea bine la ce se așteptase, dar probabil că nu la asta. Era foarte slabă și firavă. Părul negru și lung îi atârna peste fața palidă. Avea degete subțiri, care abia de reușeau să țină paharul de apă când îl ducea la buzele-i uscate.

— Mulțumesc, spuse Malin Stoltz cu grijă și plecă din nou capul.

Lui Anette aproape că îi era milă de ea.

— Ai dreptul să fie prezent un avocat, ești conștientă de asta? întrebă Curry și se așeză din nou.

Malin Stoltz încuviință ușor din cap.

— Nu am nevoie, declară ea slab.

— S-ar putea să fie util, insistă Anette.

Malin Stoltz își ridică privirea spre ea. Un ochi căprui și celălalt albastru, care parcă își pierduseră cheful de viață.

— Nu am nevoie, repetă Malin Stoltz și își trecu mâna subțire prin părul negru. Vă voi povesti tot ce știu.

— Suspecta decide să nu își folosească dreptul la asistență juridică, spuse Curry către microfonul de pe masă.

— Ești sigură? insistă Anette din nou.

Malin Stoltz încuviință din nou din cap, la fel de prudentă ca prima dată.

Era atât de fragilă… Lui Anette nu îi venea să creadă. Era aproape transparentă, ca de sticlă. Anette avu impresia că, dacă vorbea prea tare sau pocnea din degete, avea să se spargă în bucăți.

— Vă voi povesti tot ce știu, continuă Stoltz. Dar vreau să sunați pe cineva.

— Pe cine, mai exact? întrebă Curry tăios.

Anette îi făcu semn să se calmeze. Nu avea de ce să se poarte agresiv. Malin Stoltz era deja frântă.

— Sunt bolnavă, explică Malin. Am o boală. Vreau să îl sunați pe medicul meu, se poate?

Malin o privi din nou, de data aceasta cu ochi rugători.

— Bineînțeles, răspunse Anette. Ce număr are?

— Îl știu pe de rost, spuse Malin.

Curry îi împinse un carnețel și un creion peste masă. Îi sună telefonul o dată. Curry citi mesajul primit în timp ce Malin nota numărul de telefon în carnețel. Ridică din sprâncene și îi împinse mobilul lui Anette, peste masă. Mesajul era de la Ludvig.

Anette zâmbi și îi înapoie telefonul. Munch se întorsese. „În sfârșit”. Anette luă carnețelul de la Malin Stoltz și i-l dădu lui Curry.

— Îl suni tu?

Curry încuviință din cap și ieși din încăpere.

— Mai vrei apă? întrebă Anette când rămaseră singure în încăpere.

— Nu, mulțumesc, spuse Stoltz slab și plecă din nou capul.

— De ce boală suferi?

— Nu reușesc să își dea seama, răspunse Malin. Dar e ceva la cap. Nu sunt sănătoasă la cap. Uneori nici măcar nu știu cine sunt. Dar nu au reușit să își dea seama ce se întâmplă cu mine.

— Unde e Marion Munch? întrebă Anette.

— Cine?

Malin Stoltz o privi întrebătoare.

— Marion Munch. Ai răpit-o din apartament, nu-i așa? Unde o ții?

— Pe cine? întrebă Stoltz din nou. Acum părea de-a dreptul năucită.

— Știi de ce ești aici, nu-i așa?

— Da, spuse Malin și încuviință din cap.

— De ce?

— Pentru că i-am înșelat pe bătrâni, explică Malin cu voce slabă.

De data aceasta, Anette fu cea mirată.

— Ce vrei să spui?

Malin se uită la ea.

— I-am păcălit pe bătrâni. Nu voiam. S-a întâmplat pur și simplu. Eu și Karen. Aveam nevoie de bani. Eu voiam să adopt un copil. Nu e chiar așa ușor când ești singură și deloc sănătoasă. Știi cât de scump și de dificil e să adopți un copil?

Anette habar nu avea despre ce vorbea.

— Acum ești bolnavă, Malin?

— Ce? Dacă sunt cum?

Malin Stoltz se ridică brusc și se uită în jur.

— Ești Malin acum sau ești altă persoană?

— Nu mă cheamă Malin, spuse Stoltz.

— Și cum te cheamă atunci?

— Mă cheamă Maiken Storberget, spuse Malin Stoltz.

— Deci, de ce îți spui Malin?

— A fost ideea lui Karen, îi explică femeia cea slabă.

Maiken Storberget. Anette era de-a dreptul uluită, dar nu lăsă să se observe. Curry reveni în încăpere.

— Tocmai ce-am vorbit cu medicul tău. M-a rugat să te salut și să îți spun că vine încoace.

Renunțase complet la atitudinea agresivă. Nu avea de ce să se poarte agresiv. La cum se comporta femeia din fața ei, Anette începea să se îndoiască de faptul că Malin Stoltz ar fi fost persoana pe care o căutau. Doar dacă nu era expertă în arta minciunii, ceea ce ar fi fost foarte probabil. Ea însăși spusese că suferea de o boală. Că uneori nu era ea însăși. Dar Anette văzuse mulți mincinoși de-a lungul anilor, și, dacă Malin Stoltz se număra printre ei, atunci era chiar bună. Anette opri reportofonul și se scuză pentru o clipă. Îl scoase pe Curry pe coridor și o lăsă pe Malin Stoltz singură în sala de interogatoriu.

— Ce ți-a spus medicul?

— Ne-a spus adevărul, îi explică Curry. A tot intrat și ieșit din instituții medicale de când era mică. Asta în cazul în care persoana cu care am vorbit chiar e medic. Cazul ăsta e atât de ciudat, că deja nu mai cred nimic.

— Ți-a spus ce are?

— Nu, e secret medical, dar mi-a confirmat că sigur e bolnavă cu capul.

— Curry…

— Că suferă de o boală mintală. La naiba, Anette, femeia aia a omorât patru fetițe și eu trebuie să am grijă cum vorbesc?

— Verifică-l puțin pe medic. Vezi dacă are licență. Și pune pe cineva să verifice numele Maiken Storberget în arhivele noastre.

— Cine e?

Anette făcu semn din cap spre sala de interogatoriu.

— Stoltz?

— Așa zice ea. Verifică chiar acum, bine?

— Bine, spuse Curry.

Anette se întoarse în încăpere și porni reportofonul.

— Astăzi este vineri, 4 mai 2012, ora 22.40. Procurorul Anette Goli o interoghează pe Malin Stoltz.

— Maiken Storberget, o corectă Stoltz, dar brusc nu mai părea chiar așa de sigură de asta.

— Cum vrei să îți spun acum? întrebă Anette cu amabilitate.

— Cred că Maiken, răspunse Malin.

— Maiken, atunci. Mai vrei apă, Maiken?

— Nu, mulțumesc, mi-e bine.

— Știi de ce te afli aici, Maiken?

— Da, pentru că eu și Karen îi înșelăm pe bătrâni. Îmi pare rău.

— Nu de aceea te afli aici, Maiken.

— Nu?

Fosta Malin Stoltz, care acum era Maiken Storberget, o privi mirată.

— Ești sigură că nu vrei un avocat?

— Da, sunt sigură, dar de ce mă aflu aici?

— Ești suspectă de uciderea a patru fetițe de șase ani, și, în plus, pentru dispariția lui Marion Munch, tot de șase ani.

— Oh… Nu, nu, nu, nu.

Maiken se ridică brusc de pe scaun și îndreptă un deget spre Anette.

— Nu, nu, nu… Oh, nu, nu.

— Te rog să te așezi, Maiken.

— Oh, nu, nu… Nu, nu, tu știi că nu, știi că nu am nimic a face cu asta. Oh, nu. Nu, nu, nu.

Lui Anette îi părea rău că acceptase să îi scoată cătușele. I se părea că Maiken Storberget ar fi putut începe să se rănească singură din clipă în clipă.

— Te poți așeza, Maiken?

— Nu am nimic de-a face cu asta.

— Te poți așeza, Maiken?

— Cu asta nu. Oh, nu, nu, nu. Știi că nu. Nu am fost eu.

— Dacă te așezi, te voi asculta, de acord? spuse Anette pe un ton cât mai amabil cu putință, dar cu degetele aproape de butonul de sub masă. Ar fi preferat ca paznicii să intre doar dacă era absolut necesar.

Maiken Storberget o privi pentru o clipă și hotărî să se așeze din nou.

— Maiken…

— Da?

— Să uităm puțin ce ți-am zis mai înainte, bine?

— Bine, repetă Maiken, ștergându-și o lacrimă.

— Mai povestește-mi despre ce îmi ziceai mai devreme.

— Despre bătrâni? întrebă Maiken și se ridică în șezut.

— Despre ce bătrâni e vorba?

— Cei de la casa de bătrâni, spuse Maiken cu voce slabă. Am cunoscut-o pe Karen în Hønefoss. Într-un grup de sprijin pentru femei care nu pot avea copii. Ne-am cunoscut. Ei i-a venit ideea, spunea că știe ea pe cineva.

— Pe cine?

— Pe un pastor. Nu a fost pastor de la bun început, înainte era vânzător de mașini, cred, dar s-a făcut pastor și fura bani de la oamenii aflați pe moarte.

— Te referi la moștenirile lor?

Mia își informase echipa despre cei din parohie care încercaseră să o înșele pe mama lui Munch ca să le lase lor moștenirea ei.

Maiken Storberget încuviință din cap.

— Ne dădeau bani în schimbul numelor de persoane care…

— Persoane care…?

Maiken ezită.

— Ştii tu, bătrâni pe care am fi reuşit să îi convingem să creadă în rai.

Era evident că îi era ruşine. Îşi tot frângea mereu mâinile în poală.

— Şi cât a durat asta?

— Oh, mult, mult timp. Am înşelat multă lume.

Se deschise uşa şi Curry intră în încăpere. Anette apăsă pe butonul reportofonului.

— Este ora 22.57. Anchetatorul Jon Larsen tocmai a intrat în sala de interogatoriu. Interogatoriul lui Malin Stoltz – Maiken Storberget continuă.

Se uită la Curry, care încuviinţă din cap.

— E totul bine, informă el pe scurt.

— Deci, cine e Karen? întrebă Anette.

— Nu o cunoaşteţi pe Karen? se miră Maiken.

— Pe care Karen? interveni Curry.

— Nu, nu o cunoaştem pe Karen, răspunse Anette.

— Dar eu o cunosc pe Karen, spuse Munch, care apăruse de nicăieri în încăpere.

Anette nici măcar nu auzise uşa deschizându-se.

— Este ora 22.59. Holger Munch, şeful Unităţii de Operaţiuni Speciale, tocmai a intrat în sala de interogatoriu, spuse Anette către microfon.

— Unde e Karen? întrebă Munch şi se aşeză pe marginea mesei.

Maiken Storberget părea şi mai ruşinată acum că venise Munch. Se cunoşteau. Şi Maiken făcuse parte din încercarea de a lăsa familia Munch fără moştenire.

— Îmi pare rău, Holger, murmură Maiken şi îşi privi mâinile. Voiam doar să am un bebeluş. De ce nu pot să am un bebeluş, dacă toată lumea poate?

— E în regulă, Malin, o linişti Munch, punându-şi mâna pe umărul ei. Trebuie să ştiu doar unde e Karen.

— Maiken, îl corectă Anette.

— Poftim? întrebă Munch întorcându-se spre ea.

Anette îşi mai văzuse şeful obosit şi cu alte ocazii, dar niciodată atât de obosit. Abia de reuşea să o privească. Dacă nu ar fi ştiut că nu pune gura pe alcool, ar fi crezut că era băut.

— Maiken Storberget, spuse Curry şi îi făcu semn cu capul lui Munch, să se liniştească.

— Maiken? în regulă, Maiken, spuse Munch. Unde e Karen?

— Oh, nu, nu, spuse Maiken şi începu să se legene în scaun.

— Munch… interveni Anette, dar acesta nu vru să o asculte.

— Trebuie să ştiu unde e Karen, pricepi? Trebuie să ştiu unde e, acum!

Munch se aplecă în faţă şi o prinse pe femeia slabă de umăr. Maiken Storberget reacţionă instinctiv şi îşi ascunse faţa cu mâinile.

— Nu, nu, nu.

— Munch! repetă Anette pe un ton sever.

— Unde e Karen? strigă Munch scuturând-o pe femeia slabă.

— Munch! strigă la rândul ei Anette.

— Unde e Karen?

Munch o strângea de umeri şi o scutura cu forţă. Anette fu pe punctul de-a se ridica, dar Curry i-o luă înainte. Poliţistul cel solid îl cuprinse pe Munch cu braţele şi îl duse pe coridor.

— Eşti bine, Maiken? întrebă Anette după ce rămaseră din nou singure în sala de interogatoriu.

Femeia slabă îşi ridică privirea şi se uită la ea speriată, încuviinţând încet din cap.

— Ies să vorbesc cu ei, şi mă întorc imediat, bine?

Maiken Storberget încuviinţă din nou din cap.

— Şi ştii ce?

Maiken o privi.

— Ce?

— Va fi totul bine. Eu te cred, da?

Maiken îşi şterse o lacrimă şi încuviinţă uşor din cap.

— Îţi mulţumesc.

Anette zâmbi, îi puse o mână pe umăr şi ieşi din încăpere.

— Ce naiba-i cu tine, Munch? Curry era pe coridor, ţinându-l în continuare bine pe Munch.

— Iartă-mă, se bâlbâi Munch. Marion e la ea. La Karen. Fetiţa mea e la ea. Marion e la ea.

— Calmează-te, îi ceru Curry.

— Du-o pe Maiken într-o celulă, spuse Anette pe un ton liniştit. Mă ocup eu de Holger.

Curry încuviinţă din cap şi dădu reticent drumul trenciului de un maro-deschis. Se întoarse în sala de interogatoriu şi îi lăsă pe ceilalţi doi pe coridor.

— Eşti bine, Holger? întrebă Anette şi îşi puse mâna pe umărul şefului ei.

— Fetiţa mea e la ea, repetă Munch.

— Cine e Karen? întrebă Anette pe un ton liniştit.

— Lucrează la casa de bătrâni, mârâi Munch. Fetiţa mea e la ea, Anette. Fetiţa mea.

— O vom găsi, îl asigură Anette şi chiar atunci îi sună mobilul.

— Anette la telefon.

— Dă-mi-l pe Holger, îi ceru Gabriel Mørk respirând greoi la celălalt capăt al liniei.

Anette îi dădu telefonul lui Munch.

— Da?

Munch ascultă și închise aproape instantaneu.

— Filmulețul lui Kiese. Avem coordonatele GPS. Ia-l pe Curry, bine?

Agentul durduliu o luă la fugă pe coridor fără să mai aștepte vreun răspuns.

79.

Mia Krüger credea că zgomotele care o treziseră erau de la pescăruși. Se întorsese pe insula ei. În casa pe care o cumpărase ca să fie singură. Ca să evite lumea. Ca să se evite pe sine însăși. Luase medicamente de capul ei, intenționat, aproape până murise. Marea. Aerul. Pescărușii. Calmul. Avea să se ducă la Sigrid. E prea greu să fii singură. Când toți cei din familia ta au dispărut. Morți. E prea greu să nu ai pe nimeni care să te înțeleagă. Sigrid o înțelesese mereu. Sigrid cea bună, frumoasă și minunată. Mia nici măcar nu trebuia să spună ceva. „Te înțeleg. Mia". Nici măcar nu trebuia să deschidă gură. Ochi plini de bunătate și căldură pe sub părul ei blond.

Acum era singură. Nu se simțea în siguranță. Nu era liniștită. Singură în casa ei cu pescăruși. Mia Krüger, dură, inteligentă și deosebită. „Mia Rază de Lună", indianca având ochi albaștri strălucitori, una dintre cele mai bune investigatoare de Omucideri din țară. Transformată într-un monstru sufocat pe o insulă pustie.

Mia își simți gura uscată. Încercă să deschidă ochii, dar totul se mișca foarte încet. Trecea cu încetinitorul de la vis la realitate, cu muzică pe fundal. Un radio. Muzica se opri. Încercă din nou să deschidă ochii, dar pleoapele îi erau blocate. Nu doar pleoapele, ci tot corpul ei; nu se putea mișca. Mia se întoarse încet la visul ei. Cafeaua era în curs de preparare, se auzea zgomotul de la cafetiera din bucătăria casei de pe Hitra.

— Bună ziua, Mia.

Mia Krüger deschise ochii și o văzu pe Karen Nylund în fața ei. Femeia blondă zâmbi și îi arătă o sticlă cu apă.

— Vrei puțină apă? Probabil că ți-e foarte sete, nu-i așa?

Brusc, Mia își aminti totul și se răsuci din instinct, încercând să se elibereze. Avea ceva lipit pe gură. Mâinile îi erau lipite cu bandă de un scaun.

Picioarele. Şi picioarele. Mişcările îi erau instinctive, fără să mai treacă prin creier, generate direct de corp. O panică musculară care nu o ajuta cu nimic. Reuşi să îşi mişte doar capul.

— Ce simpatică eşti! spuse Karen zâmbind, fluturându-i în acelaşi timp sticla cu apă prin faţă. Vei continua aşa multă vreme? E foarte amuzant să te privesc. Continuă, dacă vrei.

Preţ de o clipă, Mia simţi cum intră în panică, dar reuşi să se liniştească. Îşi înăbuşi teama. Respiră adânc, din abdomen, şi se uită în jur. Cu o privire de poliţistă. Era într-o casă mică. Sau o cabană. Ba nu, o casă. Tocurile ferestrelor erau pictate în alb. Erau vechi. Pe câmp. Erau pe câmp. Pe sticlă era lipită o peliculă de plastic. Se vedea afară, dar nu şi înăuntru. Căldură şi trosnituri în spatele ei. Un cuptor, ba nu, după zgomot, probabil un şemineu. O canapea. O masă. Din anii ’70. Un covor pe jos. Cu mai multe culori. O uşă la stânga. Un frigider vechi. O bucătărie. Altă uşă. Întredeschisă. Un coridor. O pereche de ghete murdare. O jachetă tricotată. O haină de ploaie.

— Ce casă frumoasă, nu-i aşa? spuse Karen şi aşeză sticla pe podea. Vrei să îţi arăt spre fiecare lucru şi să îţi povestesc ce e?

Mia încercă să spună ceva, dar reuşi să scoată doar un sunet gutural. Avea bandă adezivă la gură. Scoase limba printre buze, simţi gustul de lipici.

— Dacă vrei, îţi dau să bei, dar nu ai voie să ţipi, o avertiză Karen. Suntem departe de orice altă casă, aşa că nu te va auzi nimeni, dar nu vreau să o trezeşti pe fetiţă.

Era un televizor în faţa ei. Nu, nu un televizor. Un ecran. Conectat la un calculator. O tastatură. Un mouse.

Karen porni ecranul.

— Uite, doarme. Trebuie să facem linişte. Şşşt. Karen Nylund zâmbi şi îşi duse arătătorul la buze.

Ecranul se porni treptat şi afişă imaginea unei fetiţe adormite. Marion. Într-o cameră albă de undeva. Perspectiva era de sus. O cameră web amplasată într-un colţ, aproape de tavan.

— E frumoasă, nu-i aşa? spuse Karen zâmbind. Infirmiera se aşeză pe masă şi mângâie cu grijă ecranul. Fetiţa nu trebuie trezită când doarme.

Karen făcu un pas în faţă şi îi smulse Miei banda adezivă de la gură. Mia trase adânc aer în piept şi tuşi. Se simţea rău. Injecţia în gât. Îi venea să vomite.

— Bun, bea puţin, spuse Karen şi îi vârî sticla între buze.

Mia trase câtă apă putu, iar restul se scurse pe bărbia ei şi pe pulover, ajungându-i până pe picioare, udându-le.

— Bravo, o felicită Karen şi o şterse la colţurile gurii şi pe bărbie cu dosul palmei.

— Ce i-ai făcut? se bâlbâi Mia. Vocea i se părea ciudată şi oxidată.

— Ce tot spui acolo, femeie? răspunse Karen zâmbind. Nu i-am făcut absolut nimic. O voi ucide, clar, dar nu îi voi face nimic.

— Să te ia naiba, spuse Mia, apoi îşi drese glasul şi scuipă.

Karen sări în spate şi reuşi să evite scuipatul.

— Haide, Mia. Vrei să îţi pun înapoi banda sau o să ne purtăm frumos?

Mia simţi cum furia pune stăpânire pe ea, dar reuşi să se liniştească în ultima clipă.

— Mă voi purta frumos, promise ea încet. Iartă-mă.

— Aşa îmi place, spuse Karen zâmbind şi se aşeză la loc.

— De ce eu? întrebă Mia.

— Măi, măi, direct la subiect, eh? E prea plictisitor pentru mine, femeie. Ce-ar fi să ne jucăm puţin înainte? Îmi plac ouăle. E amuzant, nu ţi se pare? Ţie nu îţi place să te joci, Mia? Mia Rază de Lună, ce nume drăguţ! O micuţă indiancă ţinută prizonieră. Foarte potrivit, nu ţi se pare?

Mia nu răspunse. Închise ochii şi îşi lăsă bărbia să îi cadă în piept. Karen se ridică şi se apropie de ea.

— Mia? Mia? Nu poţi dormi acum, Mia, trebuie să ne jucăm.

Mia deschise din nou ochii şi o scuipă drept în faţă pe Karen.

Femeia blondă nu se aşteptase la asta, aşa că îşi schimbă dispoziţia într-o fracţiune de secundă. Nu mai zâmbea. Ochii îi sclipeau.

— Târfo!

Karen Nylund ridică mâna şi o lovi pe Mia peste faţă. Fu o lovitură puternică. Mia îşi dădu capul pe spate şi îşi pierdu cunoştinţa preţ de o clipă. I se închiseră ochii.

Când îi deschise din nou, Karen zâmbea din nou grotesc.

— Vrei tartă? întrebă Karen înclinându-şi capul. Am făcut-o special pentru tine.

— Cine naiba eşti?

— Nu trebuie să vorbeşti urât, spuse Karen. Nu ai de ce. E o regulă. Rămâne aşa? Introducem această regulă în joc?

Mia se linişti şi încuviinţă din cap. Se uită din nou în jurul ei. Cu ochi de poliţistă. Era ţinută prizonieră. Într-un loc departe de alte case. Era prinsă în capcană. Trebuia să se elibereze vorbind. Era singura cale. Să intre în joc.

— E o regulă bună, spuse Mia încet, încercând să zâmbească.

— Bun! exclamă Karen, bătând din palme. Cine începe? Încep eu?

Mia încuviinţă din cap.

— Am crescut în casa aceasta, explică Karen. Cu mama mea, sora mea şi bărbatul al cărui nume nu îl pomenim.

— Tatăl tău? întrebă Mia.

— Cel pe care nu îl pomenim, accentuă Karen zâmbind și se așeză din nou pe masă. E rândul tău.

— Am crescut în Åsgårdstrand, explică Mia. Cu sora mea, mama mea și tatăl meu. Locuiam într-o casă albă, nu foarte departe de casa lui Edvard Munch. Bunica locuia alături.

— Mă plictiseşti, spuse Karen. Nu eşti deloc distractivă. Ştiam toate astea deja. Povestește-mi ceva nou, ceva ce nu știu. Vrei să îți povestesc eu ceva?

Mia încuviință din nou din cap.

— Mama mea lucra în spitalul din Hamar. O însoțeam la lucru. Îmi arăta totul. Avea cel mai moale păr din lume. Mă lăsa să o pieptăn. Sora mea era prea mică, așa că putea doar să ne privească. Într-o zi, mama nu s-a mai întors de la lucru. Am știut foarte bine ce s-a întâmplat, dar poliția nu a făcut nimic. Nu ți se pare puțin ciudat să locuiești într-o țară în care poliția nu face nimic?

Karen zâmbi și își dădu părul după ureche. Își ridică gânditoare privirea spre tavan.

Spitalul din Hamar. Erau aproape de Hamar. Tatăl ei o ucisese pe mama ei. Poliția nu făcuse nimic. De aceea îi ura pe polițiști.

— Se pot pune întrebări? zise Mia.

— Se poate face orice, îi răspunse Karen. În jocul acesta, orice e permis!

— Mai puțin să vorbim urât, punctă Mia și mai zâmbi o dată. Spera să pară sinceră.

— Exact, spuse Karen chicotind. Nu ne plac.

— Ce nume i-ai pus? întrebă Mia.

— Cui?

— Fetiței din maternitate.

Karen nu mai zâmbea.

— Margrete, răspunse ea.

— Ce nume frumos! comentă Mia.

— Da, nu-i așa?

— Da, foarte frumos. Asta a fost camera ei? Arătă cu capul spre ecran.

— Da, îi confirmă Karen, tristă. Bine, nu era atât de frumoasă pe atunci. Dar am renovat-o. Cea dinainte mi se părea atât de tristă…

— Ce-a pățit?

— Oh, nu. E rândul meu, e rândul meu.

Mia își luă privirea de la ecran. Nu suporta să îl vadă. Marion era întinsă pe pat și purta o rochiță de păpuși cu dantelă.

— A sângerat pe dinăuntru, spuse Karen zâmbind.

— Cine?

— Bărbatul pe care nu îl pomenim. I-am pus otravă de șobolani în

mâncare. Eu trebuia să gătesc. Pentru toţi trei, după ce poliţia a spus că mama a plecat de bunăvoie. A fost foarte distractiv de privit. Când a murit. Ne-am uitat împreună, eu şi sora mea. A sângerat pe gură, prin toate părţile. A fost foarte frumos. Mi s-a părut aproape solemn. Aproape ca de Crăciun.

— Unde l-aţi îngropat? întrebă Mia, încercând să nu se uite la monitor.

„Concentrează-te, Mia, concentrează-te”.

— Chiar în spatele grădinii, explică Karen. Un loc foarte potrivit pentru porcul ăla puturos. Sigur nu vrei o bucată de tartă?

— Poate mai târziu, spuse Mia zâmbind.

— E foarte bună, afirmă Karen şi pică puţin pe gânduri.

— Şi Malin Stoltz?

— Adică Maiken?

— Cea cu ochii de culori diferite. Nu o cheamă Malin?

— Maiken, o corectă Karen. Biata de Maiken. E nebună de legat, ştiai? Dar am câştigat mulţi bani împreună.

Treptat, Mia îşi dădu seama de ceea ce se întâmplase. De cum se potriveau toate piesele.

— Cu parohia?

Karen Nylund zâmbi şi aplaudă.

— Eşti foarte isteaţă, Mia. Foarte isteaţă. Nu ştii ce uşor e să îi convingi pe bătrânii muribunzi că trebuie să îşi doneze imediat toţi banii lui Iisus. Zâmbi uşor. Le dădeam şaizeci la sută, iar noi rămâneam cu patruzeci la sută. Un târg rezonabil, aş zice eu. Sunt muuulţi bani, Mia. Ştii cât de mulţi?

— Nu, răspunse Mia.

— Mulţi, repetă Karen şi îi făcu cu ochiul. Eu nu locuiesc aici, ca să zic aşa.

— Dar nu ştia nimic despre Margrete sau despre celelalte fetiţe?

— Nu, nu, spuse Karen zâmbind. Maiken e nebună rău, nu încape îndoială, dar e prea moale pentru astfel de lucruri. Ce-i drept, m-am putut folosi de prietenul ei tont, Roger Bakken, măcar atât. Nu se putea hotărî dacă era bărbat sau femeie, ceea ce, la drept vorbind, era distractiv, pentru că oamenii ca el sunt mereu atât de slabi, atât de uşor de înşelat…

— Măi să fie, chiar că e un plan pe cinste. Să colaborezi cu parohia. Foarte inteligent, toţi ies în câştig.

— Nu-i aşa? spuse Karen mândră.

— Deci, ce-a păţit? întrebă Mia din nou.

— Cine?

— Margrete. Bebeluşul.

Karen tăcu puţin din gură, apoi răspunse.

— M-a lovit o maşină. Mi-a fracturat un picior şi ambele braţe, spuse ea strângând buzele. Am rămas o vreme internată în spital.

— Prea mult?

Karen încuviință tăcută din cap.

— Nici n-aş putea să le-o reproşez, continuă ea, din nou zâmbitoare. Mă refer la bătrâni, la cei care îşi donează banii. Sunt singuri. Trupul nu le mai funcţionează. Îşi revizuiesc viaţa, căindu-se. Toţi se căiesc mult, Mia… Am văzut cu ochii mei. I-am auzit vorbind. Se gândesc la tot ce ar fi schimbat. Ar fi trebuit să se îngrijească mai mult de cei din jurul lor. Nu ar fi trebuit să se gândească atât de mult la ei înşişi. Ar fi trebuit să călătorească mai mult, să se joace mai mult, să exploreze mai mult. Toţi sunt morţi de frică. Li se vede teama în ochi, e ceva exagerat, Mia, ar trebui să îi vezi. Îşi dau seama că au făcut-o de oaie. Intră în panică. Vor o altă ocazie. Vor să îşi cumpere o ultimă posibilitate. Nu li se poate reproşa nimic. Cum te-ai simţi dacă ai şti că urmează să mori, Mia?

— Mă vei ucide? întrebă Mia.

Karen o privi mirată.

— Da, normal. De ce mă întrebi asta?

— De ce eu?

— Încă nu ţi-ai dat seama? Credeam că eşti foarte inteligentă.

— Nu, încă nu mi-am dat seama, răspunse Mia încet.

— Aşa e, nu te-ai prins, pentru că sunt mai isteaţă ca tine. Karen zâmbi triumfătoare şi mai aplaudă o dată copilăreşte. Am ucis un câine, ştiai? Pentru ca fetiţele să aibă cu ce să se joace. Nu-i aşa că e bună asta?

— Nu ştiam, murmură Mia.

— Pentru că eşti toantă, conchise Karen Nylund zâmbind.

— Da, eşti mai isteaţă decât mine.

— Chiar sunt.

— Atunci spune-mi de ce mă vei ucide.

— Nu ştii? Chiar nu ştii? spuse femeia blondă dispreţuitor.

— Nu.

— Să îţi spun?

— Da.

— Pentru că mi-ai ucis sora, o lămuri Karen şi se duse în bucătărie.

80.

Liv-Hege Nylund mirosise pentru prima dată aurolac la treisprezece ani, pe o străduţă din Hamar. Se lăsase de şcoală de ceva vreme, pentru că nu îi plăcea acolo, nici materiile, nici oamenii. Oricum, nu îi păsa nimănui pe unde

umbla ea. Când era mică, sora ei, Karen, care era cu zece ani mai mare, avusese mereu grijă de ea în casa lor micuță din Tangen, departe de lume. Tatăl ei fusese un tiran. Abuzurile fizice și psihice le marcaseră zi de zi pe cele două surori și pe mama lor, care, într-un final, dispăruse de pe fața pământului. Micuța Liv-Hege văzuse lucruri pe care nici mintea, nici corpul ei nu le puteau îndura. Punga cu aurolac fusese un mod minunat de a evada din realitate. Când fusese Karen cu ea, îi fusese mai ușor. Să meargă la școală. Să aibă grijă de ea însăși. Să spere că totul avea să se sfârșească cu bine. Dar Karen devenise foarte ciudată. După dispariția părinților lor, i se schimbase personalitatea. Putea să o ia razna cu totul și din aproape nimic. Începea să râdă tare de lucruri care nu erau amuzante. Liv-Hege își amintea cum, odată, se lovise o pasăre de fereastra de la sufragerie. Liv-Hege căutase pasărea și o dusese în casă. O lăsase într-o cutie mică de carton, cu vată înăuntru, încercând să o țină în viață. Într-o zi, când se întoarse de la școală, o surprinsese pe sora ei mai mare în bucătărie. Se uita cum pasărea ciripea și murea într-o oală cu apă pe care o pusese la fiert. Se întoarse spre Liv-Hege zâmbind larg. De parcă i-ar fi plăcut să urmărească pasărea murind. Mama ei lucrase la spitalul din Hamar și sora ei mai mare, Karen, o însoțea. Dar mama ei nu știa că uneori Karen fura medicamente. Îi arătase lui Liv-Hege cutia din pod, odată, când fuseseră singure acasă. Era plină de seringi, fiole, sticluțe și tot felul de lucruri cu denumiri ciudate pe ele. Liv-Hege nu știa ce voia să facă sora ei cu toate lucrurile acelea, dar cel mai probabil era că avea să ucidă vreo făptură. Lui Karen îi plăcea să ucidă.

Liv-Hege trebuia să uite. Punga cu aurolac era doar începutul unei călătorii care se putea încheia într-un singur fel. La început, Liv-Hege făcuse autostopul din Tangen până în Hamar, dar după aceea nu se mai întorsese acasă. Trăgeau aurolac în Domkirkeodden și dormeau prin boscheți. Luau popper, un medicament pentru inimă, și dormeau pe bănci sau pe la intrări. Furau mâncare și, în cea mai mare parte a timpului, căutau lucruri cu care să se drogheze. Cu cât se droga mai mult Liv-Hege, cu atât îi era mai greu să rămână mai mult timp trează. În primii ani se droga doar de câteva ori pe săptămână, dar după aceea începuse să o facă mai des. Era un cerc vicios și distructiv, din care nu putea scăpa. Liv-Hege era traumatizată de lucrurile pe care le trăise încă de mică: lipsa totală de dragoste, teama continuă de ce s-ar fi putut întâmpla. Nu avea cum să aibă relații cu oamenii așa cum aveau ceilalți. O viață bună. O viață sigură. O casă. Un loc de muncă. O familie. Copii. Concediu. Imposibil. Liv-Hege Nylund avea un singur obiectiv în viață. Următoarea doză. Și următoarea. Și următoarea după aceea. Avea iubiți, dar nu erau foarte importanți. Un tip pe-aici care îi oferea un pat și niște hașiș. Un alt tip pe-acolo, care o lăsa să facă duș și îi dădea de băut.

Dar apoi îl cunoscu pe Markus Skog. Liv-Hege adormise într-o mașină și se trezise în Oslo. Cineva avea să îi aducă o doză de ceva. Speed. Sau cam așa ceva. Îl cunoscuse într-un apartament din Grønland. Liv-Hege se prosternase la picioarele lui și de atunci începură să se întâlnească. Markus Skog îi făcu cunoștință cu heroina și ea se îndrăgosti de seringă. Heroina a fost perfectă pentru ea. Altfel decât toate ingredientele nocive ale aurolacului și decât toate celelalte mizerii pe care le folosise. Aurolacul îi permisese să evadeze, da, dar o făcea să se simtă bolnavă și amețită mai tot timpul. Asta era cu totul altceva. Markus Skog îi injectase prima doză într-o zi de vară, pe malul râului Akerselva și lui Liv-Hege nu îi veni să creadă. Era ca și cum trupul ei fusese încordat toată viața și brusc se relaxase de tot. Toate cuiele ascuțite și senzația tăioasă de tristețe se transformară într-un zâmbet larg. Un zâmbet larg și frumos pe un cer rozaliu de o frumusețe veșnică. Oamenii erau buni. Lumea era minunată. Pentru totdeauna. Din momentul acela fuseseră mereu împreună. Era un triunghi amoros perfect. Markus, ea și heroina. Se mutaseră dintr-un loc în altul, locuind ici și colo. Markus cunoștea multă lume și, când deveni traficant, cunoscură și mai multă lume. Traficanții sunt cei mai îndrăgiți în lumea interlopă, sunt mereu înconjurați de persoane cunoscute sau necunoscute. Chiar dacă făceau trafic doar pe stradă, le-a mers bine. După care veni toamna și se duseră să locuiască pentru o vreme într-o rulotă în apropiere de Tryvann. Dădeau petreceri zgomotoase cu multă cocaină și speed, și mult prea puțină heroină. Lui Liv-Hege îi era dor de ea. Avea chef de o doză bună. Din fericire, cei de la petrecere plecaseră în centru și rămăseseră doar ei trei în rulotă. Markus, ea și lichidul acela auriu minunat care era gata să îi pătrundă în vene.

— Mi-o faci tu? îl privi Liv-Hege rugătoare pe Markus Skog, care se plimba încolo și încoace prin rulota mică.

Tocmai ce trăsese pe nas două dungi dintr-un amestec de speed și cocaină și era destul de drogat. Vorbea singur, fără să se oprească, și avea pupilele cât farfuriile.

— Markus, insistă ea, mi-o faci tu?

Liv-Hege își ridică mâneca de la pulover și își așeză brațul pe măsuța cenușie.

— Fir-ar să fie, Liv-Hege, de ce nu ți-o faci singură? Trebuie să fac mereu totul pentru tine? mârâi Markus Skog și mai pregăti două dungi pe masă.

— Îmi place cum o faci tu, spuse Liv-Hege. Haide.

— Ești al naibii de enervantă, nu știu de ce continui să fiu cu un cadavru ambulant ca tine. Spune-mi, Liv-Hege, de ce o fac? Nu prea contribui cu multe pe aici, nu-i așa?

Liv-Hege își plecă rușinată privirea și își strânse singură elasticul în jurul

braţului. Markus se aplecă peste masă şi trase pe nas cele două dungi, câte una în fiecare nară.

— A, ce bine e, foarte bine. Aşa da. Acum începem să ne mişcăm.

Râse tare şi lovi cu putere peretele cu mâna. Liv-Hege tresări şi mai că rată înţepătura, dar, în cele din urmă, nimeri vena. Începu să simtă cum îi curge căldura prin trup. În sfârşit. Norii roz. Plajele nesfârşite.

Tocmai ce aruncase seringa pe jos când auzi pe cineva bătând la uşa rulotei.

— Bună, zise o voce de femeie.

— Cine naiba e? întrebă Markus.

Încercă să privească printre draperii, pentru că uitase că placaseră ferestrele cu cartoane şi din interiorul rulotei murdare nu se vedea nimic din ce se petrecea afară.

— Poliţia, strigă un bărbat de data aceasta.

— La naiba! exclamă Markus şi începu să strângă de pe masă. Liv-Hege, haide, femeie!

Dar Liv-Hege nu credea că trebuia să facă ceva. Zâmbea larg şi intra în locul în care totul era bine. Liv-Hege nu îşi amintea exact cum se petrecuse totul, dar dintr-odată în rulotă apăruse o poliţistă.

— Mia Krüger, Departamentul de Omucideri. O căutăm pe fata aceasta, aţi văzut-o?

— E Pia, răspunse Liv-Hege zâmbind când văzu fotografia.

— Taci din gură! exclamă Markus.

— Dar e Pia, nu vezi, Markus?

— Am zis să taci! repetă Markus Skog.

— Markus? întrebă brusc poliţista. Markus Skog?

— Ce se întâmplă, Mia? întrebă celălalt poliţist de afară.

— Ca să vezi, e chiar Mia Krüger, spuse dispreţuitor Markus. A trecut ceva vreme.

Poliţista pe nume Mia arăta de parcă văzuse o fantomă.

— Ce mai face sora ta? întrebă Markus râzând. Ultimele două dungi îşi făcuseră deja efectul, aşa că zâmbea cu toţi dinţii. Ah, da, a dat ortu' popii, nu-i aşa? Da, a dat ortu' popii, nu a suportat presiunea. Ha, ha. În fine, aşa se întâmplă cu fătuţele frumoase de familie bună. Nu suportă nimic, au avut o viaţă mult prea comodă.

Liv-Hege nu observase că poliţista îşi scosese pistolul, dar acum o vedea, în mijlocul rulotei mici şi prăfuite. În ceea ce o privea pe ea însăşi, nu era acolo. Era pe culmea unui munte, privind. Era cald şi se simţea bine. Un vânt răcoros îi sufla prin păr.

În cealaltă cameră, departe, unde nu era ea, Markus apucase una dintre

seringile de pe masă. Avea spume la gură. Îndreptă seringa spre poliţistă, râzând sălbatic.

— Nu vrei şi tu, Mia? Sigur nu vrei să încerci? Sora ta nu refuza niciodată. Biata Sigrid, era o curviştină foarte firavă. Ha, ha!

De pe vârful de munte frumos pe care era, Liv-Hege putea să vadă foarte limpede ce se întâmpla. De parcă ar fi fost la cinematograf. Markus îşi drese glasul şi o scuipă pe poliţistă, încercând în acelaşi timp să o împungă cu seringa. Poliţista sări în spate şi se auzi un foc de armă. Vârful de munte se transformă într-un fel de vulcan, iar pământul venea spre ea. Poliţista trase de două ori. Markus Skog zbură în spate şi rămase întins pe pământ, sângerând.

Liv-Hege Nylund îşi veni în fire două săptămâni mai târziu, după o abstinenţă brutală într-o cameră necunoscută. Karen era lângă ea. Nu se depărtă de ea timp de o săptămână. O legaseră de pat şi Liv-Hege Nylund nu mai trăise niciodată ceva de genul ăsta. Era în iad. Era ca şi cum toate celulele din corpul ei erau pe de-a-ntregul treze şi sufereau. Un miliard de mahmureli simultane. Urla de parcă ar fi fost posedată de diavol, legată de pat în camera albă, până se terminase totul. Cu Karen lângă ea. Sora ei o spăla, îi dădea să mănânce, o ţinea de mână, o liniştea. Fusese plecată, dar se întorsese.

În cele din urmă, o lăsaseră să se ridice din pat. Putea să se ducă singură la baie şi să mănânce singură la masă. Karen nu o lăsă singură nici măcar o clipă. După aceea avu voie să iasă în grădină. Să se aşeze pe iarbă. Să privească soarele. Să se uite la copaci. Karen deja zâmbea. Liv-Hege nu o văzuse pe sora ei zâmbind pe toată durata tratamentului, dar acum era mulţumită.

Dar Karen nu ştia că Liv-Hege nu avea nici cea mai mică intenţie să rămână. În această lume. Pierduse tot ce avea. Pe cele două iubiri ale ei. Pe Markus Skog. Şi heroina. Ce îi mai rămăsese în lumea aceasta? Nimic.

O săptămână mai târziu, prima dată când îndrăzni să se plimbe singură, se căţără cât mai sus într-un brad şi îşi legă o sfoară în jurul gâtului.

Şi sări spre libertate.

81.

Nici nu ştii ce rău îmi pare, spuse Mia.

— Oh, e în regulă. Ai ucis-o. Şi acum vei muri şi tu. Aşa vom fi împăcate, nu crezi?

Karen zâmbi și o mângâie pe Mia pe mână. Se duse din nou în bucătărie și se întoarse cu o bucată de tartă cu ciocolată.

— Vrei o bucată de tartă, Mia?

Mia clătină din cap.

— Dar trebuie să mănânci ceva; e foarte bună, făcută după rețeta mamei mele.

Mia se uită pe furiș la monitorul calculatorului de pe masă. Marion Munch stătea nemișcată în pat în camera de la subsol. Dintr-odată, Mia văzu o mișcare ușoară. Doamne ajută. Micuța doar dormea. Karen Nylund zâmbi și își trecu degetele peste monitor.

— E frumoasă, nu-i așa?

Mia încuviință cu grijă din cap.

— Îmi place să o țin curățică. Pentru copii, e important să fie curați, nu crezi?

Karen o privi. Mia se sperie puțin. Până atunci fusese relativ liniștită în sinea ei, dar acum începea să simtă teama. Răul. Nu mai văzuse niciodată astfel de ochi. Era ca și cum femeia din fața ei era pe deplin conștientă de ce spunea și făcea, dar chiar și așa, era complet lipsită de empatie și de sentimente omenești normale.

— Vrei să știi ce se va întâmpla acum? Ne jucăm de-a asta? spuse batjocoritor Karen și se ridică.

— Nu ne putem juca de-a altceva? întrebă Mia.

Trebuia să tragă de timp. În parte, pentru ea, dar mai ales pentru Marion. Simțea împunsături pe tot corpul. Se gândi la Munch. Cum avea să reacționeze când avea să afle că Marion dispăruse. Nu putu să își imagineze. Părea prea ireal.

— De-a ce vrei să te joci, atunci? întrebă Karen zâmbind.

— De-a orice, răspunse Mia încercând să zâmbească. Putem vorbi despre Margrete?

Karen deveni puțin mai serioasă. Se încruntă și își puse mâinile pe piept. Mia Krüger încercă cu disperare să își dea seama ce se întâmpla în capul ei, cum funcționa femeia aceasta, ca să găsească un punct slab, dar nu reuși.

— Margrete e bine, spuse Karen cu voce melodioasă și zâmbi din nou. Merge la școala din rai și are patru colege de clasă. În curând va avea cinci, și o profesoară.

— Colege de clasă? întrebă Mia surprinsă.

— Da, vor începe clasa întâi. Nu te-ai prins?

Piesele începură să se potrivească în mintea Miei. „Călătoresc singură”. Ghiozdanele. Manualele. Corzile pentru sărit. În mintea distorsionată a lui Karen Nylund, ea crea o clasă în cer, iar ea avea să fie profesoara. Deci așa

funcţiona mintea psihopatei ăsteia. Mia avu brusc mustrări de conştiinţă. Cum de nu îşi dăduse seama mai repede? Dacă ar fi făcut-o, poate că Marion nu ar fi fost închisă într-o încăpere mică la subsolul casei ăsteia de groază din mijlocul câmpului.

— Are şi un câine, spuse Karen. Un pui de ciobănesc german, şi îi place să se joace cu căţeluşul. Uite ce fericită e, Mia, uite!

Karen arătă cu degetul spre tavan şi rămase aşa, zâmbind prosteşte.

— Vine şi mama imediat, Margrete. Nu mai e mult. Karen salută cu mâna şi trimise un sărut spre cer.

— De ce zece rochiţe şi doar cinci fetiţe? spuse Mia bâjbâind.

— Poftim? întrebă Karen.

— Ai comandat zece rochiţe, dar ai răpit doar cinci fetiţe.

— Nicio fetiţă nu ar trebui să aibă o singură rochiţă, nu-i aşa? Tu aveai o singură rochiţă, Mia? în casa din Åsgårdstrand. Când te jucai cu micuţa Sigrid.

Mia se muşcă de buză când auzi numele lui Sigrid, şi simţi o explozie de furie înăuntrul ei, dar reuşi din nou să se liniştească.

— Deci vor fi doar cinci? deduse ea zâmbind.

— Da, încuviinţă Karen gânditoare, ca şi cum s-ar fi gândit dacă să răpească mai multe fetiţe. Mai bine o clasă mică, aşa încât să se vadă şi să se audă bine toată lumea. Nu crezi că e important să se vadă şi să se audă bine toată lumea? Deşi, la fel de bine am fi putut să luăm cu noi zece. Ce crezi? Cinci ajung sau nu?

— Sigur ajung, încuviinţă Mia. Bine gândit. Mi se pare că te-ai descurcat foarte bine.

— Serios? întrebă Karen surprinsă.

— Da, clar, fără îndoială, afirmă Mia. E o idee bună, un plan bun. Margrete nu se putea duce singură la şcoală, pentru Dumnezeu.

— Nu-i aşa? spuse Karen şi se aşeză din nou pe masă. Măcar atât să fac şi eu.

— Foarte bine gândit, continuă Mia. Şi foarte bine dus la capăt. Vreau să spun că nu ne-am prins de nimic; ne-ai păcălit bine, eşti foarte isteaţă.

— Nu-i aşa? se distră Karen, bătând din palme.

— Da, cea mai isteaţă pe care am cunoscut-o eu vreodată, afirmă Mia.

— Am plănuit-o muuult timp, explică Karen. Am făcut-o cu multă meticulozitate. Şi a fost aşa de uşor totul… Asta-i partea cea mai rea, că a fost totul atât de uşor. Eraţi complet pierduţi. Ne-am distrat bine jucându-ne, nu ţi se pare?

— Ba da, foarte distractiv, răspunse Mia zâmbind.

— Şi acum aproape că am ajuns la final. Am chef, conchise Karen oftând.

Acum mai lipseşte doar să murim toate trei şi vom fi terminat.

— Da, ce chef nebun, zise Mia zâmbind, ameţită. Ai spus acum Karen? Chiar acum? Cine va muri acum?

— Mai întâi tu, spuse Karen. Apoi Marion. Ba nu, stai aşa. Încă nu m-am hotărât.

— Nu? se miră Mia. Încă nu ai finalizat planul? Nu e stilul tău.

— Ştiu, spuse Karen râzând. Dar nu pot controla totul, şi unele lucruri depind de circumstanţe.

— Ah, da? Spune-mi despre asta.

— A fost aici un tip care m-a ajutat, continuă Karen şi se aşeză la loc. Bărbaţii sunt foarte proşti, ştiai?

— Proşti de tot, spuse Mia zâmbind.

— Da, aşa e, mi se pare chiar ciudat cât de tonţi sunt. Dar tipul ăsta era cel mai prost. Era tont, nici nu ştii cât de tont era, comentă Karen râzând.

— Şi cine era?

— Nimeni, un tip oarecare. Cum îl chema…? Da, William. Era însurat, dar i-o puneam, aşa se întâmplă, bărbaţii sunt foarte simpli. M-a ajutat să construiesc camera. Nu voiam să mai folosesc camera veche. Voiam una nouă.

— Pentru că Margrete locuise în ea?

— Da, nu îmi mai plăcea.

— Înţeleg.

— Aşa că m-a ajutat la renovat şi atunci mi-a venit o idee amuzantă.

— Ce anume?

Karen abia de se mai putea stăpâni. Râdea şi grohăia ca o şcolăriţă.

— Am făcut un filmuleţ, spuse ea în cele din urmă.

— Un filmuleţ?

— Da, cu telefonul lui mobil. Pentru Dumnezeu, cât am râs după aceea.

„Filmuleţul lui Kiese nu e autentic”. Mia încercă să rămână veselă.

— Ce fel de filmuleţ era?

— Se prefăcea foarte speriat, povesti Karen printre hohote de râs. Şi a dat nişte coordonate false când explica unde se află. Ştii tu, coordonate GPS, ca acelea de la maşini.

— Da?

— A dat coordonate false, nu ţi se pare amuzant?

— Foarte amuzant, răspunse Mia, fără să mai poată zâmbi. Şi ce coordonate erau? întrebă ea cu voce slabă.

— Asta e partea cea mai caraghioasă, spuse Karen râzând. Coordonatele sunt de la o casă din apropiere, nu ţi se pare caraghios? Aţi primit filmuleţul, nu-i aşa?

Karen se apropie mult de Mia. Femeia instabilă o mângâie pe față cu mâna ei rece.

— Poate crezi că mă păcălești, Mia. Prefăcându-te că ești prietena mea. Mă crezi proastă, Mia?

Mia îi simți degetele reci pe ochi și pe buze.

— Ați primit filmulețul, nu-i așa? De la soția lui.

Mia încuviință ușor din cap.

— Nu sunt proastă, Mia. Nu mă poți păcăli. Mă trăgeai de limbă? De ce a durat atât de mult faza cu filmulețul? Sinceră să fiu, credeam că va exploda cu mult timp în urmă.

Miei i se făcu rău. Karen își trecu degetele-i reci peste fața ei, bâjbâind de parcă ar fi fost oarbă.

— Ce e, Mia?

Miei îi era greu să își păstreze calmul. Îi venea să o muște de mână pe femeia asta bolnavă, dar se abținu.

— A durat până ne-a adus filmulețul. A venit doar acum câteva zile, îi explică Mia liniștită.

— Aha, spuse Karen zâmbind. Nu îi plăcea de el, nu-i așa?

Mia nu răspunse.

— O înțeleg perfect, spuse femeia blondă râzând. Era un porc. Oricum, în momentul ăsta e la voi, da?

Mia încuviință cu grijă din cap.

— Grozav! Atunci putem să rămânem aici, așteptând să facă bum!

Karen zâmbi strâmb și se așeză din nou la masă.

— Deci, e pe aproape? întrebă Mia.

— Da. Distractiv, nu-i așa? Așa putem să ascultăm explozia sau chiar am putea să o vedem. Bineînțeles, dacă rezistăm până atunci.

Karen se ridică și dispăru din câmpul ei vizual. Mia simți frigul emanat din persoana blestemată din spatele ei. Se uită din nou la monitor. Se înfioră când văzu că Marion era pe punctul de-a se trezi.

„Nu, nu, Marion, nu te mișca”.

— Dacă mă gândesc mai bine, tu nu, auzi ea o voce susurându-i la ureche. Tu nu vei auzi explozia.

Karen o mângâie pe obraz.

— Vei muri acum, ce zici?

Mia încercă pentru ultima oară să se elibereze, dar nu reușea să se miște nici măcar un milimetru. Nu se mai stăpâni. Simți cum furia punea stăpânire pe ea și nu reuși să o oprească. Avea impresia că avea să explodeze.

— Nebuna naibii!

— Haide, Mia, ce limbaj! o mustră Karen și îi făcu cu ochiul.

Mia simţi din nou banda adezivă peste gură. Gustul de lipici pe limbă. Îi era greu să respire. Panică. Nu ar fi trebuit să intre în panică. „Respiră adânc pe nas. Nu te trezi, Marion, n-o lăsa să te vadă. Nu te mişca. E o capcană, Holger. Nu trimite pe nimeni la casa aceea. Vrea să vă ucidă pe toţi. Nu lăsa pe nimeni să intre, Holger. Nu intra. Nu îl trimite nici pe Kim, nici pe Curry, nici pe Ludvig, nici pe Gabriel, nici pe Anette. Nu trimite pe nimeni, nu trebuie să pierdem pe nimeni, Holger".

Mia simţi o împunsătură în mâna dreaptă. Se uită în jos şi văzu cum Karen îi montase o branulă intravenoasă. Mia o auzi pe psihopata blondă mânuind ceva în spatele ei: monta o pungă pe un suport. Simţi cum ceva începu să intre în ea. O ustura şi îi făcea venele să devină reci şi să îi amorţească.

— Gata, spuse Karen aşezându-se din nou pe masă. Ce păcat că nu ne mai putem juca, dar mai bine să mori acum. Mi-ar plăcea să fiu puţin singură cu Marion. Avem nevoie de puţin timp împreună înainte să călătorim; doar eu şi cu ea; de aceea nu poţi fi prezentă. Chicoti. Imaginează-ţi ce distractiv va fi când vor afla că ai murit într-o casă care era atât de aproape. Dacă supravieţuiesc. Cei care vor supravieţui. Cine crezi că va supravieţui, Mia? Kim? Larsen ăla care se crede aşa grozav? Nu-i aşa că va fi distractiv?

Mia murmură ceva pe sub mustaţă. Psihopata blondă era puţin cam absentă, nu îşi dădea seama că Mia nu putea răspunde. Karen bătu cu degetele pe masă. Făcu nişte zgomote cu gura. Se scărpină pe faţă. Se ridică. Dispăru din câmpul vizual al Miei. Se întoarse cu o puşcă având două ţevi. O deschise cu un clic, ca să verifice dacă erau cartuşe pe ambele ţevi. O închise dintr-o mişcare a încheieturii şi o aşeză lângă ea, pe masă.

— Bărbatului pe care nu îl pomenim îi plăcea să omoare animale, spuse ea, şi se scărpină din nou pe faţă. Era un lucru pe care îl aveam în comun. Amândurora ne plăcea să ucidem vietăţi. E distractiv să le vezi murind, nu-i aşa, Mia? Nu-i aşa că e amuzant când nu mai respiră? Când călătoresc spre lumea de dincolo.

Karen se ridică şi ieşi pe coridor. Mia auzi o uşă deschizându-se şi închizându-se. O briză de aer proaspăt intră în cameră. Dispăru din nou. Karen se întoarse.

— Nu te voi împuşca, dacă la asta te gândeşti. Fetiţele nu ar vrea să aibă o doamnă învăţătoare fără faţă, nu crezi? Nu, e doar în caz că vine cineva; trebuie mereu să îţi iei măsuri de precauţie. Nu-i aşa, Mia?

Mia simţea cum o ustură dosul palmei din nou. Ceva aproape metalic îi intra în sânge. Îi era greu să-şi concentreze privirea, încercă să-şi aţintească ochii pe monitor. Marion nu mai era acolo. Oare Karen coborâse? Ce-i făcuse micuţei?

Karen clătină uşor din cap şi zâmbi în sinea ei.

— A fost frumos să îi văd căzând. Prostul ăla care a făcut filmulețul a căzut foarte bine. Preț de o clipă am crezut că știa să zboare. La fel și Roger Bakken. Ba Roger avea chiar și aripi. A fost așa de frumos… Ai pățit-o și tu, Mia? Când ai ucis.

Mia dispăru preț de o clipă, ba chiar fu pe punctul de-a părăsi încăperea aceea neplăcută pentru totdeauna, dar tresări și se trezi. Karen pregătise o valiză.

— Și eu care eram sigură că știai… spuse Karen din nou. Că știai de ce.

Mia o vedea deja pe Sigrid. În fusta ei albă. Alergând cu încetinitorul pe câmp.

„Vino, Mia, vino”.

— Markus Skog, spuse Karen din nou. Sora mea nu era foarte isteață, ce-i drept, dar era o fată bună. Nu a fost vina ei. El nu era bun. Dar, ce să-i faci? Bărbații. Nu merită, așa-i? S-a sinucis după ce l-ai împușcat pe el. Nu cu o supradoză, nu; s-a spânzurat. O supradoză ar fi fost mai bine, nu crezi, Mia? Ca Sigrid. Probabil că s-a simțit bine când a murit. Nu trebuia să se arunce dintr-un copac, cu o sfoară la gât.

Karen se uită spre ușă și se scărpină din nou pe față.

— Ei bine, o fi dragostea de vină. Ce știu eu?

Mia nu își mai putea ține ochii deschiși. Nu își mai simțea nici brațele, nici picioarele.

Karen se ridică de pe masă. Se apropie de ea și o mângâie pe obraz.

— Drum bun, Mia Rază de Lună.

Sigrid veni în fugă spre Mia, pe câmp. Se opri în fața ei și o privi provocator. Făcu un gest cu mâna spre sora ei.

„Vino, Mia, vino!”

„Vin, Sigrid, așteaptă-mă”.

„Pot să fiu eu Frumoasa din Pădurea Adormită și tu Albă ca Zăpada?”

„Da, Sigrid, mi-ar plăcea foarte mult”.

„Vino, Mia, vino odată!”

„Vin, Sigrid. Vin acum!”

Mia se lăsă dusă.

Și se luă după fusta albă fluturândă a surorii ei, spre mijlocul câmpului de grâu aurit.

82.

— Delta 1, terminat.

Munch dădu drumul butonului stației radio și așteptă răspunsul.

— Delta 9, aici Delta 1, terminat.

— Aici Delta 9. Care ți-e poziția? Terminat.

Munch se uită la Kim, care avea Glock-ul în brațe. Era îmbrăcat cu o vestă antiglonț și avea pe chip o expresie încăpățânată. Curry se afla pe bancheta din spate. Și el era îmbrăcat cu o vestă antiglonț și avea un pistol în mână. Urcaseră pe drumul forestier, cu farurile stinse și acum reușeau să vadă casă, nu departe de ei.

— Delta 9, aici Delta 1. Ținta în vizor, la patru zero metri. Nu există ținte, terminat.

— Delta 1, aici Delta 9. Rămâi pe poziție și deschide focul doar la comanda mea. Recepționat? Terminat.

— Delta 9, aici Delta 1. Recepționat, terminat.

— E întuneric beznă, șopti Curry aplecându-se între scaune.

Munch scoase binoclul nocturn și focaliză clădirea veche în paragină ce se afla destul de aproape de ei. Casa mică nu părea locuită. Cu siguranță că asta era și intenția. Coordonatele GPS îi aduseseră aici. Munch îi mulțumi în minte lui Gabriel Mørk, care, cu ajutorul unui prieten de-al lui, obținuse poziția într-un timp record. Tipul se dovedise a fi o achiziție bună. Munch apăsă din nou butonul stației radio.

— Delta 2, aici Delta 9, terminat.

— Delta 9, aici Delta 2, terminat.

— Poziția? Terminat.

— Aici Delta 2. Avem doi oameni în spatele casei, est. Trei la intrare, nord-vest. Suntem pe poziție la cincisprezece zero metri, terminat.

— Delta 2, aici Delta 9, așteptați ordine, terminat.

— Nu-i ciudat că nu se vede nicio lumină? întrebă Kim Kolsø luând binoclul nocturn de la Munch.

— Poate că nu e acasă, spuse Curry.

— Poate că sunt la subsol, zise Munch.

Luă binoclul de la Kim și îl îndreptă spre casa micuță. Avea trei unități la fața locului. Două de forțe speciale, Delta, o echipă de lunetiști și o unitate de atac. Pe lângă Munch, Kim și Curry. Munch îi înapoie binoclul și aproape că zâmbi. Și Ludvig, și Gabriel insistaseră să meargă cu el. Ludvig, la urma urmei, era polițist de ceva vreme, dar Gabriel? Tipul abia de știa să folosească o praștie. Măcar avea tupeu. Era o adevărată achiziție pentru echipă, fără îndoială. Evident, Munch le ceruse să rămână la bază. Erau suficienți oameni.

— Știm dacă o ține prizonieră și pe Mia? întrebă Kim.

— Nu știm asta, dar tot suntem siguri că așa e, nu? spuse Curry.

— Maşina ei a fost găsită în faţa casei de bătrâni, îl informă Munch. Şi ultima localizare a mobilului indica un punct pe şoseaua Drammen.

— Sigur l-a aruncat pe geam, spuse Curry.

— Ai aflat ceva despre băiatul ăla? Despre Iversen, spuse Munch.

Kim plecase să se ocupe de asta şi avusese timp cât să se întoarcă şi să iasă pe teren cu echipa.

— Am vorbit cu profesoara lui, Emilie Isaksen, răspunse Kim. O tipă cu multă iniţiativă. Cu multă conştiinţă socială. Ar trebui să fie mai multe ca ea. Băiatul a dispărut. Părinţii au dispărut. Tocmai ce îl scosese pe fratele mai mic din casă, care nu mai mâncase nimic de o săptămână. I-am cerut să nu facă nimic de una singură, dar nu cred că mă va asculta. Sigur s-a dus deja să îl caute.

— Vorbeşte cu Ludvig, îi spuse Munch. Să trimită poliţia din Hønefoss pe cineva.

— Am făcut-o deja, spuse Kim.

Munch încuviinţă din cap. Chiar putea să aibă încredere în Kim Kolsø. Curry, în schimb, trebuia controlat. Kim stătea nemişcat pe scaunul din dreapta, dar Curry abia de stătea locului.

— Ce facem? întrebă Curry, aplecându-se din nou între scaune.

— Aşteptăm, spuse Munch.

— Ce anume? Nebuna aia o ţine pe Mia înăuntru, făcându-i cine ştie ce. De ce nu intrăm să o ciuruim?

— Curry, spuse Kim ca să îl liniştească.

— Ştiu ce e în joc, spuse Munch liniştit. Nepoata mea e acolo.

Îl privi pe Curry cu o expresie care nu lăsa loc de interpretări. Curry încuviinţă din cap, cerându-şi scuze şi se lăsă din nou pe spate.

„Marion e acolo”. Munch îşi veni în fire. Nu se putea lăsa condus de impulsurile lui de bunic. Evident, Mikkelson insistase ca Munch să rămână acasă şi să îi lase pe alţii să se ocupe, dar nici măcar un buldozer nu l-ar fi putut ţine în loc pe Munch. Duse din nou binoclul la ochi şi se uită spre casa întunecoasă.

— Cât timp trebuie să aşteptăm? întrebă Curry, nerăbdător, de pe bancheta din spate.

— Curry, spuse Kim din nou.

— Nu, are dreptate, spuse Munch pe un ton caustic. Nu are sens să aşteptăm.

Apăsă butonul de la staţia radio din nou.

— Delta 2, aici Delta 9, terminat.

— Delta 9, aici Delta 2, terminat.

— Delta 2, aici Delta 9, pregătiţi de atac.

— Delta 2, recepționat, terminat.

Munch se asigură că Glock-ul nu avea siguranța pusă și li se adresă celorlalți doi:

— Suntem pregătiți?

Kim încuviință din cap.

— Pregătiți, spuse Curry.

Munch deschise cu grijă ușa și coborî din Audi cât mai fără încercând să nu facă zgomot.

83.

Din nou, Marion Munch se trezi cu gustul acela ciudat în gură. Visase așa frumos… Era acasă, mami și tati erau acolo și totul era ca înainte. Deschise ochii și văzu că era tot închisă în camera albă, mică și rece. Era îmbrăcată cu aceeași rochie prostească și incomodă. Se ghemui sub cuvertura subțire și începu să plângă. Nu știa de cât timp era acolo, era greu de știut, pentru că lumina nu se stingea niciodată. Căutase întrerupătorul, dar nu era niciunul, doar pereți reci fără ferestre sau uși. Marion plânsese așa de mult, încât aproape rămase fără lacrimi. Lovise pereții, strigând și urlând, dar nu venise nimeni. La început nu înțelesese de ce. Mereu veneau când plângea. Mama sau tatăl ei venea mereu. Ca atunci când avusese febră și visase că ursulețul de pluș se transformase într-un monstru enorm care voia să o mănânce. Atunci veniseră și mama și tata, imediat. Dar aici nu venea nimeni, în camera aceasta, nu avea nimeni grijă de ea. Era complet singură.

Marion Munch își vârî degetul mare în gură și se făcu covrig pe pat. Renunțase la acest obicei de multă vreme, dar acum se apucase din nou. Își puse limba pe degetul mare, o liniștea, îi dădea siguranță, își linse degetul. Avea ceva ciudat pe unghie. Scoase degetul mare din gură și îl privi surprinsă. Cineva îi făcuse ceva la unghie. Avea un semn acolo, ca un fel de literă.

Ca litera de la Vivian de la grădiniță, „V”. Avea un „V” pe degetul mare. Marion își băgă din nou degetul mare în gură și își trecu limba peste marginile ascuțite ale literei de pe unghia ei.

În primele câteva ore desenase. Sau încercase să deseneze, pentru că nu era așa ușor. Nu avea cui să îi arate desenul, era singură acolo, îi desenase pe mama, tatăl și bunicul ei. După aceea desenase un supererou. Supereroul era o femeie cu care se putea vorbi și care voia să aibă grijă de ea. După aceea i-a

fost ceva mai ușor să stea acolo. Dar nu vedea lumina zilei în camera albă. Acasă mereu era dimineață, seară și noapte, și era ușor de știut ce moment al zilei era, dar aici îi era imposibil. Lumina era mereu aprinsă și nu se auzea niciun fel de zgomot. Mai puțin când sosea mâncarea prin trapa din perete. Unde o auzise pe maimuța cu farfuriile. Mâncarea era ciudată și nu foarte gustoasă, dar o mânca oricum, pentru că îi era foarte foame. Din când în când sosea o sticlă cu limonadă, dar în mod normal primea doar apă. Era o idee proastă să mănânce, pentru că după aceea trebuia să meargă la baie. Și nu era nicio baie în cameră, doar un coș de gunoi și mirosea tare, mereu mirosea îngrozitor. Marion confecționase un capac din cartonul de la blocul de desen, punându-l peste coș, și de atunci mirosise mai puțin. Chiar și așa, nu îi venea să se ducă, să ridice capacul și să se așeze, pentru că începuse deja să se umple și era foarte scârbos.

Chiar dacă lumina nu se stingea niciodată, nu îi era greu să doarmă. De fapt, era foarte ciudat. Mereu se întâmpla la fel. După ce mânca, adormea. Fără ca măcar să fie obosită. I se părea chiar că mâncarea îi făcea somn. Că era un fel de mâncare magică. Își amintea perfect de *Alice în Țara Minunilor,* care devenise ciudată după ce mâncase anumite lucruri. Crescuse și se micșorase, așa că mâncarea trebuia să fie magică. Mâncarea ar fi putut fi magică chiar dacă nu știa bine? Marion își trecu limba peste semnul de pe unghie când auzi din nou mișcări în perete. *Brr, brr,* venea mâncarea magică, cobora prin perete spre ea. Se ridică și se apropie de trapă. Rămase acolo, așteptând să aterizeze mâncarea. Acum simțea vibrațiile. *Brr, brr,* și apoi urma *clong.* Putea să deschidă trapa și să vadă ce avea de mâncare. În mod normal, era piure de cartofi și morcovi și chestiile alea verzi care nu îi plăceau. Conopidă. Ba nu, broccoli. Nu era niciodată pizza sau cârnați sau supă de roșii, niciodată lucrurile care îi plăceau cel mai mult. Marion așteptă zgomotul metalic cu degetul mare tot în gură. Nu auzea niciodată cum urca ascensorul, ceea ce i se părea ciudat. Cobora. Scotea mâncarea, o mânca și ascensorul dispărea. Să fi fost din cauză că adormea? Probabil că de aceea. Mâncarea magică o făcea să doarmă și apoi urca ascensorul, în timp ce ea dormea; probabil că așa funcționa.

Atunci se auzi *clong.* Marion Munch ridică de capac, să vadă ce mâncare primise de data aceasta. Găsi o sticlă de limonadă. Măcar asta era ceva. Dar mâncarea nu arăta prea bine. Ceva cu cartofi și iar chestia aia verde. Broccoli. Scoase farfurioara și sticla din ascensor și se așeză pe scaun lângă birou. Începu să se joace cu mâncarea folosind furculița pe care o primea pe farfurie. De fapt, nu avea chef să mănânce. De fapt, voia doar să plângă. Nu voia să mănânce nimic, ci doar să plângă. Simți cum o podideau lacrimile din nou, dar strânse tare din buze. Nu avea sens să plângă. Nu aici. Aici, oricât de

multe lacrimi ar fi vărsat, nu venea nimeni. Chiar și așa, nu reuși să se stăpânească. Rămase cu furculița în mână, uitându-se la lacrimile care i se scurgeau pe farfuria din fața ei.

Oare ce s-ar întâmpla dacă nu ar mânca? Nu știa de unde îi venise această idee, dar îi apăruse brusc în minte. Ce s-ar întâmpla dacă nu ar mânca? Oare ce s-ar întâmpla atunci? Oare ar rămâne trează? Oare ar auzi atunci cum urca ascensorul? aruncă o privire spre trapa din perete. Oare de unde îi venise ideea asta? Îi intrase în minte dintr-odată. Era o idee fantastică, nu? Dacă hotăra să nu mănânce, ascensorul ar fi urcat din nou. Se ridică rapid și se apropie de trapă. O deschise și se uită înăuntru. Oare ar fi încăput acolo? Da, se ascunsese în locuri mult mai mici de atât. Odată, pe când se jucau de-a v-ați ascunselea, se ascunsese în dulapul de oale din bucătărie și nu o găsise nimeni. În cele din urmă, n-a avut încotro și a trebuit să iasă din ascunzătoare. Și dulapul acela era foarte mic. Nimeni nu se gândise că ar fi putut fi înăuntru și toți rămăseseră impresionați. Trebuia să îl păcălească pe ascensor. S-ar fi prefăcut că mănâncă, dar, de fapt, avea să arunce mâncarea la coșul de gunoi, apoi avea să pună farfuria în colț, lângă celelalte și avea să se întindă în pat. Ascensorul mereu urca în timp ce ea dormea. Oare ar fi trebuit să facă și zgomote, de parcă ar fi dormit? Marion se întoarse cu spatele la ascensor și ridică farfuria de pe masă. Era important ca ascensorul să nu vadă ce făcea ea, ca să nu se răzgândească. Ridică grijulie cartonul de pe coșul de gunoi și aruncă mâncarea cât putu de repede. Se așeză din nou pe scaun și se uită spre trapa din perete.

— Ca să vezi, acum chiar că sunt plină, spuse ea cu voce tare și se frecă pe burtică.

Ascensorul nu făcu nimic. Din câte se părea, nu își dăduse seama.

— Ca să vezi, ce somn mi s-a făcut! spuse ea și se prefăcu a căsca mult.

Așeză farfuria peste celelalte și se duse în pat. Se întinse cu fața spre ascensor și închise ochii. Rămase nemișcată, cu degetul mare în gură. Se pricepea de minune să stea nemișcată. Atunci când se ascunsese în dulapul din bucătărie, rămăsese nemișcată timp de… ei bine, mult timp. Atât de mult, încât mama și tatăl ei începuseră să o strige tare de tot. Marion închise ochii și așteptă ca ascensorul să facă zgomote. Nu se auzi niciun zgomot. Se simțea puțin agitată. Nu era ca atunci când se ascunsese în dulapul din bucătărie. Atunci știa că erau oameni pe-afară. Oameni care o căutau. Care se bucurau că o găseau. Aici nu venea nimeni. Simți cum se strâng iarăși lacrimi pe interiorul pleoapelor, dar reuși să le rețină. Dacă plângea, nu dormea. Ascensorul avea să își dea seama de asta. Își băgă și mai adânc degetul mare în gură și încercă să se gândească la altceva. Când se ascunsese în dulapul din bucătărie, jucase un joc în mintea ei. O povestioară. O poveste cu

Monster High pe care o inventase chiar ea, în mintea ei, și nu pentru că ar fi văzut-o la televizor. Timpul trecuse foarte repede, în general nu avusese nicio problemă. Ea era DracuLaura și uitase să își facă temele. Asta era ceva foarte rău, pentru că profesorul avea să vină imediat și ea avea să fie nevoită să îi spună că își făcuse temele, dar nu avea chef. Pentru că DracuLaura putea să pară destul de grozavă, dar chiar și așa voia să se poarte bine la școală, chiar dacă cei din jur credeau că nu o interesa. Dar acum uitase să își facă temele. Nu pentru că nu voia să le facă, ci pur și simplu uitase. Avusese o mulțime de alte lucruri de făcut… Marion era pe punctul de a-și da seama de ce DracuLaura uitase să își facă temele, când auzi brusc ascensorul mișcându-se. *Brr, brr.* Nu mai stătu pe gânduri, ci se ridică dintr-un salt și se duse în fugă la trapă. O deschise și intră rapid în gaura din perete. Ascensorul era foarte mic și la început nu reuși să își bage piciorul. Era în ascensor și ascensorul urca, dar piciorul îi era tot afară. Îndoi deodată genunchiul și brusc intră cu totul. Era în ascensor! Și urca!

Ascensorul urca zornăind prin perete și nu vedea nimic. Marion se aplecă, încercând să nu se teamă de întuneric. Inima îi bătea tare în pieptul mic; mai că nu îndrăznea să respire. *Brr, brr.* Urca foarte lent și apoi, dintr-odată, *clong.* Ascensorul se oprise. Se oprise fără să își dea seama că ea era înăuntru. Împinse trapa și văzu, bucuroasă, că aceasta se deschidea. Marion Munch ieși prin trapă și rămase în picioare, surprinsă.

Era într-o cabană. Într-o casă pe care nu o mai văzuse niciodată. Nu erau ferestre nici aici, sau erau, dar erau trase draperiile. Era o femeie pe un scaun în mijlocul camerei. Marion se uită în jurul ei și se apropie, nehotărâtă, de femeie. Avea ochii închiși și o bucată de scotch gri pe gură. Avea un tub care intra în ea, cu apă sau ceva care curgea dintr-o pungă. Marion o recunoscu imediat pe femeie; fusese de multe ori cu ea. Era prietena bunicului, Mia. Care semăna cu o indiancă. Îi plăcea de Mia. Mia se juca mereu cu ea și îi spunea că era frumoasă, și mereu îi dădea ceva dulce când nu o vedea bunicul. Acum era moartă. Era moartă pe un scaun cu o bucată de scotch la gură.

Marion Munch rămase în picioare pe podea, indecisă, uitându-se frenetic în jur. Văzu un hol, cu pantofi și ghete, ca la ea acasă. Și o ușă. Ușa care dădea în stradă. Marion se duse cu grijă spre ușă. Îi era greu să se miște în rochia aia prostească; și mai făcea și un zgomot absurd. Oare îndrăznea să deschidă ușa? Cine știe ce o aștepta dincolo. Aici, într-o casă în care totul era atât de ciudat.

— Nu mișca!

Marion Munch tresări când auzi țipătul îngrozitor al unei femei în spatele ei.

— Nu mişca! Nu mişca!

Marion Munch apucă mânerul, trase de uşă până se deschise şi ieşi în fugă cât putu de repede.

84.

Lui Karianne Kolstad nu îi plăcea deloc să vândă bilete de loterie. De fapt, îi plăcea mai puţin decât orice să vândă bilete de loterie. Fata de paisprezece ani se gândise chiar să plece din club din pricina biletelor alea prostești. Nu o deranja să facă lucruri ca să câştige bani, da de unde, doar mai strânsese pietre şi fragi. Dar nu îi plăceau biletele alea prostești. Karianne Kolstad era timidă, de aceea nu îi plăcea să vândă bilete. Însemna să bată la uşi şi să stea de vorbă cu oamenii.

Karianne Kolstad îşi încheie fermoarul de la haină şi o apucă pe drumul care ducea spre casa lui Tom Lauritz Larsen. La uşa lui Larsen putea să bată, fără probleme. Fermierul era destul de ciudat, dar era bun la suflet, şi vorbise deja cu el de multe ori. Ultima dată aproape că îi cumpărase toate biletele de loterie pe care le avea la ea. Poate că avea să aibă noroc şi de data aceasta. Karianne Kolstad deschise poarta de fier şi intră în curte.

Tom Lauritz Larsen devenise oarecum celebru după ce cineva îi tăiase capul unuia dintre porcii lui. Ziarul *Hamar Arbeiderblad* publicase ştirea. De fapt, scriseseră de mai multe ori despre el. Mai întâi când dispăruse capul şi apoi când reapăruse.

„Porc local găsit pe un stâlp are legătură cu cazul fetiţelor ucise”, scriseseră ziarele. Publicaseră şi o fotografie cu Larsen şi înlocuitorul lui.

Karianne Kolstad ştia totul despre fetiţele care dispăruseră, citise fiecare cuvânt publicat de presă despre cazul acela. Organizaseră chiar şi propriile întâlniri ca să vorbească despre asta; mai întâi la şcoală, apoi la club şi apoi la parohie. Venise toată lumea, nu doar părinţii fetiţelor care începeau clasa întâi, ci aproape toţi cei din regiune. Aprinseseră lumânări în amintirea fetiţelor moarte şi chiar ea crease un grup pe Facebook, împreună cu alţii, ca să transmită condoleanţe pentru fetiţe. Era uşor să creezi un grup pe Facebook, putea să o facă de pe calculatorul ei. Nu ca acum, când trebuia să stea de vorbă cu oamenii. Se apropie de casă şi bătu la uşă. Începea deja să se lase noaptea, dar era lumină la fereastra de la bucătărie. Şi se auzea muzică, aşa că trebuia să fie acasă. Mai bătu o dată la uşă şi aceasta se deschise. Respiră adânc, se îmbărbătă şi încercă să zâmbească puţin.

— Bună, o salută Larsen privind-o cu simpatie. Ai venit să vinzi din nou

bilete?

Of, Doamne ajută, mulțumesc, nu mai trebuia să o spună ea.

— Da, răspunse ea ușurată și încuviință din cap.

— Atunci intră, spuse Larsen uitându-se în întunericul din spatele ei. Te plimbi singură la ora asta? întrebă el după ce Karianne intrase în bucătărie.

— Da, răspunse Karianne timidă.

— Pentru ce sunt de data asta?

Tom Lauritz Larsen își luase deja portofelul și îl avea în mână.

— Plecăm în călătorie cu clubul. În Suedia.

— Măi să fie, ce bine, nu-i așa?

— Da, așa cred, răspunse Karianne politicos.

— Adevărul e că nu sunt prea norocos, spuse Larsen încet, scoțând o bancnotă de o sută din buzunar. Dar trebuie să sprijinim mereu tineretul, nu crezi?

— Mulțumesc, răspunse Karianne zâmbind. Costă douăzeci de coroane unul și poți câștiga un coș cu fructe, cafea și lucruri pe care le-am făcut chiar noi.

— Oh, nu cred că voi câștiga ceva, dar voi cumpăra oricum, spuse Larsen și îi făcu cu ochiul. Din păcate, am doar o sută de coroane. Atât.

O sută de coroane, cinci bilete. Asta însemna că trebuia să mai vândă bilete în seara aceea. O lăsase pe ultima sută de metri. Trebuia să le vândă pe toate până în ziua următoare, înainte de antrenamentul de la club, și mai avea multe de dat.

— Păi, e și asta ceva.

Larsen îi dădu bancnota de o sută și primi biletele.

— Ai grijă de tine, spuse el oarecum îngrijorat când Karianne ieși din nou pe scări.

Se uită la întunericul din spatele ei și strâmbă ușor din nas. Era clar că se schimbase de când dispăruse capul de porc. Nu i se păruse atât de agitat ultima dată când fusese acolo.

Karianne Kolstad străbătu curtea și ieși din nou pe poarta de fier. O apucă spre podul Vik și se gândea să se întoarcă direct acasă și să uite de toată tema asta cu biletele, când văzu dintr-odată o scenă ireală chiar în fața ei.

La început nu își dădu prea bine seama ce vedea. Mai că nu îi venea să creadă. Tangen, cel mai plictisitor loc din lume, unde nu se întâmpla niciodată nimic. Era o casă mică chiar de partea cealaltă a șoselei. Nu știa a cui era, dar credea că era goală, niciodată nu văzuse pe cineva intrând sau ieșind din ea. Acum, ușa era deschisă larg și o fetiță mică cobora pe scările de la intrare. Fetița era îmbrăcată cu o rochie ciudată și striga tare. Karianne Kolstad o recunoscu numaidecât. O văzuse în ziare. Aveau o fotografie cu ea

pe pagina de Facebook. Era fetița numărul cinci. Era Marion Munch.

Karianne rămase nemișcată, cu gura căscată. Micuța coborî în fugă scările și căzu pe pietriș. În urma ei venea în fugă o femeie, cu pași mari. Marion se ridică, se uită în spate, țipă și o luă din nou la fugă. Femeia din spatele ei era mult mai rapidă. O prinse în doar câteva secunde, îi puse mâna la gură, o trase din nou în casă și închise ușa.

În jur se lăsă din nou tăcere.

Karianne Kolstad era în stare de șoc. Scăpase biletele, banii și telefonul pe jos.

Se aplecă rapid, apucă telefonul și formă 112 cu degete tremurânde.

85.

Lukas lăsă pistolul pe jos și introduse cheia în lacăt. Deja era răcoare afară, simțea aerul rece pe gât. Deschise lacătul și ridică trapa grea de lemn. Îndreptă lanterna spre interiorul întunecos. Lumină scările și văzu podeaua de beton câțiva metri mai jos. Își puse pistolul la betelie și coborî pe scări. Băiatul și Rakel erau în picioare, înfășurați în pătură. Îndreptă lanterna spre ei, dar o lăsă în jos când văzu că își acopereau ochii în fața luminii puternice.

— Sunt Iisus, spuse el, încercând să le vorbească pe un ton cât mai liniștit posibil. Nu vă temeți, nu vă voi face nimic.

Lumină prin încăpere și găsi ce căuta. Un bidon din fața unei etajere pe care erau cutii de carton. Băiatul și Rakel se apropiară reticenți de el.

— Putem pleca? întrebă cu grijă băiatul.

— Da, puteți pleca, răspunse Lukas. Mergeți cu Dumnezeu. Poarta de fier e deschisă.

Văzu ochii băiatului când trecu prin fața lui în încăperea rece.

— Mulțumesc, spuse băiatul și își puse ușor mâna pe brațul lui.

— Sunt Iisus, repetă Lukas din nou. Zâmbi și lumină scările cu lanterna, pentru ca băiatul și Rakel să vadă pe unde calcă.

Așteptă ca amândoi să urce, apoi îndreptă din nou lumina spre rafturi. Găsi bidonul. Era greu, dar reuși să îl urce pe scări, târându-l treaptă cu treaptă, cu lanterna sub braț. Închise trapa și privi preț de o clipă la stele. Rareori văzuse ceva atât de frumos. Străluceau cu speranță și veselie, acoperind tot cerul. Zâmbi în sinea lui și străbătu curtea.

Pastorul era în biserică, în fața altarului, la peretele din fundul clădirii, cu spatele la el. Se întoarse când îl auzi pe Lukas intrând.

— Cum a fost? întrebă el zâmbind, apropiindu-se de el cu brațele

deschise.

Înlemni în mijlocul bisericii când văzu ce avea Lukas în mână. Lukas scosese pistolul de la betelie şi îl ţinea îndreptat spre pieptul pastorului, cu braţul întins.

— Lukas, ce faci?

— Te salvez, explică Lukas zâmbind, înaintând încet spre bărbatul cu păr alb.

— Ce vrei să spui, fiul meu? întrebă pastorul strângând din dinţi. Vino cu mine, fiul meu. Dă-mi pistolul. Nu ştii ce faci.

Întinse braţele spre bărbatul blond.

— Şşşt, spuse Lukas cu o nouă sclipire în ochi. Nu îţi dai seama?

— De ce anume? se bâlbâi pastorul.

— Că diavolul a pus stăpânire pe tine.

— Vorbeşti prostii, fiul meu, răspunse agitat bărbatul cu păr alb.

— Nu, spuse Lukas serios. Diavolul a pus stăpânire pe tine, dar nu e încă prea târziu. Am venit în lumea aceasta ca să te salvez. Aceasta mi-e misiunea.

— Fir-ar să fie, Lukas, se bâlbâi pastorul.

— Vezi? adăugă Lukas încuviinţând din cap. Îl ai pe diavol în inimă. Vorbeşte prin gura ta. Nu le facem astfel de lucruri copiilor noştri. Nu le facem astfel de lucruri oamenilor. Îi ajutăm, nu le facem rău. Asta nu e voia lui Dumnezeu. Nu e vina ta. Tu eşti nevinovat. Diavolul te-a păcălit. A reuşit să te facă să accepţi să intre în tine. Ţi-a furat sufletul. Te-a făcut să le doreşti răul oamenilor. Dar va fi totul bine, Tată. Putem pleca chiar astăzi. Nu mai trebuie să aşteptăm. Să mergem în cer împreună.

— Dă-mi pistolul, nenorocit… strigă pastorul frenetic, dar era prea târziu.

Lukas apăsă pe trăgaci, îl împuşcă în piept pe bărbatul cu păr alb, de două ori, şi lăsă pistolul să-i cadă pe podeaua bisericii. Pastorul căzu pe spate de la impactul puternic şi rămase întins pe podea, în faţa lui Lukas, încercând să respire. Lukas desfăcu bidonul şi începu să golească din conţinutul lui pe pereţii bisericii. Nu se grăbi. Nu avea de ce. Naosul micuţ începu să se umple de mirosul de benzină. Pastorul Simon era întins pe jos, cu faţa în sus, cu gura întredeschisă, privindu-l pe Lukas cu ochi plini de panică şi strângându-se de piept cu mâini rigide. „Frumuseţea”, se gândi Lukas uitându-se cum şiroaiele de sânge proaspăt se scurgeau pe podeaua recent spălată. Goli ce mai rămăsese în bidon lângă altar şi se întoarse spre pastor, care se ţinea deja de gât, încercând să spună ceva, dar nu putea, ci reuşea să scoată doar nişte sunete guturale.

— Nu te teme, îi spuse Lukas trecându-şi o mână prin părul alb al pastorului.

Se ridică din nou și scoase bricheta din buzunar. Verifică dacă funcționează. Se uită la flacăra mică ce pâlpâia în fața lui. Începu într-un colț. Benzina se aprinse imediat. Se duse în partea cealaltă, coborî bricheta pe podea, aprinse combustibilul, apoi continuă prin toată încăperea albă a bisericii, până când flăcările se întinseră peste tot. Aruncă bricheta, se întoarse lângă pastor, se puse în genunchi lângă el și îl luă de mână. Biserica era deja cuprinsă de flăcări, draperiile, pereții, podeaua, altarul. Lukas zâmbi în sinea lui și începu să fredoneze. Își trecu blând mâna peste părul alb lung al pastorului.

— Îl vezi pe demon? Acum iese din tine. Nu-i așa că e foarte frumos? întrebă tânărul.

Pastorul se holbă la el cu ochii plini de groază. Corpul îi tremura. Sângele țâșnea prin cele două găuri din pieptul lui.

Flăcările ajunseră până la tavan. Erau flăcări peste tot.

— Ne vedem acasă, tată, își luă Lukas rămas-bun, zâmbind.

Apoi închise ochii.

86.

Holger Munch se apropie încet și cu grijă de casa veche. Avea senzația că ceva nu se potrivea. Ferestrele erau zidite. Acoperișul avea o gaură mare în el. Se părea că nu era locuită de multă vreme. Părea că stătea să se prăbușească din clipă în clipă. Să fi fost cu adevărat acesta locul în care se afla Karen? În cocioaba asta? I se părea ciudat. Cu cât se apropiau mai mult de casă, cu atât se intensifica senzația că ceva nu era bine.

— Delta, toate unitățile, aici Delta 9, șopti el în stație și simți chiar atunci vibrațiile de la telefon în buzunar. Ați văzut careva ceva?

— Negativ, se auzi încet. Îl văzu pe Curry la niciun metru distanță de el, cu pistolul pregătit. Colegul lui ridică din umeri.

„Ce mai așteptăm?”

Nu se putea locui în casa asta. Construise un refugiu subteran la subsol? încăperea micuță pe care o văzuseră în filmulețul lui Kiese? Din câte văzuse el în filmuleț, încăperea aceea era prea mică. Ce-i drept, puteau exista și alte încăperi lângă, dar chiar și așa.

Încercă frenetic să tragă o concluzie. Nu puteau pierde timpul. O ținea pe Marion prizonieră. O avea pe Mia prizonieră. Trebuiau să facă ceva. Poate că deja era prea târziu.

„Prea târziu deja”.

Nici măcar nu îndrăznea să se gândească la consecințe, dacă așa stăteau lucrurile. Pentru Miriam. Pentru Marianne. Pentru toată lumea. Pentru toți cei din unitate. Mai ales pentru el.

— Delta 9, aici Delta 1, se auzi în șoaptă. Suntem pregătiți, gata de atac, intrăm? Terminat.

Curry ridică din nou din umeri. Era prea nerăbdător. Părea pregătit pentru orice și pe punctul de-a ataca el singur casă, dacă Munch mai întârzia mult cu ordinul.

Munch se puse în genunchi în iarbă, la doar câțiva metri de casă, încercând să își facă o idee mai bună de cum stăteau lucrurile, când simți telefonul vibrând pentru a doua oară în buzunar.

Nu, era imposibil. Nu părea logic. Să construiască un refugiu subteran mic, da, dar să construiască un întreg apartament? De ce ar fi făcut cineva așa ceva? Ar fi fost mult mai ușor să modifice subsolul unei case care nu stătea să se prăbușească.

— Delta 9? se auzi din nou în sistemul de comunicare.

Curry nu era singurul care avea chef de acțiune, ci părea că întreaga echipă de atac era nerăbdătoare să intre în acțiune.

Telefonul îi vibră din nou, ca o viespe agresivă, în cracul pantalonilor. Ce naiba?

Scoase repede telefonul din buzunar, dar cu grijă, și îl privi încercând să acopere lumina emanată de ecran, ca să nu se vadă.

Avea două apeluri pierdute de la Ludvig Grønlie și un mesaj care strălucea pe ecran.

!!! Localizare greșită!!! Un martor a avut contact vizual cu Marion!!!
!!! Sună-mă!!!

— Delta, toate unitățile, aici Delta 9, spuse el rapid, hotărât, prin sistemul de comunicare. Avem o altă localizare. Regrupați-vă și așteptați noi ordine. Repet, nu atacăm, avem o nouă localizare. Regrupați-vă și așteptați noi ordine.

Se ridică și se întoarse cu pași repezi la mașină.

87.

Emilie Isaksen se afla la volanul mașinii ei, conducând pe un drum de pietriș care străbătea o pădure. Cântărise vreme îndelungată plusurile și

minusurile; în cele din urmă, îi promisese o pizza lui Torben, dar se părea că micuţul se mulţumea cu ciocolata şi banana pe care le avea în geantă. Nu ştia de ce, dar avea impresia că timpul se scurgea repede. Tobias. Dispăruse de o săptămână. Se îndrepta spre un fel de sectă din pădure, unde locuiau fetele creştine, cum spusese Torben. Nu suporta ideea că ar fi rătăcit pe acolo singur şi ar fi avut nevoie de ajutor. Trebuia să facă ceva, chiar dacă ar fi fost în zadar, pentru că nici măcar nu ştia unde era acel loc. Dar răspunsul flegmatic al poliţistului o enervase şi hotărâse să se ocupe personal de treaba asta. Torben, care stătea în dreptul ei, cu un zâmbet şi ciocolată în colţurile gurii, părea destul de bucuros.

Nu mai fusese niciodată implicată în aşa ceva. Copiii aceştia aveau cu orice preţ nevoie de un cămin nou. Nu te puteai purta aşa cu nişte copii. De fapt, Emilie Isaksen era atât de furioasă, că îi venea să lovească tare volanul, dar se controla pentru micuţ. Cu toate acestea, nu era chiar sigură că luase hotărârea corectă. Deja se întunecase. Avea doar lumina farurilor de la maşină. Drumul era cu serpentine şi înconjurat de pădure, aşa că, dacă i-ar fi ieşit brusc în cale un elan, nu ar fi reuşit să frâneze înainte să fie prea târziu. Aşa că mergea încet. Maşina înainta lin pe drum şi mai începeau şi să cadă şi picături de ploaie pe parbriz, de parcă întunericul n-ar fi fost de-ajuns. Serviciul pentru protecţia minorilor. Emilie nu ştia prea multe despre astfel de procese, cu siguranţă erau anumite proceduri, avea să fie nevoită să scrie adrese, să stea de vorbă cu părinţii, să le ofere timp ca să dea explicaţii, o grămadă de hârţogăraie, poate chiar operaţiuni legale. Părinţii nu puteau fi pur şi simplu lipsiţi de copiii lor, ar fi fost culmea, darămite în cazul acesta, când nici măcar nu reuşeau să îi găsească pe părinţi?

Avea o cunoştinţă, Agnete, care lucra la serviciul pentru protecţia minorilor. Se cunoscuseră la cursul de aerobic şi ieşiseră la cafea de câteva ori. Se gândi să o sune după aceea, imediat ce ieşeau de pe drumul ăsta neplăcut de pietriş. Ea avea să ştie ce era de făcut.

Ploua tot mai tare şi acum se vedea foarte greu prin parbriz. Nici măcar nu ştia cât mai avea de mers. Nu prea mai avea sens să continue. La urma urmei, avea un copilaş în maşină. Mai bine se întorceau. Mai bine îi lăsa pe poliţişti să se ocupe de Tobias; ea avea să se ocupe de Torben. Avea să îi dea de mâncare şi să îl pună în pat. Avea să contacteze serviciul pentru protecţia minorilor. Avea să demareze procedurile pentru ca aceşti copii să aibă parte de o familie adoptivă decentă, cu părinţi responsabili care să se bucure că îi au şi să aibă grijă de ei aşa cum trebuia să ai grijă de copii.

Căuta deja un loc în care se întoarcă şi chiar atunci apărură două siluete în mijlocul drumului, ţinându-se de mână şi orbite de lumina farurilor.

„Tobias”.

Lui Emilie Isaksen îi tresări inima când văzu că cei doi adolescenţi, speriaţi de apariţia bruscă a farurilor necunoscute, ieşiseră de pe drum şi dispăruseră în pădure.

Călcă puternic pe frână şi ieşi în ploaie, cu motorul pornit şi frâna de mână trasă.

— Tobias! strigă ea.

Nu se auzea nimic, de nicăieri. Doar ploaia grea care lovea pietrişul şi bătea uşor în maşină.

— Tobias! strigă ea din nou, cu ploaia scurgându-i-se pe faţă. Sunt eu, Emilie. Nu te teme. Poţi să ieşi la vedere. Va fi totul bine. Am venit să te caut. Tobias! Eşti aici?

Trecură câteva secunde care lui Emilie i se părură o veşnicie, după care se mişcară câteva ramuri în apropiere de ea. Imediat după aceea, îşi făcură apariţia două chipuri temătoare şi întrebătoare printre copaci.

— Emilie? strigă Tobias şi o porni încet spre ea.

— Da, răspunse Emilie zâmbind. Eşti bine? E totul bine?

Băiatul cel frumos părea obosit şi tulburat, dar măcar era în viaţă.

„Mulţumesc. Doamne ajută”.

— Ea e Rakel, spuse Tobias încet, arătând spre fata care se ascundea în spatele lui.

Fata, îmbrăcată cu o fustă cenuşie lungă din lână şi o bonetă albă pe cap, de parcă ar fi fost dintr-un alt secol, tremura în spatele lui Tobias şi nu îndrăznea să iasă de tot.

— Are nevoie de ajutor, spuse Tobias.

Doar atunci îşi dădu seama Emilie cât de epuizat era băiatul. Îşi dădea ochii peste cap şi abia se mai ţinea pe picioare.

— Urcaţi, îi invită Emilie în timp ce deschidea uşa din spate a maşinii.

— Tobias! strigă Torben când îl văzu pe fratele lui epuizat urcând în maşină.

Micuţul îşi desfăcu centura de siguranţă într-o secundă, se aruncă pe bancheta din spate şi îl îmbrăţişă tare pe fratele lui.

„Pentru Dumnezeu. Oare ce-au păţit copiii aceştia?”

Emilie se aşeză la volan şi găsi un loc în care să întoarcă maşina.

— Sunteţi bine? întrebă ea după o vreme de condus pe drum.

Se uită la Tobias în oglinda retrovizoare. Băiatul încă era puţin confuz, dar, în pofida tuturor atrocităţilor pe care probabil le trăise, părea că îşi dădea treptat seama că acum era în siguranţă.

— Suntem bine, răspunse el cu voce tremurândă, încuviinţând din cap. Ne poţi ajuta?

O privi pe Emilie în oglindă.

— Bineînţeles, îl asigură Emilie. De acum, totul va fi bine, Tobias, îţi promit.

Emilie Isaksen coborî drumul îngust de pietriş cât putu de repede.

O apucă pe şoseaua care ducea spre oraş.

88.

Pentru a doua oară în mai puţin de o oră, Holger Munch stătea în maşină, cu binoclul la ochi şi o echipă Delta gata de atac, dar, de data aceasta, se confrunta cu o ţintă reală. Cu adevărat reală. O fată o văzuse. Pe Marion. O văzuse ieşind în fugă chiar din casa aceasta. O prinsese din nou. Karen Nylund. Fata era din zonă şi ştia ce spunea, fără îndoială. În timp ce în cabana lângă care fuseseră cu ceva vreme în urmă totul indica faptul că erau într-un loc greşit, acum totul părea corect. Era o casă veche zugrăvită în roşu, puţin neîngrijită, dar clar locuibilă. Se zărea o lumină slabă prin ferestre, ca şi cum cineva le-ar fi acoperit cu folie de aluminiu, ca să nu se vadă ce se întâmpla înăuntru. Un fum aproape transparent se înălţa încet dintr-un coş din cărămidă de pe acoperiş. O casă ţărănească idilică. Din afară. Dar toţi cei care erau pregătiţi în jurul casei ştiau că lucrurile stăteau altfel în interiorul ei. Karen Nylund era înăuntru. Ucisese patru fetiţe de şase ani. Distrusese viaţa unor părinţi, bunici, fraţi, prietene şi vecini nevinovaţi, provocându-le o durere incredibilă, care nu avea să dispară vreodată. Pe Munch îl făcuse să creadă că ar fi putut exista ceva între ei. Îşi simţi pieptul umflându-se de ură. Îi ardea fruntea şi mâinile îi transpirau, dar încercă să îşi păstreze calmul. Era un profesionist. Nu trebuia să se precipite. Marion era acolo. Nepoata lui era în viaţă. Sau cel puţin fusese cu mai puţin de o oră în urmă. Holger Munch nu îndrăznea să se gândească dacă şi Mia era înăuntru sau la ce-o fi păţit.

Trebuia să acţioneze rapid, dar fără să se precipite. Trebuiau să îşi facă o idee despre cum stăteau lucrurile. Trebuiau să distribuie toate echipele pe poziţii. Munch aruncă o privire spre şosea, unde trei ambulanţe parcaseră cu puţin timp în urmă, cu luminile stinse, ca să nu atragă atenţia. Curry stătea nerăbdător pe bancheta din spate, pocnindu-se încet cu pistolul în muşchi. Kim Kolsø stătea nemişcat, ca întotdeauna, pe scaunul din faţă, cu privirea pironită pe uşa prin care aveau să intre dintr-o clipă în alta.

— Delta 1, aici Delta 9, terminat.

— Delta 9, aici Delta 1, suntem pe poziţie, terminat.

— Delta 2, aici Delta 9, terminat.

— Delta 9, aici Delta 2, avem nevoie de câteva minute, terminat.

— Delta 2, aici Delta 9, recepționat. Așteptăm, terminat.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă Curry nerăbdător de pe bancheta din spate.

— Așteptăm, răspunse Munch laconic.

— Ce mai așteptăm? Mia e înăuntru, fir-ar să fie.

Polițistului chel deja îi era greu să își păstreze calmul. Bătea cu degetele pe picior și avea ochii mijiți ca două linii, pline de ură.

— Așteptăm ca Delta 2 să ajungă pe poziție, îi explică Munch, încercând să vorbească pe cât de calm putea.

— Liniștește-te, Curry, îi recomandă Kim, care stătea tot nemișcat pe scaunul din față.

— La naiba cu toate astea, se auzi brusc de pe bancheta din spate.

Totul se petrecu atât de repede, că Munch nu avu timp să reacționeze. Curry deschisese deja ușa din spate și alerga spre casă.

Munch deschise rapid ușa lui și o luă și el la fugă, urmat de Kim. I-ar fi plăcut să țipe, dar nu voia să-i dea un avertisment prealabil lui Karen.

„La naiba”.

Alergă pe drumul de pietriș pe cât de repede îi permitea corpul lui greu, intră pe poarta de fier, continuă pe cărarea de piatră și ajunse la scări exact când Curry rotea mânerul și intra în casă.

Din acel moment, totul se întâmplă cu încetinitorul. Munch avu timp să vadă privirea surprinsă a lui Karen când se auzi împușcătura. Cu mâinile pe masă. Era clar că nu se așteptase, dar chiar și așa, femeia tot reuși să se întoarcă pușca spre Curry, care se dădu într-o parte când apăsă pe trăgaci.

„Îl nimerise? Curry, idiotul naibii!”

Imaginile continuară să se deruleze cu încetinitorul și acum Karen se întoarse spre el. Ținea atât de strâns de armă, încât avea încheieturile degetelor complet albe. I se păru că deschise gura ca să spună ceva în timp ce apăsa pe trăgaci, dar chiar atunci se încheie vederea cu încetinitorul pentru Holger Munch.

Ridică arma și trase de două ori. O dată în gât. Încă o dată chiar în inimă. Karen Nylund se cutremură, căzu pe spate și rămase inertă pe podea, cu sângele scurgându-i-se pe piept și brațe.

Atunci o văzu pe Mia. Era legată de un scaun, lângă perete. Cu bandă adezivă la gură. Un ac înfipt în mână, conectat la un fel de trepied.

„Oh, nu. La naiba, nu, nu, nu”.

Holger Munch rămase paralizat în fața colegei lui, care nu dădea semne că ar fi fost în viață, și nu își dădu seama de toți oamenii care intrară în fugă în urma lui. Kim. Echipa Delta. Medicul. Personalul de pe ambulanțe. Împietri

uitându-se la niște persoane care păreau să se afle la kilometri întregi distanță de el cum o eliberau pe Mia și o duceau în ambulanță. Nu îl văzu pe Curry ridicându-se de pe jos, ținându-se de braț, și coborând scările ajutat de ceilalți. Holger Munch își veni în fire doar când îl văzu dintr-odată pe Kim, care stătea lângă el, ținând în brațele lui o fetiță care tremura.

„Marion. E în viață. În stare proastă, dar respiră”.

— Ambulanța! strigă Holger Munch ajutându-l pe colegul lui să o coboare pe fetiță pe scări. Un medic! Avem nevoie de un medic!

Și de data aceasta, ambulanțele nu plecară în tăcere. Un cortegiu zgomotos de sirene și lumini ieși din localitate și plecă în noapte, la viteză maximă, spre autostradă.

PARTEA A ŞAPTEA

89.

Sala de aşteptare de la Terapie Intensivă a spitalului din Ullevål era plină de lume. Una dintre infirmiere ieşise de mai multe ori şi le ceruse politicos să aştepte în altă parte, dar Munch nu o băgase în seamă.

Atmosfera din sală era tensionată. Gabriel Mørk stătea pe un scaun cu mâinile în poală, de data aceasta fără vreun monitor în faţa lui, privind în gol. Anette şi Ludvig erau pe una dintre canapele şi le făcuseră loc lui Kim şi Kyrre. Întreaga echipă se afla în sala mică, cu expresii serioase pe chipuri, şi aproape fără să spună nimic.

Anette tocmai ce ieşise ca să vorbească la telefon cu Mikkelson. Când se întorsese, îi făcu cu ochiul lui Munch. Acesta încuviinţă din cap şi îi zâmbi uşor. După aceea, în sală se aşternu din nou o atmosferă serioasă.

Curry se plimba încolo şi încoace prin încăpere şi nu voia să se aşeze, nu reuşea să îşi relaxeze trupul mic şi musculos.

— Fir-ar se plânse Curry gesticulând cu braţul. Nu ne va informa nimeni?

— Aşază-te, îi spuse Anette. Nu vom afla nimic până nu vor şti ei, aşa stau lucrurile.

— La naiba! strigă Curry şi continuă să se plimbe încolo şi încoace pe linoleumul albastru.

— Vrea cineva o cafea? întrebă Ludvig ridicându-se.

Poliţistul cel experimentat avea chipul întunecat, era la fel de abătut din cauza situaţiei ca toţi ceilalţi prezenţi acolo. Se ridicară mai multe mâini. Ludvig încuviinţă din cap şi dispăru pe coridor.

Miriam intră pe uşă. Munch îi ieşi în întâmpinare şi o îmbrăţişă.

— E totul bine?

Fiica lui încuviinţă din cap şi îl strânse puţin de mână.

— Mă simt bine, chiar grozav acum.

Îl văzu pe Kim aşezat pe canapea. Se apropie de el şi îl cuprinse cu braţele de gât.

— Mulţumesc, spuse ea, şi îşi şterse o lacrimă de pe obraz.

— Pentru Dumnezeu, n-ai de ce, răspunse Kim. Mi-am făcut doar treaba.

— Nu, chiar îţi mulţumesc. Mulţumesc, insistă Miriam şi îl mai îmbrăţişă o dată. Apoi se apropie de Curry şi făcu la fel.

Curry părea aproape rușinat de atenția acordată. Încuviință din cap și o îmbrățișă la rândul lui, din inimă.

— Se simte bine? întrebă Munch apropiindu-se de fiica lui.

— Marion e bine, spuse Miriam și își mai șterse o lacrimă de pe obraz. E cu Johannes. E obosită, dar surprinzător de trează. A întrebat de bunicul ei.

— Ceva vești despre Mia? întrebă Miriam și redeveni serioasă.

— Nu, răspunse Munch și privirea i se întunecă din nou.

O doctoriță venea pe coridor, cu ceva hârtii în mână.

— Jon Larsen? întrebă ea, uitându-se la grupul de oameni.

— Curry, spuse Anette făcând semn spre doctoriță.

— Ce? reacționă Curry.

— Întreabă de tine.

Curry se întoarse.

— Jon Larsen? repetă doctorița uitându-se pe hârtii.

— Da, eu sunt, spuse Curry ridicând o mână. Pe cealaltă o ținu lângă corp.

— Ne uităm și la dumneavoastră un pic?

— Nu, nu, sunt bine, răspunse Curry gesticulând nerăbdător cu mâna sănătoasă.

Munch îi aruncă o privire severă lui Curry, care tot nu îndrăznea să îl privească în ochi. Fusese cât pe ce să strice operațiunea și pusese în pericol viața tuturor celor din echipă prin comportamentul lui nesăbuit, dar treaba asta mai putea aștepta, nu era o chestiune prioritară. Avea să îl mustre mai târziu.

Munch se uită la ușile care duceau spre secția de Terapie Intensivă, dar încă nu se zărea niciun fel de mișcare.

— Cred că ar trebui totuși să ne uităm și la dumneavoastră, insistă doctorița privindu-l zâmbitoare pe Curry.

Curry oftă și, de voie, de nevoie, o urmă pe doctoriță pe coridor.

— Țineți-mă la curent, le ceru el, făcându-le semne amenințătoare cu mâna pe care încă o putea mișca.

— Mai ținem o ședință finală în noaptea asta? întrebă Anette, uitându-se la Munch.

— Nu, nu, mai așteptăm, răspunse Munch trecându-și degetele prin barbă.

Chiar atunci se deschiseră ușile și intră un doctor.

— Însoțitorii Miei Krüger?

Se ridicară mai multe mâini în același timp.

— Cum se simte? întrebă Munch apropiindu-se de medic.

— Am salvat-o la mustață. Dar a mers totul bine.

Sentimentul de ușurare din sală era aproape palpabil. Gabriel se ridică și

o îmbrățișă pe Anette. Kim zâmbea cu gura până la urechi.

— O putem vedea? întrebă Munch.

— E foarte obosită, explică medicul. Dar putem lăsa o singură persoană să o vadă. Și scurt.

— Mă duc eu, hotărî Munch.

Își dădu jos trenciul și i-l dădu lui Miriam, după care îl urmă pe medic. Când intrară, Mia stătea întinsă în pat, cu ochii închiși.

— Nu puteți rămâne mult timp, spuse medicul pe un ton sever și plecă. Munch se apropie de pat și își puse mâna peste a Miei. Aceasta deschise încet ochii și zâmbi când îl văzu.

— Ai fumat ori ba? întrebă ea încet.

— N-am mai fumat de ceva vreme, răspunse Munch zâmbind.

— Mai bine pentru tine, afirmă Mia și închise din nou ochii.

Munch o strânse blând de mână.

— Am prins-o? întrebă Mia cu voce slabă.

— Am prins-o, afirmă Munch.

— Și Marion?

— Marion e bine, răspunse Munch.

Mia deschise din nou ochii și zâmbi plină de speranță.

— Sincer?

— Sincer, repetă Munch încuviințând din cap.

Văzu cum tot corpul i se relaxă dintr-odată. Îi simți mâna moale într-a lui și capul i se afundă în pernă.

— Vei veni să mă vezi? întrebă ea încet.

— Pe Hitra?

Mia încuviință foarte încet din cap.

— Poate în concediu, răspunse Munch. Dar cred că ar trebui să rămâi aici. Ar trebui să ai pe cineva aproape.

— Bine, murmură Mia și închise ochii.

Medicul își vârî capul pe ușă și făcu semn spre încheietura mâinii. Munch încuviință.

Când o privi din nou, Mia adormise deja.

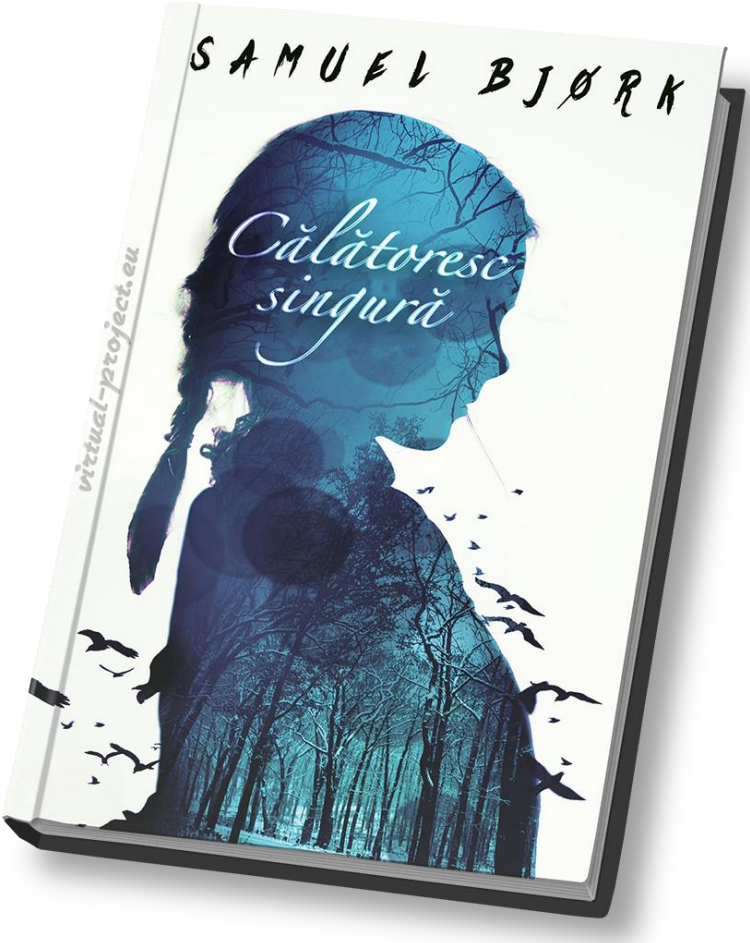

www.virtual-project.eu